LYNN AUSTIN

Tot ce ea își dorește

roman

LYNN AUSTIN

Tot ce ea își dorește

roman

Editura Casa Cărții, Oradea
2009

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu, cu excepţia celor precizate. Altă versiune folosită:
NIV – New International Version

Tot ce ea îşi doreşte
de Lynn Austin

O. P. 1, C. P. 270,
410610 Oradea
Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975
Email: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Traducerea: Ariana Roşiu
Editarea: Teofil Stanciu
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Coperta: Adrian Mihocaş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

AUSTIN, LYNN
Tot ce ea îşi doreşte / Lynn Austin. — Oradea : Casa Cărţii, 2009
ISBN 978-973-8998-73-5

821.111-97=135.1

Familiei mele:
lui Ken, Joshua, Benjamin şi Mayei

LYNN AUSTIN este de trei ori câştigătoare a premiului Christy pentru romanele istorice: *Tărâmuri ascunse, Stâlpul de foc* şi *Lumina din întuneric*. Pe lângă faptul că este autoare, Lynn este o oratoare celebră la conferinţe, în aziluri şi la diferite evenimente bisericeşti şi şcolare. Împreună cu soţul ei, locuieşte în Illinois şi are trei copii.

...nu-mi da nici sărăcie, nici bogăție, dă-mi doar pâinea pentru fiecare zi. Ca nu cumva în bogăție să mă lepăd de Tine și să spun: „Cine este Domnul?" sau, în sărăcie fiind, să fur și să necinstesc Numele Dumnezeului meu.

PROVERBELE 30:8–9 (NIV)

PARTEA ÎNTÂI

Kathleen și Joelle

2004

CAPITOLUL 1

Bethesda, Maryland

N-ar fi fost pentru prima dată când Kathleen Seymour pleca de acasă hotărâtă să nu se mai întoarcă. Însă, după asemenea zi, era foarte tentată să-și împacheteze toate hainele, să urce la volanul Lexus-ului și să conducă până i se golea rezervorul. Din puținul pe care-l știa despre înaintașii ei, putea spune că era aproape o tradiție de familie să pleci și să-ți iei viața de la capăt într-un alt oraș atunci când lucrurile se complicau. Erau atât de pricepuți în acest domeniu, încât ar fi putut da sfaturi chiar și experților federali care coordonează Programul de relocare și protecție a martorilor – când anumiți oameni sunt mutați într-o localitate unde nu-i cunoaște nimeni și li se atribuie altă identitate.

— Plec de acasă și nu mă mai întorc niciodată! strigă Joelle, fiica ei de șaisprezece ani, parcă intuind gândurile lui Kathleen. Joelle urcă scările tropăind, însă covorul gros amortiză dramatismul gesturilor ei.

— Nu te mai deranja! îi strigă de jos Kathleen. Plec eu înaintea ta!

În replică, Joelle trânti ușa dormitorului, încât ceștile de pe masa din sufrageria aflată sub camera ei zornăiră.

— Joelle, până aici m-au ținut puterile, strigă Kathleen, dar își duse repede mâna la gură. Erau exact cuvintele și tonul de odinioară ale mamei sale. Când devenise Kathleen o copie a mamei ei?

Se prăbuși la masa din bucătărie, simțind că nu se mai poate ține pe picioare. Începuseră să-i tremure cu câteva ore în urmă, în timpul confruntării cu șeful, și de-abia o ținuseră să ajungă până în parcare după ce ieșise val-vârtej din clădirea în care-și avea biroul. Din fericire era deja în mașină și se descălțase în momentul

în care primise apelul de la poliție pe telefonul celular. Altfel, probabil ar fi căzut grămadă.

— *Doamnă Seymour? Sunt ofițerul Marks de la secția de poliție. O avem pe fiica dumneavoastră, Joelle Marie Seymour... în custodie...*

Nu-și mai aducea aminte prea multe din cele petrecute după aceea. Își amintea că reușise cumva să ajungă până la *mall*, găsise biroul de pază și transpirase intens la chinuitoarea întâlnire cu ofițerul Marks și cu polițistul sub acoperire care o prinsese pe Joelle furând un ruj de la raionul de cosmetice. Totul i se păruse ca un vis urât, mai ales reacția pe care o avusese Joelle vizavi de toată situația. O găsise tolănită pe un scaun cu mâinile încrucișate, balansându-și piciorul și evitându-i privirea, fără urmă de remușcare pentru fapta comisă – ea, frumoasa Joelle, cu părul de culoarea scorțișoarei, care îi amintea lui Kathleen de părul tatălui ei. Însă acum numai de o asemenea amintire nu avea nevoie.

Din fericire, reușise să-l convingă pe directorul magazinului să nu depună plângere, având în vedere că Joelle era la prima abatere, însă fetei i se interzise accesul în *mall* timp de un an, urmând ca la proxima abatere să ajungă la poliție și să i se întocmească dosar pentru delincvență juvenilă. Kathleen îl pupase practic pe ambii obraji pe ofițerul Marks.

— Unde-ți sunt prietenele? o întrebă Kathleen pe Joelle după ce terminară cu poliția. Nu ai venit la *mall* cu Colleen și Stacey?

— M-au lăsat baltă când am fost prinsă, răspunse Joelle dând din umeri.

— Halal prietene.

— M-ai putea duce până la Colleen acasă? o întrebă Joelle pe Kathleen când ajunseră la mașină.

Kathleen o privi lung, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Tu ai înnebunit de tot?

Joelle se trânti pe scaunul din dreapta și izbi portiera, fără să-și pună centura de siguranță, ignorând semnalul sonor strident. Când se întinse să dea volumul radioului mai tare, Kathleen îi dădu mâna la o parte.

— Lasă asta acuma... şi pune-ţi centura!

— De parcă ţi-ar păsa ce se întâmplă cu mine!

Kathleen simţi cum îşi pierde controlul. Porni motorul şi ieşi în trombă din parcarea *mall*-ului, făcând roţile să scrâşnească.

— Ce te-a apucat să faci o prostie ca asta, Joelle? Ce-a fost în mintea ta? Îţi dau săptămânal cincizeci de dolari de cheltuială... Ce te-a împins să furi un ruj de şapte dolari?

Joelle dădu din umeri.

— Nu e mare scofală. Mi-au dat drumul.

Când ajunseră acasă, discuţia lor degeneră într-o ceartă isterică ce culmină cu ameninţarea lui Joelle că pleacă de acasă şi că nu se mai întoarce niciodată. Kathleen rostise exact aceleaşi ameninţări – dar oare cu câţi ani în urmă? Numai că ea îşi pusese în aplicare ameninţarea.

Mâinile-i tremurau încă atunci când luă receptorul mobil de pe masa din bucătărie pentru a-şi suna soţul. Din fericire, răspunse chiar Mike la celălalt capăt al firului, şi nu mesageria vocală.

— Ce e, Kath?

— Trebuie să vii acasă, spuse ea cu tremur în glas.

— Nu vrei să-mi spui mai multe, despre ce e vorba? Ştii, sunt destul de ocupat...

— Joelle a fost arestată pentru furt dintr-un magazin.

Începură să-i curgă lacrimile, lacrimi de nervi, de disperare şi durere. La început nu scoase niciun sunet, însă când privi înspre frigider şi văzu bileţelul care îi amintea că Joelle trebuia să pregătească nişte gustări pentru întâlnirea tinerilor din seara aceea de la biserică, începu să suspine.

— Vin îndată, spuse Mike calm.

Ajunse la timp pentru a o opri pe Joelle care-şi trăgea după ea pe scări rucsacul şi o valiza înţesată.

— Nu te las să fugi, scumpa mea, îi spuse el împăciuitor. Hai să mergem sus să stăm puţin de vorbă.

Kathleen se întreba dacă Mike ar fi încercat s-o oprească şi pe ea, dacă în loc de Joelle, ea ar fi fost cea cu valiza pe scări. Trase

cu urechea la vocile lor ce se auzeau înfundat de la etaj, invidioasă pe relaţia dintre ei, conştientă că o dăduse din nou în bară. Certurile lor semănau foarte bine cu certurile de odinioară dintre ea şi mama ei, ba chiar le întreceau. Kathleen hotărî din nou să se străduiască mai mult să fie o mamă mai bună, mai afectuoasă, însă nu ştia cum şi de unde să înceapă.

Apucă poza înrămată – făcută iarna trecută la schi, în Colorado – pe care o ţinea pe biroul din bucătărie. Zâmbeau toţi trei cu ochii mijiţi din cauza soarelui puternic şi cu capetele unul lângă altul, într-un moment rar de armonie – o familie perfectă, de pus în ramă. Trăsăturile încruntate ale lui Mike se transformaseră într-un zâmbet luminos, iar părul său grizonat era ascuns de şapca de schi, făcându-l să pară mai tânăr decât cei cincizeci şi opt de ani pe care îi avea. Şi Kathleen era obişnuită să i se spună că nu-şi arată vârsta, cincizeci şi patru de ani, şi asta graţie exerciţiilor de întreţinere pe care le făcea în mod regulat la sala de fitness şi inspiraţiei cu care coafeza îi aranja părul castaniu mereu în ton cu moda şi ascunzându-i firele albe. O născuse pe Joelle la treizeci şi opt de ani, după îndelungi tratamente medicale şi nenumărate rugăciuni. Îşi impusese să arate tânără de dragul fiicei sale, însă astăzi se simţea ca vrăjitoarea cea rea dintr-un basm pentru copii.

În fotografie, părul castaniu al lui Joelle era un şuvoi de bucle naturale, încadrând o faţă care păstra încă inocenţa şi blândeţea unui copil, dar care, în acelaşi timp, lăsa deja să se întrevadă frumuseţe şi senzualitate feminină.

— Doamne, ajută-ne! suspină Kathleen închizând ochii. Joelle avea doar şaisprezece ani şi se băgase deja în bucluc – doar Dumnezeu ştia ce urma să le mai rezerve viitorul.

— Am reuşit s-o liniştesc, spuse Mike când coborî scările o oră mai târziu. Îşi desfăcuse cravata la gât şi-şi suflecase mânecile de la cămaşa albă apretată. Dar cred că ar fi bine să urci să vorbeşti şi tu cu ea. Spune-i că o iubeşti chiar şi acum.

— Sunt foarte, foarte supărată pe ea acum, spuse Kathleen cu fermitate. Reuşise în cele din urmă să-şi adune puterile să-şi

împingă scaunul de la masă şi să pună mâncarea pentru cină la încălzit în cuptorul cu microunde, deşi ultimul lucru de care avea chef acum era să mănânce. Nici nu-şi dăduse jos paltonul, pantofii sau pantalonii de oraş, de parcă încă ar fi cochetat cu ideea să plece de acasă.

— I-am oferit tot ce şi-ar fi putut dori vreodată, Mike, şi cu toate acestea e atât de nerecunoscătoare. La vârsta ei, aş fi dat orice să am o viaţă ca a ei. Nu-mi vine să cred că e gata să dea cu piciorul la tot, doar pentru un amărât de ruj. De ce ar face ceva atât de stupid? Îi dăm o grămadă de bani de buzunar. Are destui bani să-şi cumpere zece rujuri!

— Poate încearcă să-ţi atragă atenţia.

Cuvintele lui veniră ca o palmă.

— Cum îţi permiţi să-mi spui aşa ceva? Tu eşti plecat de acasă cu săptămânile! Eu sunt cea care trebuie să fiu întotdeauna lângă ea.

Îşi înşfăcă poşeta de pe masă, cotrobăind după cheile de la maşină în timp ce se îndrepta spre uşa din spate.

— Kathleen, nu pleca. Asta e o problemă de care ai face bine să nu fugi.

Ea se întoarse fulgerător pentru a-l privi drept în ochi.

— Nu fug nicăieri, deşi recunosc că sunt tentată! Am nevoie doar de puţin aer!

Mike îi smulse cheile din mână.

— Nu te pune la volan. Nu poţi conduce în starea asta.

— Prea bine!

Merse apăsat până la capătul străzii şi înapoi, tocurilor înalte făcându-i mersul prea chinuitor. În casele din partea de sus era linişte, nu era genul de cartier în care copiii să se dea cu bicicleta sau să se joace cu mingea pe stradă într-o seară călduroasă de vară. Nu era cazul să-şi facă griji că vreun vecin i-ar fi putut auzi schimbul răstit de replici cu Joelle sau că s-ar fi minunat că se plimba seara încoace şi-ncolo pe stradă, îmbrăcată în haine de serviciu. Casele erau izolate unele de altele, aşezate pe loturile lor de câte-un hectar, bine ascunse de tufişuri şi copaci, toate

zgomotele de afară erau ţinute la distanţă de zbârnâitul instalaţiilor de aer condiţionat şi de huruitul filtrelor de piscină.

În drum spre casă, Kathleen se opri la căsuţa poştală şi scoase un teanc de cataloage, fluturaşi şi tot felul de scrisori fără importanţă. Să găseşti un plic scris de mână devenise mai nou o asemenea raritate, încât plicul cel straniu îi sări imediat în ochi din tot teancul. Căută expeditorul şi descoperi numele surorii ei şi o adresă din Riverside, New York, locul unde crescuseră amândouă. Oare de ce-i scria Annie? Kathleen se repezi să deschidă plicul.

Înăuntru găsi o invitaţie ieftină, decorată strident cu balonaşe şi coifuri de petrecere. Părea cumpărată de la un magazin de doi bani. Îşi trecu repede privirea peste ea, după care o reciti cu atenţie, să fie sigură că înţelesese bine. Sora ei organiza o petrecere pentru tatăl lor. *Te rog, încearcă să vii, Kathy,* bătuse ea la maşina de scris în partea de jos a invitaţiei. *Ar fi o mare bucurie pentru tati.*

— Asta e picătura care umple paharul, mormăi Kathleen.

Urcă pe aleea ce ducea spre casă şi intră, încercând să nu se gândească la zâmbetul larg, contagios al tatălui ei, încercând să nu-şi amintească fericirea pe care o simţise de fiecare dată când o lua în braţele sale pistruiate alintând-o „Kathy a mea". Tati cel-fără-de-griji cu părul de culoarea scorţişoarei. Dar acum probabil că avea deja chelie. De altfel, trecuseră treizeci şi cinci de ani de când nu se mai văzuseră.

Însă nu se putea întoarce acasă – nici acum, nici altă dată. Doar gândul că s-ar fi putut întoarce în Riverside o făcea să-şi acopere capul de ruşine. Ar fi însemnat să treacă pe lângă vechiul ei liceu, unde îşi petrecuse patru ani umblând mereu cu capul plecat, încercând din răsputeri să nu fie băgată în seamă de nimeni, sperând să nu o mai strige nimeni „Kathy păduchioasa" sau, mai rău, „Kathy comunista". Nu, fugise o dată pentru totdeauna şi nu s-ar mai fi întors pentru nimic în lume... cu atât mai puţin pentru tatăl ei.

Kathleen aruncă invitația în coșul de gunoi de sub chiuvetă și trânti restul corespondenței pe masă, în fața lui Mike. El tocmai alegea într-o farfurie cu rămășițe de mâncare chinezească în timp ce citea *Washington Post*.

— Mă duc la culcare, îi spuse ea. Vreau să uit că ziua de azi a existat vreodată.

— Hei, hei, Kathy, așteaptă o clipă. Nu vrei să mănânci ceva?

— Nu mi-e foame. Ajunse în dreptul ușii de la bucătărie, dar se întoarse și adăugă: Apropo, azi după-masă m-am certat cu șeful meu – înainte de incidentul cu Joelle. I-am trântit ușa în nas. Așa că se prea poate să fi rămas fără serviciu.

Fără să aștepte răspunsul lui Mike, urcă scările și se îndreptă spre baie unde stătu îndelung sub duș. Fusese o zi mai mult decât proastă. Viața atent construită a lui Kathleen se destrăma văzând cu ochii și nu știa cum să îndrepte situația. Se gândi la Iov, personajul biblic, care se lamenta odinioară că veniseră peste el tocmai nenorocirile de care se temea cel mai tare. Cea mai mare teamă a lui Kathleen era foarte asemănătoare cu a lui, și anume că avea să piardă tot ceea ce realizase vreodată, că avea să-i piardă pe toți cei pe care îi iubea.

Își lăsă lacrimile să-i curgă în voie sub duș. Când ieși, îl găsi pe Mike șezând pe pat.

— Am găsit asta în gunoi, spuse el fluturând invitația cu balonașe. Ai aruncat-o intenționat?

Ea oftă.

— Aș fi trecut-o prin distrugătorul de documente dacă am fi avut așa ceva.

CAPITOLUL 2

A doua zi, Kathleen se trânti în scaunul maşinii ei şi, sprijinindu-şi capul de volan, începu să plângă. Lucrase pentru *Impost Corporation* mai bine de douăzeci de ani, ocupând pe rând posturile de contabil, contabil-şef şi, în fine, director financiar, iar acum cariera ei în companie luase sfârşit. Fu copleşită de o tristeţe amară când începu să înţeleagă, treptat, ceea ce tocmai pierduse. În timp ce rememora şedinţa din acea dimineaţă cu şeful ei, încercând să întrezărească o cale prin care s-ar fi putut evita toate acestea, Kathleen rămase ferm convinsă că procedase corect. Erau principii morale la mijloc, însă faptul că avusese dreptate nu-i uşura suferinţa.

Într-un final se ridică, de teamă că cineva din parcare ar fi putut-o vedea în starea în care era, se şterse la ochi cu vârfurile degetelor, atentă să nu-şi întindă rimelul. Luă aer în piept, ca şi când aerul i-ar fi putut sufoca amărăciunea, după care îi dădu drumul cu un suspin. Când se simţi din nou stăpână pe sine, îşi scoase telefonul mobil şi apelă rapid numărul lui Mike. Şi-a dat seama că-i aştepta telefonul pentru că răspunse la primul apel.

— Salut, eu sunt, spuse ea simţind un nod greu de tristeţe în gât. Ei bine, sunt oficial şomeră.

Mike rămase tăcut preţ de câteva secunde. După zgomotul de fond, Kathleen îşi dădu seama că Mike nu era la birou, ci pe şantier. Şi-l imagina purtând o cască galbenă pe cap, închizând ochii şi plecându-şi trist capul, la fel cum făcuse şi ea.

— Îmi pare foarte rău, Kath, murmură el într-un final. Eşti bine? Unde eşti acum?

— În parcare, la serviciu. Ar trebui să mă întorc să-mi strâng toate lucrurile, dar...

— Lasă-le deocamdată, spuse el când îi auzi glasul care se frânse. Poţi să le iei şi în altă zi. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Îşi sprijini capul de tetieră şi îşi trecu telefonul la cealaltă ureche, în timp ce cu cealaltă mână îşi scotea cerceii. Povestiseră îndelung seara precedentă despre dilema ei şi ajunseseră amândoi la concluzia că trebuia să-i ţină piept tânărului ei şef. Ce bine ar fi fost dacă ar fi reuşit să îl facă şi pe el să gândească la fel.

— Ei bine, i-am explicat că lucrurile s-au schimbat de când au intrat în vigoare noile reglementări în materie de contabilitate a întreprinderilor şi că nu puteam să renunţ la proiectul Danbury cu inima împăcată. M-a forţat să recunosc că, da, tehnic vorbind, nu încalcă nicio lege... Aşa că până la urmă, totul s-a redus la convingerile mele creştine. Am ajuns în impas. Mi-a spus apoi că îmi va accepta demisia.

— Ai procedat corect, spuse Mike calm.

— Da... păi, acum nu mă simt ca şi când ar fi într-adevăr aşa. Sigur nu s-ar fi ajuns aici dacă tatăl lui ar fi rămas în continuare la conducerea companiei... dar... Kathleen rămase cu privirea pierdută, undeva dincolo de parbriz, la balsaminele roz şi roşii aliniate pe alee, care deveneau din ce în ce mai neclare din cauza lacrimilor. Mai trase o dată aer în piept, conştientă că trebuia să se oprească din plâns pentru a putea conduce până acasă.

— Cred că ar fi bine să sun la compania de recrutare la care a apelat şi prietenul tău anul trecut. După câte se vede, voi avea nevoie de un nou loc de muncă.

— Cred că ar fi bine să mai aştepţi, Kath. Ia-ţi liber o vreme. Cei de la *Impost* îţi vor oferi un pachet de salarii compensatorii şi oricum mai ai şi ceva concediu, nu? Ar fi bine ca Joelle să nu stea singură acasă toată vacanţa de vară.

Kathleen reuşise să uite de problemele cu Joelle, fiind concentrată pe situaţia de la serviciu. Însă durerea cauzată de ceea ce făcuse fiica ei ţâşni dintr-odată din umbră, precum un tâlhar ce aşteaptă după uşă şi te loveşte direct în stomac.

— Deci de-aici înainte voi fi gardianul de pușcărie al lui Joelle, nu? Minunat. Și ce ar trebui să facem toată ziua împreună? Că de-acum cumpărăturile la *mall* au picat de pe listă.

Mike nu reacționă la sarcasmul ei.

— Duminica trecută ziceau la biserică că au nevoie de voluntari pentru lecțiile de școală biblică de vacanță. Ce-ar fi ca tu și Joelle să ...

— Da, sigur. Noi două suntem niște modele excelente. Sunt convinsă că celelalte mame ar fi încântate să le dau lecții copiilor lor când nu-mi pot stăpâni nici măcar propriul copilul.

Tăcerea lungă a lui Mike o făcu să regrete cuvintele pline de amărăciune. Regretă că își descărcase nervii pe el, dar în același timp îi părea bine că avea răbdare să o asculte. Îl auzi cum suspină.

— Știu că e dureros pentru tine, Kathleen, dar nu te răzbuna pe Joelle.

— Îmi pare rău... sunt extrem de îngrijorată pentru ea! Mă tem pentru ce se va alege de ea... Lacrimile pe care le credea zăgăzuite, reîncepură să-i curgă pe obraji.

— Hei, hei, ascultă-mă. Și eu sunt îngrijorat, dar nu e nici pe departe un hoț de meserie.

Încă. Kathleen abia se stăpâni să nu o spună cu voce tare.

— Am vorbit azi-dimineață cu Al Lyons din grupul meu de rugăciune despre Joelle, continuă Mike. Lucrează la Centrul de Consiliere Creștină și...

— Nu pot să cred! Nu vreau ca toată lumea de la biserică să afle despre problemele noastre! Kathleen era îngrozită. Știa că trupul lui Cristos avea rolul de a oferi ajutor și consolare în mijlocul încercărilor sau al pierderilor, însă mai bine murea decât să discute despre temerile și nevoile ei cu ceilalți membrii ai bisericii. Era cunoscută drept o credincioasă matură, o femeie puternică ce știa să se stăpânească, o femeie cu o credință nestrămutată. O înfiora gândul că lumea ar fi putut afla ce făcuse Joelle.

— Al e specialist, spuse calm, Mike. Respectă confidențialitatea pacienților. E de părere că i-ar prinde bine câteva ședințe cu un terapeut și sunt și eu de acord. Mi-a spus că ne va recomanda pe cineva din afara cercului de cunoștințe. Am fixat deja o ședință pentru ea.

— Mă rog. Dacă tu crezi că-i va fi de ajutor.

— Sunt convins că îi va fi, suspină Mike. Totul va fi bine, Kathleen. Ai grijă cum conduci. Ne vedem când ajung acasă.

Când închise telefonul, Kethleen se simți de parcă ar fi lucrat din greu o zi întreagă pe plantație. Conduse apoi pe ruta obișnuită până acasă în stare de șoc, întrebându-se cum avea să reacționeze Joelle când o să audă că mama tocmai își pierduse locul de muncă de la *Impost* și că ea era programată la psiholog. Însă cum se vor descurca împreună toată ziua? Joelle depășise de mult faza când era fascinată de lucru manual sau de vizite la muzeu.

Kathleen ajunse acasă și o găsi pe fiica ei încă în pat. De fapt, avea să descopere în zilele care urmară că nu avea de ce să-și facă griji cu privire la ce urmau să facă toată ziua împreună. Se întâmpla foarte rar ca Joelle să se trezească înainte de ora unu și jumătate la amiază, iar după ce mânca un bol de cereale, își petrecea cea mai mare parte din zi fie urmărind seriale la televizor, fie tolănită și bine uleiată cu loțiune de soare lângă piscină, vorbind cu prietenele ei la telefon. Kathleen începu la un moment dat să se întrebe dacă nu cumva Joelle furase din magazin din plictiseală. Acest gând îi păru încurajator. Poate că fiica ei nu era totuși o sociopată sau o cleptomană.

Desigur, Kathleen nu avea de gând să stea în pat până la ora unu și jumătate în fiecare zi, dar nici nu avea vreo idee ce să facă cu timpul ei liber. Se întorsese la *Impost* și-și adunase toate lucrurile, citise un roman pe care dorea de mult să-l termine, iar apoi petrecu câteva ore la calculatorul de acasă căutându-și fără prea mare tragere de inimă un nou loc de muncă pe internet. Perspectiva unui interviu de angajare o făcu rapid să ajungă la

concluzia că Mike avea dreptate: mai bine își lua o mică vacanță. Era mult prea deprimată pentru a părea energică și plină de inițiativă în fața unor comisii de manageri infatuați, într-o serie de interviuri terifiante.

Ședințele bisăptămânale de terapie ale lui Joelle veniră aproape ca o binecuvântare, căci le dădea un motiv să se scoale și să se pregătească de plecare. Terapeuta lui Joelle, dr. Marie Russo, era scundă și plinuță, cu păr șaten grizonat pe care-l purta prins într-un coc dezordonat. Purta pantofi decenți și costume maro anoste, care păreau cumpărate dintr-un magazin second-hand din vreo țară est-europeană. După a patra vizită a lui Joelle, dr. Russo o chemă pe Kathleen în cabinetul ei.

— Aș vrea ca o parte din ședința următoare să stau puțin de vorbă cu dumneavoastră în particular, doamnă Seymour.

— Cu mine?! De ce? o privi Kathleen cu ochii mari.

— Cred că mi-ar fi de ajutor dacă aș înțelege mai multe din dinamica familiei dumneavoastră. Comportamentul fiicei dumneavoastră nu a apărut din neant.

— Sigur că da. Întotdeauna mama e de vină, spuse Kathleen, mai în glumă, mai în serios. Și eu care credeam că e, de fapt, o problemă simplă, de exemplu ceva legat de anturaj.

Însă dr. Russo nu zâmbi. Încercă fără succes să-și aranjeze părul.

— Ne vedem joi, doamnă Seymour.

Când se trezi joi dimineața, Kathleen înțelese îndată de ce Joelle plânsese și se certase cu Mike, când acesta îi spusese că urma să facă terapie. Gândul că un străin avea să încerce să deschidă cu forța niște uși care au fost ținute închise și ferecate cu mare grijă atâția ani, îi era foarte inconfortabil. Era ca și cum un *hacker* ți-ar sparge parolele calculatorului și ar avea acces la toate fișierele tale personale. Stătea țeapănă pe scaunul din fața doamnei dr. Russo, cu picioarele lipite de podea, cu palmele transpirate, în timp ce strângea cu putere mânerele scaunului. Nu trebuia să fii mare expert în psihologie ca să traduci limbajul trupului lui Kathleen. Dr. Russo nu pierdu vremea și trecu

imediat la subiect. Kathleen constată că dr. Russo era genul de femeie care smulge pansamentele dintr-o singură mişcare.

— Joelle îmi spune că nu vorbiţi niciodată, începu ea. Îmi spune că îi este foarte greu să comunice cu dumneavoastră.

— Şi asta nu e ceva obişnuit la adolescenţi? întrebă Kathleen, râzând nervos. Consiliera nu zâmbi.

— Când am rugat-o să vă descrie, să-mi spună ce crede ea despre dumneavoastră ca persoană, nu a putut-o face. Nu prea ştie cine sunteţi dincolo de rolul de soţie sau femeie de afaceri de succes.

Kathleen nu ştia ce să răspundă. Făcuse eforturi mari ca nimeni să nu afle cine era ea cu adevărat. Şi ultimul lucru pe care vroia să-l facă era să se privească mai îndeaproape.

— Din reacţia dumneavoastră deduc că observaţiile lui Joelle v-au supărat, spuse dr. Russo, aplecându-se uşor în faţă. Cred că ar fi de foarte mare ajutor dacă v-aţi deschide şi aţi spune ceea ce gândiţi. Când văzu că în continuare Kathleen nu răspunde, femeia îi spuse: Ştiu că este prima şedinţă cu mine, dar puteţi avea încredere în mine, doamnă Seymour.

— Îmi pare rău, însă am o mare problemă cu încrederea, răspunse Kathleen dregându-şi glasul.

— Aţi vrea să-mi spuneţi de ce?

Dădu din cap că nu. Îşi aminti că citise într-o carte de auto-ajutorare că dacă încrederea unui copil în părinţi este zdruncinată la o vârstă fragedă, acesta nu va mai putea avea încredere cam în nimeni, nici măcar în Dumnezeu. Însă motivul lipsei de încredere era o cutie a Pandorei pe care cu niciun chip nu avea să o deschidă acum.

— Credeam că aici este vorba despre Joelle, nu despre mine, spuse Kathleen într-un final. Dr. Russo însă nu rata nicio ocazie:

— Consideraţi că descrierea pe care Joelle a făcut-o relaţiei cu dumneavoastră este corectă?

-- Vă referiţi la faptul că nu comunicăm prea bine? Da, e corectă. Sunt licenţiată în matematică şi managementul afacerilor.

Am un master în management și sunt expert contabil. Niciodată nu prea m-am priceput la chestii din acestea sensibile sau să-mi exprim *trăirile interioare*.

Ar fi vrut totuși să adauge că nu era cu totul nepricepută în ale comunicării. Ea și Mike comunicau foarte bine și se certau foarte rar. S-au căsătorit pe când aveau amândoi vreo treizeci și cinci de ani, burlaci mulțumiți de statutul lor, de viața lor independentă de până atunci. Kathleen nu era genul de soție care să aibă nevoie de un bărbat care să o „completeze" sau care să aibă constant nevoie de discuții lungi, introspective, despre fiecare chestiune. Ce îi păsa ei ce gândea sau simțea Mike în fiecare moment al zilei?

— Joelle este o domnișoară foarte sensibilă, îi spuse dr. Russo, întrerupându-i șirul gândurilor. Ea *vrea* să vorbească cu dumneavoastră despre sentimentele ei, nu doar cu prietenele. Dar trebuie să simtă că și dumneavoastră îi oferiți în schimb o părticică de suflet. Vedeți, ea este tocmai în faza în care dorește să afle cine este cu adevărat și această explorare include nevoia de a descoperi de unde vine... de unde vin părinții ei.

— Aoleu! Kathleen își ridică ambele mâini. Auzea clopotele de alarmă răsunând de peste tot. Părea a fi sirena de incendiu. Se aștepta parcă dintr-un moment într-altul să țâșnească apa din tavan sau să o vadă pe secretară intrând în fugă și strigând: „Sunați la 9-1-1"! Îi venea să năvălească afară din cameră și să nu se mai întoarcă niciodată, dar preocuparea pentru Joelle era mai puternică, mai profundă decât temerile ei. Nu era totuși convinsă că dezvăluirea secretelor sale bine ascunse aveau s-o ajute pe Joelle să scape de tentația de a mai comite infracțiuni, dar știa că era gata să înfrunte tot acest infern pentru binele fiicei sale.

— Uitați ce e, voi fi sinceră cu dumneavoastră, doamnă dr. Russo. Am adus-o pe Joelle aici pentru că a fost prinsă furând dintr-un magazin. Nu înțeleg cum ar putea discuția despre trecutul meu să o oprească să mai fure din nou.

— Dumneavoastră abordați această chestiune ca și cum Joelle ar avea o problemă și ați dori ca eu să o „repar", astfel încât să puteți fi din nou o familie perfectă.

— Greșiți. Nu am avut niciodată o familie perfectă. Nici măcar nu știu cum arată, ce să mai vorbim despre traiul într-o astfel de familie?

Psihologul își aranjă după ureche o șuviță rebelă – și alte trei șuvițe grizonate căzură la loc. Kathleen își mușcă buzele și se stăpâni cu greu să nu spună: „Pentru numele lui Dumnezeu, da' spune odată ce-ai de zis și nu te mai codi atâta!"

— Ca să vă răspund la întrebare, continuă dr. Russo, da, chiar cred că ar fi de folos pentru Joelle dacă ați vorbi despre trecutul dumneavoastră. Consider că incidentul din *mall* a fost o încercare de a vă atrage atenția.

— Dar acum sunt acasă toată ziua cu ea! Poate să vorbească cu mine douăsprezece ore în șir dacă vrea. Totuși, Kathleen nu ar fi mărturisit nici în ruptul capului că ideea în sine o îngrozea.

— Aș vrea să veniți amândouă la următoarea ședință, spuse dr. Russo pe un ton calm. Vă voi asigura un cadru propice în care să vă puteți exprima, iar eu îmi voi asuma rolul de moderator, pe măsură ce vom aplica câteva strategii de comunicare eficientă.

Oare de ce trebuia să descrie o simplă discuție dintre o mamă și fiica ei în termeni atât de complicați?

Kathleen își petrecu următoarele zile gândindu-se cu groază la ședința viitoare. Când momentul confruntării sosi în sfârșit, Kathleen se trezi șezând față în față cu Joelle, având aceeași teamă care-i făcea palmele să-i transpire și același disconfort pe care îl simțise și data trecută când se aflase în cabinetul doamnei dr. Russo. La fel de bine ar fi putut să se afle în scaunul de execuție, așteptând să fie lovită de primul șoc electric.

Și acesta nu întârzie.

Joelle scoase din poșetă invitația decorată cu balonașe, acum pătată cu sos dulce-acrișor, și i-o flutură lui Kathleen pe dinainte.

Bucata aceea de hârtie era un soi de bumerang sau ce? Cum reuşea să tot iasă din gunoi ca să o bântuiască?

— Uite ce am găsit în coşul de gunoi, spuse Joelle pe un ton acuzator. De ce nu-mi povesteşti niciodată de familia ta, mamă? Cum se face că nici măcar nu o cunosc pe mătuşa – aruncă o privire spre scrisul acum mânjit – pe mătuşa Annie? Nu am dreptul să o cunosc? Pe ea sau pe bunicii mei?

— Nu vreau să am nimic de a face cu ei, precum nici ei nu vor să aibă nimic de a face cu mine, îi replică Kathleen pe un ton iritat. Crede-mă, e mult mai bine pentru tine că nu-i cunoşti, e mult mai bine că nu ai nicio legătură cu ei.

— De ce? o întrebă Joelle fixând-o cu privirea, solicitându-i un răspuns.

Kathleen se întoarse spre dr. Russo, cerându-i ajutorul din priviri. Nu putea să facă una ca asta. Era prea tulburător. Ar fi vrut să povestească cu dr. Russo, să-i explice totul fără ca Joelle să fie de faţă. Însă ştia că dacă o trimite pe fiica ei afară, fără să-i dea un răspuns la această întrebare, putea să distrugă definitiv relaţia şi aşa destul de şubredă dintre ele. Astfel că apucă strâns mânerele fotoliului în mâini şi se aruncă înainte:

— Am luat decizia de a rupe legătura cu familia mea cu mult timp în urmă. Am făcut-o ca să mă protejez.

— *Sora* ta organizează o *petrecere* pentru *tatăl* tău, replică Joelle contrariată. Cum poţi fi atât de rece şi indiferentă?

Mai încasă un şoc în scaunul electric.

— Asta crezi? Că sunt rece şi indiferentă?

Joelle nu răspunse. Nu era nevoie să răspundă. Se afundă în fotoliu, privind înspre tavan pentru a-şi stăpâni lacrimile.

Într-un final, dr. Russo interveni.

— Cred că ce vrea să spună Joelle e că uneori nu vă înţelege şi nu se simte apropiată de dumneavoastră. E corectă observaţia mea, Joelle?

Ea dădu din cap afirmativ, ştergându-şi o lacrimă pe care nu o mai putu controla.

Kathleen şovăi. Rămânea fără alternative în încercarea ei de a evita răspunsul la întrebare.

— Provin dintr-un mediu groaznic, spuse ea. Eram singura creştină din familie. Şi acest lucru a creat tensiune. Nu avem nimic în comun unul cu altul. Am ales să-i părăsesc şi nu m-am mai întors.

— Când aţi ales să vă rupeţi de familie, interveni dr. Russo, s-a produs o sfâşiere şi în dumneavoastră. Dacă sunteţi un creştin adevărat, atunci trebuie să înţelegeţi principiile iertării...

— Mi-am *iertat* familia cu mult timp în urmă, o întrerupse Kathleen. Dar am ales să stau departe de ei pentru a nu fi din nou rănită. Trebuia să impun nişte limite de siguranţă.

— Limitele sunt utile atâta timp cât nu sunt folosite ca scuză pentru a evita situaţii care necesită iertare. Şi atâta timp cât nu vă creează resentimente.

— M-am deprins să nu mai am niciun fel de sentimente în ce priveşte familia mea ... ca şi cum n-aş fi avut niciodată o familie. Era singura modalitate de a-mi continua viaţa şi de a o lua de la capăt. Se întoarse înspre Joelle. Regret dacă asta mă face să-ţi par rece şi indiferentă. Trebuie să ştii că... că îl iubesc pe tatăl tău şi pe tine... foarte, foarte mult.

Joelle nu răspunse şi nici măcar nu-şi ridică privirea, iar distanţa glacială dintre ele două o înspăimântă pe Kathleen.

În cele din urmă, dr. Russo interveni, curmând tăcerea.

— Joelle, nu mai era ceva ce voiai s-o întrebi pe mama ta?

Joelle dădu din umeri şi se şterse la nas cu un şerveţel. Când văzu că nu răspunde, dr. Russo spuse:

— Doamnă Seymour, Joelle vroia să ştie ce relaţie aveaţi cu mama dumneavoastră când eraţi de vârsta ei.

— Groaznică, răspunse Kathleen. Ne certam tot timpul. Pentru orice.

— Şi cum vă înţelegeţi în momentul de faţă?

Inima lui Kathleen începu să-i bubuie în piept. Era ca şi când medicul i-ar examina rănile, apropiindu-se tot mai mult de partea

care încă sângera. Ştia că în momentul în care avea s-o atingă, durerea urma să devină insuportabilă. Privi disperată în jur în căutarea unui tablou sau a unei diplome asupra căreia să-şi fixeze privirea – ceva, orice, să-i distragă atenţia de la imaginea mamei sale care începuse să se cristalizeze în mintea ei.

— Mama mea a murit, spuse ea şters.

— Îmi pare rău. Aţi reuşit să vă luaţi rămas-bun? Să vă împăcaţi înainte de a muri?

Nici vorbă. Ultimele cuvinte pe care Kathleen i le-a adresat mamei ei au fost vorbe pline de mânie, cuvinte pe care nu le mai putea lua înapoi vreodată. Terapeuta aştepta un răspuns.

— Mama mea a murit foarte... subit. Nimeni nu se aştepta.

Kathleen nu reuşi să spună mai mult.

— Chiar nu înţeleg cum ar putea toate astea să fie de folos cuiva.

Dr. Russo zâmbi. Kathleen se gândi că încerca să-i arate o urmă de compasiune, însă, în aceste condiţii, când trecutul ei începea să fie descoperit, şi terapeuta arăta ca un fel de Moş Crăciun demascat.

— Poate că dacă i-aţi povesti lui Joelle câte ceva din dificultăţile pe care le-aţi întâmpinat cu mama dumneavoastră, spuse dr. Russo ca şi când ar fi vorbit unui copil, Joelle s-ar simţi mai ataşată de dumneavoastră.

— Şi să mă perceapă mai umană, mai puţin rece şi indiferentă? Spuneţi-mi, când e rândul soţului meu să-i fie scormonit şi lui trecutul?

— Desigur, voi dori să vorbesc şi cu domnul Seymour. Cu toţi trei împreună, de fapt. Ştiu că dezgroparea trecutului poate fi dureroasă, dar îmi place să văd tot acest proces ca pe fir de aţă deşirat, pe care încercăm să-l urmărim îndărăt, ca să vedem încotro ne duce. Odată ce vom înţelege ţesătura din care a făcut cândva parte, vom reuşi să-l împletim într-o tapiserie şi mai frumoasă.

Cine se credea femeia asta, gazda vreunui *talk-show*?

Kathleen îl menţionase pe Mike în mod deliberat, sperând să se elibereze cât de cât de tensiunea pe care o simţea. Însă odată ce părăsi cabinetul, începu să îi pară rău că îl implicase şi pe el în discuţie. Ştia exact ce avea să-i spună; mai discutaseră acest subiect. Va susţine că trebuie să se împace cu familia ei până nu e prea târziu. Îi va reaminti versetul din Scriptură care spune că dacă ai ceva de reproşat fratelui tău trebuie să mergi să te împaci cu el înainte să te înfăţişezi înaintea lui Dumnezeu pentru iertare. Avea s-o întrebe cum s-ar simţi dacă Joelle ar pleca de acasă, la fel cum făcuse ea, şi nu s-ar mai întoarce.

Kathleen îşi aduse brusc aminte de invitaţia buclucaşă, care nu voia nicicum să rămână unde îi era locul, adică în coşul de gunoi. Trebuia oare să participe la petrecerea organizată pentru tatăl ei? În mod cert nu mai putea folosi locul ei de muncă drept scuză.

În drum spre casă, Kathleen îi admiră pe furiş profilul perfect şi părul minunat al lui Joelle. Îşi aminti de ea când era mică şi ochii i se umplură de lacrimi. Oare de ce nu putuse niciodată să-şi exprime dragostea faţă de Joelle în mod corespunzător? Îşi dorea foarte mult să o apropie de inima ei pe Joelle, însă o împiedica teama îngrozitoare că ar putea s-o dezamăgească, că i-ar putea distruge încrederea... la fel cum fusese distrusă, în chip brutal, şi încrederea ei. Observa cum Joelle plutea în derivă, tot mai departe de ea, şi îşi dorea din răsputeri să şi-o apropie din nou, înainte să fie prea târziu. Dar cum? Dacă singura modalitate de a o salva pe Joelle era să-şi dezgroape trecutul, se hotărî să o facă. Parcă maşina în garaj şi opri motorul.

— De ce te uiţi aşa la mine? o întrebă Joelle pe mama ei, observând-o cum o privea insistent. Kathleen îşi drese glasul şi clipi repede pentru a-şi controla lacrimile. Oare de ce era atât de greu?

— Te iubesc, Joelle.

— Ştiu, murmură ea.

Coborâră din maşină şi intrară în bucătărie fără să scoată un cuvânt.

— Îmi dai, te rog, invitaţia aceea? întrebă Kathleen aproape în şoaptă. O s-o onorez. O să mă duc.

Joelle nici nu se uită la ea când i-o întinse. Urcă scările în fugă şi se ascunse în camera ei.

Kathleen ridică receptorul numaidecât, înainte să apuce să se răzgândească. Dacă o suna pe sora ei în timpul zilei, poate că Annie era la lucru şi Kathleen nu trebuia să vorbească cu ea direct. Îi putea lăsa un mesaj pe robot. Se întristă să constate că nu ar fi ştiut numărul surorii ei dacă nu era imprimat pe invitaţie.

Telefonul sună de patru ori... cinci ori... *„Aţi sunat la Annie şi Bob. Lăsaţi un mesaj..."*

Slavă Domnului.

Kathleen apucă receptorul mai strâns. Şi începu cu o voce tremurândă.

— Salut, Annie, Kathleen la telefon. Da, ştiu, probabil eşti surprinsă să mă auzi. Să nu leşini... Mda, o să-ncerc să ajung la... ăăă... întrunirea de săptămâna viitoare în cinstea lui tata. Nu-i putea spune petrecere. Nu vroia. Deci... cred că ne vedem atunci, da? Pa. Puse receptorul cu grijă pe masă ca şi când s-ar fi temut să nu sară şi s-o muşte.

Ce, Doamne-iartă-mă, o apucase?

CAPITOLUL 3

Telefonul sună la ora 4:13 dimineaţa, trezind-o brutal pe Kathleen din somn. Simţi patul cutremurându-se când Mike se întinse prin întuneric după receptor, apoi îl auzi mormăind somnoros:

— Alo... Da... Serios?... Cât de mare e întârzierea?

Kathleen suspină şi se întoarse cu spatele la el. Firma lui Mike oferea consultanţă peste tot în lume; da' chiar nici unul din oamenii ăştia nu se gândea cât era ceasul în America înainte să se apuce să dea telefoane?

El agăţă receptorul în furcă şi se ridică din pat – semn rău. Ea îşi trase perna pe cap când auzi apa curgând la duş. Apoi, îşi aminti că aceea era ziua când urma să plece la New York, la petrecerea organizată de sora ei, şi simţi cum i se face greaţă. Avusese nevoie de două ore şi un calmant ca să poată adormi prima oară. Dar acum nu mai avea nicio şansă să adoarmă din nou. Kathleen încă nu reuşea să înţeleagă cum acest sacrificiu – căci chiar nu exista cuvânt mai potrivit pentru asta – putea s-o ajute pe Joelle. Spera numai din tot sufletul că fiica ei avea să-l considere drept un gest de iubire.

Acum era trează de-a binelea, cu privirea în tavan când Mike ieşi de sub duş. Se furişa pe vârfuri la dulap cu un prosop legat în jurul coapselor, ştergându-se cu un alt prosop pe cap.

— Cine era la telefon? îl întrebă Kathleen.

— Clientul nostru din Africa de Sud. Îmi pare rău că te-am trezit. Se pare că va trebui să plec.

— Unde? În Afica de Sud? Când? întrebă Kathleen ridicându-se cu greu în capul oaselor.

— Păi, dacă mă grăbesc, aş putea prinde primul avion de dimineaţă şi să mă întorc la mijlocul săptămânii viitoare.

— Dar... eu trebuie să merg la întrunirea organizată de soră-mea la sfârşitul ăsta de săptămână. Şi era vorba că plec astăzi, ţi-aminteşti?

— Şi? spuse Mike uitându-se indiferent la ea. Chiar nu-şi dădea seama?

— Nu pot să o las pe Joelle singură acasă. Şi e prea târziu să găsesc altă soluţie.

După ce rosti în sfârşit vorbele astea, Kathleen se simţi uşurată. Poate că avea să scape de toată corvoada asta până la urmă. Poate că faptul că fusese gata să meargă era destul de elocvent pentru a-i demonstra lui Joelle că o iubeşte.

— Ai putea să o iei cu tine, răspunse Mike. Aşa, îţi va cunoaşte şi familia.

— Cred că glumeşti! Nici măcar *eu* nu vreau să fiu alături de oamenii ăia, cum aş putea să o oblig pe fiica mea să stea alături de ei? Mi-e atât de ruşine să-i arăt de unde mă trag, de modul în care am trăit, de familia mea... Lacrimile o sugrumară. Mike stătea pe pat înconjurat de prosopul umed şi o trase la pieptul lui, într-o îmbrăţişare.

— Hei, hei... nu există niciun motiv pentru care să-ţi fie ruşine. Ceea ce s-a întâmplat în trecut nu e vina ta. Poate că Joelle ar fi mai îngăduitoare cu tine dacă ar şti mai multe despre asta.

— N-am nevoie de mila ei... şi nici de-a altcuiva.

El oftă adânc când îi dădu drumul din braţe.

— Vrei să sun la birou şi să-mi anulez călătoria?

— Ai face asta?

Aprobă din cap, fără nicio tragere de inimă. Kathleen fu mirată să vadă că Mike o iubea atât de mult încât ar fi renunţat la planurile sale pentru ea. Înţelese dintr-odată modul în care propriul ei gest altruist ar putea avea un efect similar asupra lui Joelle.

— Mersi. Dar mai bine du-te. Unul dintre noi trebuie să aducă bani în casă dacă vrem să ne păstrăm acoperişul deasupra capului.

Mike zâmbi. Părul îi stătea acum ridicat, ţepos, ca freza unui punkist.

— Vrei, cel puţin, să te gândeşti serios la posibilitatea de a o lua cu tine pe Joelle, înainte s-o suni pe sora ta şi să contramandezi totul? o întrebă. Gândeşte-te că veţi avea ocazia să fiţi doar voi două multă vreme împreună.

— Excelent! Şase ore de CD-uri cu Jessica Simpson. Abia aştept.

O trezi pe Joelle la ora şapte pentru a o invita s-o însoţească, sperând ca entuziasmul fiicei sale de a-i cunoaşte rudele să se estompeze când va afla că va trebui să-şi sacrifice somnul obişnuit până la amiază pentru asta.

— Bine, vin, dar chiar trebuie să plecăm aşa devreme? mormăi Joelle încă adormită.

— Da. Avem mult de condus. Crede-mă, nici eu nu sunt încântată că trebuie să mă duc până acolo, îi răspunse Kathleen. Dar aş vrea să fim... (Ce? Familia perfectă pe care ea nu o avusese niciodată?) Chiar mi-ar face plăcere să vii cu mine, încheie ea.

Joelle schiţă un zâmbet şiret, ceva ce Kathleen nu mai văzuse la ea de pe vremea când era de-o şchioapă.

— Şi ce ne facem cu şedinţa mea la doamna Russo?

Kathleen simţi cum îi încolţea şi ei un zâmbet în colţul gurii.

— Doamna dr. Russo n-are decât să-şi facă o mică autoanaliză.

— Super! Joelle ridică victorioasă pumnul în aer şi sări imediat din pat.

Kathleen îşi mai turnă cafea în ceaşcă în timp ce o aştepta, apoi o aruncă în chiuvetă. Nervii ei erau şi-aşa deja întinşi la maximum. Făcu un tur prin casă pentru a se asigura că totul era în ordine, pornit sau oprit, după caz. Sună la cabinetul dr. Russo pentru a reprograma şedinţa, verifică încă o dată harta şi îşi luă mărunţiş pentru drum.

Joelle nu vru să ia micul dejun, preferând în schimb un baton de cereale şi un pahar de Cola. Se îmbarcară în Lexus la ora opt şi zece minute.

— Şi cât va dura drumul? întrebă Joelle când intrară pe autostradă. Toate benzile de pe sensul de intrare în oraş erau congestionate din cauza orei de vârf, însă pe direcţia în care mergeau ele, drumul nu era deloc aglomerat.

— Cred că şase sau şapte ore, spuse Kathleen. Depinde de trafic.

Se simţea tensiunea evidentă dintre ele. Mai demult, Kathleen ar fi pornit radioul sau ar fi pus un CD – orice, numai să umple liniştea apăsătoare –, însă acum nu o făcu.

— Deci, o să-i cunosc şi eu în sfârşit pe bunicul şi pe bunica mea? întrebă Joelle după o vreme.

— Mama mea a murit când aveam optsprezece ani, imediat după ce am plecat la facultate.

— A, da. Îmi pare rău, am uitat. Joelle afişă o expresie inocentă şi copilăroasă, de parcă tocmai îşi imagina cum ar fi fost dacă propria ei mamă ar fi murit şi cât de mult ar fi întristat-o asta. Şi tatăl tău? reluă ea. Mai ai fraţi şi surori în afară de mătuşa Annie?

Kathleen inspiră adânc, evitând pentru moment să răspundă întrebării despre tatăl ei.

— Am doi fraţi, JT şi Poke*...

— Poke? Ce fel de nume e ăsta?

— Îl cheamă de fapt Donald, ca pe tata, însă a fost din totdeauna un pierde-vară – un fel de tândală – şi aşa i-a rămas porecla. Numele întreg al lui JT e John Thomas, însă sună mult prea distins pentru el, având în vedere că pasiunea lui era să tortureze insecte şi animale mici. Annie e singura mea soră.

— Sunt mai mari sau mai mici decât tine?

— Eu sunt cea mai mare. Poke s-a născut când eu aveam patru ani, JT, când aveam şase şi Annie, când aveam opt ani. Se uită la Joelle şi o văzu că zâmbeşte. Ce e?

---

*Un echivalent cultural pentru porecla personajului ar putea fi „Tândală" (n.tr.).

— Cred că e distractiv să ai o soră mică. E ca și când ai avea o păpușă cu care să te joci.

— Da, asta s-o crezi tu! Annie nu făcea altceva decât să plângă cât era ziua de lungă. Mă mir că nu a ajuns slabă și uscată ca fructele confiate pe care le cumpără tatăl tău. JT și Poke erau reîncarnarea fraților James.

— Cine sunt frații James?

— Știi... Jesse James, faimosul bandit și fratele său, Frank. Probabil că frații mei sunt acum motocicliști tatuați din cap până în picioare și cu *piercing*-uri pe tot corpul. Mare minune dacă n-or fi amândoi la pușcărie. Întotdeauna erau implicați în tot felul de prostii.

— Ce fel de prostii?

Încercă să-și amintească una din escapadele lor mai inofensive.

— Ei bine, o dată s-au săturat să mai aibă grijă de sora noastră mai mică Annie, așa că au legat-o de mâini și de picioare cu cordonul de la halatul de baie al mamei și au băgat-o într-un dulap.

Chicotelile copilărești ale lui Joelle o încurajară pe Kathleen să continue.

— Altă dată, s-au enervat pe o vecină, așa că au cuplat furtunul din grădină la gura de ventilație și au pornit apa.

— Vai de mine! râse Joelle cu poftă. Ce groaznic!

— Da, încă de mici au pășit pe drumul larg al infractorilor în devenire și... Înmărmuri când își aduse aminte de incidentul în care fusese implicată Joelle. Aceasta se întoarse brusc, ca și când ar fi fost interesată de peisajul de afară, însă obrajii i se aprinseră ca focul. Ea și Kathleen începuseră atât de bine ziua, iar acum, când parcă li s-ar fi trântit o ușă în nas, Kathleen nu mai știa cum să o redeschidă. I-ar fi prins bine o mână de ajutor din partea ponositei doamne Russo, însă femeia nu era acolo. Kathleen era pe cale să pornească radioul când Joelle rupse tăcerea.

— Tata mi-a spus că ai avut o copilărie grea.

— Serios? Şi ce altceva ţi-a mai spus? Se simţea de parcă ar fi şezut pe o ladă plină-ochi cu vipere, încercând să ţină capacul bine închis peste toate urâciunile din interior.

— Spunea că tu ar trebui să-mi povesteşti mai multe, nu el. Dar numai dacă vrei. A spus că a fost o experienţă care te-a afectat.

— Mda... ei bine, una la mână, am fost foarte săraci. Mi-am petrecut toată tinereţea cu spatele încovoiat, cu părul maroniu de culoarea şoarecilor atârnându-mi în ochi, sperând că nimeni nu mă va băga în seamă. Şi ştii casele alea de mahala, dărăpănate şi mizerabile pe care le vezi în filme, cu maşini ruginite în faţă şi copilaşi murdari alergând peste tot pe jumătate dezbrăcaţi?

Joelle o privi îndelung, de parcă ar fi vrut să-şi dea seama dacă nu cumva glumeşte.

— E adevărat. Aşa am crescut. Sigur, când eram chiar mică de tot, nu ştiam că eram săraci. Însă îmi amintesc foarte bine ziua în care mi-am dat seama prima oară de asta. Împlineam nouă ani în vara aceea...

PARTEA A DOUA

KATHLEEN

1959–1968

CAPITOLUL 4

Riverside, New York, 1959

În depărtare se auzeau primele bubuituri ce anunțau o furtună de vară, când un Cadillac nou-nouț, model 1959, parcă în fața casei noastre. Mașina era atât de strălucitoare și de elegantă, încât am apucat-o pe sora mea mai mică de pe veranda dărăpănată unde stăteam amândouă și am fugit repede în casă, strigând:

— Mami, mami, vino repede!

Niciun răspuns. Am dat o raită prin cele două dormitoare ale bungaloului, după care am ieșit în fugă înspre latrina din curte. Soră-mea îmi urla în urechi în timp ce eu stăteam pe vârfuri și trăgeam cu ochiul prin geamul în formă de semilună.

— Mami...? Ești aici?

— Ce mai vrei acuma, Kathleen? Tu nu vezi că sunt ocupată?

Am văzut-o pe mama stând pe un taburet rupt, răsfoind catalogul de modă *Montgomery Ward*.

— Mami, o mașină neagră și elegantă s-a oprit în fața casei noastre...

— Caleștile burgheziei... replică ea dezgustată. Habar n-aveam ce era aia „burghezie", dar judecând după tonul mamei, părea o specie de gândaci sau așa ceva. Oricine ar fi, spune-le că nu sunt acasă, reluă ea.

— Mami, vrei să *mint*?

— Nu e o minciună. Nu sunt în casă... sunt aici, afară. Ți se pare că asta e casa mea? Hai, du-te acum și vezi ce vor.

Picuri de ploaie începură să-mi cadă grei pe brațele goale în timp ce mă grăbeam să intru în casă, iar în depărtare se auzeau în continuare tunete înfundate.

— O, Annie, mai taci odată din gură, m-am răstit la sora mea care miorlăia, că de nu, chiar o să-ți dau una să ai de ce să plângi!

Pantalonașii îi miroseau din nou, semn că scutecul era plin, și îi curgea salivă pe bărbie.

Până am ajuns înapoi în casă, femeia blondă, suplă care conducea mașina traversase deja curtea noastră mizerabilă și bătea la ușă.

— Alo? E cineva acasă?

Frații mei, doar cu niște chiloți ponosiți pe ei, se uitau la ea prin geamul crăpat al ușii. Femeia arăta ca proaspăt desprinsă de pe paginile unui catalog de modă *Ward*, cu o rochie bleumarin, de in, toată încrețită, pantofi cu tocuri înalte și o tocă micuță pe cap. Mi-ar fi plăcut ca și mama mea să fi fost la fel de frumoasă ca ea. Mamei mele nu părea să-i pese câtuși de puțin de felul cum arăta. Purta rochii de casă, largi, de bumbac, cu fermoar în față și își ținea părul castaniu prins într-o coadă. Am pus-o pe Annie pe podea, lângă Poke și JT și m-am dus la ușă.

— Mama nu e... aici. Cuvinte ce păreau o minciună. Îmi venea greu să le pronunț. Vreau să spun că nu e în casă cu noi, am continuat eu.

— Mă numesc Cynthia Hayworth. Se întoarce curând mama ta?

Am dat din umeri. Datul din umeri nu era minciună. De altfel, adevărul era că nu știam cât va mai sta mama în latrina din curte – *sanctuarul* ei, cum îi plăcea câteodată să o numească. Nu știam de ce petrecea atât de mult timp acolo. Eu una nu aș fi ales niciodată să stau în încăperea aceea plină de pânze de păianjeni nicio clipă mai mult decât trebuia neapărat; de altfel, mergeam acolo doar în situații de urgență, de exemplu, când toaleta din casă era înfundată.

— Păi, aș putea la fel de bine să-ți las lucrurile astea ție, draga mea, continuă femeia. Știi...

Zgomotul puternic al unui tunet ne făcu pe amândouă să tresărim. Dintr-odată, am zărit o fetiță mică și dolofană care sări afară din mașină și fugi înspre mama ei, agățându-se de ea ca o

ventuză. Purta pantaloni scurţi roz şi o bluziţă înflorată, asortată. Chiar şi agrafele din păr şi danteluţa ce-i împodobea şosetele scurte erau roz.

— Vai de mine, May Elizabeth! Nu trebuie să-ţi fie frică, o linişti femeia. Sunt îngerii din cer, ştii, mută iarăşi mobila.

Nu mai auzisem niciodată o asemenea explicaţie pentru tunete, însă îmi plăcea. Nu mă puteam abţine să nu zâmbesc când îmi imaginam nişte îngeraşi albi cu aripioare împingând sofale, scaune şi televizoare peste podeaua de lemn din rai. Zâmbetul mi se stinse însă când fetiţa privi dincolo de mine înăuntru în cameră şi spuse:

— Ptiu! Ce s-a întâmplat la tine acasă?

— Taci, May! îi atrase atenţia mama ei.

— Da' pute şi tavanu' stă să pice şi...

Femeia o făcu pe May să tacă, acoperindu-i gura cu degetele ei delicate, după care se întoarse înspre mine cu un zâmbet drăgălaş:

— Am adus nişte haine şi câteva lucruri pe care m-am gândit că le-ar putea folosi familia voastră. Dacă tu şi fraţii tăi aţi vrea să mă ajutaţi să le aducem din maşină, am putea să terminăm înainte să înceapă să toarne de-a binelea.

Nu aveam nici cea mai vagă idee cine era doamna aceasta sau ce anume ne aducea ori de ce, însă l-am înghiontit pe Poke şi l-am tras de mână să se ridice-n picioare.

— Haide, doamna are nevoie de ajutorul tău. JT, tu rămâi aici cu Annie. Ai grijă să nu o ia din loc.

Simţeam pământul întărit arzându-mi sub tălpi în vreme ce traversam curtea, în urma doamnei Hayworth spre Cadillac, trăgându-l după mine pe Poke, care mă urma fără prea mare tragere de inimă. Fetiţa în roz mergea în pas cu mine şi îmi spuse în şoaptă la ureche, astfel încât mama ei să nu o audă:

— Acuma v-aţi mutat în casa asta sau ce? De asta nu aveţi perdele şi covoare?

— Nu, i-am răspuns eu ridicându-mi bărbia cu mândrie. Pur şi simplu nu ne trebuie aşa ceva. Ne place casa noastră aşa cum e.

— Haideți fetelor. Repejor! interveni doamna Hayworth. Ia strecurați-vă printre picăturile de ploaie!

M-am uitat la ea surprinsă, după care mi-am îndreptat privirea înspre cerul acoperit de nori.

— Dar... dar cum aş putea face asta? Nu văd când cad picăturile.

Doamna Hayworth zâmbi, înclinându-şi capul într-o parte, ca şi când s-ar fi uitat la un căţeluş.

— Sigur că nu poţi, draga mea. E doar un fel de-a spune.

Deschise portbagajul şi îmi înmână o plasă.

— Aici am pus nişte haine care nu-i mai sunt bune lui May Elizabeth, spuse ea. Cred că eşti cu unu, două numere mai mică decât ea. Apoi, luă o altă plasă şi i-o întinse lui Poke. Şi aici sunt nişte jucării cu care băiatul meu, Ronnie, nu se mai joacă. Crezi că poţi să le duci până în casă, scumpule?

Poke dădu din cap solemn, în semn că da, în timp ce-i lua plasa din mâini, dar am băgat de seamă felul în care-i sclipiră ochii în momentul în care observă o maşină de pompieri de-un roşu aprins ce ieşea puţin din plasă. Străbătu gazonul cu sacoşa în mână, în timp ce i se vedea funduleţul prin chiloţii prea largi.

Îl urmarăm cu toţii, încărcaţi cu plase, însă portbagajul imens al maşinii ascundea încă multe alte comori. Văzusem accesorii de grădină, pantaloni de băieţi din catifea reiată şi tricouri în dungi, bluze colorate şi jachete de iarnă, chiar şi o păpuşă Barbie cu un costum de baie alb-negru şi cu pantofiori cu tocuri asortaţi.

— De ce nu pot aştepta în maşină? întrebă pe un ton morocănos May Elizabeth în timp ce ne întorceam la Cadillac după un nou transport. Mă ud toată!

— Nu, dragă. N-o să te topeşti, îi răspunse doamna Hayworth.

Am privit-o terifiată pe May Elizabeth, amintindu-mi de vrăjitoarea din *Vrăjitorul din Oz* care s-a topit.

— Cum adică? am întrebat. De ce s-ar topi?

— Ce vreau să spun, îmi explică doamna Hayworth, este că deşi e dulce ca zahărul, n-o să se topească în apă aşa ca zahărul.

Îmi plăcea tare mult cum vorbea doamna aceasta frumoasă. „*Îngeri care mută mobilă... să ne strecurăm printre picături... să fii dulce ca zahărul de să te topești...*" Nu mi-o puteam imagina nici în ruptul capului pe doamna Hayworth strigând: „M-am săturat până peste cap!" cum făcea mama mea sau pierzând vremea la nesfârșit în „sanctuarul" din latrină.

Doamna Hayworth îi întinse fiicei ei o plasă cu roșii deasupra, iar apoi îmi dădu plasa cu păpușa Barbie. Poke nu se mai întoarse să ne ajute. Îl auzeam din casă cum imita sirena mașinii de pompieri, în timp ce Annie țipa cât o ținea gura, iar JT striga la nesfârșit: „Lasă-mă să văd! Lasă-mă să văd!"

Până am cărat și ultima plasă pe verandă, furtuna era aproape în toi. May Elizabeth fugi înapoi la mașină, se urcă și trânti ușa. Doamna Hayworth scoase o broșură din poșetă și mi-o întinse. Avea o poză cu biserica pe lângă care treceam întotdeauna cu frații mei când mergeam în parcul din cartier să ne jucăm.

— Să-i dai, te rog, asta mamei tale, bine, dragă? Spune-i că sunteți cu toții invitați să vizitați biserica din Park Street oricând doriți. Avem și școală duminicală pentru tine și frații tăi. Ți-ar plăcea să mergi împreună cu May Elizabeth?

— Da, am răspuns eu. Deși eram destul de convinsă că mama nu avea să mă lase cu niciun chip.

— Trebuie să fug acum! spuse doamna Mayworth văzând fulgerul care lumină strada noastră. Pa, pa, draga mea! Cu toate acestea, nu fugi. Merse grațios înspre mașină, precum o vedetă de cinema pe covorul roșu.

Eu mi-am dus toate lucrurile în camera de zi și, așezată pe podea, am analizat pe rând, toate hainele în care May Elizabeth nu mai încăpea. Erau rochițe drăguțe pentru școală cu șosete asortate; pantaloni scurți și bluze asortate și chiar și o cămășuță de noapte cu flori albastre, toate călcate și împăturite impecabil. Totul mirosea a flori. Nu-mi dădusem seama că plângeam până când Poke mă întrebă:

— Ce-ai pățit? De ce plângi?

Nu ştiam de ce plângeam. Îmi doream doar să fug în camera mea şi să încerc toate acele haine noi şi frumoase; şi, cu toate acestea, mă detestam pentru că îmi doream aşa ceva. Văzusem felul în care se uitase doamna Hayworth la Poke şi la JT cu chiloţii lor numai zdrenţe şi eram destul de mare să-mi dau seama ce ascundea privirea aceea: milă.

M-am ridicat, enervată brusc, şi am îndesat hainele înapoi în plasă.

— N-am păţit nimic!

Am lovit plasa cu piciorul gol, răsturnând-o, după care am fugit în camera mea, ca să nu mi se mai vadă lacrimile.

CAPITOLUL 5

Pe May Elizabeth Hayworth am întâlnit-o din nou în prima zi de școală, în toamna acelui an. Îmi plăcea la școală și am fost mereu o elevă bună. Îmi plăcea chiar și drumul lung pe care trebuia să-l străbat zilnic spre școala primară din Riverside, traversând podul, zona centrală a orășelului și dealul. Clădirea modernă cu un etaj în care funcționa școala fusese construită după război pentru a școlariza copiii din generația *baby-boom* și avea un coridor principal lung și vitralii imense în fiecare clasă prin care se vedeau curtea școlii și terenurile de joacă, toate acoperite cu un covor de iarbă. Îmi plăcea mirosul de vopsea proaspătă și dezinfectant de pe coridoare în prima zi de școală. Podelele acoperite cu linoleum erau lunecoase și lucioase, iar băncile erau proaspăt lustruite și curate. Însă nu rămâneau niciodată așa pentru prea mult timp.

După ce o vară întreagă îmi îngrijeam frații, eram bucuroasă să mă aflu departe de casă și de ei, deși în toamna aceea a trebuit să-l duc în fiecare dimineață pe Poke de mânuță la grădiniță. Se mișca îngrozitor de încet, uitându-se mereu în jur la toate cele, de parcă tocmai ar fi ieșit din ou în dimineața aceea și nu ar fi văzut niciodată lumea. Cred că am reușit atunci să-i lungesc brațele cu câțiva centimetri de cât am tras de el. Când în sfârșit ajungeam, îl împingeam în clasă și fugeam repede, să nu fiu nevoită să-l văd pe Poke distrugând încăperea.

Sala clasei a patra era cam la două treimi din lungimea coridorului, iar copiii care ajunseseră înaintea mea mișunau prin clasă cercetând locul. Mi-am găsit numele înscris pe o bancă – *Kathleen G.* – și m-am lăsat încet pe scaun, balasându-l de câteva ori înainte și înapoi, deschizând și închizând tăblia mesei, ca s-o încerc. Capacul scârțâia. Îmi plăcea sunetul sinistru de casă

bântuită pe care îl scotea, aşa că am repetat de mai multe ori mişcarea. Cam atunci şi-a făcut apariţia May Elizabeth Hayworth.

Chiar şi la vârsta fragedă de nouă ani, stăpânea deja bine arta intrărilor spectaculoase. Îşi flutură mână precum Prima Doamnă şi spuse: „Bu-nă, dragilor, am aju-uns!" de parcă toţi am fi stat cu răsuflarea tăiată până în clipa aceea, aşteptându-i apariţia. Ai fi zis că era Elvis Presley după felul în care toate fetele s-au strâns în jurul ei. Eu şi May nu fuseserăm până atunci colege de clasă, însă toţi ceilalţi copii ştiau că dacă aveai un Hayworth în clasă, te puteai aştepta la tone de dulciuri la petreceri. Familia Hayworth era cea mai bogată din oraş. Fratele lui May, Ron, care era cu doi ani mai mare decât ea, stăpânea peste terenul de joacă precum Jimmy Hoffa* peste Teamsters.

— Deci iată şi sala mea de clasă! spuse May cu răsuflarea tăiată. Buclele ei blonde fluturau în timp ce-şi rotea privirea prin jur. Speram să fiu în clasa doamnei Powell, din capătul culoarului. E tânără şi drăguţă şi face cele mai haioase chestii cu copiii din clasa ei. Ei bine, cred că va trebui să mă mulţumesc şi cu atât.

Avea ambiţii mari, vorbea fără contenire, concentrând toată atenţia celor din jur. Celelalte fete, care, înainte să apară May, sporovăiau chicotind, deveniseră tăcute, mute de admiraţie. Băieţii practic făceau sluj înaintea ei. Îi urmăream reprezentaţia de la distanţă, mulţumindu-mă să stau la o parte, în tăcere, când, spre groaza mea, May Elizabeth Hayworth reuşi brusc să mă aducă în centrul atenţiei tuturor.

— Pe tine te ştiu, spuse ea, arătându-mă cu degetul. Tu eşti fata la care i-am dat toate hainele noastre vechi, nu-i aşa?

Mi-am aplecat capul sub bancă, precum o broască ţestoasă care încerca să se ascundă în carapacea ei, agăţându-mă de

*Jimmy Hoffa, preşedintele general al sindicatului International Brotherhood of the Teamsters între anii 1958-1971, autorul a numeroase acte ilegale în respective perioadă, motiv pentru care a fost şi închis (n.tr.).

speranţa deşartă că nimeni nu o fi auzit-o. May veni mai aproape, şi, în mod inconştient, mi-am adunat picioarele sub scaun, în încercarea de a mă face mai mică – poate chiar să dispar cumva. Dar de unde să mă lovească pe mine atâta noroc.

— Rochia aceea a fost a mea, trâmbiţă ea spre întreaga clasă. Eu nu am mai vrut-o pentru că e groaznică şi nici nu-mi place deloc culoarea verde. A, şi şosetele alea până la genunchi şi învechite tot ale mele au fost.

Am simţit cum mi se înroşesc obrajii de jenă şi furie. De fiecare dată, încă de când începusem să merg la grădiniţă, toţi din Riverside în afară de mine aveau haine noi pentru prima zi a anului şcolar. Toamna aceasta, aveam şi eu în sfârşit haine noi cu care să mă îmbrac – ei bine, aproape noi – şi May Elizabeth gură-spartă a trebuit să strice totul. Nimeni nu ar fi ştiut că rochia mea era la mâna a doua, dacă şi-ar fi ţinut spurcata aia de gură. De ce a trebuit să strice totul?

— Ştiţi, o să-i dau şi rochia asta când o să mă satur de ea, spuse ea, prinzând materialul rochiei ei între două degete şi apoi lăsându-l să-i cadă, ca un fumător înveterat care-şi scutură scrumul de la ţigară.

Am strâns din dinţi, dorindu-mi să mă fi putut muta în China – sau cel puţin să mă pot transfera în clasa „distractivă" a doamnei Powell. Dar nu, May găsi banca ce-i purta numele şi-şi trânti fundul durduliu tocmai pe scaunul de lângă mine. Îmi venea să mă ghemuiesc în pupitru şi să trag capacul, dar mă temeam că s-ar putea să nu mai ştiu ieşi de acolo. Nu aş fi făcut decât să adaug la ruşinea mea, dacă ar fi trebuit să cheme pompierii ca să mă scoată.

— Vreţi să vedeţi rechizitele mele cele noi?, întrebă May spre mănunchiul de admiratori care se strânseseră în jurul ei. Mă uitam la ea în timp ce-şi deschidea superbul ghiozdan nou-nouţ, roşu cu pătrăţele, cu curele din piele şi catarame de alamă. Era ticsit cu lucruri noi: foarfece, gume de şters, creioane multicolore, un penar cu flori şi cu fermoar, linear, un set de matematică cu

compas și raportor și o cutie cu creioane colorate neatinse – din cele cu șaizeci și patru de culori diferite și ascuțitoare inclusă în set. Îmi plăcea foarte mult să colorez, dar întotdeauna trebuia să folosesc creioanele de la școală – bucățele rupte și murdare de creioane de ceară cu învelitoarea de hârtie ferfeniță. După ce le foloseam, îmi simțeam degetele lipicioase și soioase.

Am urmărit-o pe May cum își aranja arsenalul de accesorii, am observat că tăblia băncii ei se deschidea silențios și a trebuit să-mi întorc repede privirea în altă parte, pentru că din roșu purpuriu obrajii îmi deveneau verzi de invidie. Mi-am deschis propria tăblie, dar toată plăcerea cu care-i ascultasem scârțâitul dispăruse cu desăvârșire; acum îmi suna spart și vechi. Am proptit-o cu capul și mi-am împins repede înăuntru cutia cea „nouă" cu creioane – una din vechile cutii de trabucuri ale unchiului Leonard – departe de ochii celor din jur.

Atunci își făcu apariția noua noastră învățătoare.

— Bună dimineața, ne salută ea cu voce răgușită de fumătoare. Eu sunt doamna Wayne.

Era atât de înaltă și de bine-făcută, încât generații întregi de elevi înaintea mea o suspectaseră c-ar fi sora geamănă a lui John Wayne. La statură îi semăna leit. Copiii mai mari, mai versați, cum era Ron Hayworth, spuneau în taină că de fapt ea fusese fratele geamăn al „Ducelui", dar că fugise la un moment dat în Țările Nordice din Europa pentru a-și face o operație de schimbare de sex, ca și Christine Jorgensen*. Doamna Wayne avea un piept de dimensiunea munților Everest și părea să aibă o problemă cronică cu bretelele sutienului. Petrecea ore întregi în fiecare zi căutându-se cu mâna pe sub bluză, în încercarea de a aduce una dintre bretelele nărăvașe înapoi la locul ei, pe umeri. Efortul ei părea genul de corvoadă fără speranță – la fel de deznădăjduită ca și măturatul nisipului de pe plajă în timpul

*Christine Jorgensen (1926–1989) a fost primul bărbat despre care se știe că, în urma unei operații de schimbare de sex, a devenit femeie (n.tr.)

fluxului – încât am fost fericită că nu trebuia să-mi bat capul cu probleme atât de complicate precum cea a sutienului încă ani buni de atunci înainte. Când mi-am cumpărat în cele din urmă primul meu sutien, mi-am amintit mereu de problemele doamnei Wayne şi am fost întotdeauna foarte atentă să nu-mi aranjez niciodată acest articol vestimentar în public. Desigur, acelea erau vremuri când femeile emancipate îşi ardeau sutienele în semn de protest – şi fac rămăşag că doamna Wayne s-a numărat printre primele care şi-au dat foc sutienului.

Dar mie mi-a plăcut doamna Wayne, cu toate chinurile pe care i le pricinuia sutienul. Nu era o persoană maternă, caldă, dar nu aveam nicio problemă cu asta. Îşi conducea clasa fără părtinire, fie că erai bogat sau sărac, băiat sau fată, şi niciodată nu pregeta să te laude atunci când era cazul. Zâmbeam când îi citeam observaţiile zgârcite pe care mi le făcea pe teme – *Bună treabă*, *Excelent* – şi în minte o şi auzeam cum mă elogia cu vocea ei aspră, de bărbat.

Dimineaţa primei zile de şcoală a trecut repede, fără alte observaţii stânjenitoare cu privire la vestimentaţia mea din partea lui May Elizabeth, iar la prânz ne-am încolonat pe coridor, spre cantină. May era destul de înstărită ca să-şi permită un abonament pe o lună întreagă la cantina şcolii. Eu m-am pus la rând pentru a-mi lua porţia gratuită de lapte, oferit graţie programului de ajutor social, şi m-am aşezat singură la o masă liberă aflată în colţul sălii. O clipă mai târziu, May se aşeza lângă mine cu o tavă din plastic gri, plină cu mâncare: o farfurie cu un amestec cleios de macaroane şi sos de roşii, numit „Vacanţă romană", o chiflă, jeleu roşu cu fructe şi budincă de ciocolată cu un norişor de frişcă cât un nasture deasupra.

Mi-am ţinut punga din hârtie boţită cu mâncarea mea de prânz în poală, făcându-mi de lucru cu paharul din carton cu lapte, în timp ce May se uita la mine. Mi-era ruşine să-mi desfac pachetul cu mâncare în faţa cuiva, cu atât mai mult în faţa unei Hayworth. Îmi făcusem singură sandviciul cu două resturi de

pâine albă şi un strat subţire de unt de arahide pe care-l primeam ca ajutor social, totul învelit într-o bucată îngustă, refolosită de staniol. Mâncam cu capul plecat, cu sandviciul ascuns în poală, furând din când în când câte o îmbucătură din el, în timp ce May îşi înfuleca cu poftă „Vacanţa romană". Când am terminat de mâncat, mi-am împăturit cu grijă folia de staniol şi punga din hârtie, pentru a le putea folosi din nou.

— Vrei asta? mă întrebă dintr-odată May, arătând spre budinca ei de ciocolată. Eu sunt sătulă.

Îşi umflă obrajii, de parcă s-ar fi luptat să nu verse tot ce-a mâncat. Am ridicat indiferentă din umeri, încercând să-mi ascund pofta. Adoram budinca de ciocolată. May înfipse o lingură prin suprafaţa tremurătoare a budincii şi îmi împinse porţia în faţă.

— Ţine. Mamei mele nu-i place când arunc mâncare. Îmi spune mereu: „Gândeşte-te la toţi copiii din lume care mor de foame".

Am ignorat implicaţiile conform cărora şi eu mă număram printre copiii lumii care mureau de foame, ştiind prea bine că foarte probabil aşa şi era. Am devorat pieliţa de la suprafaţa budincii şi tot restul, apoi am lins castronul şi lingura. Cred că gestul de caritate pe care-l făcuse May Eliyabeth la prânz a fost cel care m-a determinat să-i sar în ajutor atunci când Danny Reeves a încercat să o ridiculizeze pe terenul de joacă în pauză.

Danny era un bătăuş care trebuia să fi ajuns la liceu deja, dar rămăsese repetent un an sau doi. Hoinărea prin cartierul nostru de case prăpădite de parcă ar fi fost stăpânul lumii întregi, luând orice poftea, oricând poftea. Tot ce nu era legat bine de vreo casă, considera că îi aparţine – şi nu m-ar fi mirat dacă ar fi avut vreun cuţit prin buzunare, aşa, pentru orice eventualitate. Mă mai pusesem o dată în calea lui, când voise să-i fure maşina de pompieri lui Poke şi aflasem că Danny era de fapt un mare laş în străfundurile sufletului lui. Şi de data asta m-am luat de el, când s-a agăţat de lanţul leagănului pe care se dădea May, cât pe-aici să o arunce pe jos.

— Gata, ți-a expirat timpul, mormăi Danny. Dă-te jos.

May s-a speriat îngrozitor, evident, nu doar pentru faptul că aproape că se trezise azvârlită în țărână, dar și pentru că Danny avea o față de pușcăriaș dezertor periculos și o constituție de câine jigărit, de parcă ar fi servit sârmă ghimpată la micul dejun și mine explozive la prânz. Fraza lui preferată era: „Vrei să se lase cu ceva?" În ierarhia existentă la locul de joacă, Danny se afla doar puțin sub fratele lui May, Ron, și mă întreb dacă nu cumva încerca să-și răzbune frustrarea pe sora mai plinuță a lui Ron.

M-am năpustit asupra lui Danny.

— Pleacă de-aici, Danny Reeves, și las-o în pace. Nu ești șeful ei.

— Vrei să se lase cu ceva?

— Poate că doamna Wayne o să vrea. Ea e învățătoarea noastră.

— Așa? Și ce-mi pasă? râse el batjocoritor. Dar totodată începuse să se îndepărteze, cunoscând, evident, reputația doamnei Wayne în domeniul legii și ordinii – ca să nu mai vorbim despre dimensiunile ei legendare. Tremuram cât mă țineau balamalele, dar era un tremurat sănătos, care survine după o descărcare serioasă de adrenalină, și nu de frică. May mă privea cu admirație.

— Uau! Mi-ai *salvat viața*! spuse ea, exagerat de teatral. Mersi!

— Cu plăcere!

M-am îndepărtat, în timp ce ea începuse din nou să-și miște picioarele, încercând să-și găsească echilibrul cu statura ei greoaie. Poate că „salvatul vieții ei" era puțin cam mult spus, dar mă simțeam ca și cum asta aș fi făcut. În mintea mea, egalasem scorul și ștersesem stigmatul carității, făcând din hainele pe care mi le dăduse ceva ce-mi aparținea acum de drept. Mi le câștigasem. Dintre toți ceilalți copiii, fusesem singura care mă ridicasem împotriva lui Danny Reeves. Îmi plătisem datoria.

Ceva mai târziu în după-amiaza acelei zile, când doamna Wayne ne-a spus să ne alegem un partener pentru un proiect de artă, May s-a întors mai întâi spre mine și a spus: „Eu o aleg pe Kathleen G". De obicei sfârșeam prin a face pereche cu copii

precum Charlie Grout, care locuia alături de casa noastră şi era aproape la fel de sărac ca noi. Charlie fusese ţinta tuturor batjocurilor încă din clasa întâi, când reuşise să înfulece pe nerăsuflate o jumătate de cutie cu lipici, înainte să apuce învăţătoarea să-l oprească. Dar astăzi nu mai trebuia să fiu partenera lui Charlie. Regina clasei mă alesese pe mine.

— Suzanne Clark a fost cea mai bună prietenă a mea, mă informă May, dar ea s-a mutat vara trecută la New Jersey. Acum poţi să fii tu cea mai bună prietenă a mea.

Am ezitat, nesigură dacă doream să fiu eu cea care s-o înlocuiesc pe cealaltă. Mă simţeam ca fata din reclama cu Miss America, cea care stă lângă câştigătoarea marelui premiu şi o priveşte cum plânge de bucurie, în timp ce-i aşază coroana pe creştet. Dar apoi mi-am amintit de reprezentaţia mea cu Danny Reeves şi am ştiut că oferta de prietenie pe care mi-o făcuse May nu era un simplu act de caritate; îmi câştigasem acest favor. Mi-am împins banca şi am lipit-o de banca ei. Eram colege de echipă acum.

— Cine nu are creioane? întrebă doamna Wayne. Se apropie de banca mea, fluturând prin aer o cutie cu bucăţi de creioane, care datau probabil de pe vremea când George Washington fusese preşedinte. Orăşelul nostru era destul de mic încât doamna Wayne să ştie că eu mă număram printre copiii care aveau întotdeauna nevoie de creioanele şcolii. Se opri în dreptul meu, ţinând cutia cu creioane într-o mână, iar cu cealaltă încercând să-şi aranjeze breteaua sutienului. De data asta May mă salvă.

— Uite, spuse ea, împingând spre mine cutia straşnică, nou-nouţă de creioane de firmă, exact şaizeci-şi-patru, de pe banca ei. Poţi să iei din creioanele mele.

M-am gândit atunci că o să am parte de un an pe cinste.

Faptul că eram noua prietenă la cataramă a lui May Elizabeth provocă o reacţie în lanţ, care se declanşă îndată ce mama a aflat de prietenia noastră.

— Hayworth! bodogăni ea, rostindu-i numele de parcă ar fi fost un cuvânt detestabil. Nu vreau să ai nimic de-a face cu oamenii ăia bogaţi şi încrezuţi. Stai tu în băncuţa ta.

Unchiul meu Leonard – preşedinte, fondator şi membru unic al Partidului Comunist – fu deosebit de sumbru în observaţiile lui.

— Doar pentru că clanul Hayworth deţine fabrica, îşi imaginează că ei pot stăpâni tot oraşul cu tot ce-i în el. Nimic bun nu poate ieşi din alianţa asta, Kathleen. Ori de câte ori proletariatul a încercat să se înhăiteze cu burghezia, săracul care trudeşte a sfârşit prin a fi exploatat. Înţelegerile astea îi favorizează întotdeauna pe cei bogaţi şi sunt întotdeauna în avantajul lor. Înţelegi cum reuşeşte acest fenomen să accentueze necesitatea înfiinţării unei societăţi în care resursele să fie în mod egal distribuite şi folosite şi nu...

— May Elizabeth îşi împarte creioanele cu mine, am spus, luându-i partea. Unchiul Leonard scutură din cap.

— Nu sunt impresionat de o asemenea pseudo-generozitate. Într-o societate comunistă veritabilă, fata asta Hayworth şi-ar *da* toate creioanele, împărţindu-le în mod egal între toţi colegii ei.

Am făcut repede calculele în minte. În cutie erau şaizeci şi patru de creioane, iar noi eram douăzeci şi şase de copii în clasa mea, ceea ce însemna că fiecare ne-am fi ales cu câte două creioane şi jumătate. Păi nu ieşeam mai bine în societatea comunistă a unchiului Leonard decât dacă foloseam cutia de creioane uzate a şcolii. Nu, îmi plăceau lucrurile exact aşa cum erau în acel moment. Şedeam alături de May Elizabeth în clasă şi ea împărţea toate rechizitele cu mine – noua ei prietenă la cataramă. La locul de joacă, eu eram păzitorul ei, ţinându-i la distanţă pe bătăuşii ca Danny Reeves.

Când am adus acasă o invitaţie la petrecerea aniversării lui May în octombrie, mama s-a înfuriat.

— Categoric nu, Kathleen! Nu ai ce căuta între oameni ca ei.

Din fericire, tata era atunci acasă, revenise dintr-una din lungile lui călătorii, exact la timp, când aveam nevoie de el.

Mi-a sărit în ajutor, la fel ca Superman care sare s-o salveze pe Lois Lane.

— Lasă, Eleonor, doar sunt copii. Nu o pedepsi pe micuţa Hayworth pentru păcatele părinţilor ei. Lasă-le să se distreze.

Se întoarse spre mine zâmbind cu gura până la urechi.

— Tu vrei să te duci la petrecerea ei, Kathy?

Nu fusesem în viaţa mea la vreo petrecere – nici măcar la ziua mea, a fraţilor sau a surorii mele. În cel mai bun caz, dacă îşi amintea ce zi era, mama ne făcea o prăjitură din pungile cu amestecuri de ingrediente ce se găseau de cumpărat – şi dacă avea suficient praf de ouă* de la ajutor social. M-am uitat cu coada ochiului la mama şi am văzut-o cum fierbea.

— Da, am spus încet, sperând că mama să nu mă audă. Vreau să mă duc.

— Atunci aşa rămâne, te duci! spuse tati râzând şi mă luă dintr-o mişcare în braţele lui pistruiate. Îl iubeam. Nimeni nu ştia să mă strângă în braţe cum o făcea tati. Ori de câte ori mă îmbrăţişa mama, era un gest rapid şi de formă, nu cald şi drăgăstos, ce se tot prelungea, cum erau îmbrăţişările tatălui meu. În acele zile minunate, când tata era acasă, eu eram fata tatii, prinţesa lui.

Tăticul meu era cel mai prietenos şi mai blajin bărbat din lume, un om lipsit de griji ca un clovn de circ. Se arunca pe podea şi se juca cot la cot cu băieţii şi cu mine, ne gâdilam şi râdeam până ne durea burta. Tati nu se mânia niciodată şi nu ne disciplina cu joarda, nici chiar atunci când băieţii ar fi meritat-o, şi nici măcar când se îmbăta. Şi pe mama o trata de parcă ar fi fost regina lumii. Păcat că mai mult nu era pe-acasă decât era.

Când am fost destul de mare s-o întreb pe mama ce era cu plecările lui interminabile, mi-a spus că e şofer de cursă lungă pe un camion. După aceea şi-a schimbat versiunea, spunându-mi că

---

*Produs similar laptelui praf – rezultat în urma deshidratării complete a ouălor – cu avantaje importante economice, de depozitare, preţ de desfacere, garanţie (putând depăşi 5 ani) (n.tr.).

e agent comercial ambulant. Niciodată nu am întrebat ce tot transporta sau ce vindea tati. Melancolicul meu unchi comunist locuia la noi ori de câte ori tati era plecat şi stătea uneori şi câteva luni odată, aşa că cel puţin aveam şi noi un bărbat în casă.

Unchiul Leonard era fratele mai mare al mamei şi cel mai bun prieten al tatii. Era foarte înalt şi adus de umeri, cu o faţă mohorâtă, de copoi, cu părul negru şi dat cu briantină. Dormea pe canapeaua noastră din sufragerie şi-şi ţinea lucrurile în cutii stivuite în spatele canapelei. Avea sute de cărţi, răsfirate teancuri-teancuri prin toată casa. Băieţii se jucau cu ele, folosindu-le pe post de cărămizi când îşi construiau cazemate. Unchiul Leonard îşi petrecea serile la masa noastră cromată, încropind schiţe de manifeste pe hârtie de notiţe de dimensiuni mici. Vrafurile lui cu prostii comuniste nu ne mai lăsau niciun loc în care să ne aşezăm şi să mâncăm, dar oricum nu conta; pentru că nu mâncam niciodată la masă.

Maşina noastră aparţinea de fapt unchiului Leonard, la fel şi televizorul, pe care-l luase la mâna a doua, spunea mama, ca să poată urmări audierile lui McCarthy*. Urmărea ştirile seară de seară, şi sunt convinsă că şi vecinii de la a treia casă de la noi îl puteau auzi pe unchiul Leonard certându-se cu Walter Cronkite**. Am învăţat să-l accept pe unchiul meu şi trabucurile lui mereu fumegânde, ca pe un obiect de mobilier familiar, dar în ziua aceea a reuşit să mă scoată din sărite când mi-a spus că nu dă doi bani pe petrecerea lui May Elizabeth.

— De unde faci rost de cadou? mă întrebă el. O fată răsfăţată de burghez ca ea va aştepta să-i duci un cadou – şi încă unul de soi.

*Joseph Raymond McCarthy, senator republican al statului Wisconsin între anii 1947–1957, renumit prin acţiunile sale fervente anti-comuniste (n.tr.).

**Cunoscut jurnalist american de televiziune, angajat al postului de televiziune CBS, care, în perioada 1960–1970, a fost desemnat de americani, în mai multe rânduri, drept „cel mai de încredere om din America"(n.tr.).

Zâmbetul tatii nu dispărea niciodată.

— Păi atunci, să mergem la cumpărături, nu, Kathy?

— Cumpărături! pufni mama. Ce, Hayworth asta merită banii noştri pe şase luni, Donald?

Am avut impresia că parcă zâmbetul lui se veşteji puţin la auzul cuvintelor ei, dar se adună repede.

— Kathy a mea merită însă cu siguranţă.

Habar n-aveam despre ce vorbeau, dar cu câteva zile înainte de petrecere, tati ne-a îmbarcat pe mine, pe Poke şi pe JT în Ford Sedanul unchiului Leonard, un model din 1950, şi ne-a dus la cumpărături. Nu la Băcănia lui Brinkley, în centrul Riverside-ului, să fim înţeleşi; ne-a dus taman până în Benseville, să ne facem cumpărăturile la Woolsworth. Tati l-a luat pe JT în braţe în timp ce hoinăream printre rafturi, căutând ceva care să-i placă lui May Elizabeth. Tati avea agăţată pe umăr gentuţa scofâlcită pentru scutece a lui Annie, ceea ce era destul de ciudat, de vreme ce Annie rămăsese acasă, iar JT, care avea deja trei ani, nu mai purta scutece. Şi-apoi, tati nu s-ar fi oferit în veci pururi să schimbe vreun scutec, nici dacă JT ar fi purtat aşa ceva. Dar nu era timp de prea multe nedumeriri. Iar atenţia mi-a fost rapid distrasă de varietatea ofertei din magazin.

— Nu ştiu ce să-i cumpăr, am suspinat eu.

— Ei bine, e cea mai bună prietenă a ta, mă linişti tati. Alege ceva ce ţi-ar plăcea ţie şi sunt convins că o să-i placă şi ei.

Erau multe lucruri acolo care îmi plăceau. Tati mă privea cum mă holbam la pachete cu bentiţe, o tăbliţă magică pe care puteai desena şi apoi trăgeai de o manetă şi imaginea se ştergea ca prin minune, o sticlă cu biberon pentru păpuşi, care părea să se golească atunci când o întorceai cu fundul în sus şi multe, multe altele. Poke rămase cu gura căscată în faţa standului cu tot felul de accesorii Davy Crockett*: pălării cu coadă de raton, *tomahawk*-uri din cauciuc şi carabine din plastic cu capse. În cele din urmă, m-am hotărât să iau o cutie de plastilină cu patru culori diferite drept cadou pentru May Elizabeth.

Odată ce am decis, tati ne-a condus la raionul de chilipiruri și ne-a spus că ne putem alege fiecare câte ceva de 25 de cenți.

— Mă duc să caut ceva pentru mămica voastră, spuse el și-l lăsă pe JT lângă mine și Poke. Tati se făcu nevăzut, lăsându-ne să ne zgâim la mormanul enorm multicolor de jucării la zece cenți.

Dar ce multe erau! Desigur că frații mei ar fi vrut tot ce le vedeau ochii. Ei nu înțelegeau valoarea a 25 de cenți și își tot înfundau mânuțele dolofane prin rafturi, scoțând toate lucrurile afară, de parcă tati le-ar fi spus să cumpere câte un exemplar din fiecare. Am obosit să le tot iau lucrurile din mâini, explicându-le că toate fluierele din plastic, toți soldățeii din cauciuc și toate mașinuțele de jucărie pe care se străduiau din răsputeri să le îndese în buzunare costau mult mai mulți bani decât aveau voie să cheltuiască, iar apoi să-i aud cum protestează țipând și urlând furioși. Proprietarul magazinului se postase în apropierea noastră și am văzut cum i se umple fruntea de broboane de sudoare, încercând să se asigure că absolut tot ce își îndesau băieții în buzunare se și întorcea înapoi pe raft.

În cele din urmă tata reapăru și luă situația în mâini, ajutându-l pe JT să aleagă un șarpe din cauciuc și pe Poke, un pumnal din plastic. Eu mă oprisem asupra unui colier din mărgele. Tati îl ridică și-l puse pe JT pe tejghea, în timp ce plătea pentru toate câte le alesesem și pentru o cutiuță cu pudră pe care i-o luase mamei. Ne-am întors la mașină și eram deja pe drum spre casă când mi-am dat seama că uitasem tocmai lucrul pentru care venisem de fapt: cadoul pentru ziua de naștere a lui May Elizabeth.

— Tati, oprește! Am uitat cadoul! Întoarce! Trebuie să ne întoarcem!

— Nu l-am uitat, dragă, spuse el, râzând. E aici, în geantă.

— Unde? Care geantă?

---

*Erou popular american din secolul XIX, care a murit în lupta de la Alamo (n.tr.).

M-am uitat în faţă, căutând disperată. Singurul lucru din punga de la Woolsworth era pudra mamei. Nu am văzut nici o cutie cu plastilină pe nicăieri.

— Unde e, tati? Unde?

— Chiar aici...

Tati încetini puţin maşina, ţinând volanul cu o singură mână, iar cu cealaltă pescui gentuţa de scutece a lui Annie de pe jos şi o puse pe scaunul de lângă el. Minune mare, cadoul lui May Elizabeth era înăuntru, în geantă – şi la fel şi tăbliţa aceea magică şi sticla cu biberon pentru păpuşi pe care le admirasem în magazin, precum şi câte o căciulă cu coadă de raton pentru băieţi. Am văzut şi o sticlă cu apă de colonie pentru mama, care să se potrivească cu pudra, şi un set de şurubelniţe strălucitoare, pe care îmi închipui că şi le luase tati pentru el.

— Toate astea sunt pentru noi? l-am întrebat eu surprinsă.

— Fără discuţie. Ce, numa' Hayworth aia mică să primească daruri?

Parcă venise Crăciunul când le-am dat băieţilor căciulile cele noi şi m-am aşezat confortabil pe locul meu de pe banchetă, desenând pe tăbliţa magică. Abia mai târziu în după-amiaza acelei zile am început să mă întreb cum anume plătise tati pentru toate surprizele acelea. Nu le pusese pe tejghea în timp ce aşteptasem la rând. Şi de ce i-o fi pus vânzătorul toate lucrurile în geanta de scutece în loc să i le pună într-o pungă de la Woolworth? Ce bine mi-ar fi prins câteva pungi în plus pentru pacheţelul meu pentru şcoală.

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi se înteţea senzaţia ciudată ce-mi apăruse în stomac, încât în cele din urmă a trebuit să mă străduiesc să mă gândesc la altceva.

CAPITOLUL 6

Prin comparație cu locuința noastră, familia Hayworth locuia într-un palat. Unchiul Leonard m-a dus cu mașina acolo de ziua lui May Elizabeth, începând să dea din cap morocănos chiar din momentul în care a virat pe aleea lungă către vilă.

— Îți dai seama câte apartamente ar putea fi construite pentru proletari din acest palat burghez? întrebă el.

Nu am așteptat să-și termine calculele. Am trântit ușa mașinii - nu aveai de ales, altfel nu se închidea – și am fugit pe scări în sus pentru a suna la ușă. Primul lucru pe care l-am observat atunci când doamna Hayworth m-a invitat înăuntru a fost că toți erau îmbrăcați în haine elegante. Mă simțeam murdară. Toate celelalte fete purtau crinoline foșnitoare pe sub rochiile lor de petrecere și fundițe á la Shirley Temple în bucle. Părul meu tern atârna neglijent și eram singura care purta tenişi și nu pantofi din piele. Cadoul din partea mea, ambalat în hârtie ieftină și de proastă calitate, stătea stingher lângă celelalte cadouri garnisite cu panglici ondulate și funde lucioase. Nu o dată i-am surprins pe adulți uitându-se la mine și știam că mă vorbesc pe la spate.

Mâncarea a fost excelentă. Domnul Hayworth a pregătit cârnăciori pe grătarul lui cu cărbuni de lângă piscină și m-a lăsat să mănânc câți am dorit. Am mâncat patru, în chifle albe și pufoase cu muștar, ketchup și condimente. Aceea a fost ziua când am mâncat pentru prima oară în viața mea salată de cartofi și ouă fierte tari, despre care May spunea că erau „umplute", și o mâncare divină pe care ea o numea salată de ambrozie. Mai era un morman uriaș de peltea stratificată și Pepsi-Cola de băut. Tortul fusese comandat la o patiserie și era ornat cu flori mari glazurate și zece lumânări pe care May trebuia să le stingă. Ne-a

dat la toți câte o pungă mare cu dulciuri și câte un cerc de hula-hoop nou-nouț drept cadou.

Casa era foarte modernă și curată, cu covoare groase și o cameră de zi cu mobilă daneză modernă. Singura casă în care mai fusesem până atunci era cea a lui Charley Grout, vecinul meu, astfel încât casa lui May părea coborâtă de-a dreptul dintr-un vis frumos sau dintr-un show TV. May avea propriul ei dormitor, cu un pat cu baldachin, o canapea confortabilă și moale, sute de animale de pluș și zeci de păpuși. Până și baia ei era dichisită și curată, cu o toaletă și o chiuvetă turcoaz deschis, iar podeaua cu mozaic era impecabil de curată încât puteai mânca de pe jos. M-am uitat pe furiș sub rochița toată numai volănașe a prințesei-păpușă care era așezată pe rezervorul toaletei și am văzut că ascundea încă o rolă de hârtie igienică.

Mai târziu ne-am jucat jocuri precum *Ursul doarme* și *Deschide urechea bine*, dar nu am câștigat niciun premiu. M-am plimbat năucită toată după-amiaza, așa cum făcea Poke mereu, chinuindu-mă să țin minte totul. Mi s-a părut că petrecerea s-a terminat atât de repede încât nici nu știu când m-am trezit în mașina doamnei Hayworth care mă conducea acasă.

— N-ai vrea să vii mâine la școala duminicală cu May Elizabeth și familia noastră? mă întrebă, în timp ce opri Cadillacul în fața casei mele.

— Ba cred că da... Acesta era răspunsul meu standard de fiecare dată când mă rușinam și nu știam ce altceva să răspund. Fie acesta, fie: „Nu știu..."

— Uite, întreabă-i pe părinții tăi, bine? Școala duminicală începe la ora nouă și jumătate. Te așteptăm la intrare. Știi unde este biserica din Park Street, nu, scumpo?

— Îhî. Mama și unchiul Leonard aveau să spună că religia era cârja de care au nevoie doar cei săraci cu duhul, însă eu îmi doream foarte mult să mă duc. Doream să fiu oriunde altundeva, numai acasă nu. Mulțumesc că m-ați chemat la petrecere, îmi amintii să spun în timp ce coboram din mașină.

— Cu multă plăcere, scumpo. Sper să ne mai vizitezi.

Există întotdeauna un sentiment firesc de tristețe atunci când te întorci de la o petrecere, dar ceea ce am simțit în acea după-amiază când urcam treptele verandei noastre era cu mult mai rău. Mi-am văzut casa cu alți ochi și am observat pentru prima dată cât de urât mirosea – a scutece murdare și a pisici. Podelele din camera de zi erau niște placaje goale, fără covoare; linoleumul din bucătărie era decolorat și ros; podeaua din baie putrezea sub toaleta fisurată. Toată mobila noastră era deformată și duhnea, iar imaginea de pe ecranul televizorului alb negru fugea atât de tare încât, ca să înțelegi ceva, trebuia să dai din cap precum jucăriile acelea pe care le mai vezi uneori în geamul din spate al unor mașini. În dormitoarele noastre nici măcar nu existau paturi, doar saltele așezate direct pe podea. Toți patru dormeam în aceeași cameră: Poke și JT pe o saltea, iar eu și Annie pe cealaltă.

Când am intrat în casă în acea după-amiază, tati stătea tolănit pe canapea, chinuindu-se să înțeleagă ceva din meciul de baseball de la televizor. Dăduse volumul la maxim ca să audă peste smiorcăielile lui Annie.

— Cum a fost la petrecere? m-a întrebat.

— Bine.

— Doar atât? Bine? Măcar i-a plăcut cadoul pe care i l-am luat?

— Mda, cred că da. Eu una m-am distrat, am spus cam lipsită de entuziasm. Ia uită-te ce de lucruri mi-a dat.

Țineam cercul la gât și punga cu dulciuri deasupra capului, ca să nu ajungă frații mei la ele. Simțeau mirosul de bomboane la fel ca rechinii mirosul de sânge și, de cum m-au zărit, mă și încercuiră. Mi-aș fi dorit să fi avut un loc tainic unde să-mi fi putut ascunde bomboanele. Băieții îmi furau mereu din lucruri și mi le stricau. Îmi distruseseră sticla cu biberon a păpușii ca să vadă cum funcționează, rupseseră celofanul de pe tăblița mea magică de desenat ca să-l lipească de ecranul televizorului și l-au mâzgălit în timpul desenelor animate preferate. Păpușile suferiseră atât de multe abuzuri din partea fraților mei încât Betsy Wetsy semăna

mai degrabă cu victima unei calamităţi naturale şi nu cu un bebeluş. Păpuşa Barbie supravieţuise cu greu unei lobotomii înainte să fie scalpată. Dacă nu-mi mâncam toate bomboanele din punga cu dulciuri până la sfârşitul zilei, puteam să îmi iau adio de la ele.

— Pun pariu că Hayworth ăştia au o casă mare, nu? întrebă tata. Şi o mulţime de lucruri frumoase, cum ar fi un televizor color?

— Da. E chiar frumos. M-am aşezat pe canapea lângă el, înfundându-mi gura cu bomboane ca o veveriţă. I-a alungat pe Poke şi pe JT şi a început să îmi pună o mulţime de întrebări despre casa familiei Hayworth, încheind cu una absolut surprinzătoare: Da' câine au?

Nu mai aveam chef să mă gândesc la casa lor, dar tata părea să fie singura persoană interesată să afle cum a fost petrecerea, aşa că m-am cuibărit lângă el şi i-am povestit totul cu lux de amănunte. Am îndrăznit să îl întreb chiar dacă pot să merg la şcoala duminicală a doua zi cu May Elizabeth şi ai ei.

— Deci sunt oameni religioşi, nu-i aşa? întrebă tati. La ce biserică se duc? Merg toţi, chiar şi domnul Hayworth? În fiecare duminică? La ce oră?

Părea atât de interesat, încât m-am întrebat dacă nu cumva dorea să vină şi el. Zâmbetul său devenea din ce în ce mai larg pe măsură ce-i răspundeam la toate întrebările. Pe urmă m-a îmbrăţişat şi mi-a spus:

— Sigur, scumpa mea, cred că ar fi o idee bună să mergi şi tu la şcoala duminicală. A stins televizorul şi a dat o fugă până la vecini să dea un telefon. Noi nu aveam telefon pentru că unchiul Leonard nu dorea ca FBI-ul să îi asculte convorbirile.

Mă simţeam extenuată după toate emoţiile de la petrecere şi îmi era greaţă de la toate bomboanele pe care le mâncasem. Am urcat în camera mea, ţinându-mi strâns cercul şi gândindu-mă febril unde să-l ascund mai bine. Dar când mi-am văzut salteaua ce mirosea a mucegai şi care nu cred să fi avut vreodată aşternuturi, şi mi-am amintit de patul moale cu baldachin a lui May Elizabeth, am fugit afară în grădină şi am început să plâng.

A doua zi am mers singură până la biserica din Park Street și am stat la intrare așteptând destul de mult apariția Cadillac-ului familiei Hayworth.

— Kathleen, ai venit! spuse mama lui May când m-a zărit. Părea foarte bucuroasă. May Elizabeth păru mai puțin încântată în timp ce mă măsură cu privirea. Mama ei m-a luat de mână și m-a condus înăuntru, ca și cum aș fi făcut parte din familie. Școala duminicală era pe punctul de a începe.

Elevi din toate clasele s-au întâlnit într-un grup la subsolul bisericii. Am cântat cântece însoțite de semne făcute cu mâinile, după care copiii au pus niște bănuți într-un coș pentru colectă. Când a venit momentul să ne împărțim în grupuri mai mici pentru a putea începe lecția, în încăpere s-a declanșat un haos total în timp ce copiii își târau scaunele pe pardoseala de ciment, iar învățătorii desfășurau paravane pentru a împărți sala cea mare.

— Noi suntem împreună cu copiii din clasele a IV-a până la a VI-a, mi-a spus May încercând să acopere zarva. Ne adunăm sus în sanctuar.

Am privit-o stupefiată. M-am gândit la sanctuarul mamei și eram convinsă că n-am auzit bine.

— Ce? În *sanctuar*?

— Da, a dat ea din cap. Sus, la etaj.

Mi-i și imaginam pe toți înghesuindu-se într-o latrină veche și urât mirositoare din spatele bisericii, așa că m-am dat înapoi, ezitând să-i însoțesc.

— Sub nicio formă nu am să stau într-un sanctuar! am spus în timp ce m-am năpustit spre ușă. May fugi după mine.

— Stai... stai... unde mergi?

— Sanctuarele miros oribil și sunt pline de păianjeni și de muște.

— Ce tot spui acolo? Nu sunt păianjeni și miroase chiar foarte plăcut. Vino și vezi.

Mi-am amintit cât de diferită era casa mea față de cea a lui May și m-am gândit că probabil sanctuarele oamenilor bogați erau și

ele mai frumoase. M-am lăsat condusă la etaj. Sanctuarul bisericii era foarte frumos, cu vitralii colorate şi strane din lemn lustruit. Mirosea a flori şi a ceară de lumânări. Nu am văzut niciun păianjen – şi nicio gaură în care ai fi putut face pipi. Dar eram încă extrem de confuză în ceea ce priveşte cuvântul *sanctuar* şi ani de zile m-am tot gândit că Dumnezeu are o latrină destul de frumoasă.

Lecţia din acea dimineaţă a fost despre Isus şi nişte leproşi. La început am crezut că învăţătoarea a spus „leoparzi" şi m-am gândit cum ar îndrăzni cineva să iasă din casă în ziua Domnului şi să cutreiere străzile însoţit de o grămadă de pisici sălbatice. Apoi învăţătoarea ne-a explicat că leproşii erau oameni care sufereau de o boală cumplită, care făcea ca unele părţi din corp să le putrezească şi să cadă. Această informaţie macabră a făcut deliciul tuturor băieţilor, iar Ron Hayworth a început să cânte:

— Lepra mă învăluie... corpul mi se năruie...

Învăţătoarea cu părul alb, domnişoara Trimble, a trebuit să-i atenţioneze în mod repetat:

— Băieţi... băieţi..., cu vocea ei tremurată, până când ordinea a fost în cele din urmă restabilită. Când am învăţat despre roada Duhului, câţiva ani mai târziu, am decis că răbdarea domnişoarei Trimble trebuie să fi avut dimensiunile unui pepene verde.

După ce a reuşit într-un târziu să îi potolească pe toţi, ne-a explicat că această boală era contagioasă şi că oricine atingea un lepros avea toate şansele să-şi piardă un deget sau nasul. Pentru a evita un asemenea dezastru, leproşii trebuiau să stea la depărtare de ceilalţi oameni şi să strige: „Necurat...necurat!", astfel încât oamenii să ştie să nu se apropie de ei.

— Dar Isus a mers direct la oamenii aceia şi i-a atins, ne-a spus domnişoara Trimble fericită. Ron şi ceilalţi băieţi au rămas tăcuţi pentru moment, impresionaţi de curajul lui Isus. Apoi învăţătoarea ne-a spus că nu numai că degetele de la mâinile şi picioarele lui Isus au rămas la locul lor, dar şi că lepra a dispărut ca prin minune atunci când El i-a atins, exact cum se întâmpla cu desenele de pe tăbliţa mea de desen magică, după ce trăgeam de manetă.

Nu am înţeles toate principiile profund spirituale pe care femeia a încercat să ni le dezvăluie în acea primă zi, dar am priceput fără doar şi poate că în povestirea ei era vorba de două categorii de oameni foarte diferiţi, leproşii şi ne-leproşii. Unchiul Leonard sădise în mine adevărul în legătură cu deosebirea de clasă încă de când eram de vârsta lui Annie, şi ştiam că elita conducătoare îi asupreşte întotdeauna pe cei slabi – leproşii. Când am evaluat lecţia de la şcoala duminicală în această lumină, chiar mi-a plăcut de Isus. El era de partea celui neînsemnat – un fel de lider sindical minunat şi blând.

Învăţătoarea ne-a dat tuturor câte o revistă colorată de opt pagini, s-o luăm acasă şi ne-a amintit să învăţăm pe de rost versetul pentru data viitoare. Pe urmă s-a rugat pentru noi cu vocea ei tremurată şi ne-a lăsat să plecăm. În clipa următoare, băieţii şi-au şi transformat revistele în avioane şi s-au luat la întrecere să vadă care dintre ele aterizează primul pe orgă. May Elizabeth şi cu mine am ieşit pe hol, unde eram aşteptate de domnul şi doamna Hayworth.

— Nu ai vrea să rămâi şi să intri cu noi în biserică, Kathleen? m-a întrebat ea.

Holul şi sanctuarul se umpleau de familii şi am observat, din nou, că nu eram îmbrăcată ca toţi ceilalţi. De exemplu, absolut toate fetele erau încălţate cu pantofi negri din piele, daţi cu cremă, iar eu aveam o pereche de tenişi fără şosete, pentru că nu găsisem nicio pereche curată în dimineaţa aceea. Toate doamnele şi fetele purtau pălării şi mănuşi albe, inclusiv May Elizabeth şi mama ei. Părea a fi ţinuta obligatorie. Trei fete dintr-o altă familie purtau pălării care semănau cu un set de farfurii: mama purta platoul pentru cină, fiica cea mare supiera, cea mijlocie salatiera, iar cea mai mică o ceaşcă pentru ceai.

— Nu mulţumesc, am spus şoptit. Trebuie să merg acasă.

— Eşti sigură? m-a întrebat doamna Hayworth zâmbind. Am fi încântaţi să vii cu noi. Am dat din cap şi m-am îndreptat spre ieşire. Poate ai putea să ne însoţeşti la slujba de săptămâna viitoare, a strigat după mine în timp ce mă grăbeam să ies.

Toată după-masa mi-am petrecut-o căutând un loc în care să îmi ascund revista de la școala duminicală ca băieții să nu mi-o distrugă de tot. Îmi doream să învăț versetul pentru săptămâna viitoare ca să pot câștiga un premiu. Nu m-am putut gândi decât la o singură ascunzătoare, unde băieții nu ar intra niciodată: sanctuarul mamei. Oarecum, mi s-a părut locul potrivit.

Luni dimineața, May Elizabeth a dat buzna în clasă trâmbițând o știre șocantă:

— Cineva ne-a spart ieri casa! ne-a spus pe nerăsuflate. Hoții i-au furat lui Ron micul radio portabil și reportofonul, iar tatei noul televizor color și ceva bani, câteva aparate casnice de bucătărie, o mare parte dintre bijuteriile mamei și haina ei de blană.. Se opri să-și tragă răsuflarea. Au furat chiar și sticlele cu lichior din dulapul tatei!

Ne-am uitat la ea cu ochii mari și cu gurile căscate. Era ca la o emisiune de televiziune. De-ar fi fost aici Perry Mason* ori polițiștii din serialul *Dragnet*** pentru a elucida această teribilă infracțiune. Tuturor ne-a părut rău pentru pagubele suferite de familia ei, dar mi-am dat seama că May Elizabeth făcea un adevărat spectacol din toate acele dezvăluiri.

— Au pătruns înăuntru în timp ce noi eram la *biserică*! pufăi ea, ca și când acest amănunt ar fi fost cel mai dramatic dintre toate. Reușise să capteze atenția tuturor când încheie spunând: Tata a spus că o să ne luăm un câine de pază!

Dintr-odată am simțit același fior în stomac ca în ziua în care am fost să cumpărăm cadoul pentru ziua lui May. Nu m-am putut abține să nu mă gândesc la toate întrebările amănunțite pe care tata mi le-a pus despre petrecere și mai ales faptul că dorise să știe dacă aveau câine. Am vrut să vorbesc cu el despre asta, ca să

---

*Personajul principal din cărțile polițiste scrise de Erle Stanley Gardner (n.ed.).

**Serial polițist din anii '50, care a cunoscut mai multe *remake*-uri, ultimul dintre acestea rulând și la noi cu titlul *Vine poliția!* (n.ed.).

nu mă mai simt atât de ciudat, dar când am ajuns acasă de la școală în ziua aceea, tata nu mai era.

— A plecat la lucru ieri, pe când erai tu la biserică, a spus mama. O să fie pe drum toată săptămâna. De ce?

— Mă întrebam... nu contează. Eram speriată și supărată în același timp, însă nu știam de ce. M-am dus în camera noastră să încerc să descurc singură lucrurile și am descoperit că cercul meu dispăruse. I-am auzit pe frații mei râzând răutăcios în curtea din spate și am fugit afară.

— Opriți-vă! Dați-mi-l înapoi! am țipat. O să-l rupeți! Băieții legaseră cercul de trunchiul unui copac cu o bucată de sfoară și se pregăteau să-l folosească pe post de leagăn. M-am repezit spre ei, dar era prea târziu. Cercul s-a rupt în două sub greutatea lui Poke, iar acesta s-a rostogolit la pământ peste JT. Am plecat de-acolo plângând, dorindu-mi fierbinte ca amândoi să-și fi rupt gâtul.

În acel an de Halloween, May Elizabeth m-a invitat să merg „la cerșit"* prin cartierul ei. Oamenii bogați din zona în care locuia ea chiar ofereau cadouri adevărate; zona noastră era mai mult cunoscută pentru farsele făcute.

— Poți să te duci cu ea, a spus mama, dar trebuie să-i iei cu tine pe Poke și pe JT.

— Mami, nuuu! am scâncit eu. N-am să mă distrez deloc dacă trebuie să îi târăsc și pe ei după mine prin tot orașul.

— Ei bine, cineva trebuie să-i ducă și pe ei. Sunt prea mici să se ducă de capul lor.

— De ce nu-i duci tu sau tata sau unchiul Leonard?

Nu cred că ar fi fost nevoie de prea mult machiaj pentru a-l costuma pe unchiul Leonard în Frankenstein.

---

*Obicei de Halloween, când copiii se perindă mascați din casă în casă, „cerșind" dulciuri, fructe sau bani, iar dacă nu primesc fac farse gazelor zgârcite (n.tr.).

— Prea bine, spuse mama pe un ton din care am dedus că nu era deloc prea bine. Frații tăi nu trebuie să meargă anul ăsta. Dar o să împarți toate bomboanele cu ei când te întorci acasă.

I-am luat cu mine.

May Elizabeth se costumase în prințesă-zână, cu o mantie lungă și strălucitoare, iar pe spate avea prinse o pereche de aripi din pene. Peste buclele ei aurii își pusese o tiară cu ștrasuri și în mână ținea o baghetă magică cu franjuri argintii. Pe mine și pe băieți mami ne-a pus să ne costumăm în vagabonzi, dar nu prea era nicio diferență între costumele de atunci și hainele noastre obișnuite. Iar lui Poke și lui JT oricum nu le păsa de costume – tot ce-i interesa erau bomboanele primite gratis. Fiecare avea câte o pungă de hârtie pentru a-și depozita prada, dar de cum primeau bomboanele de la oameni le și mâncau, lăsând în urma lor o dâră de ambalaje de la batoanele de ciocolată Milky Way și de la drajeurile Tootsie Roll, ca niște frunze moarte. JT băgase în gură trei acadele deodată. S-au îndopat până când s-au făcut verzi la față.

Am lăsat la urmă casa lui May Elizabeth pentru că știam că mama ei avea să ne facă o cacao fierbinte și să ne ducă acasă cu mașina. Am sunat la sonerie ca și cum ar fi fost o casă oarecare, iar May și cu mine am așteptat chicotind pe scări să ne primim tratația. Poke era suspect de liniștit.

— Ne dați ori nu ne dați! am spus noi în cor atunci când doamna Hayworth ne-a deschis ușa.

— Vai de mine! Dar pe cine avem noi aici? a întrebat ea. S-a prefăcut surprinsă, însă în câteva clipe fu de-a dreptul șocată, când Poke se aplecă peste prag și vomită drept pe covorașul lor pufos și auriu de la intrare. JT, care imita tot ce făcea Poke, vomită subit și el, cot la cot cu frate-său. May Elizabeth țipa.

Am închis ochii dorindu-mi ca May să fluture bagheta ei magică și să mă facă invizibilă.

CAPITOLUL 7

— I-ai scris deja Moşului? mă întrebă May Elizabeth cu câteva zile înainte de vacanţa de Crăciun. Trecuseră aproape patru luni de când începuse şcoala şi, oricât de uimitor ar părea, noi două eram în continuare cele mai bune prietene.

— Nu... nu încă, am bâiguit eu. Probabil că a observat că mi-am coborât repede privirea în podea şi cunoscându-mă deja destul de bine, şi-a dat seama că evitam să-i răspund.

— Ce este, Kathy?

— Moş Crăciun nu trece pe la casa noastră, i-am răspuns ridicând din umeri, sperând că arătam cât de cât indiferentă şi că reuşeam s-o fac să creadă că nu îi cerşeam mila. Unchiul Leonard spune că Moş Crăciun e un şarlatan şi că e creaţia capitaliştilor lacomi, aşa că mă gândesc că Moşul este supărat pe noi.

— Moşul nu se supără, prostuţo. Pe el nu-l interesează decât dacă eşti cuminte sau nu.

— Păi, da, fraţii mei s-au născut cu obrăznicia în sânge, i-am răspuns eu deznădăjduită. Ar fi dat foc şi maternităţii dacă ar fi putut pune mâna pe o cutie de chibrituri. Cuvântul *cuminte* pur şi simplu nu există în vocabularul lor.

— Dar tu eşti cuminte, Kathleen.

Am dat din cap. Moş Crăciun părea că evită an de an tot cartierul nostru. Întotdeauna m-am gândit că nu existau destui copii „cuminţi" prin zonă ca să se mai obosească să-şi rişte sania şi renii. Danny Reeves ar fi fost în stare să se caţere pe acoperiş şi, de-ndată ce Moşul se întorcea cu spatele, să-i fure sacul cu toate cadourile. Iar Charlie Grout ar fi făcut hamburgeri din Rudolph şi ceilalţi reni.

— Ei bine, nu se ştie niciodată... spuse ea arătându-şi gropiţele din obraji. Poate că vine anul ăsta.

Sincer, nu eram nerăbdătoare deloc.

Am continuat să merg la şcoala duminicală cu May şi m-am hotărât să o însoţesc şi la programul de Crăciun din seara de Ajun. Ea juca rolul Mariei, mama lui Isus în piesă – o interpretare profundă şi plină de patos. Când hangiul o refuză şi o trimise să doarmă în grajd, May se transpuse atât de tare în rol încât chiar îi dădură lacrimile şi-l întrebă:

— N-am putea intra măcar pentru un pahar cu apă?

Stăpânul, neavând calităţile actoriceşti şi experienţa lui May Elizabeth, dădu din cap vehement şi spuse:

— Nu! Asta nu scrie în scenariu.

May fu indignată.

— Ia vezi, să nu te îmbolnăveşti cumva de lepră, strigă ea. Pentru că o să-i spun lui Isus să nu te vindece!

Nu cunoşteam prea bine versiunea originală a poveştii, aşa încât altercaţia mi s-a părut chiar interesantă. Restul publicului însă se pare că a găsit-o de-a dreptul hazlie.

După spectacol, directoarea de la şcoala duminicală a împărţit bomboane şi portocale tuturor copiilor, iar domnişoara Trimble a dăruit tuturor copiilor din clasă câte un cadou. Eu am primit un lănţişor cu o cruciuliţă de aur. Nu mi-am putut stăpâni lacrimile când i-am mulţumit, mai ales când mi-a mângâiat mâna şi mi-a spus: „Isus te iubeşte, Kathleen". Şi ochii ei mi-au părut înlăcrimaţi, însă poate numai din cauză că era bătrână.

Biserica arăta atât de frumoasă cu toate podoabele şi luminiţele colorate încât m-am gândit să-l întreb pe tata dacă nu ne putem şi noi cumpăra un brad de Crăciun. Când am ajuns acasă, m-am aşezat lângă el pe canapea, iar tati a devenit foarte tăcut când i-am arătat lănţişorul meu cel nou. May Elizabeth mă ajutase să mi-l pun la gât şi deja mă hotărâsem să nu-l mai dau jos niciodată.

— E chiar frumos, spuse tata. Şi pare de calitate. N-o să ţi se înverzească gâtul de la el. Cuvintele sale, care ar fi trebuit probabil să mă liniştească, nu reuşiră decât să mă sperie îngrozitor la gândul că gâtul îmi va deveni verde ca al marţienilor, încât aproape că am uitat ce vroiam să-l întreb.

— N-am putea să ne luăm și noi un brad de Crăciun anul ăsta, tati?

El oftă.

— Nu bradul ar fi problema. Am avea nevoie de beculețe și de podoabe și de tot felul de fleacuri dintr-astea... și-apoi, toată lumea s-ar aștepta să apară și niște cadouri sub el. Nu, nu avem bani de așa ceva, Kathy. Suntem destul de strânși cu ușa pe moment.

Răspunsul lui m-a dezamăgit, dar nu m-a luat prin surprindere. Dacă am fi făcut rost de un brad, probabil că Poke și JT l-ar fi dărâmat cât ai zice pește. Și la ce bun să ai un brad dacă nu aveai și cadouri? Însă mai târziu, după ce topi împreună cu unchiul Leonard un bax de bere, tati se răzgândi brusc.

— Pune-ți paltonul, Kathleen. Cred că știu de unde aș putea să fac rost de un brad... cu beculețe cu tot.

Ne-am urcat în mașina unchiului meu, iar tati m-a lăsat să stau în față lângă el. Cartierul nostru părăginit avea un aer de sărbătoare cu cele câteva luminițe decorative care scânteiau, și tot gunoiul și mașinile vechi îngropate sub o pătură de zăpadă. Am apucat pe drumul care ducea la Bensenville, iar la un moment dat am intrat pe un drum lăturalnic și am luat-o spre o zonă de țară, unde se aflau niște ferme. Când casele și grajdurile au început să se rărească tot mai mult, tata a încetinit și a stins farurile. În timp ce înaintarăm încă vreun kilometru pe întuneric, stomacul începu să mi se strângă și mi se făcu greață.

— Ce părere ai despre cel de-acolo? m-a întrebat tati dintr-odată, arătând către un pin micuț aflat în capătul unei alei ce ducea la o fermă.

Își coborî vocea până ajunse doar o șoaptă, așa că i-am răspuns și eu foarte încet:

— Da' aia nu este curtea cuiva?

— Măi, pomul ăla are și o formă foarte frumoasă, ce zici? Și, vezi? Are chiar și luminițe.

Opri mașina în dreptul pinului și lăsă motorul pornit.

— Nu cred că oamenii ăştia se vor bucura prea tare dacă noi le luăm pomul, tati...

— Şşşş... Stai să ascultăm puţin să vedem dacă au câine.

Deschise portiera şi coborî, examinând curtea liniştită şi trăgând cu urechea.

— Totul este în regulă, îmi spuse în şoaptă. Haide.

Scoase un topor şi un fierăstrău din portbagaj şi îmi făcu semn cu capul să-l urmez. Nu ştiam ce să fac. Fusese ideea mea să luăm un brad de Crăciun, aşa că nu puteam să dau înapoi acum. Chiar şi aşa, eram destul de convinsă că oricine o fi împodobit şirul de copaci şi tufişuri de la capătul acestei alei nu o făcuse pentru ca alţii să vină şi să-şi aleagă unul ca să şi-l taie. Dar nu puteam să nu-l ascult pe tata, nu?

Mi-am tras fermoarul până sub bărbie şi am încercat să mă fac cât mai mică în palton în timp ce coboram din maşină. Cuvintele colindului „O, noapte preasfinţită" îmi răsunau întruna în minte pe când încercam să aduc înapoi pacea şi bucuria pe care le simţisem mai devreme la biserică în acea seară: *toate*-s *în odihnă*...

— Bagă-ţi mâna printre crengi, Kathy, şi ţine bine de trunchi. Uite aşa...

Niciunul dintre noi nu purta mănuşi, iar acele pinului mă înţepară în timp ce tata îmi arăta de unde să-l apuc. Trunchiul era rece şi lipicios.

— Încearcă să îl ţii bine, scumpo. N-o să-mi ia decât un minut.

Tata se lăsă pe vine şi începu să lovească în trunchiul copacului. Îmi venea să mă vâr într-o vizuină în zăpadă şi să mă ascund. Îmi ţineam privirea aţintită spre ferma din capătul aleii şi mă aşteptam dintr-o clipă-n alta ca uşa de la intrare să fie trântită de perete, iar din casă să ţâşnească tunând şi fulgerând fermierul cu o armă în mâini, însoţit de haita sa de dobermani furioşi.

...*Dormi şi tu, oh, Prunc sfânt*... De ce a trebuit să pomenesc despre bradul de Crăciun?

— Suntem aproape gata, spuse tati bucuros. Ţine bine de el. Trunchiul vibra sub mâinile mele în timp ce tata lăsă toporul şi se

apucă să taie cu fierăstrăul. Degetele de la picioare începuseră să-mi amorţească.

Gră-beş-te-te, intonam eu încetişor pe melodia colindului „O, noapte preasfinţită". *Hai-de, te rog...* Îmi era teamă că o să fac pe mine şi o să-mi ud pantalonii.

— Stai puţin! spuse tati în ultima clipă, beculeţele sunt legate la curent. Se aruncă pe burtă şi începu să caute prelungitoarele şi dintr-odată luminiţele se stinseră – însă nu doar luminiţele din bradul nostru, ci absolut toate luminiţele din tufişurile şi brazii din partea stângă.

— Hopa! spuse tati, mustăcind un zâmbet. Cred că ar fi bine să ne grăbim!

Aş fi vrut să nu mai vorbească la plural.

Tata tăia trunchiul pinului de parcă s-ar fi luat la întrecere cu Paul Bunyan*, şi dintr-odată pinul se aplecă într-o parte, în cădere, trăgându-mă şi pe mine după el.

— Tati, ajutor! am ţipat eu. Prinse pinul la timp, oprindu-ne şi pe el şi pe mine să ne prăbuşim. Începu să râdă cu poftă, iar râsul lui era atât de exuberant, de fericit, încât nu m-am mai putut abţine şi începui să chicotesc şi eu, cot la cot cu el. La început râsul meu părea puţin isteric, dar de-ndată ce am terminat de îndesat pinul în portbagaj şi am pornit maşina, m-am simţit cu adevărat fericită. Aveam pom de Crăciun! Cu luminiţe cu tot!

Maşina noastră parcă zbura, iar tăticul meu minunat şi lipsit-de-griji începu să cânte: „Gonim prin zăpadă, într-o sănioară..."

M-am alăturat şi eu şi am năvălit urlând în Riverside, cu un pom de Crăciun care se bâţâia prin portbagaj, în timp ce noi cântam cât ne ţineau plămânii: „Zurgălăi, zurgălăi, veseli sună iar..." Am cântat râzând şi-n timp ce tata îşi cără trofeul pe treptele verandei şi l-am îndesat pe uşă înăuntru.

---

*Personaj mitologic care apare în poveşti americane, cunoscut pentru deosebita lui pricepere în tăiatul lemnelor (n.ed.).

— Crăciun fericit! ne ură tata bucuros. Așeză bradul pe podea, cu o bufnitură triumfală. Poke și JT începură să danseze în jurul lui ca doi aborigeni mititei. Gălăgia provocată de noi o făcu pe Annie să plângă.

— E plin de zăpadă, Donald! spuse mama. O să uzi toată podeaua. De parcă asta ar fi fost un dezastru în casa *noastră*.

— Cum o să-l faci să stea drept dacă n-ai un suport de brad? întrebă unchiul Leonard. Sau poate ai de gând să îl sprijini tu până trece Crăciunul?

— Uite, beculețele au fost la ofertă, spuse tati zâmbind cu toată fața. Ia, bagă-le în priză, Kathy. Arată-le tuturor cât de frumos este.

M-am aplecat și am căutat ștecherul, după care m-am pus în patru labe și m-am îndreptat către priza din perete. Era deja plină de fire, ștechere și cabluri și speram să nu avem parte de vreun scurt circuit. Era ceva obișnuit la noi acasă. Am scos din priză o lampă de cameră, așa, de siguranță, iar un minut mai târziu, stranșnicul nostru pom de Crăciun prinse viață.

— Ta-da! exclamă tata.

— Capitaliștii de la compania electrică vor fi încântați, spuse unchiul Leonard. Doar pentru asta au inventat pseudo-sărbătoarea asta.

Nu voiam să-l las pe unchiul să strice acest moment special.

— Crăciunul este ziua în care S-a născut Isus, i-am spus.

— Atunci și El trebuie să fi fost un capitalist.

În cele din urmă tata obosi să țină pomul și, împreună cu unchiul, a improvizat un suport pentru brad dintr-o bucată de mobilă veche. Arăta la fel de ramolit ca toate celelalte lucruri din casa noastră, dar cel puțin aveam un brad de Crăciun. Părea o adevărată minune.

În Ajunul Crăciunului, s-a întâmplat însă o minune și mai mare. Stăteam în pat încercând să adorm, când am auzit că cineva bate la ușă. Inima îmi tresări. Dacă Moș Crăciun se hotărâse să riște și se aventurase prin cartierul nostru, atunci trebuia să intre pe ușă, pentru că șemineu n-aveam. Am auzit glasuri și m-am furișat

pe hol pentru a trage cu ochiul. Nu era moșul, ci un bărbat care stătea în ușă cu o mulțime de cadouri frumos împachetate. M-am întrebat dacă nu cumva era *bodyguard*-ul moșului. În clipa următoare l-am recunoscut pe cel de-al doilea bărbat – era administratorul de la școala duminicală – și avea și el un braț plin de cadouri.

— Ce sunt toate astea? întrebă unchiul Leonard. Se pregătea de culcare și deschisese ușa îmbrăcat în pantaloni scurți și maiou.

— Câteva cadouri pentru copiii dumneavoastră! răspunsese administratorul.

Crăciun fericit!

Lăsară mormanul de cadouri sub bradul nostru furat și dispărură la fel de repede precum veniseră. Eram atât de copleșită, încât nu știam dacă să râd sau să plâng. A trebuit să mă ciupesc, așa cum fac eroii din povești, ca să mă conving că nu visez.

Când, în cele din urmă, m-am furișat înapoi în pat, unchiul Leonard stătea încă în fața bradului în pantalonii lui scurți, scuturând încet din cap.

Primăvara sosi cu flori – și cu o altă întâmplare care-mi strânse stomacul. Toată școala a fost supusă controlului sanitar pentru depistarea paraziților. Doamna Wayne ne-a aliniat și am coborât cu toții la cabinetul medical. Asistenta purta mănuși de cauciuc și ne examină pe rând, unul câte unul. Când mi-a ridicat părul de pe ceafă cu o spatulă de lemn o auzii cum își ține respirația.

— Ia uită-te aici! îi spuse fetei care își făcea practica, o viitoare asistentă, care o ajuta ca voluntar. Acestea sunt *lindinile*!

Viitoarea asistentă sări înapoi atât de repede încât dădu peste o scară și o trânti la pământ cu o bufnitură puternică. Charlie Grout, care stătea la rând în spatele meu țipă:

— Kathy are chiriași! iar rândul ordonat al doamnei Wayne se destrămă, transformându-se în haos. Băieții începură să râdă huiduind, iar fetele țipară îngrozite, de parcă ne-ar fi atacat rușii.

Am fost trimisă imediat acasă, umilită până la pământ. L-au trimis și pe fratele meu Poke împreună cu mine. Dormeam în

aceeaşi cameră şi foloseam aceeaşi perie şi acelaşi pieptene, deci era normal ca toţi să avem păduchi. Eram exemplul perfect de societate egalitaristă, cu liberă circulaţie a bunurilor, exact aşa cum îşi dorea unchiul Leonard. Chiar şi Annie avea păduchi în smocul ei încâlcit de păr.

Mama i-a tuns pe băieţi la zero, lucru care le-a rezolvat problema. Eu am avut întotdeauna părul lung, dar a trebuit să mi-l taie scurt de tot şi să-l arunce pe foc împreună cu pieptenele şi peria. Când am aruncat o privire în oglindă am văzut că părul meu arăta de parcă mi-ar fi pus mama castronul de la bucătărie în cap şi m-ar fi tuns în jurul lui. După aceea m-a spălat bine cu un şampon care mirosea îngrozitor şi ardea ca focul. Era o substanţă foarte concentrată. Pe urmă mi-a înfăşurat părul rămas într-un prosop vechi timp de cincisprezece minute, să fie sigură că muriseră toate ouăle. Văzusem fotografii cu instantanee dintr-o zonă devastată de o explozie nucleară şi eram convinsă că sărmanul meu cap avea să rămână chel în următorii cinzeci sau şaizeci de ani de la evenimentul cu pricina.

Când conducerea şcolii mi-a permis să mă întorc la cursuri – în urma unei inspecţii medicale, bineînţeles – am aflat că am fost rebotezată. „Kathy păduchioasa... Kathy păduchioasa", scandau băieţii pe terenul de joacă. Fetele fugeau de mine de ori de câte ori mă apropiam de ele, ţipând:

— Ai grijă! O să iei păduchi de la Kathy!

Nimeni nu m-a ales în echipă la ora de sport. Oricine era nevoit să stea în rând lângă mine păstra o distanţă respectabilă, ca nu cumva să se contamineze. Toţi copiii care stăteau în băncile din apropiere şi le-au îndepărtat de a mea până când m-au făcut să arăt ca unicul supravieţuitor pe o insulă pustie. M-am gândit la lecţia domnişoarei Trimble de la şcoala duminicală despre leproşi şi m-am întrebat dacă şi eu trebuia de acum înainte să strig „Necurat!" pentru tot restul vieţii. Chiar şi May Elizabeth m-a ţinut la distanţă.

— Cum e să ai păduchi? mă întrebă cu ochii mari și plini de mirare. Îi simți cum se plimbă pe capul tău?

Am plecat de lângă ea.

La sfârșitul acelei teribile săptămâni, în timp ce mă îndreptam spre casă, mama lui May a oprit Cadillacul lângă mine și a coborât geamul.

— Kathleen, haide, urcă o clipă. Am ceva pentru tine. Și mi-a arătat locul din dreapta ei. May Elizabeth stătea cuibărită în spate, în siguranță.

M-am urcat în mașină cu grijă, să nu ating nimic cu capul, în cazul în care mai aveam vreun ou sau două de păduchi pitite prin păr și care să aștepte să sară și să contamineze pe careva.

— Kathleen, scumpo, am auzit că unii dintre copii te tachinează pentru că ai păduchi și vreau să iți spun să nu îi bagi în seamă. Nu trebuie să îți fie rușine pentru ceva care nu s-a întâmplat din vina ta.

Stăteam cu capul plecat, încuviințând, neștiind ce să spun.

— Uite, asta e pentru tine... spuse doamna Hayworth. Îmi întinse un neseser. Înăuntru se aflau două seturi de agrafe nou-nouțe și o cutie micuță de cadou în care erau trei sticluțe cu lichid roz: una era cu șampon, în cealaltă era parfum, iar în cea de-a treia, cremă pentru mâini. Toate miroseau a căpșuni. M-am uitat fix la ea, fiind prea emoționată ca să mai zic ceva.

— Ai un păr frumos, îmi spuse doamna Hayworth și mă mângâie pe creștet cu degetele ei pline de bijuterii. O lacrimă mi se rostogoli pe obraz.

Am înțeles cum trebuie să se fi simțit leproșii când i-a atins Isus și i-a vindecat.

CAPITOLUL 8

Școala se sfârși și sosi vacanța mare, iar eu n-am mai văzut-o pe May Elizabeth decât în toamnă. Ai ei se duceau în vacanță în locuri exotice în fiecare an, petreceau, de asemenea, câtva timp și la cabana lor de la Finger Lakes. Și, bineînțeles, May și Ron petreceau o săptămână sau două într-o tabără de vară. Eu a trebuit să stau acasă și să mă chinui încercând să-i opresc pe frații mei să se omoare sau să-i omoare pe copiii vecinului.

Aceea a fost vara în care Poke și JT l-au convins pe Larry, fratele mai mic al lui Charlie Grout, că era Superman și l-au pus să se arunce de pe acoperișul casei. Din fericire, Larry a scăpat doar cu un picior rupt. Tot în acel an a început și răfuiala dintre frații mei și doamna Garvey. Poke și JT, cărora le era mereu foame, furau legume din grădina ei și fructele din pomi de nici n-apucau bine să se pârguiască. Dușmănia care a rezultat rivaliza serios cu legendara bătălie dintre iepurașul Peter și fermierul McGregor* – deși nu cred că doamna Garvey i-ar fi copt vreodată ca umplutură într-o plăcintă. Când doamna Garvey i-a făcut „hoți mici și puturoși" și i-a fugărit cu sapa, aceștia au decis să se răzbune pe ea legând furtunul de grădină la sistemul de ventilație și dând drumul la apă.

Când nu o necăjeau pe doamna Garvey și nu încercau să-l omoare pe Larry Grout, frații mei erau preocupați să dea foc lucrurilor. Nu puteam să îi las nesupravegheați niciun moment. Cât mergeam la toaletă erau în stare să incendieze magazia cuiva.

---

*Personajele din *Povestea iepurașului Peter* și alte povestiri pentru copii scrise de Beatrix Potter, în care un iepuraș nu-și ascultă mama, dând iama în grădina lui McGregor și făcând ravagii printre legumele fermierului (n.tr.).

se amuzau copios ascunzând tuburi de spray în butoaiele în care îşi ardeau vecinii deşeurile şi aşteptând exploziile. Majoritatea copiilor adorau vacanţele de vară şi urau să se întoarcă la şcoală, dar în cazul meu era exact pe dos. Abia aşteptam să înceapă din nou şcoala.

Am fost încântată să descopăr că în toamna aceea eu şi May nimeriserăm în clasa a V-a la acelaşi diriginte, domnul Standish. Din nou, May m-a ales să fiu prietena ei cea mai bună, doar că de această dată datorită faptului că avea nevoie de ajutorul meu la matematică.

Îmi plăceau cifrele. Erau atât de ordonate, de precise şi uşor de controlat, în timp ce restul vieţii mele era mereu o harababură totală: nu ştiam niciodată când o să avem ce mânca sau când trebuia să merg la culcare cu burta goală; când era tata acasă şi astfel eram cu toţii fericiţi sau când aveam să mă trezesc şi să-l găsesc pe unchiul Leonard sforăind pe canapea; când îmi spăla mama hainele sau când se închidea în sanctuarul ei; când făcea Annie pipi în pat în mijlocul nopţii sau când aveam să dorm liniştită toată noaptea.

Aveam o viaţă dezorganizată care nu era niciodată previzibilă, dar cifrele... o, cifrele se comportau într-un mod foarte ordonat: unu plus unu era întotdeauna egal cu doi. Puteam învăţa tabla înmulţirii pe de rost şi să ştiu sigur că nu se va schimba niciodată. Adoram împărţirile cu numere mari, chiar şi pe cele cu rest. Nimic nu îmi plăcea mai mult decât să rezolv o pagină întreagă de probleme, în mod special acelea cu trenuri care vin din direcţii diferite, cu viteze diferite, sau cele în care trebuia să îmi dau seama câte kilograme de roşii puteam să cumpăr, dacă un kilogram costa treizeci şi nouă de cenţi, iar eu aveam doar doi dolari. Alţi copii scânceau atunci când domnul Standish ne împărţea fiecăruia câte o foaie de exerciţii cu fracţii, dar eu abia aşteptam să găsesc numitorul comun. Ofereau o imagine pentru societatea perfectă a unchiului Leonard în care toate diferenţele aveau să fie egalizate şi colectivizate. Dar cel

mai bun lucru era faptul că în clasa mea nu mă întrecea nimeni la matematică. Am primit nota zece la toate extemporalele. Domnul Standish mă luă deoparte şi îmi spuse că sunt cel mai bun elev la matematică pe care la avut vreodată. Spunea că am talent.

May Elizabeth, pe de altă parte, încă nu ştia tabla înmulţirii şi trebuia să o înveţe iar şi iar, cu ajutorul cartonaşelor cu imagini. Domnul Standish m-a rugat să o ajut. Găseam un colţ liniştit în capătul clasei, iar eu ridicam un cartonaş pe care scria şase ori opt, de exemplu, iar ea spunea:

— Nu ştiu... patruzeci şi ceva?

Iar eu îi spuneam ce-mi spunea mie tati mereu:

— Să fii pe-aproape nu contează decât în cazul uraganelor şi a grenadelor de mână.

El luptase în război, aşa că ştia ce spune.

— Haide să ne facem tema împreună, m-a implorat May. Poţi să vii la mine acasă după ore.

Era un vis care devenea realitate. Trebuia să îl duc pe Poke mai întâi acasă, dar pe urmă mă duceam în cartier la May ca să ne facem temele împreună. Mama ei ne servea gustări pe care să le mâncăm când veneam de la şcoală: fursecuri, Pepsi-Cola şi chipsuri – toate lipseau la mine acasă. Am ajuns să vizionez toate emisiunile mele preferate după şcoală la un televizor color, iar imaginea de pe ecran nu tremura niciodată.

— Urăsc matematica, ofta May Elizabeth în timp ce stătea lângă mine pe covor în faţa televizorului. Puteam să rezolv o pagină întreagă de exerciţii din tema la matematică în timpul în care May rezolva abia prima problemă.

— Ar fi totul mult mai uşor dacă ai învăţa tabla înmulţirii, i-am spus în timp ce scoteam cu limba umplutura dintr-o bomboană.

May oftă, bosumflându-se.

— Ştiu, dar te rog, *te rog*, spune-mi, ţie cât ţi-a dat la prima problemă? *Te rog!* Doar de data asta.

Desigur, niciodată nu era „doar de data asta". Copia temele mele în fiecare seară, iar pe urmă se întreba de ce lua doar note de patru și cinci la teste. Nu mă interesa; eu mâncam acadele în fiecare după-amiază până când mi s-a făcut limba portocalie. Pentru prima oară de când mă știam, viața mea părea aproape fericită și îmi era foarte teamă că nu avea să dureze.

Și nu a durat.

Anul acela, 1960, era an electoral, iar lupta pentru Casa Albă se dădea între vice-președintele Richard M. Nixon și senatorul John F. Kennedy. Dirigintele nostru a considerat că trebuie să știm mai multe despre politică și guvern, astfel că a decis să asistăm la dezbaterile prezidențiale. Nu la cele adevărate, desigur. Clubul de dezbateri de la liceul Riverside organiza o confruntare similară cu cea adevărată în amfiteatrul liceului între liderii locali a două partide. Clasa noastră urma să meargă pe jos la câteva blocuri mai încolo, într-o excursie de studiu până la liceu pentru a urmări evenimentul.

Totul ar fi fost în regulă dacă tata ar fi fost acasă, dar nu era. Așa că am fost nevoită să îi dau biletul de voie pentru excursia de studiu unchiului Leonard pentru a-l semna.

— Este scandalos! a răcnit el, iar fața îi deveni la fel de roșie ca și culoarea sa politică.

— Este în regulă, unchiule Leonard. Este doar o simplă adunare în amfiteatru.

Am încercat să-i smulg hârtia din mâini.

— Lasă, o poate semna și mama. Singurul motiv pentru care l-am rugat mai întâi pe el a fost acela că nu doream să mă aventurez până la latrina din curte ca s-o caut pe mama. Iar acum îmi părea rău că nu o făcusem. Pentru că unchiul Leonard nu se opri aici.

— Asta e America! Izbi cu atâta putere în masa cromată încât reuși să împrăștie o grămăjoară din hârtiuțele galbene pe jos. Eu credeam că în America există libertatea de exprimare.

— Există, unchiule Leonard. Dirigintele nostru ne-a explicat acest lucru. Tocmai de aceea și are loc această dezbatere.

— Ei bine, doresc să ştiu de ce nu a fost invitat şi Partidul Comunist la această dezbatere, la fel ca oricare alt partid politic?

Aveam doar zece ani, dar puteam să îi spun şi eu de ce nu fusese invitat. America era implicată în Războiul Rece. Toată lumea îi ura pe comunişti. Taţii noştri tocmai luptaseră împotriva naziştilor, iar acum comuniştii încercau să cucerească lumea. Ruşii erau pe cale să lanseze rachete spre teritoriul american şi erau gata să ne prăjească pe toţi în timp ce dormeam, să ne omoare. De când ne năşteam şi până muream, comuniştii puturoşi ar fi ajuns să decidă tot ce trebuia să facem: cine să meargă la şcoală şi cine nu; ce să studiem; cu cine să ne căsătorim; unde să lucrăm – exact aşa cum făcuseră în URSS şi în China comunistă. Copiii ar fi fost crescuţi în colectiv – ceea ce ar fi fost în regulă din punctul meu de vedere, atâta timp cât nu făceam parte din acelaşi colectiv cu Poke, JT şi Annie. Comuniştii ne-ar fi obligat să ne îmbrăcăm la fel şi să locuim în case identice – din nou, foarte bine, atâta timp cât casele şi hainele ar fi arătat ca ale lui May Elizabeth şi nu ca ale mele.

Comuniştii ne-ar fi distrus libertatea – odată cu televizoarele, maşinile şi echipa noastră profesionistă de baseball. Dar mai întâi ar fi avut loc un război nuclear şi toate ororile care i-ar fi urmat. Din 1957, de când au lansat ruşii satelitul *Sputnik* şi au avut avantajul de a fi ajuns primii în spaţiu, toată lumea ştia că aceştia erau doar la o zi, două distanţă de a-şi lansa bombele direct din spaţiu. Din două în două luni făceam exerciţii de apărare în clasă în cazul unui raid aerian. Sirenele din oraş se declanşau, iar domnul Standish striga: „Aplecaţi-vă şi adăpostiţi-vă!" şi noi trebuia să ne ghemuim toţi sub bănci, să ne întoarcem cu spatele spre fereastra imensă şi să ne protejăm ochii de explozie. Dar chiar dacă erai destul de norocos pentru a supravieţui norului nuclear, tot trebuia să îţi faci griji cu privire la radiaţiile otrăvitoare. Apa nu ar mai fi fost bună de băut, iar aerul ar fi fost irespirabil şi tu ar fi trebuit să te adăposteşti în buncărul tău – dacă ai fi fost destul de bogat pentru a avea unul – până când ar

fi fost sigur să ieși afară, după trei sau patru ani. Da, toată lumea îi ura pe comuniști. Iar unchiul meu asta era – comunist.

— Am de dat niște telefoane, a spus unchiul Leonard. Se duse repede la familia Grout, pentru a le folosi telefonul, cu învoirea mea încă în mână. A trebuit să îi cer domnului Standish una nouă și i-am dat-o mamei la semnat.

În ziua simulării dezbaterii dintre Kennedy și Nixon, clasa noastră a mers pe jos până la liceu sub un cer de un albastru superb. În aer plutea miros de frunze arse, iar copacii aruncaseră un covor multicolor de frunze roșii, portocalii și galbene. Viața părea minunată.

Apoi am intrat în amfiteatru și l-am văzut pe unchiul Leonard stând sus pe scenă între candidatul democrat și cel republican și am priceput că viața mea lipsită de griji luase sfârșit. Rușinea pe care am simțit-o din cauza infestării cu păduchi avea să fie nimic față de umilința la care eram pe cale să fiu expusă.

Persoana care îl interpreta pe Kennedy a fost prezentată prima, dar n-am auzit niciun cuvințel din tot ce-a spus, din cauză că-mi vuiau urechile de frică. Ce căuta unchiul meu acolo sus? În ce fel urma să fiu batjocorită și marginalizată? Stomacul mi se strângea spasmodic. Reprezentantul democrat termină discursul și se așeză. Președintele clubului de dezbateri urcă din nou pe podium.

— În cele ce urmează îl vom asculta pe domnul Leonard Bartlett, președintele zonal al Partidului Comunist... Restul prezentării a fost acoperită de un val de huiduieli. Nu au existat aplauze la adresa unchiului meu așa cum primise primul vorbitor. M-am făcut mică în scaunul meu.

Unchiul Leonard urcă pe podium, fața lui fiind mai întunecată ca oricând. Era un om atât de stângaci și de greoi încât umbla precum o marionetă controlată de un copil de trei ani. Ridică mâinile pentru a cere să se facă liniște, dar huiduielile deveniră și mai puternice. Apucă microfonul și rămase patru sau cinci minute chinuitoare așa, încercând să vorbească despre partidul

comunist în timp ce fluierăturile din sală deveneau din ce în ce mai puternice şi mai de necontrolat. Copiii aruncau cu mingi de baseball şi tot felul de obiecte înspre el. M-am pitit atât de tare în scaunul meu încât ajunsesem aproape pe jos.

Într-un final, directorul se ridică şi încercă să restabilească ordinea dând cu pumnul în masă. „Folosiţi-vă pantoful, cum a făcut Hruşciov la ONU", spuse cineva din sală. După acest moment, întâlnirea se transformă într-o îmbulzeală generală, dezbaterea trebuind anulată. Unchiul Leonard zâmbea, probabil din cauză că republicanul nu reuşise să vorbească. Unchiul meu îl ura pe Richard Nixon.

Nimeni nu îndrăzni după aceea să mă însoţească pe drumul către sala de clasă. Cu toate că numele meu era Gallagher, toată lumea ştia că unchiul meu era comunistul oraşului. Am dobândit o nouă poreclă: „Kathy comunista". Mi s-a părut un progres faţă de „Kathy păduchioasa", dar asta numai până când nişte copii au împrăştiat vopsea roşie pe pereţii casei noastre. Cineva chiar desenase o seceră şi un ciocan pe portbagajul maşinii unchiului meu. Dacă tata ar fi fost acasă, ar fi râs bine şi ar fi revopsit peretele casei, însă unchiul Leonard refuză să ascundă vopseaua roşie. Era mândru să fie „roşu".

— Las-o acolo, îi spuse mamei. Vreau ca aceşti copii să vadă în ce fel de ţară trăiesc. Aşa ceva nu s-ar întâmpla niciodată în Rusia.

Sigur că nu, vroiam eu să zic. Ruşii îşi trimiteau dizidenţii în Siberia, unde vopseaua îngheaţă imediat în luna iulie. În seara aceea, m-am furişat în dormitorul mamei pentru a sta puţin de vorbă cu ea.

— Mami, când se întoarce tata acasă?

— Peste trei sau şase luni, răspunse ea trăgând din ţigară.

— Nu-l poţi da afară pe unchiul Leonard? Te rog frumos! Copiii fac din nou glume pe seama mea la şcoală, ca pe vremea când aveam păduchi.

Să fii numit comunist era chiar mai rău. Nu exista şampon să speli o asemenea ruşine. Mama privea în jos, nu se uita la mine.

— Tu nu știi ce e aceea rușine, murmură ea. În adolescență, mama mea... Nu mai contează.

— De ce trebuie ca unchiul Leonard să locuiască aici? De ce nu poate să își ia o casă care să fie a lui?

— Unchiul Leonard este un om bun, spuse ea cu înverșunare. Iar America este o țară liberă. E dreptul lui să creadă tot ce vrea.

Tachinările și bătăile de joc care începură să se facă pe seama mea după dezbatere au durat mai mult decât cele după episodul cu păduchii. May Elizabeth nu a mai vrut s-o ajut la teme. Se terminase cu dulciurile și chipsurile. Îl uram pe unchiul meu.

Pe urmă, într-o zi, May a venit la școală cu un alt anunț-bombă:

— Ia ghiciți! Tăticul meu a construit un adăpost împotriva cenușii radioactive în spatele curții noastre, așa că putem supraviețui unui război mondial!

Eram convinsă că o comunistă ca mine nu ar fi avut voie în preajma ei, dar când a sunat clopoțelul la sfârșitul zilei, May s-a întors către mine și mi-a spus:

— Vrei să vii la mine acasă și să-l vezi? Poate ne lasă mami să ne facem temele înăuntru. N-ar fi distractiv?

Adăpostul antinuclear al familiei Hayworth a fost cel mai impresionant lucru pe care l-am văzut vreodată. Achiziționaseră modelul cel mai sofisticat, bineînțeles, așa că familia lui May era în siguranță chiar dacă o bombă cu hidrogen ar fi explodat la cincizeci de kilometri depărtare, în Bensenville. Adăpostul avea dimensiunea unui cilindru metalic de cinci pe trei metri și era îngropat la patru metri sub pământ, în curtea din spatele casei familiei Hayworth.

— Are tot ce ne trebuie, izbucni May în timp ce îmi făcea turul de onoare.

— Vezi? Conserve și apă, un pat pliant, o saltea cu aer pentru fiecare dintre noi și un radio, să știm când putem ieși fără riscuri.

— Sper că ați cumpărat destule baterii de rezervă, în cazul în care pică rețeaua electrică, am spus eu, întotdeauna foarte practică.

— Nu avem nevoie de baterii. Tati a spus că o să avem curentul nostru electric cu ăsta, şi arătă către un generator nou-nouţ.

— N-o s-o iei razna dacă o să stai închisă aici câţiva ani? am întrebat. Nu apucasem încă să calculez volumul unui cilindru metalic de cinci pe trei metri, dar gândul de a fi blocată chiar şi numai pentru o oră în acest tanc împreună cu familia mea mă făcea să urlu. May clătină din cap.

— Am pus deoparte o mulţime de cărţi, puzzle-uri şi jocuri de societate. Iar adăpostul are un paravan protector, aşa că putem să ne plimbăm şi pe afară. Şi vezi asta? mă întrebă fluturând o cutie mică şi galbenă cu o mulţime de fire şi cu ecran circular cu cifre. Acesta este propriul nostru detector nuclear Geiger cu care putem măsura radiaţiile.

— Se pare că tatăl tău s-a gândit la toate, am spus nostalgică. Adăpostul antinuclear era impermeabil, mult mai rezistent şi mai bine aprovizionat decât casa noastră. Nu vedeam niciun accesoriu de toaletă, însă eram sigură că domnul Hayworth s-a gândit şi la acest aspect şi probabil şi la un desfăcător de conserve.

După un moment lung de tăcere, May spuse:

— Pot să te întreb ceva?

Simţeam cum mi se întoarce stomacul pe dos, însă am dat din umeri şi am spus:

— Da...

— Tu chiar eşti comunistă?

— Nu! Sigur că nu! Îi urăsc pe comunişti la fel cum îi urăşti şi tu. Doar unchiul meu îi iubeşte; de fapt, nici nu cred că suntem neamuri. Tot sper că îmi vor spune într-o zi că am fost adoptată sau că vor afla că am fost confundată cu cineva la spital. Aşa voi putea şi eu să trăiesc cu nişte oameni normali.

— Şi eu sper asta! spuse May hotărâtă. Mă prinse de mâini şi mi le strânse uşor.

— Poate vor afla că suntem surori de fapt! Poate că te-au încurcat de fapt cu Ron, iar fratele meu va trebui să stea la voi şi tu să vii la noi.

– Ar fi fost cam imposibil să ne încurce, i-am zis aducând-o cu picioarele pe pământ. În primul rând, Ron e cu doi ani mai mare decât mine. Şi în al doilea rând... ei bine... M-am oprit, căci nu vroiam să iniţiez o discuţie despre „dotările de bază".

– Ah, da. Am uitat de diferenţa de doi ani, spuse May suspinând teatral. Vezi? Te pricepi de minune la matematică, Kathy. Crezi că ai putea să mă ajuţi să îmi fac tema la mate?

– Sigur... Aveţi chipsuri în adăpostul antinuclear?

Am început să frecventez atât şcoala duminicală cât şi biserica după ce copiii au început să-mi spună „Kathy comunista". Toată lumea ştie că adevăraţii comunişti sunt atei, aşa încât m-am gândit că aceasta era cea mai bună soluţie pentru a le dovedi tuturor că nu împărtăşeam părerile unchiului meu. Doamna Hayworth mă invita întotdeauna cu familia ei, însă ştiam că mă voi simţi în plus în banca lor. Încă nu aveam nici pălărie, nici mănuşi, nici pantofi de piele.

În duminica de după dezbaterea anulată, întorcându-mă acasă de la şcoala duminicală, mi-am dat seama dintr-odată că nu aveam chef să mă întorc în casa noastră înroşită. Aşa că am făcut cale întoarsă. Era frumos afară, uşa de la biserică era deschisă şi din interior se auzea orga intonând o melodie frumoasă. M-am furişat pe uşă şi m-am aşezat pe o bancă în spate.

Ştiam destul de multe lucruri despre Isus la acea vreme, destul să îmi dau seama că sunt mereu binevenită oricând în casa Lui, chiar dacă alţii nu s-ar fi bucurat prea mult să mă vadă. El îi iubea pe leproşi, pe săraci şi pe marginalizaţii ca mine, pe care toată lumea îi evita. Memorasem versete precum: „Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăţia cerurilor!" şi cântasem cântece precum: „Isus, ştiu, mă iubeşte". De fapt, lecţia de la şcoala duminicală din acea duminică dimineaţă fusese despre povestea văduvei pe care Isus a lăudat-o, deoarece bănuţul ei reprezenta, procentual, o contrubuţie mai importantă decât tot ce oferiră

bogaţii cu dare de mână. Povestea era interesantă, deoarece combina două lucruri pe care le cunoşteam foarte bine: diferenţa de clasă şi procentajul.

Şi slujba din biserică în acea duminică a fost de asemenea interesantă. Îmi plăcea muzica, seninătatea şi frumuseţea, iar acest fapt era suficient pentru a mă convinge să mă reîntorc. Pastorul citise versetul din Biblie: „Voi toţi cei însetaţi, veniţi la ape, chiar şi cel ce n-are bani! Veniţi şi cumpăraţi bucate, veniţi şi cumpăraţi vin şi lapte, fără bani şi fără plată!"

A vorbit apoi despre moartea lui Isus pe cruce – despre care învăţasem, dar niciodată nu considerasem că ar fi fost şi pentru mine – şi a spus că invitaţia lui Dumnezeu era pentru toată lumea, bogaţi sau săraci. Mântuirea, pe care mi-o imaginam ca un adăpost antinuclear cosmic, protejându-ne pe toţi de iad, era un cadou din partea lui Dumnezeu, fără plată. Dacă credeam în Isus şi Îi spuneam tot ce am păcătuit, atunci Dumnezeu îmi oferea mântuirea gratis, la fel ca dulciurile de Halloween. Nu conta unde trăiam sau cine îmi erau părinţii. Isus era numitorul comun al tuturor.

Toţi banii din lume nu erau îndeajuns pentru a cumpăra iubirea lui Dumnezeu. Şi nu avea nimic de-a face cu pălăriile, mănuşile albe sau pantofii din piele veritabilă. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu..." Dumnezeu m-a iubit *pe mine*.

„Cine vine la Mine, spunea Isus, nu va flămânzi niciodată..." Iar eu tânjeam după dragoste. Nu puteam s-o obţin ca pe un 10 la şcoală memorând un text, tabla înmulţirii sau versetele pentru şcoala duminicală. Tot ce trebuia să fac era să-I spun lui Dumnezeu că îmi părea rău; îmi părea rău pentru toate lucrurile urâte pe care le făcusem, precum ura ce i-o purtam unchiului Leonard, mamei mele şi fraţilor mei. Iertarea lui Dumnezeu era gratis. Isus mă iubea.

În dimineaţa acelei zile mi-am plecat capul şi am devenit creştină.

Când am ajuns acasă, mă simţeam altfel. Păcatele mele fuseseră la fel de urâte ca vopseaua roşie de pe casa noastră, însă Isus mi le ştersese pe toate. Am fugit la latrina din curte şi mi-am scos toate broşurile primite la şcoala duminicală. M-am aşezat pe băncuţa crăpată din lemn şi le-am recitit pe fiecare în parte.

CAPITOLUL 9

Am descoperit poveştile de aventuri cu Nancy Drew* în vara dintre clasa a V-a şi a VI-a. Nancy era un detectiv care putea dezlega orice mister, chiar şi dintre cele care îi puneau pe gânduri pe adulţi. Era roşcată, avea o prietenă pe care o chema Bess şi conducea o maşină decapotabilă. Vroiam să fiu exact ca ea. Existau câteva mistere în viaţa mea pe care îmi doream să le deslușesc, ca de exemplu, de ce mama nu avea grijă de noi la fel ca toate celelalte mame şi de ce aveam mai mulţi bani când era tata acasă decât atunci când nu era. Sau de ce nu-şi dăduse seama tata de lucrul acesta şi continua să plece de acasă luni întregi.

Îmi doream să citesc toate aventurile lui Nancy Drew din biblioteca din Riverside ca să pot deveni eu însămi un super-detectiv. Însă în vara aceea fraţii mei au descoperit trenurile. Şinele de cale ferată treceau prin apropierea casei noastre şi ne obişnuisem cu trenurile marfare şuierând de trei ori pe săptămână pe acolo. Însă aceasta fu vara în care Poke şi JT descoperiră toate lucrurile periculoase pe care le puteau întreprinde pe lângă trenuri. Noua ocupaţie a fraţilor mei, combinată cu fascinaţia lor pentru foc, nu îmi lăsa prea mult timp pentru distracţii.

Am fermecat-o şi pe May Elizabeth cu Nancy Drew în toamnă, când ne-am întors la şcoală. Am devorat pe rând toate cărţile cu Nancy care existau în biblioteca şcolii. Profesoara noastră din

*Personaj inventat de Edward Stratemeyer în anii '30 ai secolului XX şi care, ulterior, a apărut în mai multe cărţi poliţiste publicate sub pseudonimul colectiv Carolyn Keene. De-a lungul anilor, personajul a cunoscut mai multe remanieri, chiar cărţile publicate în prima jumătate a secolului fiind reluate şi „curăţate" de conţinutul rasist, de pildă. Nancy Drew continuă să fie populară, cele mai recente producţii care o au în centru pe fata-detectiv au fost realizate după 2000 (n.ed).

clasa a VI-a era domnișoara Pfister. Numele ei era foarte greu de pronunțat mai ales dacă erai peltic precum Patty DeMarco. Domnișoara Pfister era nou-venită în școală, tânără și foarte frumoasă. Toți băieții s-au îndrăgostit de ea și erau în sfârșit foarte cuminți la ore, tocmai pentru a o impresiona. Toate fetele își doreau să fie ca ea, unele dintre ele chiar alegându-și o coafură ciufulită precum a ei. Mie îmi plăcea domnișoara Pfister deoarece ne dădea multe teme pentru acasă în fiecare zi și din nou, May Elizabeth mă invita la ea după ore ca să lucrăm împreună, ceea ce însemna, de fapt, că eu făceam tema, iar ea o copia. După lecții, stăteam în camera ei roz, bând Pepsi și citind aventurile lui Nancy Drew.

Din fericire pentru mine, anul școlar trecu repede și fără evenimente nefericite. Având-o pe May Elizabeth ca prietenă, ceilalți copii uitaseră că avusesem păduchi sau că unchiul meu era comunist și mi-au dat pace. Amândoi frații mei mergeau deja la școala primară din Riverside și erau adesea chemați în biroul directorului. Se zvonea că ei fuseseră cei care unseseră toboganul din curte cu ceară de parchet, provâncând accidentarea mai multor copii care alunecau pe tobogan ca din pușcă. Bobby Peters și-a fracturat mâna în două locuri. Dar reputația fraților mei inspira mai degrabă fascinație decât frică. La urma urmei, JT – încă pe când era la grădiniță – deținea recordul zonal pentru cel mai tânăr copil suspendat dintr-o instituție de învățământ.

În aprilie 1962, eu și May terminaserăm de citit toate cărțile cu Nancy Drew atât din biblioteca școlii cât și din biblioteca orașului.

— Sunt din ce în ce mai bună la dezlegat mistere, se lăudă May într-o seară în timp ce stăteam în camera ei. Am deslușit misterul casei cu mușchi în timp ce Nancy se plimba cu mașina decapotabilă și își lua gustarea.

— Oare de ce mâncăm mâncare gătită la cantină și nu luăm cu noi gustări? am întrebat eu gânditoare. Ajungând în clasa a VI-a eram deja destul de matură pentru a ridica probleme filosofice. De ce nu mai ia nimeni gustări?

— Păi mama și prietenele ei ies tot timpul la gustări, răspunse May.

Trebuia să-mi fi imaginat că problema ținea de apartenența la o anumită clasă socială. Mă îndoiesc că mama lua vreodată prânzul, ce să mai vorbim de vreo gustare.

— Hei! Am o idee! spuse May dintr-odată. Ar trebui să ne deschidem o agenție de detectivi particulari. Eu voi fi Nancy Drew, iar tu poți fi Bess. Am putea face o grămadă de bani.

Eram uimită de ușurința cu care May îmbrățișa capitalismul. Îi eram din ce în ce mai recunoscătoare lui May pentru prietenia ei și pentru schimbul liber de idei pe care mi-l oferea după ce unchiul Leonard îmi spălase creierul toată viața. Chiar și așa, nu cred că unchiul Leonard ar fi avut ceva de obiectat la inițiativa noastră, atâta vreme cât eu și May am fi donat toate comorile pe care le-am fi găsit – cum făcea Nancy Drew – sau măcar dacă împărțeam profitul în mod echitabil.

— Cred că ar exista câteva mistere pe care le-am putea dezlega chiar aici în Riverside, am răspuns eu. De unde să-ncepem?

— Păăăi... spuse May lungind cuvântul pentru a mări suspansul, am putea să aflăm adevărul despre unchiul tău Leonard. Toată lumea din Riverside crede că e un spion sovietic.

— Unchiul *Leonard*? *Spion*? Glumești! În primul rând, nu cred că rușii ar fi interesați de secretele unui oraș prăfuit și vechi. Iar în al doilea rând, e mult prea zurbagiu ca să fie spion. Sparge tot pe unde calcă cu picioarele alea lungi și deșirate ale lui și urlă tot timpul la orice, mai ales la televizor.

— Dar prietena lui? E tot comunistă, nu?

— De Connie Miller spui? Femeia lucrează la Valley Food Market, pentru numele lui Dumnezeu.

Nu am adăugat că era mițoasă și prostuță ca un pechinez, dar aș fi putut.

— Și unchiul tău unde lucrează? întrebă May Elizabeth, jucând încă rolul lui Nancy Drew și încercând să descopere adevărul.

— La Sindicatul Teamster, dincolo în Bensenville. Stă toată ziua în birou sperând ca muncitorii să intre în grevă ca să poată

face pancarte și să strige sloganuri. Am putea să-l urmărim dacă vrei, dar nu cred că va fi prea distractiv.

May păru dezamăgită, însă doar pentru o clipă.

— Știu! Am putea să-i căutăm pe hoții care ne-au spart casa și ne-au furat toate lucrurile când eram la biserică. Poliția nu a rezolvat cazul.

Stomacul meu se strânse, făcându-se mic de tot la auzul cuvintelor ei.

— Nu. Ar fi prea plictisitor, am spus eu încercând cu disperare să par nonșalantă. Nancy și Bess nu s-ar angaja să rezolve un astfel de caz. Și, în plus, a trecut mult timp de atunci.

— Atunci hai să găsim o persoană dispărută! spuse May.

— Asta e o idee *mult* mai bună! Simțeam că pot respira din nou. Dar ca să fiu sinceră, eram de părere că dacă cineva ar fi avut norocul să dispară din Riverside, nu ar fi fost foarte încântat să-l găsim. Însă nu am vrut să-i spun cu voce tare ce gândeam, de teamă ca May Elizabeth să nu revină asupra ideii cu jaful. Oare cunoaștem noi pe cineva care a dispărut?

— Pe tata.

— Tatăl tău nu a dispărut. L-am văzut la biserică ieri. Tatăl meu e cel care pleacă de acasă luni de zile. Nu a mai dat pe acasă de la sfârșitul lunii ianuarie.

— Dar și tata pleacă de acasă tot timpul, insistă May. Nu ia aproape niciodată cina cu noi. Iar când o face, trebuie să plece iar numaidecât.

— Unde se duce?

— Păi tocmai ăsta e misterul! răspunse ea dând din umeri. Poate că el e de fapt spionul, și nu unchiul tău. Ar fi foarte palpitant.

Aveam îndoielile mele, dar am decis să începem cu tatăl lui May, având în vedere că era singurul om „dispărut" din Riverside. Puteam să-l căutăm pe tata după ce vom fi câștigat mai multă experiență și vom fi obținut permisul de conducere.

Două zile mai târziu, în timp ce stăteam la televizor, m-am trezit cu Charlie Grout la ușă spunându-mi că mă caută cineva la

telefon la el acasă. Era May Elizabeth. Inițial am crezut că nu e bună conexiunea, pentru că abia auzeam ce spunea, însă ap mi-am dat seama că May vorbea în șoaptă.

— Acum e momentul, *Bess*! spuse ea adresându-mi-se c porecla. Tata tocmai a plecat. Ne-a spus că merge la birou, da pun pariu că s-a dus să ia un document secret de la un agent ru

Un fior de emoție mă trecu prin tot corpul.

— Care e planul, *Nancy*?

Nu îmi răspunse. Cum tăcerea devenea tot mai lungă, mi-am dat seama că era de datoria mea să inventez un plan, la fel ca și la temele de casă.

— Trebuie să-l urmărim, am decis eu.

— Să o rog pe mama să ne ducă?

— Nu, i-am răspuns eu dându-mi ochii peste cap, s-ar putea să fie și ea implicată. Va trebui să luăm bicicletele.

— Dar tu nu ai bicicletă...

— Știu, *știu*. Mă gândeam că aș putea împrumuta bicicleta fratelui tău. L-am căutat din priviri pe Charlie Grout. Mi-am dat seama după cum mă analiza că trăgea cu urechea. Mi-am pus mâna în dreptul gurii. Tu scoate bicicletele din garaj, bine? Vin și eu îndată.

— Să mă îmbrac în negru? întrebă May.

— Dacă vrei tu... dar nu cred că Nancy Drew se îmbrăca în negru.

— Ba da, în *The Clue in the Old Stagecoach**, nu ții minte?

M-am abținut să nu suspin de nerăbdare. Domnul Hayworth putea să fi și ajuns deja în Bensenville, să fi isprăvit tranzacția și să se fi întors deja acasă în timp ce noi ne chinuiam să ne mobilizăm.

— Poți să te îmbraci în negru dacă vrei, i-am spus. Însă nu cred că eu am haine negre.

— Nu-i așa că e palpitant? mă întrebă chicotind.

**Indiciul din diligență* (n.tr.).

O jumătate de oră mai târziu, May și cu mine eram cu bicicletele pe deal privind înspre parcarea Hayworth Industries. Mașina tatălui ei era parcată în locul special rezervat, aproape de intrarea principală a clădirii din cărămidă. Eram extrem de dezamăgită de faptul că îl găsiserăm atât de ușor.

— Și-acum ce facem? am întrebat eu. Ne furișăm înăuntru să-l pândim?

— Nu se poate! spuse ea, apucându-mă de braț. Au gardieni la intrare.

Mi se făcu pielea de găină la gândul că aș putea să mă întâlnesc cu o persoană înarmată. Mă simțeam ca un adevărat detectiv.

— Ce ar face Nancy și Bess? am spus eu în șoaptă. May nu răspunse. Stând așa și uitându-ne la priveliștea liniștită, cu gândul la următorul pas, am observat ușa principală deschizându-se. Domnul Hayworth ieși din clădire. Se îndreptă spre mașină și se urcă la volan.

— Hai să-l urmărim! spuse May. Încălecă pe bicicletă și se lansă în urmărire. Mie îmi era mai greu să mă pregătesc de acțiune pe o bicicletă de băieți, însă, într-un final, am reușit să o ajung din urmă.

Nu era chiar atât de greu să urmărești o mașină cu bicicletele în Riverside. Limita de viteză era de 40 de kilometri la oră și în plus erau o grămadă de intersecții la care trebuia să oprești. Poliția rutieră ajunsese la concluzia că orașul nostru era prea mic pentru a instala semafoare, astfel încât oficialii orașului s-au răzbunat plantând o mulțime de indicatoare „stop" peste tot, mai ales pentru a-i enerva pe șoferii de pe utilajele de curățat zăpada. Semnele îi obligau să oprească la intersecții și să-și aducă aminte de Riverside.

Domnul Hayworth era un șofer exemplar. Nu depășea niciodată viteza legală și se oprea la fiecare intersecție. Eram dezamăgită. Mă așteptam ca un spion într-o misiune importantă să conducă ceva mai agresiv. Însă, când a ajuns la marginea orașului, tatăl lui May făcu un lucru demn de un spion. Intră în

cimitir fără a semnaliza şi stinse farurile. Inima îmi bătea din ce în ce mai tare. Cimitirul era locul perfect pentru a schimba documente secrete între spioni!

Am auzit frânele lui May Elizabeth scârţâind la semnul de oprire de la intrare. Se întuneca, iar cimitirul împădurit şi neiluminat arăta înfricoşător. Unele morminte aveau o sută cincizeci de ani, printre care se număra şi mormântul lui Sarah Hawkins, a cărei fantomă se zvonea că bântuia noaptea prin oraş. Un lucru şi mai înfricoşător era faptul că Sarah fusese de vârsta noastră când murise.

— Ar trebui să mergem acasă, spuse May cu tremur în glas. Mama se supără pe mine când mă plimb cu bicicleta pe întuneric, chiar dacă am far şi stopuri.

— Cărui detectiv îi este teamă de un cimitir vechi? am întrebat eu, găsind soluţia la problemă. Lui Nancy Drew nu i-ar fi frică de fantome. Adu-ţi aminte de *The Haunted Bridge**. Vino.

Am pedalat până la intrare şi am urmat cărarea ce şerpuia prin cimitir, ghidându-mă după norul de praf lăsat în urmă de maşina domnului Hayworth. Mă străduiam să par curajoasă, însă în adâncul meu tremuram toată. Era o senzaţie foarte palpitantă.

Tatăl lui May conduse maşina până la un refugiu din capătul cimitirului, parcând aproape de liziera pădurii. În faţa lui era parcată o altă maşină, un Volkswagen Broscuţă. Am încetinit şi am oprit aproape de ei, ascunzându-mă în spatele uriaşului monument funerar al familiei Moore. Inima îmi bătea de frică şi de emoţie. I-am făcut semn lui May să se oprească şi să nu scoată niciun cuvânt, însă era prea uimită ca să mai scoată vreo vorbă. Mă întrebam dacă şi eu arătam la fel de înfricoşată.

Domnul Hayworth coborî din maşină uitându-se cu teamă împrejur. Spionul din Volkswagen coborî şi el. Mi-am dat seama că este o femeie, după părul bogat şi mi se părea cunoscută chiar

**Podul bântuit* (n.tr.).

şi de la distanţa la care ne aflam. Credeam că cei doi vor face rapid schimbul de documente şi vor pleca numaidecât, dar nu a fost aşa. Au făcut un lucru surprinzător. S-au îmbrăţişat precum doi îndrăgostiţi la finalul unui film şi s-au sărutat! Chiar acolo în cimitir! Am simţit-o pe May Elizabeth tresărind.

După ce o sărută, domnul Hayworth mai aruncă o privire împrejur, apoi deschise portiera din spate a maşinii. O pofti pe femeia spion în maşină după care se urcă şi el lângă ea închizând uşa. Câteva secunde mai târziu, capetele lor dispărură.

Am încercat să înţeleg scena care tocmai se petrecuse punând cap la cap toate indiciile precum făcea şi Nancy Drew în cazurile ei. Mi-am adus aminte că văzusem pe cineva conducând un Volkswagen prin oraş. Mi-a picat fisa: era domnişoara Pfister. Da! Ea era femeia pe care o recunoscusem! Dar domnişoara Pfister nu era un spion rus. Era profesoara tânără, frumoasă şi nemăritată care preda la clasa a VI-a, de la şcoala generală din Riverside. Ce făcea ea în cimitir pe bancheta din spate a unei maşini alături de domnul Hayworth?

Mi-am dat seama imediat.

Probabil că şi May Elizabeth reuşise să coreleze indiciile în acelaşi moment cu mine, pentru că am auzit bicicleta ei trântindu-se de pământ. M-am întors înspre ea şi am văzut-o prăbuşindu-se, de parcă n-ar mai fi ţinut-o picioarele. Îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă. Nu ştiam ce să fac.

Păreau să fi trecut ore întregi de când May Elizabeth stătea prăbuşită pe jos, plângând fără să se poată controla. Eu stăteam lângă ea cu mâinile în sân.

— May Elizabeth? am şoptit într-un final. May? Hai să mergem acasă.

Trase aer în piept ca şi cum ar fi vrut să ţipe, dar nu o făcu. Apoi se ridică, îşi culese bicicleta de pe jos, se urcă pe ea şi porni în viteză, de parcă Sarah Hawkins şi toţi morţii s-ar fi ridicat din mormânt şi ar fi urmărit-o. Nu ştiu cum vedea May pe unde mergea cu ochii plini de lacrimi.

Nu a scos niciun cuvânt în drum spre casă, iar când am ajuns în faţa casei, îşi trânti bicicleta pe gazon şi fugi înăuntru, trântind uşa după ea. Am privit îndelung casa ei întrebându-mă dacă ar trebui să intru şi eu şi să vorbesc cu ea. Oare ce i-aş fi putut spune?

Într-un final am dus bicicleta lui Ron în garaj întorcându-mă şi după bicicleta lui May. Mă simţeam ca un infractor şi nu ştiam de ce. Pornisem spre casă când am auzit-o pe doamna Hayworth chemându-mă:

— Kathleen! Kathleen, stai! M-am întors, însă nu puteam să o privesc în ochi. Ce a păţit May Elizabeth? De ce plânge aşa? Kathleen, te rog, trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat.

— Nu ştiu... am dat eu din umeri. Însă, amintindu-mi de sărutul dintre domnul Hayworth şi domnişoara Pfister, am început să plâng şi eu. Doamna Hayworth mă luă de umeri.

— Eu cred că ştii. Te rog, scumpo. Nu sunt supărată pe tine, doar vreau să vă ajut pe amândouă. Dar nu vă pot ajuta dacă nu-mi spuneţi ce s-a întâmplat. Te rog... V-a făcut cineva vreun rău?

Da, foarte rău. Simţeam un nod imens în gât care mă împiedica să vorbesc.

— Ne-am prefăcut că suntem detectivi... am început eu. I-am povestit doamnei Hayworth cum urmărisem maşina domnului Hayworth de la fabrică. I-am povestit unde ne-am dus şi ce am văzut. A fost cel mai greu lucru pe care îl făcusem vreodată. Când am terminat, simţeam că mi se face rău.

Faţa doamnei Hayworth se făcu albă ca varul. Ochii îi străluceau din cauza lacrimilor.

— Te rog să nu mai povesteşti asta nimănui, Kathleen. Te rog! mă rugă ea.

— Nu voi spune nimic. Promit. Mă luă în braţe şi mă îmbrăţişă îndelung. Apoi intră din nou în casă.

Mama începu să strige la mine de cum am ajuns acasă.

— De când o ştergi fără să spui nimănui unde te duci? Unde ai fost?

M-am enervat şi eu, ca să nu izbucnesc în plâns. Pentru că dacă plângeam, mama ar fi început să-mi pună întrebări la care nu voiam să răspund. De altfel, era de ajuns că Annie se porni pe plâns imediat ce mama începu să strige. În virtutea obişnuinţei, fraţii mei învăţaseră să ignore toate ţipetele chiar dacă le erau adresate. Păreau împietriţi aşa cum stăteau pe jos în faţa televizorului.

— Am fost cu May Elizabeth, i-am răspuns indignată. Da' de când îţi pasă ţie?

— Ai grijă cum vorbeşti, domnişoară. Eşti pedepsită pentru că ai stat afară seara târziu. Ce căutai tu prin oraş pe întuneric? Îşi stinse ţigara şi se întinse după pachet pentru încă una.

Am privit-o fix în ochi, cu nervii întinşi la maxim. Trebuia să aflu adevărul.

— Unde e tata? am întrebat. Mama păru surprinsă de schimbarea bruscă a subiectului.

— E plecat cu treburi. Îţi pare rău că nu e aici, aşa-i? N-are cine să-ţi ia apărarea şi cine să te alinte.

— Unde lucrează?

— Ţi-am spus, e comis-voiajor... Ascultă, lasă-l în pace pe tata. Eşti pedepsită. N-ai voie să te duci la casa fetei bogate timp de o săptămână. M-ai înţeles?

— Mai demult mi-ai spus că tata e şofer pe camion.

— Păi... a fost. Acum lucrează în vânzări.

Mi-am dat seama după cum îşi întoarse privirea, în timp ce sufla fumul de ţigară înspre tavan, că nu spunea adevărul. Eram foarte supărată pe domnul Hayworth că le minţise pe May şi pe mama ei şi eram furioasă pe părinţii mei că mă minţeau. Am luat hotărârea să dezleg misterul dispariţiei tatălui meu singură, oricât de urât ar fi fost adevărul.

— Pentru ce firmă lucrează tata? Ce vinde?

— Nu vorbi pe tonul ăsta cu mine. M-am săturat până peste cap de tine, Kathleen.

— Vreau să-i scriu o scrisoare. Ce adresă are?

Mama îi scria în fiecare săptămână o scrisoare şi întotdeauna mă punea să umplu o pagină de caiet cu ce făceam la şcoală. Şi tata trimitea scrisori acasă, iar mama ne citea cu voce tare unele părţi din ea, însă tata nu dădea niciun indiciu referitor la coordonatele locului în care se afla. Trebuia să aflu adresa de destinaţie.

Mama mă atenţionă cu degetul scuturând pe canapea scrumul de pe capătul ţigării.

— Să vezi ce o să păţeşti dacă crezi că poţi scăpa scriind o scrisoare! Acum du-te în camera ta!

— Camera *mea*? Ha! Ce glumă bună! Am plecat hotărâtă să-mi descarc furia pe uşa camerei, însă mi-a fost teamă să o trântesc ca nu cumva să sară din balamale.

Am rupt o foaie de hârtie din caiet şi am început să-i scriu o scrisoare tatălui meu: *Dragă tată, Cum eşti? Sper că bine.* Trebuia să am grijă să nu menţionez nimic despre faptul că eram pedepsită sau să-l rog să-mi ia partea împotriva mamei, deoarece ştiam că ea va citi scrisoarea şi că nu o va trimite niciodată. *La şcoală e bine. Am doar note de 10...* Lacrimile începură să-mi curgă când mi-am amintit de trădarea domnişoarei Pfister, însă am continuat să scriu, hotărâtă să dezleg acest mister. *Mi-e dor de tine, tată. Când te întorci acasă?*

Cand am terminat, am ieşit până în camera de zi şi i-am înmânat scrisoarea mamei.

— Îmi pare rău că am stat afară până târziu, i-am spus. Era adevărat. Îmi părea, de asemenea, rău că mă hotărâsem să devin detectiv şi să-l urmăresc pe domnul Hayworth până în cimitir, aşa că mi-a fost uşor să-mi cer iertare.

— Bine. Îmi luă scrisoarea din mână fără să-şi dezlipească privirea de la televizor.

— Dacă vrei, pot să scriu eu pe plic, i-am spus din nou. Anul trecut, am învăţat la şcoală cum se face asta.

— Nu trebuie. O să pun scrisoarea ta în acelaşi plic cu a mea.

Acest răspuns fără alternative mă întristă. M-am întors în camera mea storcându-mi mintea să găsesc altceva. Dacă aş fi

reușit să mă concentrez la cum să-l găsesc pe tata, scăpam de imaginea domnișoarei Pfister sărutându-l pe tatăl lui May. Și nu trebuia să mă gândesc cât de devastată era May sau cum îi tremurau mâinile doamnei Hayworth în timp ce mă îmbrățișa.

Gândul îmi era încă la tata când Annie intră în cameră puțin mai târziu și se culcă în patul nostru, căscând. Nimeni, în casa noastră, nu avea vreo oră anume de culcare. Frații mei dormeau fie în paturile lor, fie în camera de zi pe jos, în fața televizorului. La noi, fiecare dormea pe unde îl lua somnul și nimeni nu se sinchisea să te mute în pat.

— Trebuie să te speli pe dinți înainte de a te culca, i-am spus eu lui Annie.

— Nu vreau, se smiorcăi ea. Annie nu putea să zică nimic fără să se smiorcăie.

— Atunci măcar pune-ți pijamaua pe tine, i-am răspuns.

— Nu vreau. Se întoarse cu fața la perete și adormi.

Stăteam cu lumina aprinsă încercând să-mi pregătesc strategia. Când l-am auzit pe unchiul Leonard intrând în casă puțin mai târziu, m-am furișat în camera de zi pentru a-l auzi ce povestește cu mama. La început își povestiră mărunțișuri cotidiene, însă după ce mama l-a rugat: „Ai putea să pui scrisoarea asta la poștă?", m-am grăbit înspre cameră ca atunci când mă năpusteam în bucătărie căutând ceva de mâncare. L-am văzut luând un plic de la mama și punându-l în buzunarul paltonului său pe care îl trânti pe spătarul unui scaun.

Speram să nu stea toată noaptea să scrie manifeste, deoarece eram extenuată după evenimentele dramatice din acea seară și nu știam cât mai rezistam să stau trează. Mama se duse la culcare în timp ce eu îmi preparam o supă de roșii din conservă. N-am găsit un bol curat și nu era destul loc la masă să mă așez cu mâncarea, așa că m-am aplecat peste chiuvetă și am mâncat supa direct din oală. Când am terminat de mâncat, unchiul Leonard stinse televizorul și își luă pătura și perna din spatele canapelei, pentru a-și face „patul". Aruncă apoi pătura flendurită pe care

tata o cumpărase de la economat peste frații mei care adormiseră pe podea.

— Noapte bună, unchiule, i-am urat eu în drum spre camera mea.

— Îhîm, mormăi el. Nimic nu putea fi „bun" pentru un comunist ce trăia într-o societate capitalistă.

Mi-am pus cămașa de noapte și m-am spălat pe dinți, după care am stins lumina așteptând lângă pat ca unchiul meu să adoarmă. Știam că dacă mă puneam într-o poziție confortabilă aș fi adormit și eu și nu-mi permiteam una ca asta.

După mult timp, l-am auzit pe unchiul Leonard sforăind. Casa era întunecată și plină de umbre, amintindu-mi de excursia mea de mai devreme prin cimitir. Aproape că mă răzgândisem când mi-am amintit ceea ce descoperisem în cimitir. Însă eram cea mai bună prietenă a lui May Elizabeth și era datoria noastră ca amândouă să ne găsim tații rătăcitori în aceeași noapte. Am mers pe vârfuri până în camera de zi, atentă să nu fac vreun zgomot și am scos pe furiș scrisoarea din buzunarul de la paltonul unchiului meu. Era prea întuneric ca să pot citi adresa. Am mers în bucătărie și am întredeschis frigiderul ca să am lumină. Simții în nări miros de lapte acru în timp ce citeam pe plic:

Donald Gallagher
K21633–277
Penitenciarul Regional
Bensenville, New York

Am trântit ușa frigiderului ca și când aș fi putut face ca acest adevăr oribil să dispară odată cu lumina și duhoarea. Tatăl meu era în *închisoare*? Avea un *număr*?

Am stat nemișcată preț de câteva minute bune, încercând să înțeleg cele aflate. Apoi plicul căzu pe podea în timp ce eu am țâșnit înspre baie ca să dau afară toată supa pe care o mâncasem. Mă simțeam de parcă inima mi s-ar fi oprit și s-ar fi transformat

într-o piatră. Minunatul și veselul meu tată era în realitate un hoț. Fusese prins și băgat la închisoare. De câte ori fusese închis în trecut când era plecat de acasă? Înțelegeam de ce May Elizabeth nu se putea opri din plâns, pentru că nici eu nu m-am mai putut opri. Am plâns atât de mult încât mi s-a făcut rău și nu am putut merge la școală dimineața următoare.

Când m-am dus la școală, îmi era atât de rușine în pielea mea încât stăteam mereu cu bărbia în piept și nu puteam să privesc pe nimeni în ochi. May Elizabeth lipsi trei zile de la școală, iar când s-a întors, au transferat-o în clasa paralelă de vizavi. O vedeam în curte în pauze, stând singură lângă sala de sport. De obicei era foarte activă, însă acum semăna cu o jucărie stricată. M-am apropiat de ea.

— Ești bine? am întrebat-o.

— Nu... Mi-e teamă că părinții mei vor *divorța*, îmi răspunse ea cu ochii în lacrimi.

Am rămas tăcută pentru o clipă, suferind alături de ea.

— Nu te simți prost. L-am găsit și eu pe tatăl meu dispărut... E în închisoare.

— Oh, Kathleen! May mă îmbrățișă îndelung, la fel cum făcuse mama ei, după care ne-am despărțit ca să nu ne punem iar pe plâns.

Nu am discutat niciodată problema, însă am renunțat amândouă la ideea de a înființa o agenție de detectivi particulari după ce rezolvaserăm primul nostru caz. Și nici nu am mai citit vreo altă povestire cu Nancy Drew. Ne-am maturizat mult în primăvara anului 1962, inocența noastră s-a dus, copilăria se terminase.

CAPITOLUL 10

M-am bucurat că am devenit creştină tocmai când se părea că va izbucni cel de-al Treilea Război Mondial. În octombrie 1962, timp de şase zile lungi şi tensionate, lumea părea pe cale să se sfârşească într-un holocaust nuclear mistuitor.

Familia mea se uita la televizor într-o seară de luni când preşedintele Kennedy a apărut la o oră de mare audienţă şi ne-a spus că ruşii construiesc o bază de rachete nucleare în Cuba, la vreo sută şi ceva de kilometri distanţă de Statele Unite. Preşedintele îşi susţinea afirmaţiile cu fotografii făcute dintr-un avion american de spionaj. Pentru a opri construcţia, preşedintele anunţa embargoul aerian şi maritim în jurul insulei cubaneze.

— Nu poate face asta! se răţoi unchiul Leonard. O blocadă maritimă în apele internaţionale înseamnă declaraţie de război!

— Sssst... Taci şi ascultă, Len, spuse mami.

Nu am înţeles toate cuvintele pompoase pe care le folosea preşedintele şi era greu să mă concentrez când faţa lui fugea mereu în susul ecranului, pentru a reapărea imediat în josul acestuia, ca baloanele de săpun care se ridică în aer şi pe urmă se sparg. Dar am înţeles esenţa problemei: preşedintele Kennedy le-a spus comuniştilor să dărâme baza nucleară – că de nu, e vai de ei. Dacă reacţia lui Hruşciov avea să fie ca şi cea a unchiului meu, în mod clar urma să înceapă războiul.

— Ce drept are Kennedy să-i spună lui Castro ce să facă? sări unchiul Leonard de pe scaun, incapabil să mai stea jos la auzul unui lucru atât de revoltător. Se plimba de jur împrejur în mica noastră cameră de zi ţipând: Poporul cubanez are tot dreptul să-şi procure arme pentru a se apăra. Vă amintiţi invazia din Golful Porcilor? Dacă Statele Unite pot construi baze nucleare peste tot în lume, de ce să nu poată şi sovieticii? Ridică pumnul înspre

televizor, care îi înfățișa pe Hrușciov și pe Castro manifestându-și prietenia reciprocă. Nu vă lăsați în fața lui Kennedy! îi instrui el. Dacă vrea război, dați-i război!

Rușii au ascultat sfatul unchiului Leonard. Nu numai că au refuzat să oprească construcția bazei pentru rachete nucleare în Cuba, ci i-au spus președintelui Kennedy că dacă va încerca o acțiune asemănătoare cu invazia din Golful Porcilor sau dacă va ataca flota cubaneză, Statele Unite erau responsabile de declanșarea unui război nuclear. Atât Rusia cât și Statele Unite au intrat în alertă militară maximă. Următoarele zile aveau să fie critice pentru soarta omenirii.

Faptul că eram pe punctul de a intra în cel de-al Treilea Război Mondial i-a supărat pe mulți în Riverside. Unchiul meu, comunistul orașului, a devenit un convenabil țap ispășitor pentru temerile și furia generală, o țintă la îndemână pentru ura lor. Petele de vopsea roșie care încă diferențiau casa noastră de celelalte au început să apară și pe pereții laterali, întinzându-se ca o iederă otrăvită. Dacă lucrurile continuau în acest mod, casa noastră avea să devină în cele din urmă toată roșie. Situația deveni atât de tensionată încât unchiul Leonard se hotărî să își facă bagajele și să părăsească orașul pentru câteva zile.

May Elizabeth era singura dintre cunoștințele mele care părea încântată de ideea unui război nuclear.

— Ia ghiciți! Familia mea se pregătește să locuiască în adăpostul anti-rachetă! spusese ea în fața tuturor elevilor clasei a VII-a.

— Tati a spus că vom aștepta războiul la adăpost.

Până la urmă părinții ei nu divorțaseră. De fapt, se afișau împreună la biserică săptămână de săptămână, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Crezi că ar fi loc în adăpostul vostru antinuclear și pentru mine? am întrebat-o eu plină de speranță. Nu mă deranjează să dorm pe jos. Și nu mănânc foarte mult. Poți să copiezi toate temele mele la matematică cât timp așteptăm să dispară norul de gaze.

Şi oricare alte teme pe care vrei să le copiezi. Ştiu că păream disperată. Şi chiar eram.

May scutură din cap. Încă din prima zi de şcoală din clasa a VII-a se purtase cu aroganţă şi indiferenţă faţă de mine. Debbie Harris era acum cea mai bună prietenă a ei.

— Nu este aer şi mâncare decât pentru patru persoane, îmi spuse May.

Nu suportam gândul de a sta închisă în pivniţa noastră plină de şoareci, cu podele murdare, la un loc cu Poke şi JT – ca să nu mai pomenesc de faptul că ar fi trebuit să ascult şi ţipetele lui Annie până când trecea valul de radiaţii. Am decis să-mi încerc norocul cu unchiul meu. Îmi imaginam că poate el o fi având trecere la tovarăşii Hruşciov şi Castro, iar noi să fim cruţaţi atunci când bombele aveau să înceapă să cadă, datorită loialităţii pe care unchiul meu o arăta faţă de partid.

— Pot să părăsesc oraşul împreună cu tine, unchiule Leonard? Te rog? l-am implorat. Mă alătur partidului comunist şi particip la toate întrunirile, dacă vrei.

— Nu, trebuie să stai acasă şi să o ajuţi pe mama ta cu copiii.

— Ah, las-o să vină, pentru numele lui Dumnezeu, spuse prietena lui, Connie. Se întâlnea cu unchiul meu de mai bine de doi ani, dar nu se întrezăreau planuri pentru o eventuală căsătorie. Când Connie s-a dedicat cauzei, practic s-a dublat numărul de membri ai partidului comunist din districtul nostru. Iar eu mă ofeream să-l măresc cu încă cincizeci de procente.

Nu am înţeles niciodată ce a văzut Connie la unchiul meu. Erau diferiţi din toate punctele de vedere: ea era mică, grasă şi avea tenul alb, el era înalt, slab şi măsliniu; ea zâmbea mereu şi era fericită, el era veşnic posomorât; ea nu şi-a terminat studiile, el se considera un intelectual. Din toate punctele de vedere, paharul lui Connie era mereu pe jumătate plin, pe când cel al unchiului Leonard avea să fie mereu pe jumătate gol.

— Las-o să vină, Lennie, insistă ea. Merită să se distreze puţin înainte de sfârşitul lumii.

În acel sfârşit de săptămână am ajuns până în Pennsylvania cu maşina unchiului meu veche de doisprezece ani. Nu avea tobă de eşapament sau sistem de încălzire, iar caroseria era mai mult rugină decât metal, dar se vedeau încă destul de bine secera şi ciocanul pictate în roşu pe portbagaj.

— Unde mergem? am întrebat, în timp ce maşina duduia pe autostradă. Nu pentru că ar fi contat; oriunde era mai bine decât acasă.

— Deer Falls, a spus el, ca şi cum eu aş fi ştiut exact unde se găsea localitatea aceea.

— Ce-i acolo?

— Este oraşul unde am crescut eu şi mama ta. O să stăm la bunica ta.

— *Bunica?* Am o bunică? Uluitoarea veste mă făcu să mă simt puţin ameţită. Nu ştiusem de existenţa ei. Am început să-mi imaginez o cabană confortabilă în pădure şi o femeie mică şi drăguţă, cu părul alb, care o să pregătească prăjituri şi o să mă îmbrăţişeze îndelung.

— Cum de nu am mai vizitat-o până acum? am întrebat, dar se pare că unchiul nu m-a auzit. Era foarte ocupat să îi explice lui Connie războiul voinţelor care se dădea între preşedintele Kennedy şi premierul Hruşciov şi cum Statele Unite nu aveau niciun drept să dicteze politica externă a Cubei sau a oricărei alte ţări. Connie zâmbea, dădea din cap şi spunea cuvinte încurajatoare ori de câte ori unchiul Leonard se oprea să-şi tragă sufletul, dar nimic nu părea să-l liniştească.

După prima oră, începuseră să-mi vâjâie urechile din cauza tobei de eşapament care lipsea şi datorită bâzâitului continuu al vocii unchiului meu. Începusem să regret că alesesem să-i însoţesc. Când, în sfârşit, am ajuns în oraş, am înţeles că meritase să sufăr două ore şi jumătate de retorică comunistă pentru a cunoaşte acest loc minunat.

Deer Falls era un orăşel atât de frumos încât nu îmi puteam imagina de ce mami şi unchiul Leonard aleseseră să-l părăsească

– cu atât mai mult pentru a locui într-un loc neînsemnat precum Riverside. Situat pe marginea unui lac izolat, mărginit de munții Pocono localitatea oferea o grămadă de lucruri de făcut: pescuit, navigație, schi acvatic sau puteai pur și simplu să te plimbi prin oraș admirând micile magazine și hanurile pitorești. Connie mi-a spus că Deer Falls era o destinație turistică foarte populară în timpul verii. Și în acel sfârșit de săptămână era surprinzător de aglomerat. Sute de orășeni care nu aveau propriul adăpost antinuclear migraseră evident spre munți, sperând să supraviețuiască holocaustului în momentul în care rușii bombardau New York-ul, Philadelphia și Washington-ul. Autostrada fusese foarte aglomerată. Toată lumea, chiar și eu, dorea să uite de criza rachetelor cubaneze, iar Deer Falls era refugiul perfect, departe de toate grijile și tensiunile.

Pădurea din parcul natural care se afla la marginea orașului era de basm: deasă, verde, misterioasă. Era mult prea rece pentru a înota și nu aveam nici barcă, dar unchiul Leonard a parcat în apropierea lacului, iar eu și Connie am făcut o plimbare pe mal pentru a ne dezmorți picioarele.

— Imaginează-ți, Kathleen, aceasta ar putea fi ultima dată când vedem copaci, spuse ea zâmbind fericită. Și uită-te la cer! S-ar putea să nu mai vedem niciodată un cer de un albastru atât de strălucitor, așa că hai să ne bucurăm de el! Dacă aceste cuvinte ar fi fost rostite de o persoană mai puțin optimistă decât Connie, ar fi putut suna puțin morbid. Dar ea reușea să transforme amenințarea care plana asupra planetei într-o adevărată aventură.

— Și vom muri cu toții? am întrebat-o.

A zâmbit, ochii îi erau plini de entuziasm, iar eu așteptam cuvinte de alinare și mângâiere din partea ei. Dar acestea nu au venit.

— Da, cred că da, a spus ea fericită. Dar mie nu îmi este frică și nu ar trebui să îți fie nici ție. Moartea va fi o surpriză plăcută.

Am înghițit în sec.

— Profesoara noastră de la școala duminicală ne-a spus că vom merge în rai atunci când vom muri dacă îl cunoaștem pe Isus.

— Vai, ce gând frumos! spuse Connie. Să crezi cuvintele astea dacă te ajută, scumpo. Leonard îmi spune mereu că religia este un drog pentru mase și chiar îmi dau seama câtă dreptate are. Ți-a dat un sentiment plăcut, nu-i așa, alungându-ți toate temerile. Continuă să folosești acest drog, Kathleen.

Connie a pălăvrăgit întruna despre războiul nuclear și „dragul de Leonard", iar cu cât vorbea mai mult cu atât mă îndoiam mai tare de faptul că este atât de comunistă precum credea unchiul meu. Aveam impresia că era mult mai interesată să se căsătorească cu unchiul Leonard decât să-i ajute pe comuniști să cucerească lumea. Nu aveam nimic împotrivă ca vesela Connie să-mi fie mătușă, dar nu îmi puteam imagina cum o să încapă noaptea cu unchiul pe canapeaua noastră. Ea era destul de durdulie.

Connie fusese cercetaș și în vreme ce hoinăream pe malul lacului mă asigură că știe să supraviețuiască în pădure.

— Dacă explozia nucleară nu va ucide sau otrăvi toată această minunată vegetație, spuse ea, am să te învăț cum să locuiești în natură. Va fi atât de distractiv. Pot să construiesc o colibă și să gătesc la foc de tabără, știu să folosesc frunze și ierburi ca înlocuitori pentru alimente.

Aș fi vrut să o întreb dacă avea vreun remediu naturist pentru afecțiunile provocate de radiații, dar părea atât de veselă și fără nicio grijă în timp ce ne plimbam ținându-ne de mână, încât nu voiam să îi stric buna dispoziție cu o doză de realitate.

Când ne-am întors la mașină, unchiul Leonard avea radioul portabil lipit de ureche și asculta știrile.

— A început războiul nuclear, dragă? întrebă Connie în vreme ce alunecă pe scaun pentru a se cuibări lângă el. Noi nu am auzit nicio rachetă căzând, nu-i așa, Kathleen? Și oricum, nu prea știu ce zgomot produce o rachetă nucleară.

— Nici eu n-am mai auzit până acuma vreuna căzând, spusese unchiul Leonard, dar garantez că vom ști când se va întâmpla acest lucru.

Connie râdea și îl strângea de mână.

— Vai, da' ce multe lucruri ştii tu, Lenny.

Am luat-o în jos pe străduţa principală foarte pitorească a orăşelului şi am parcat în faţa unei florării. Unchiul Leonard opri motorul, iar maşina s-a cutremurat toată până să reuşească să se oprească.

— Aici e, spuse el.

— Cumperi flori pentru mama ta? întrebă Connie. Ce idee drăguţă, Lenny.

— Nu, nu cumpăr flori. Aici locuieşte. A fost pe vremuri magazin de pălării. Mama îl administra pe vremea când Eleanor şi cu mine eram copii şi locuiam în apartamentul de la etaj. Ea locuieşte încă acolo.

Ei, asta da noutate. Nu numai că aveam o bunică, dar mai era şi capitalistă pe deasupra. Nu era de mirare că unchiul Leonard fugise de acasă. Ne-am luat „valizele" pline cu haine din portbagaj şi ne-am îndreptat spre intrarea din spate, urcând nişte scări şubrede din lemn, până când am ajuns la o verandă înclinată de la etajul al doilea.

Bunica Fiona ne întâmpină în uşă, cuprinzându-l cu braţele pe unchiul într-o îmbrăţişare îndelungă şi caldă.

— Ce bine-mi pare să te văd, Leonard... vai, ce bine-mi pare... Mi-a fost aşa dor de tine!

Nu l-am mai văzut pe unchiul meu atât de tandru. Ochii i se înduioşară şi arăta aproape uman în timp ce o îmbrăţişa la rândul său, spunându-i:

— Şi mie mi-a fost dor de tine, mamă. Pe urmă i-a revenit glasul, redevenind morocănosul unchi Leonard. Am venit însoţit. Aceasta este tovarăşa mea, Connie Miller... iar aceasta este fiica lui Eleanor, Kathleen.

Faţa bunicii mele se lumină când află cine sunt şi trecu de-a dreptul peste sărmana Connie pentru a mă lua în braţe. Îmbrăţişarea ei a fost mult mai plăcută decât cea a tatălui meu, pentru că a durat mult mai mult şi a fost mai călduroasă.

— Kathleen... şopti. Draga mea, Kathleen...

Bunica Fiona avea un dulce accent irlandez și îmi plăcea sunetul lui melodios. A făcut ca numele meu să sune foarte frumos în gura ei: „Kathleen". Părea că modelează cu minuțiozitate sunetele. Era frumoasă și elegantă chiar și la cei șaizeci de ani ai săi, cu aceeași alură de persoană bogată și avantajată de soartă pe care o remarcasem la Cynthia Hayworth. Aș numi-o clasă. Fiona avea clasă. Nu-mi venea să cred că mama mea cea șleampătă și neîngrijită era fiica ei. Cum era posibil ca două persoane atât de diferite să fie rude?

Fiona era delicată, grațioasă și mirosea frumos. Purta rochii de mătase, șaluri fine și delicate și papuci de casă din satin. Avea brățări care zornăiau, cercei strălucitori și un ruj de buze roșu aprins, chiar și atunci când stătea acasă. Îmi lăsase o urmă pe obraz când mă sărută.

Apartamentul ei era la fel de frumos ca ea, plin de bibelouri minunate și delicate din porțelan, cristal și argint, lucruri scumpe care păreau coborâte dintr-altă epocă. Nu trebuia să fii un geniu pentru a înțelege de ce nu fuseseră frații mei niciodată invitați să o viziteze.

Fiona trebuie să ne fi așteptat, pentru că pregătise friptură de vită la cină. Ne-am așezat la masa ei din sufragerie pentru a lua masa pe care așezase veselă de porțelan și argint peste o față de masă albă de damasc. M-am simțit de parcă aș fi luat cina la palatul Buckingham, la masa reginei. A fost cea mai grozavă cină din viața mea, chiar mai bună decât mâncarea din casa lui May Elizabeth și am mâncat-o încet, reverențios, așa cum fac oamenii în vise. Dacă lumea avea să se sfârșească a doua zi, ultima mea masă fusese delicioasă.

După aceea, le-am ajutat pe bunica și pe Connie să spele și să șteargă vasele, în timp ce unchiul a pornit din nou radioul portabil să asculte ultimele știri despre criza rachetelor.

— Oprește chestia aia veche și zgomotoasă! îl dojeni Fiona după ce terminarăm. De ce trebuie să te enervezi și să-i enervezi și pe ceilalți ascultând prostiile acelea?

— Suntem în mijlocul unei crize mondiale, mamă.

— Atunci, ieși afară cu criza ta mondială cu tot. Eu nu vreau să aud de ea și nici Kathleen.

Se retrase pe veranda de la etajul al doilea luând-o cu el pe ezitanta Connie.

— Și acum, iubire, spuse Fiona cu un zâmbet ștrengăresc. Hai să ascultăm noi două niște muzică, vrei?

Nu avea televizor, dar avea un frumos gramofon vechi și o mulțime de discuri. Melodiile erau demodate și sunau înfundat, ca și când orchestra ar fi stat în adăpostul antinuclear a lui May Elizabeth în timp ce se înregistra. Unele discuri erau foarte zgâriate de la atâta ascultat și sunau de parcă muzicienii ar fi cântat sub duș.

— Știi să dansezi, Kathleen? Am scuturat din cap, iar fermecătorul zâmbet al Fionei se stinse. Dacă aș fi fost mai tânără, te-aș fi învățat toate vechile dansuri: vals, foxtrot, charleston...

— Sunt foarte stângace, bunico. Chiar și profesorul meu de sport spune asta.

— Prostii. O tânără grațioasă ca tine? Știi ce, pun pariu că ai deveni o dansatoare minunată cu doar câteva ore de dans.

— Îți plăcea să dansezi când erai tânără, bunico?

— Oho, și încă cum, să mă fi văzut, Kathleen. Eram cea mai frumoasă fată din New York. Iar Arthur avea *aripi* la picioare. Putea să plutească peste ringul de dans atât de lin încât picioarele lui abia dacă atingeau dușumeaua. Puteam să dansez cu el o noapte întreagă. Și chiar ni s-a întâmplat asta.

— Cine este Arthur?

Fiona mă privi indignată.

— Mama ta nu ți-a spus nimic despre înaintașii tăi? Rușine să îi fie! Și ce s-a întâmplat cu Leonard de nu îți spune aceste lucruri?

Am ezitat, neștiind cu ce să încep atunci când trebuia să descriu ceea ce era în neregulă cu lunaticul meu unchi.

— În fine, Arthur este bunicul tău, continuă Fiona. Locuiam în Manhattan pe atunci și obișnuiam să închiriem o barcă pentru

a merge oriunde ancorau vapoarele, uneori chiar kilometri întregi, pentru a lua ceva de băut. Era în timpul prohibiţiei. Iar pe vapor era muzică şi mâncare şi... ei bine, nu contează. Dar dansam sub cerul înstelat până când orchestra cânta ultimul refren.

Puteam să îmi imaginez totul, iar atunci când a pus alte discuri la gramofon, am închis ochii şi mi-am închipuit că sunt pe acel vapor, dansând cu Arthur care avea aripi la picioare.

Mai târziu, bunica a adus un album cu fotografii sepia şi mi-a arătat poze cu ea şi Arthur. El arăta în vârstă, chiar şi pe vremea când bunica era tânără. Purta mereu costum şi cravată, iar bunica avea bijuterii scumpe şi blănuri. În fundal se vedeau maşini scumpe şi mobilă elegantă.

Am văzut fotografii cu mama şi unchiul bebeluşi, când erau plimbaţi prin Central Park cu „cărucioruI", cum îi spunea bunica mea. Spre sfârşitul albumului am văzut fotografii cu mama şi unchiul Leonard mai mari, când locuiau aici, în Deer Falls. Unchiul meu arăta exact la fel de morocănos şi când era copil ca acum când era adult, dar mama era tânără, frumoasă şi fericită. Nu am ştiut niciodată că avea un zâmbet atât de frumos. Am văzut poze cu ea stând pe marginea lacului în costum de baie, râzând cu prietenii şi m-am întrebat cum s-a preschimbat în femeia cu care locuiam.

Viaţa pe care bunica Fiona mi-o arătă în acel album era atât de diferită faţă de viaţa familiei mele, încât părea cu totul din altă lume. Mă întrebam unde dispăruse lumea aceea frumoasă, pentru că se spulberase în mod cert, întocmai cum urma să dispară şi lumea noastră de acum dacă ruşii aveau să lanseze bombele.

Bunica Fiona sorbea din sherry în timp ce vorbeam, iar după o vreme deveni nostalgică:

— Ai ochii lui Arthur, îmi spuse în timp ce îmi luă bărbia în mână şi se uită adânc în ochii mei. Nişte ochi căprui atât de pătrunzători. Când mă uit în ei este ca şi cum m-aş oglindi într-o fântână.

— Arthur a murit? am întrebat-o eu.

Dădu doar din cap, mâhnită.

— Da, cu mult timp în urmă, iubire.

Connie şi unchiul Leonard stinseră într-un final radioul şi intrară în casă când aerul nopţii deveni prea rece. O văzu pe bunica copleşită de amintiri şi se încruntă.

— Ajunge cu trecutul mamă. Nu poţi să-l mai aduci înapoi.

— Pot să-l readuc înapoi prin amintirile mele. Ea schiţă un zâmbet şi pentru o fracţiune de secundă zării sub pielea îmbătrânită şi părul ei alb femeia frumoasă şi tânără care fusese cândva bunica mea.

— Este aproape miezul nopţii, spuse Leonard oprind gramofonul. Ar trebui să mergem la culcare.

Am dormit în pat cu bunica Fiona în noaptea aceea. Aşternuturile deveniseră moi de vechi ce erau, la fel ca pielea ei; ambele miroseau a levănţică. Dar înainte să stingă lumina şi să ne pregătim de culcare, m-a lăsat să încerc câteva dintre bijuteriile ei: lănţişoare, brăţări şi inele care erau mult prea mari pentru degetele mele.

— Da, eşti o fată drăguţă, spuse ea. Şi cum stăteam la masa de toaletă şi mă contemplam în oglinda ei peste care trecuse timpul, aproape că am crezut-o.

Nu vroiam să merg acasă. Bunica Fiona se uita direct în ochii mei atunci când îmi vorbea, în loc să se uite prin ochii pe jumătate închişi aşa cum făcea mami de fiecare dată. Bunica mă asculta, mă asculta cu adevărat, ca şi cum ceea ce aveam de spus era cel mai fermecător lucru pe care l-ar fi auzit vreodată. Şi felul în care mă dezmierdase, atingându-mi faţa, mângâindu-mi părul, frecându-mă uşor pe spate, ţinându-mă de mână, mă făcuse să mă simt mult mai iubită decât mă simţisem vreodată.

Dar după şase zile de tatonări, ruşii s-au retras. Preşedintele Kennedy jucase cea mai importantă partidă de poker din viaţa lui şi câştigase. Am fost probabil printre puţinii oameni din lume care au detestat faptul că acea criză a rachetelor din Cuba luase

sfârșit. Însemna că trebuia să o părăsesc pe bunica și minunatul orășel Deer Falls pentru a mă întoarce acasă la familia mea săracă și nefericită din Riverside.

— Să vii să mă mai vizitezi, iubito, mă imploră bunica Fiona în timp ce mă îmbrățișa de rămas-bun. Rămase pe veranda din spatele casei cu ochii plini de lacrimi, fluturând înspre noi o batistă brodată.

— Am să vin, promit. Am să vin din nou!

Și chiar așa aveam de gând.

Însă aceea a fost ultima dată când am văzut-o.

CAPITOLUL 11

Am suferit încă o pierdere în toamna anului 1962; criza rachetelor din Cuba a marcat sfârşitul prieteniei mele cu May Elizabeth. Criza a sporit ura şi teama oamenilor faţă de comunişti şi chiar dacă războiul nuclear a fost evitat, May se purta de parcă ar fi fost vina mea că petrecuse un weekend prelungit în adăpostul antinuclear.

De altfel, mai erau şi multe alte motive. Eram deja în gimnaziu, iar acum avea mult mai multe în comun cu Debbie Harris care îi tapa părul şi cocheta cu băieţi şi care asculta discurile lui Peter, Paul şi Mary, decât cu mine. Eu şi May eram înscrise aproape la aceleaşi cursuri şi dulapurile noastre erau unul lângă altul pe hol, însă ea se purta ca şi cum nici n-aş fi existat. Trebuia să îmi dau seama că prietenia noastră nu avea cum să dureze. Chiar nu ascultasem nimic din tot ce încercase unchiul Leonard să-mi predice în toţi aceşti ani despre proletari şi burghezie? Uneori îmi doream ca lumea să se fi sfârşit în timp ce mâncam friptură de vită în Deer Falls cu bunica mea.

La şcoala din districtul nostru regional se adunau copiii din toate satele învecinate pentru a veni în oraş la gimnaziu şi la liceu. Eram acum 101 de copii în clasă în loc de patruzeci şi şapte. May Elizabeth îşi găsi o mulţime de prieteni noi cu care să îşi petreacă timpul, fete insolente care purtau bustiere, portjartiere şi ciorapi de plasă. Pantofii ei de duminică aveau tocuri. Am ajuns să fiu din nou „Kathy păduchioasa" pentru că nu mă îmbrăcam la modă şi nu îmi purtam părul ondulat. Era foarte dificil să îmi aranjez părul în vreun fel oarecare, pentru că mai tot timpul rămâneam fără şampon şi trebuia să mă spăl pe cap cu o bucată de săpun în chiuveta ruginită şi murdară din baie.

Tatăl meu a fost eliberat condiționat în acea iarnă și a stat acasă pentru cea mai lungă perioadă din câte țin minte. Se zicea că are o slujbă în Bensenville și mergea până acolo cu unchiul meu în fiecare zi. Nu l-am întrebat unde lucra. Eram și-acum tot supărată pe el pentru că era un fost deținut și am refuzat să mă alint cu el sau să îl las să încerce să mă înveselească. Și apoi era tot timpul ocupat să încerce să o înveselească pe Annie. Oricare ar fi fost slujba tatălui meu de zi cu zi, nu cred că îi plăcea foarte mult, pentru că în fiecare seară venea acasă obosit și supărat. Următorii câțiva ani cam toți ne-am văzut de-ale noastre supărați și deprimați. Mami, unchiul Leonard și Annie au fost mereu posomorâți, dar acum intraserăm și eu cu tata în clubul lor patetic.

Tristețea ni s-a adâncit și mai mult un an mai târziu când președintele Kennedy a fost asasinat, în noiembrie 1963. Îmi amintesc cum am venit acasă într-o zi, când eram în clasa a VIII-a și am găsit-o pe mama plângând în fața televizorului.

— Cineva tocmai l-a împușcat pe președintele Kennedy, a spus ea.

Nu îmi venea să cred.

— De ce? am întrebat.

Întrebarea a continuat să preocupe toată țara timp de mai mulți ani. Eram cu toții triști, inclusiv unchiul Leonard, căruia îi displăcuse președintele Kennedy cu mult înainte de invazia din Golful Porcilor.

— Totuși este un lucru șocant, murmură. Șocant.

Cred că am stat în fața televizorului zile în șir, stupefiați, ascultând comentatorii de știri vorbind în continuu despre Texas Book Depository, despre dealul înverzit și despre Lee Harvey Oswald. Am văzut reluare după reluare cu Jackie Kennedy îmbrăcată în taiorul roz pătat cu sânge, cu toca pe cap, străpunsă de durere și pustiită. Când au fost descoperite legăturile lui Lee Harvey Oswald cu partidul comunist, unchiul Leonard se sperie de posibilitatea unei răzbunări și își făcea griji că va trebui să părăsească din nou orașul.

Într-o dimineață de duminică m-am dus la biserică, iar la întoarcere l-am găsit pe tata cu ochii mari deschiși, înnebunit, arătând către televizor și strigând:

— Cineva tocmai l-a împușcat pe Lee Harvey Oswald! Am stat chiar aici și am văzut în direct la televizor! L-au împușcat chiar în fața mea!

Am urmărit procesiunea de înmormântare a președintelui, profund emoționați de caii negri fără călăreți și de cizmele goale care atârnau în scărițe. Calmul și curajul tinerei sale văduve, Jacqueline, ne-a întărit; tragedia și durerea din salutul micului John-John ne-au emoționat. L-am jelit nu doar pe John F. Kennedy, dar și tot ceea ce însemnase el. Fusese un om puternic, arătos și robust, binecuvântat cu o soție frumoasă, copii adorabili, bogăție și respect. Familia mea nu era nici pe departe ca a lui, iar eu nu aveam să dețin niciodată vreunul dintre lucrurile pe care le avusese el. Dar pentru puțin timp, m-am simțit de parcă le-aș fi avut. Familia Kennedy reprezenta idealul american, prima familie strălucitoare a națiunii noastre, iar prin ei am gustat perfecțiunea. Acum că acel ideal fusese distrus în mod violent, viața perfectă la care râvneam atât de mult mi-a fost smulsă cu cruzime de glonțul unui asasin. Totul nu fusese decât un vis.

Pentru majoritatea tinerilor din Riverside, tristețea s-a spulberat în sfârșit câteva luni mai târziu, în februarie 1964, când formația Beatles ateriza în America. Pe atunci televizorul nostru ajunsese atât de ramolit încât Ed Sullivan arăta de parcă ar fi fost răsucit de o tornadă, lovit de un uragan care îl purta înspre partea de sus a ecranului, iar mai apoi îl izbea de cea de jos. Dar când i-am urmărit emisiunea într-o seară de duminică și am auzit formația Beatles cântând *I Want to Hold Your Hand*, m-am îndrăgostit de Ringo Starr. *Yeah, yeah, yeah*!

A doua zi toți băieții au venit la școală cu breton. Fetele au început să cumpere albume cu Beatles și să le asculte muzica la radio, citeau totul despre John, Paul, George și Ringo în revistele pentru adolescenți. Eu nu aveam magnetofon sau radio, să nu

mai vorbim de bani pentru astfel de reviste. Orice știre despre băieții din Liverpool îmi parvenea la mâna a doua, prin frânturi de informație pe care le prindeam din zbor pe holurile școlii. Mă întindeam noaptea pe saltea și îmi imaginam că, în mod miraculos, ajungeam să-l cunosc pe Ringo Starr și cum fugeam împreună să locuim fericiți până la adânci bătrâneți în vila lui din Anglia. Dar o să mă arăt mărinimoasă cu averea mea proaspăt dobândită; le-aș fi cumpărat alor mei un televizor nou drept cadou de despărțire.

Am început liceul în 1964 și am pătruns într-o lume cu totul și cu totul diferită față de gimnaziu. Totuși, și aceasta era o lume în care eram evitată și exclusă. În timpul anilor de liceu, viața lui May Elizabeth și a mea au luat două direcții total diferite, ca și cum am fi trăit într-un univers paralel în *Zona Crepusculară*. May și prietenele ei erau majorete și aveau iubiți. Ea a fost votată regina liceului și se ducea cu o mașină decapotabilă la terenul de fotbal, cu un buchet de trandafiri, fluturându-și mâna înmănușată ca și regina Angliei. Nu am văzut pe viu acest spectacol deoarece nu mergeam niciodată la meciurile de fotbal, dar poza ei apăruse în ziarul școlii.

Fratele lui May, Ron, era căpitanul vedetă al echipei de baschet, regele balului. Conducea un Ford Mustang V-8 roșu și toate fetele frumoase roiau în jurul lui. Frații mei îl duceau pe ajutorul de șerif la băut și singurele lucruri care roiau în jurul lui Poke și JT erau plângerile. Dacă ceva dispărea, era devastat, îndoit, jefuit sau ars, vina cădea pe frații Gallagher. Deveniseră adevărați huligani: trăgeau cu praștia în semafoare, murdăreau geamurile mașinilor, aruncau cu petarde în cutiile poștale, furau bomboane și benzi desenate și pistoale cu apă de la Valley Food Market și de la Drogheria lui Brinkley.

— Așchia nu sare departe de trunchi, i-am auzit pe oameni spunând. Tatăl nu este bun de nimic și la fel sunt și fiii.

Și aveau dreptate. Eram destul de mare și de dezghețată la minte ca să înțeleg ce se petrecea în momentul în care Poke și JT

mergeau la „cumpărături" în Bensenville cu tati. Îi antrenase bine. Sărmanii vânzători din magazin erau atât de ocupați să-i supravegheze pe cei doi huligani mai mici încât nimeni nu mai observa că Donald Gallagher îndesa pe sub haine tot felul de lucruri de pe rafturi.

— Dorești ceva de la magazin, Kathleen? mă întreba în timp ce el și băieții se înghesuiau în Ford-ul ruginit.

— Nu, mulțumesc.

Părul meu îmi părea întotdeauna și mai murdar atunci când îl spălam cu șampon furat.

În timp ce alți copii se duceau la jocuri de fotbal și baschet, eu lucram la restaurantul din Riverside, spălam vasele. Cu părul de culoarea șoarecelui și trupul slăbuț, fără sâni, nu eram destul de drăguță sau destul de vioaie la șaisprezece ani pentru a fi chelneriță, așa că mă țineau ascunsă în spate. Restaurantul era locul unde-și dădea întâlnire toată lumea din orașul nostru, iar copiii se adunau acolo după meciuri pentru a mânca hamburgeri și cartofi prăjiți și a sorbi câte un milk-shake. Uneori auzeam râsul subțirel al lui May Elizabeth peste zgomotul făcut de mașina de spălat vase și o zăream prin geamul de la tejghea când îi duceam bucătarului un teanc de farfurii curate.

Era foarte frumoasă acum, blondă cu pielea albă. Corpul ei de adolescentă își pierduse forma dolofană transformându-se într-un trup cu forme voluptoase. Era mereu în centrul atenției, întotdeauna plină de viață și teatrală. Îi doream numai bine. O invidiam. Știam că nu puteam fi niciodată ca ea.

Mă detestam atât de mult încât în cele din urmă am renunțat să mă mai privesc în oglindă. Îmi detestam trupul jigărit și subdezvoltat, părul năclăit și hainele largi cumpărate la mâna a doua. Uram felul în care miroseau hainele mele și casa mea și felul în care miroseam eu după o zi de lucru în bucătăria unsuroasă a restaurantului. Nu aveam nicio prietenă, ce să mai vorbim de băieți. Mergeam la școală și stăteam în clasă fără să scot un cuvânt, luam prânzul singură la cantină și mergeam

singură acasă. Nimeni nu băgă de seamă că nu participam niciodată la un meci de fotbal sau la o petrecere dintre cele organizate de liceu sau că nu mergeam la restaurant la finalul acestora. Nimeni nu întreba: „Hei, da' unde-i Kathleen Gallagher? Ar trebui să vedem dacă nu vrea să vină cu noi." Nimeni nu băgă de seamă că nu mai participam la școala duminicală, că nu mă înscrisesem la cursurile de catehism, că încetasem să mai merg la biserică. Nimănui nu îi păsa.

Îmi uram viața.

Mă certam constant cu mama. Din câte îmi aduc aminte, în orice ceartă, ea le lua mereu partea fraților mei și se uita mereu în altă parte atunci când aceștia îmi distrugeau toate lucrurile. Dar picătura care a umplut paharul a fost momentul în care mi-au furat noul meu sutien și l-au lăsat pe Charlie Grout să îl admire pentru un dolar. Datorită lui Poke și JT întreg liceul Riverside știa că păduchioasa Kathy purta sutien cu bureți întăritori.

— Nu am niciun pic de intimitate! am urlat la mama. Sunt sătulă să mai împart dormitorul cu frații mei perverși! Devenisem femeie și doream să îmi pot epila picioarele în liniște, fără ca frații mei să perceapă o taxă pentru ca prietenii lor să poată trage cu ochiul prin gaura de la ușă, unde în mod normal ar fi trebuit să fie clanța.

— Și ce ai vrea să fac eu? răspunse mama. Să construiesc încă o cameră?

Știam că nu va face mimic, așa că am făcut eu. Unchiul Leonard s-a mutat la prietena lui după ce a venit tati acasă, astfel că am decis că Poke și JT trebuiau să doarmă în vechiul „dormitor" al unchiului meu, în camera de zi. Le-am târât salteaua și pernele pe hol și le-am îngrămădit toate hainele, praștiile, chibriturile și nimicurile în „dulapul" de carton al unchiului Leonard, în spatele canapelei. Băieților nu părea să le pese câtuși de puțin că au fost mutați. Și așa dormeau de obicei pe podeaua din camera de zi. O saltea le făcea somnul pur și simplu mult mai confortabil.

Aveam în sfârşit puţină intimitate, iar pentru a sărbători am cumpărat o închizătoare cu cârlig de la magazinul de scule din oraş şi am montat-o singură cu şurubelniţa tatălui meu. O închizătoare nu îi oprise niciciând pe fraţii mei, dar speram că măcar avea să le dea puţin de furcă.

Pe parcursul clasei a IX-a corpul meu a început în sfârşit să prindă forme, iar toate hainele mi-au rămas mici. Şi aşa abia aveam haine adecvate, dar faptul că mama nu avea banii sau energia necesară să meargă mai des la spălătorie mă făcea să ajung de cele mai multe ori într-o situaţie critică.

— Uită-te la asta, i-am spus, în timp ce coseam nasturii care lipseau de la bluza mea „cea bună" de bumbac. Îmi trebuie haine noi.

— Am să îi spun lui Leonard să te ducă până la magazinul de haine second-hand din Bensenville.

— *Detest* hainele la mâna a doua! Miros ca un câine plouat! De ce nu pot să îmi cumpăr ceva nou măcar o dată în viaţă?

— Te crezi mai bună decât noi toţi? Crezi că meriţi haine noi în timp ce noi trebuie să ne mulţumim cu haine la mâna a doua?

— Ai putea şi tu să îţi cumperi haine noi din când în când, am bolborosit. De ce trebuie să arăţi ca o cerşetoare tot timpul? De ce nu poţi fi şi tu ca alte mame?

— M-am săturat până peste cap de tine! spuse ea. Nu cred că meriţi o excursie până la magazinul din Bensenville. Poţi să te descurci şi fără, până când îţi schimbi atitudinea.

Poate că aş fi căpătat mai multă bunăvoinţă din partea lui tati, dar am refuzat să îl rog. Ştiam cum făcea el „cumpărături" şi nu doream să îl am pe conştiinţă dacă ajungea iar în puşcărie pentru că eu aveam nevoie de haine noi. În afară de asta, mi-ar fi fost şi mai ruşine să port haine furate decât îmi era deja purtând haine la mâna a doua. Cu timpul, garderoba mea deveni din ce în ce mai deficitară, iar certurile cu mama mai frecvente şi din ce în ce mai violente.

— Vrei, te rog frumos, să semnezi asta? am întrebat-o într-o după-amiază. Vreau să fac şcoala de şoferi semestrul viitor.

Stăteam cu răsuflarea tăiată până ce a parcurs formularul şi a ajuns să vadă taxele trecute la sfârşit.

— Nu. Nu ne putem permite.

— Am să plătesc pentru ea din banii pe care îi câştig la restaurant. Te rog... tot ceea ce trebuie să faci este să semnezi formularul.

— Ţi-am spus deja – nu. Este o pierdere de timp şi de bani, de vreme ce nu avem o maşină pe care să o conduci.

— Poate mă va lăsa unchiul Leonard să îi conduc maşina.

— M-am descurcat foarte bine fără permis auto în toţi anii aceştia şi o să te descurci şi tu.

Sentimentul de neputinţă şi zădărnicie pe care l-am simţit atunci m-a înfuriat.

— Detest să locuiesc aici, urăsc familia asta şi te urăsc şi pe tine! am urlat. Am să merg să locuiesc cu Connie şi cu unchiul Leonard.

Nu am crezut niciodată că o să ajung să spun asta; era o măsură disperată să locuiesc cu unchiul meu comunist şi concubina sa. Pe-atunci erau împreună de aproape şapte ani şi cam de trei şi jumătate se mutaseră împreună. Dacă Connie mai spera că vor suna clopotele de nuntă vreodată pentru ea, se înşela amarnic. Unchiul Leonard considera căsătoria ca fiind potrivită doar pentru proşti şi pentru capitalişti.

Mama nu a fost mişcată de declaraţiile de ură sau de ameninţările mele de a pleca de acasă.

— Nici nu intră-n discuţie, spuse ea. Connie Miller este o toantă. Există un singur motiv pentru care bărbaţii sunt atraşi de femei ca ea.

Îmi închipuiam eu care era acel motiv.

Trebuia să găsesc un vinovat pentru viaţa mea nenorocită, iar pentru că mama îmi era cea mai la îndemână, am decis că toată vina era a ei. Învăţasem despre alcoolism la ora de igienă şi am început să mă întreb dacă nu cumva mama bea în secret. Poate asta făcuse în latrină în toţi aceşti ani – deşi a rămas un mister

pentru mine cum ar fi putut să își permită să cumpere alcool când noi nu aveam bani nici măcar pentru alimente. Mama era mereu vlăguită și epuizată, iar ochii îi erau mereu pe jumătate închiși, indiferent cât de mult ar fi dormit. Nu avea niciodată destulă energie să gătească, să deretice prin casă sau să aibă grijă de frații mei.

M-am gândit atunci că dacă ea nu ar fi fost atât de ponosită și de izolată, poate că nu aș fi ajuns o proscrisă la școală. Dacă ar fi locuit încă în Deer Falls cu bunica Fiona, cel puțin aș fi avut un apartament drăguț care mirosea a levănțică și nu a urină și mucegai. Eram supărată, guralivă și revoltată. Indiferent ce îmi spunea mama, eu aveam deja trei replici standard pregătite: „De ce eu?" sau „Ce îți pasă ție?" sau „Îmi doresc ca tu să nu fi fost mama mea."

Replica ei răsuna monoton, ca un refren prin bungaloul nostru: „M-am săturat până peste cap de tine..."

Îmi detestam existența. Stăteam uneori închisă în camera mea ceasuri întregi, plângând încontinuu, fără să mă pot opri. Nimeni nu intra vreodată să mă întrebe ce s-a întâmplat. Mă gândeam de cel puțin trei ori pe săptămână să fug de acasă. O dată a fost din pricina faptului că mi-a interzis să merg în excursie cu colegii la Washington DC, deși plătisem totul din banii mei.

— Plec de acasă și nu mă mai întorc niciodată! am țipat.

— N-ai decât. Cât de departe îți imaginezi c-o să ajungi?

— Am să merg în Deer Falls și am să locuiesc cu bunica Fiona.

Mama avea o privire ciudată. La început nu am putut să înțeleg ce era, apoi i-am văzut lacrimile sclipindu-i în ochi chiar înainte de a-și întoarce capul și am înțeles că suferea.

— Bunica ta e moartă.

I-am simțit amărăciunea în voce.

Nu o întâlnisem pe Fiona decât o singură dată, dar când m-am gândit la frumoasa și eleganta mea bunică sorbindu-și coniacul și ascultând discurile ei zgâriate la patefon, am simțit atât de intens pierderea ei încât parcă o vizitasem abia ieri.

— Nu! Mă minți! Cum a murit? De ce nu mi-ai spus? De ce nu am mers să o vizităm din nou cât încă se mai putea? Cu fiecare întrebare, vocea mea devenea tot mai răstită și mai înaltă. Dar mama a dat pur și simplu din cap și s-a dus afară în sanctuarul ei, trântind ușa de la bucătărie. Am ieșit afară pe ușa din față trântind-o la rândul meu.

Am traversat podul și m-am plimbat prin Riverside fără să-mi pese încotro mergeam. Îmi doream să mă întind pe iarba din cimitir și să aștept să mor, la fel ca Sarah Hawkins. Aș fi rămas acolo, să-mi aștept sfârșitul, dar noi nu dețineam un loc în cimitir și foarte probabil îngrijitorii m-ar fi alungat pentru încălcarea proprietății private.

Îmi curgeau lacrimile pe obraji. Bunica mă făcuse să mă simt iubită – și demnă de iubire – iar acum plecase pentru totdeauna. Eram atât de furioasă încât îmi doream să bat pe cineva. Când am văzut mașina unchiului meu parcată în fața apartamentului unde locuia, am fugit pe scări în sus și am bătut cu putere în ușă. Locuiau în două camere micuțe deasupra magazinului alimentar la care lucra Connie.

De cum m-a poftit Connie înăutru, am mers drept la unchiul Leonard să-l chestionez.

— Când a murit bunica Fiona?

Unchiul Leonard oftă și părea că toată viața iese din trupul său deșirat, ca și cum păpușarul ar fi scăpat sforile. Se aplecă peste chiuveta din bucătărioara lui Connie.

— De mai bine de patru ani – la câteva luni după ce am vizitat-o noi, de fapt.

— De ce nu mi-ai spus?

— Abia dacă o cunoșteai, spuse ca să se apere.

— Ba am cunoscut-o! Era bunica mea! Aș fi mers la înmormântarea ei!

— Nu a fost nicio înmormântare. Ar fi fost o risipă de bani. Înmormântările sunt pentru proștii care cred în Dumnezeu și în viața de apoi.

Era mult mai mult decât puteam suporta. Să te gândeşti că simpatica Fiona nu a fost jelită, nu a fost iubită, a fost aruncată la lada de gunoi – sau oriunde îşi depozitează comuniştii persoanele iubite care au decedat – era o lovitură dureroasă.

— Cum ai putut să faci aşa ceva? am ţipat. Tremuram de furie şi durere. Bunica Fiona credea în Dumnezeu la fel ca mine!

— Pentru numele lui Dumnezeu, drăguţă. Calmează-te, spuse Connie. Părea îngrijorată. Respiră adânc şi ia o gură de apă.

— Nu! O vreau pe bunica!

Fiona a fost singura persoană care m-a iubit vreodată. Pot spune că m-a iubit după felul în care se uita în ochii mei când îmi vorbea, după felul în care îmi mângâia părul şi după cum mâna ei moale şi ridată îmi dezmierda obrazul. Mi-am amintit toate lucrurile frumoase pe care le avea şi cum mă lăsase să probez inelele şi lănţişoarele ei. Acum plecase pentru totdeauna şi nu aveam nimic care să îmi amintească de ea.

— Ce ai făcut cu toate lucrurile ei?

— Am avut eu grijă de ele, spuse unchiul Leonard cu răceală.

— Nu a mai rămas nimic de la ea? O brăţară... ceva...? Ochii îmi ardeau, iar faţa îmi era brăzdată de lacrimi, dar nu mă puteam opri din plâns.

— Erau toate vechituri nefolositoare, Kathleen. S-au dus.

— Te urăsc! i-am urlat. Am mers după el şi l-am bătut cu pumnii în piept, încercând să îl rănesc aşa cum făcuse şi el cu mine. Era mai puternic decât părea. M-a prins de încheieturi atât de tare încât mă dureau, pentru a mă ţine departe de el.

— Cred că e mai bine să te duc acasă.

— Nu, nu vreau să mai merg niciodată acasă, am spus plângând în hohote. Şi cu atât mai puţin cu tine!

Connie a făcut cel mai bun lucru pe care cineva putea să îl facă. L-a împins pe unchiul meu deoparte şi m-a luat în braţe lăsându-mă să plâng.

— Pleacă de aici, Leonard, spuse ea peste umărul meu. Nu vezi că suferă? Las-o pe biata fată cu mine.

Unchiul Leonard plecă. Connie mă liniştea încetişor şi mă ţinea strâns, ascultând cum îmi revărs toată ura şi furia. Când în sfârşit m-am potolit, mi-a făcut o cană de ciocolată caldă şi un sandvici cu brânză topită. În noaptea aceea am dormit pe canapeaua ei.

A doua zi era sâmbătă, iar ea a pregătit pâine prăjită cu unt şi melasă. A ales un post cu muzică rock la radio doar pentru mine şi am dansat pe muzica formaţiei Beatles în picioarele goale.

— Pot să locuiesc aici cu tine, Connie? am întrebat-o în timp ce se pregătea să meargă la muncă. Nu vreau să mai merg acasă niciodată.

— Mi-ar plăcea să spun da, scumpo. Întotdeauna mi-am dorit să am copii, ştii şi tu. Dar trebuie să mergi acasă la familia ta.

— De ce nu te căsătoreşti şi nu faci copii?

Zâmbi cu tristeţe în timp ce-şi punea şorţul pe după gât şi-apoi îl legă în jurul taliei ei generoase zise:

— Singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată este Leonard, unchiul tău. Iar el nu îşi doreşte copii.

Mi-am dat seama că acesta era un subiect delicat pentru ea, aşa că am lăsat-o baltă.

— S-ar putea să nu te mai văd niciodată, i-am spus în timp ce am îmbrăţişat-o de rămas-bun. O să fug de acasă.

— Te rog să nu faci asta, îmi spuse ea cu blândeţe. Am renunţat la şcoală şi am fugit de acasă când aveam şaisprezece ani şi îmi doresc să nu o fi făcut. Nu mi-am terminat studiile, astfel că nu voi putea niciodată avansa. Am patruzeci şi trei de ani şi tot ce am agonisit este acest apartament micuţ, o slujbă într-un magazin alimentar şi un bărbat care nu mă iubeşte suficient pentru a se căsători cu mine. Dar tu eşti o fată deşteaptă, Kathleen... o fată drăguţă. Poţi să mergi la facultate, să pleci din acest oraş uitat de lume şi să devii cineva. Acesta este cel mai bun mod de a le dovedi cine eşti, drăguţo... nu fugind de acasă.

Ştiam în adâncul sufletului că avea dreptate. Şi, în plus, mă îndoiesc că familia m-ar fi căutat dacă aş fi dispărut. Nici varianta

cu orașul care se făcea că nu mă vede nu ținea. Ar fi fost foarte fericiți să știe că în familia Gallagher era cu un hoț mai puțin. Neștiind ce altceva să fac sau unde să mă duc, m-am întors acasă la viața mea nefericită.

Am folosit banii pe care i-am câștigat la restaurant pentru a mă înscrie la facultate. Aveam zece pe linie la algebră, trigonometrie, geometrie și aritmetică, iar profesorul meu de matematică, domnul Mueller, m-a încurajat să mă înscriu la Albany State University, la profil de matematică.

— Rezultatele tale la examenul Regent* te pot ajuta să obții o bursă Regent din partea statului New York, îmi spuse domnul Mueller. Din pricina situației financiare a familiei tale, te-ai putea califica pentru o bursă întreagă. L-am asigurat că m-aș califica. Singura problemă ar fi fost plata chiriei și a mesei.

Am absolvit a treia din clasă, iar cu notele mele mari de la bacalaureat am fost acceptată cu ușurință la Albany State University. Îmi vedeam visul cu ochii. Acesta avea să fie ultimul an pe care trebuia să-l mai petrec în Riverside, umblând cu capul în pământ. Tot ce îmi dorisem vreodată era să plec de acasă și să nu mă mai întorc.

Mai exista un ultim detaliu de care am evitat să mă ocup cât de mult am putut, sperând într-o minune. Indiferent de căile la care am apelat pentru a-mi suplimenta pachetul financiar pe care mi-l oferea universitatea din Albany, tot mai rămânea o diferență consistentă între ceea ce trebuia să plătesc și ceea ce reușisem să economisesc. La terminarea liceului mi s-a acordat un premiu la matematică și o mică bursă din partea consiliului elevilor, dar tot nu era suficient pentru a-mi acoperi plata chiriei și a mesei, plus manualele și taxele pentru diferite activități. Secretarul pe probleme financiare de la universitate îmi oferise un formular

*Examene coordonate de sistemul public de învățământ american, care se adresează elevilor de liceu cu rezultate deosebite (n.ed.).

pentru contractarea unui împrumut pentru studenţi cu care să acopăr diferenţa. Mai aveam nevoie doar de cineva care să contrasemneze pentru mine.

Nu l-am rugat pe tati. Foarte probabil, semnătura unui fost deţinut nu valora prea mult şi îmi era teamă că tati ar fi fost destul de prostuţ pentru a jefui o bancă dacă ştia că am nevoie de bani. Până una-alta, ultima dată când îi cerusem ceva furase un pom de Crăciun. Nu l-am rugat nici pe unchiul Leonard, pentru că ştiam deja ce gândea despre sistemul capitalist de învăţământ public superior.

— Ar trebui să fie gratuit, aşa cum este în ţările comuniste! spusese el de zeci de ori. În opinia lui, sistemul de învăţământ gratuit era mult mai important decât libertatea gândirii sau de exprimare ori decât dreptul de a avea o religie. Da, ştiam bine toate astea înainte să mă duc la el. Sau la Connie. Avea un suflet mare, dar nu l-ar fi sfidat niciodată pe unchiul Leonard. Nu mai rămânea decât mama. Am aşteptat până când am prins-o singură acasă, pe urmă m-am dus la canapeaua pe care zăcea şi i-am înmânat formularele de împrumut şi un pix.

— Am nevoie să semnezi asta pentru mine. Este pentru facultate.

— Ce-i asta? Se uită la ele cu ochii ei somnoroşi, întredeschişi. Nu părea să aibă energia necesară pentru a ţine pixul, ce să mai vorbim de semnătură.

— Este pentru un împrumut pe care aş putea să-l returnez după terminarea studiilor.

— Păi credeam că ai primit o bursă.

— Am primit... pentru plata integrală a studiilor. Şi pot să plătesc pentru chirie şi mese lucrând în campus. Dar am nevoie de un împrumut pentru diferenţă.

Începu să dea uşor din cap şi simţii cum începe să-mi fiarbă sângele în vene.

— Am să îi restitui pe toţi! Am nevoie doar de semnătura ta!

— Ce-ţi trebuie ţie să te duci la o şcoală aşa scumpă şi plină de aroganţi? Colegiul din Bensenville ce are?

— Mamă, *te rog*! Universitatea din Albany este o școală mult mai bună!

— N-o să-ți găsești locul acolo. Este o școală pentru copii bogați. Băieții pe care o să-i întâlnești acolo n-or să se căsătorească în veci pururi cu cineva din mediul nostru. Cel puțin, la colegiul local vor fi și alții ca tine. Ai putea locui acasă și ai economisi banii pentru chirie și mâncare.

— Nu! am izbucnit eu în plâns. Am căzut pe podeaua din camera de zi în fața canapelei. Nu vreau să mă căsătoresc cu cineva ca noi. Mai bine nu mă căsătoresc deloc! Și nu vreau să mai locuiesc nicio clipă în plus în Riverside! Tu nu înțelegi? Știu că tati este un infractor. Părea șocată. Am aflat adevărul cu mult timp în urmă, am continuat eu. Și urăsc felul în care se uită la noi toată lumea și ne vorbește pe la spate. Vreau să plec cât mai departe de aici și să încep o viață nouă, de la capăt – așa cum ai făcut tu.

— Nu știi nimic despre mine... începu ea, dar am întrerupt-o.

— Știu că ai părăsit-o pe bunica Fiona și că ai fugit din Deer Falls și nu te-ai mai întors niciodată! Toată viața mi s-a spus să iau note mari și să mă duc la facultate ca să pot deveni cineva... iar acum sunt atât de aproape! Dacă ai vrea doar să-mi contrasemnezi formularul ăsta de împrumut, nu va trebui să mă mai vezi cât trăiești!

Mama închise ochii și rupse meticulos formularul în două.

— Nu! am urlat.

— Am să îți aduc banii, spuse ea stins. Tremuram din cap până-n picioare și i-am smuls hârtia mototolită din mâinile ei.

— Cum? O să-i furi, ca tati? Ei bine, nu te obosi! Plec de acasă și nu mă mai întorc niciodată!

Mi-am împachetat puținele lucruri în valiza pe care Connie mi-o dăruise la absolvire și am plecat. Eram atât de supărată și de frustrată încât am făcut autostopul pe autostrada districtului și am ajuns în Bensenville într-o mașină plină cu hippy. M-au lăsat în autogară și a doua zi am luat autobuzul spre Albany. Când am ajuns în campus, lipisem deja formularul pentru împrumut cu

scotch și contrasemnasem eu cu numele mamei. O recepționeră m-a îndrumat spre panoul informativ, iar în două zile am găsit o casă plină de hippy care erau în căutarea unui coleg de cameră și o slujbă pe perioada verii la o cafenea din apropierea campusului. Serviciul meu începea la cinci și jumătate dimineața și se termina la unu și jumătate după-amiaza, astfel că am reușit să îmi iau încă o slujbă la spălat vase într-un restaurant, de la patru după-amiaza și până la ora închiderii. Am lucrat în fiecare zi până la epuizare în acea vară, dar nu îmi păsa. Nimeni nu o cunoștea pe vechea Kathleen Gallagher care avusese păduchi, un unchi comunist și un tată hoț. Începeam viața de la zero.

La două săptămâni de când mă stabilisem în Albany, mă întorceam spre casa unde locuiam, după o zi prelungită de muncă la restaurant, când am văzut rabla unchiului Leonard parcată în curbă. Putea fi oricare dintre membri familiei mele, de vreme ce toți îi foloseau mașina. Chiar și Poke o lua pentru o tură de câte ori avea chef, fără să-i pese că nu avea decât paisprezece ani.

Dar când m-am apropiat, am dat peste unchiul Leonard în persoană stând pe verandă cu capul în mâini. Arăta ca un cadavru în lumina galben-verzuie a felinarului de pe stradă. M-a văzut apropiindu-mă și a pășit spre mine.

— Kathleen... s-a întâmplat ceva îngrozitor, spuse. Mă apucă de braț, iar eu nu eram sigură dacă se sprijinea de mine sau încerca să mă sprijine. A fost cel mai lung moment de așteptare din viața mea.

— Mama ta a murit.

PARTEA A TREIA

Kathleen și Joelle

2004

CAPITOLUL 12

Când Kathleen îi termină de povestit lui Joelle, se simţea de parcă ar fi îmbătrânit cu treizeci de ani. Simţea în umeri, în ceafă şi în stomac toată tensiunea provocată de retrăirea propriului trecut. Şi partea cea mai proastă încă nici nu i-o povestise lui Joelle. Mai devreme sau mai târziu va vrea să afle cum a murit bunica ei, însă pe moment, Kathleen nu reuşi să-şi adune puterile şi să rostească acele cuvinte cu voce tare.

De ce continua să se simtă responsabilă de moartea subită a mamei sale, având în vedere că se întâmplase după ce fugise ea de acasă? Va trebui să-i povestească detaliile lui Joelle înainte s-o facă altcineva din familie, însă răscolise deja destul prin tot gunoiul acela pentru o singură dimineaţă.

— Trebuie să oprim să mai bag nişte benzină, spuse Kathleen semnalizând pentru a ieşi de pe autostradă. Vrei să cobori puţin să te întinzi? Poate vrei un sandvici sau ceva?

— Da... Mamă, nu-i aşa că abia aştepţi să ajungi odată în Riverside şi să-i găseşti pe toţi oamenii ăia răi care au râs de tine şi să le arăţi cât de bogată şi realizată eşti acum?

— Nu. Nu vreau, veni răspunsul prompt al lui Kathleen.

— De ce nu?

Adevărul era că oricât ar fi lucrat Kathleen şi oricât de mult succes ar fi avut în carieră, ruşinea nu avea să dispară cu niciun chip. Poate că ea se schimbase, însă felul în care oraşul o percepea probabil că nu, iar după toţi aceşti ani încă se temea de zeflemeaua lor.

— Nimeni n-o să mă creadă, spuse ea stins.

— Mamă, dar conduci un Lexus, fire-ar să fie!

Îi stătea pe limbă lui Kathleen să-i spună: *O să creadă că l-am furat.*

Opri maşina în dreptul pompei de alimentare, iar Joelle sări din maşină cu candoarea şi energia unei adolescente; Kathleen coborî de parcă ar fi avut optzeci şi patru de ani, nu cincizeci şi patru. Alimentă, după care intră să plătească şi să cumpere sandviciuri şi sucuri. Joelle puse un pachet de prăjiturele *Hostess Twinkies* pe tejghea.

— Astea sunt pentru tine, mamă. Ca să compensezi anii în care nu ţi le puteai permite.

Kathleen se simţi atât de impresionată încât de-abia reuşi să spună:

— Mulţumesc!

Aşteptă să iasă din nou pe autostradă pentru a-i spune lui Joelle:

— Acum înţelegi de ce am vrut o viaţă diferită pentru tine? *Şi de ce am fost atât de supărată când ai furat din magazin?* ar fi vrut ea să adauge.

— Cred că da...

— Şi acum că ştii câte ceva despre trecutul meu, înţelegi de ce mi-am dat demisia de la *Impost*? Nu îmi cereau neapărat să încalc legea, dar ce-mi cereau era mult prea aproape de limită pentru a mă simţi în largul meu.

— Şi care e povestea bunicii? întrebă Joelle o clipă mai târziu.

— Cum adică? îi răspunse Kathleen, simţind un fior rece în tot corpul.

— Păi, voiai să-ţi cunosc trecutul ca să te pot înţelege mai bine... şi chiar te înţeleg acum că ştiu ce copilărie chinuită ai avut şi toate necazurile prin care ai trecut. Deci... cum a fost cu mama ta? De ce petrecea atât de mult timp în latrina din curte? Care e povestea *ei*, cum a fost copilăria *ei*?

— Mama nu mi-a povestit niciodată despre viaţa ei. Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, Kathleen îşi dădu seama că în toţi aceşti ani nici ea nu povestise nimic despre sine. Dar dacă Joelle avea dreptate? Dacă era, într-adevăr, ceva în trecutul mamei sale care i-ar fi putut explica cumva comportamentul? Kathleen ştia că

trebuia să-și ierte mama pentru greșelile pe care le făcuse, la fel cum Joelle o iertase pe ea. Însă încercase oare vreodată să o înțeleagă pe mama ei?

— Nu știi *nimic* despre mama ta? insistă Joelle.

— Prea puțin... Știu doar câteva povești de familie care au trecut de la o generație la alta. Se pare că străbunicul meu a părăsit Irlanda în anii 1920 și a luat-o de la zero în America împreună cu bunica mea.

Vrei să spui cu *stră*-bunica ta.

— Nu, soția lui a rămas în Irlanda cu ceilalți copii. Doar bunica mea, Fiona, și tatăl ei au emigrat.

— Ce ciudat.

— Da, cam așa e. În orice caz, bunica Fiona a plecat din New York la un moment dat pentru a o lua de la capăt, împreună cu mama mea și unchiul Leonard, în Deer Falls, stațiunea aceea micuță din Munții Pocono.

— Ce s-a întâmplat cu soțul Fionei?

— Nu știu nimic despre el. Cred că a murit cândva în perioada respectivă. Oricum, mama a fugit de acasă în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și a luat-o de la capăt în Riverside... spre care tocmai ne îndreptăm noi.

Iar Kathleen fugise de acolo în 1968, luând-o de la zero în Albany. Ce moștenire! O continuă fugă de problemele vieții.

— De ce a fugit toată lumea de acasă? întrebă Joelle.

— Bănuiesc că din același motiv ca mine. Doreau să devină stăpânii propriilor vieți, să schimbe direcția în care se îndreptau, să scape de năravurile părinților.

Joelle dădu din cap, dusă pe gânduri. Kathleen simți un fior – chiar comunicau. Și fără niciun ajutor din partea acelei dr. Russo ștearsă și vai-de-capul-ei. Kathleen avea o întrebare pentru Joelle, însă continuă să-i vorbească cu multă atenție pentru a nu aluneca din nou în zona din care tocmai ieșiseră, ca-n jocul acela obositor „Sus-Jos".

— Tu ce vrei de la viața ta, de la viitorul tău, Joelle?

— Vreau să... se opri dând din cap. Lasă, nu contează.

— Nu, serios, chiar aş vrea să ştiu.

— O să te-nfurii.

— Nu-i nimic. Tot vreau să aflu... dar promit să nu încerc să te fac să te răzgândeşti. Însă aş vrea să ne cunoaştem mai bine. Te rog!

Joelle expiră şi când se hotărî să vorbească, spuse pe un ton amar şi sec:

— Îmi *urăsc* viaţa!

Cuvintele ei o şocară pe Kathleen. Cât de des rostise şi Kathleen aceste cuvinte în tinereţe, urând sărăcia şi ruşinea în care trăia. Cum putea să spună că-şi urăşte viaţa?

— De ce? reuşi cu greu Kathleen s-o întrebe.

— Pentru că e atât de falsă şi „perfectă". Nu suport felul în care trăiţi tu cu tata şi nici cum trăiesc părinţii tuturor prietenilor mei. E ca şi cum nu aţi trăi deloc! Faceţi doar bani şi îi cheltuiţi, nici măcar nu vă bucuraţi când îi cheltuiţi. Şi sunteţi atât de *plictisitori*. Cel puţin tatăl tău şi unchiul Leonard păreau nişte oameni cu adevărat interesanţi.

Kathleen voi să o întrerupă, să-i spună că a fi infractor şi comunist îţi face viaţa complicată, nu interesantă. Voia să se apere şi să demonstreze că ea chiar se bucură de viaţă. Era viaţa pe care şi-o alesese şi pentru care muncise. Însă se abţinu şi o lăsă pe Joelle să termine.

— Nu vreau să trăiesc aşa cum trăiţi tu şi tata. Vreau să fac ceva care *să conteze*.

— Parcă n-am vrea toţi asta? murmură Kathleen.

— Adică, nu vreau să am o profesie care să-mi aducă o grămadă de bani. Vreau să fac ceva pentru a-i *ajuta* pe oameni.

Atât de multe gânduri îi veniră în minte lui Kathleen: cât de alintată şi protejată fusese Joelle de când se născuse; cum nu ajutase niciodată la vreuna din treburile casnice şi cu atât mai puţin să-i ajute pe alţii; cum se obişnuise să primească multe lucruri frumoase şi scumpe. Joelle nu ştia ce însemna să strângi

bănuț cu bănuț pentru a-ți putea cumpăra un flacon de șampon sau cât de urât miroseau hainele cumpărate de la magazine second-hand ori cum era să dormi pe o saltea fără așternut cu stomacul gol. Joelle arunca mai multă mâncare la gunoi pe zi decât mâncase Kathleen într-o săptămână întreagă când era mică. Fiica ei era bogată, alintată și foarte iubită și i se părea că toate i se cuvin.

Dar Kathleen nu dădu glas acestor gânduri. Depăși un camion care înainta cu viteza melcului, apoi așteptă până fu convinsă că vocea ei suna încurajator și nu critic sau sarcastic.

— Nu trebuie să aștepți ca să-i ajuți pe alții, Joelle. De ce nu te duci în excursia din Mexic organizată de echipa de tineri misionari?

— *Mexic!* Expresia de dezgust de pe fața lui Joelle era de nepreţuit, de parcă se și imagina dormind pe jos sau sacrificându-și dușul zilnic și serialele preferate și mâncând tot felul de ciudățenii. Și cum ar fi fost să se trezească cu noaptea în cap pentru a face tot felul de munci fizice cât e ziua de lungă, întorcându-se acasă toată transpirată și murdară. Kathleen se strădui cu greu să nu zâmbească.

Joelle o privi pe Kathleen atentă, ghicindu-i parcă gândurile ascunse. Kathleen spera ca fața ei să nu o dea de gol.

Într-un final, Joelle își ridică bărbia și privi în depărtare.

— Poate că mă *voi* duce în Mexic.

În sfârșit, Kathleen zâmbi.

— Unchiul meu Leonard ar fi mândru de tine.

Se opriră la un hotel din Bensenville puțin după ora trei. Joelle adormise. Kathleen o scutură de umăr și îi spuse:

— Joelle, am ajuns.

Deschise ochii și privi în jur încă adormită.

— Acesta e orașul în care ai copilărit?

— Nu chiar. În Riverside nu există hoteluri. Asta e cel mai apropiat oraș în care există așa ceva.

— De ce nu stăm cu familia ta?

— Păi... nu avem loc. Oare nu fusese atentă? Nu îi explicase Kathleen cât de săracă era familia ei și în ce casă dărăpănată locuia? Iar acum își dorea o baie curată, o saltea comodă și minimum posibil de întâlniri cu familia. Joelle ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare pentru asta.

Ajunseră în camera de hotel, unde Joelle se trânti pe un pat cu telecomanda în mână. Kathleen nu prea reușea să se relaxeze. Rememorarea propriului trecut îi amintise cât de mult însemnase doamna Hayworth pentru ea și cât de rău îi părea că pierduseră legătura. Dând curs impulsului, Kathleen scoase cartea de telefoane din sertarul noptierei pentru a vedea dacă numele Hayworth mai figura acolo. Îl găsi și află cu această ocazie că locuia la aceeași adresă pe care o știa dintotdeauna. Formă repede numărul, înainte să apuce să se răzgândească. Se surprinse sperând ca doamna Hayworth să nu răspundă, temându-se de amintirile ce ar fi fost dezgropate. Însă Cynthia Hayworth răspunse la cel de-al doilea țârâit al telefonului.

— Kathleen Gallagher, dragă! spuse ea după ce aceasta se prezentă. Ce mai faci? Chiar mă gândeam la tine mai dăunăzi, când am citit despre fratele tău în ziar.

Kathleen fu cutremurată de-un fior când auzi despre fratele ei. Se întreba ce infracțiune comisese de data asta pentru a fi demn de un articol de ziar. Reuși cu greu să răspundă întrebării doamnei Hayworth, luptându-se cu impulsul de a urca în mașină și de a fugi înapoi acasă, în Maryland.

— Ăăă... bine. Sunt bine. De fapt, sunt aici, în oraș. Adică, în Bensenville.

— Minunat! Ce-ar fi să treci pe la mine?

— Nu vreau să vă deranjez, poate sunteți ocupată...

— Vezi-ți de treabă! Sunt o văduvă de 79 de ani. Cât de ocupată îți imaginezi că pot fi? Mi-ar plăcea foarte mult să te văd. Kathleen nu se simți deloc în largul ei să accepte invitația la cină, dar în cele din urmă se învoi să o viziteze după cină, la o cafea.

— Doamna Hayworth parcă e mama prietenei tale May Elizabeth, aşa-i? o întrebă Joelle pe Kathleen când află unde urmau să meargă în vizită.

— Da. M-a invitat la o cafea ceva mai târziu. Nu trebuie să vii cu mine dacă nu vrei. Nu stau mult. Piscina hotelului arată bine.

— Vin cu tine, spuse Joelle ridicând din umeri. Mai făcu un tur printre programele televizorului cu telecomanda, după care se ridică brusc din pat. Crezi că mai au adăpostul acela antinuclear? Ce super ar fi să-l văd!

Cynthia Hayworth le întâmpină la intrarea principală, încercând să liniştească un câine mic şi agitat pe nume Fluff, care nu se mai oprea din lătrat. Kathleen îşi aduse aminte de jaful din urmă cu 40 de ani şi se întrebă dacă ar mai fi avut loc în cazul în care ar fi existat Fluff pe vremea aceea.

Casa Hayworth îi păruse odinioară atât de mare, modernă şi frumoasă, acum îi părea mică şi demodată, semănând cu un muzeu al anilor 1960. Camera de zi părea neschimbată după atâta vreme şi încă mai avea sofaua cu broderii pe care şi-o amintea. Accesoriile pastelate din baie nu fuseseră schimbate nici ele, însă păpuşa care cândva ascundea sulul de hârtie igienică dispăruse şi fusese înlocuită cu un bol de potpuriuri. Kathleen se uită la podeaua din hol căutând pata de pe covor unde vomitaseră Poke şi JT, dar covorul fusese schimbat.

Kathleen n-ar mai fi recunoscut-o pe Cynthia dacă s-ar fi întâlnit întâmplător. Dar uitându-se mai îndeaproape, reuşi să întrezărească femeia strălucitoare pe care şi-o amintea, bine ascunsă sub pielea îmbătrânită. Cynthia era la fel de elegantă – o adevărată doamnă – îmbrăcată în rochie, purta bijuterii şi ciorapi lungi şi subţiri, chiar dacă era o seară călduroasă de vară. Părul ei argintiu părea proaspăt coafat. Kathleen constată cu stupoare că şi mama ei ar fi avut către 80 de ani, dacă ar mai fi trăit. În mintea ei, mama rămăsese la fel ca ultima oară când o văzuse, tot ca la 44 de ani.

În vreme ce îşi băură cafeaua şi limonada, discutară vrute şi nevrute, încercând să recupereze timpul pierdut. Kathleen fu

plăcut surprinsă de politeţea cu care Cynthia o incluse pe Joelle în conversaţie.

— Ce mai fac May Elizabeth şi Ron? întrebă Kathleen la un moment dat.

— May e la a treia căsnicie, din păcate. Are trei copii, câte unul cu fiecare soţ şi locuieşte în Atlanta. Ron a preluat afacerea de la tatăl său, desigur. El conduce fabrica acum. S-a căsătorit cu Debbie Harris – o mai ţii minte? Au trei copii şi acum aşteaptă al doilea nepot.

Ideea că Ron era deja bunic o făcu pe Kathleen să se simtă dintr-odată foarte bătrână.

— Pe drum încoace îi povesteam lui Joelle cum am copilărit în Riverside şi mi-am dat seama că nu v-am mulţumit niciodată pentru ajutorul pe care mi l-aţi acordat. Eram mereu binevenită în casa dumneavoastră şi aţi fost foarte grijulie cu familia mea, ajutându-ne cu haine şi alte lucruri. Credinţa dumneavoastră s-a dovedit prin fapte. Şi mulţumită dumneavoastră sunt şi eu creştină în prezent.

— Draga mea... spuse Cynthia oarecum îngrijorată. Trebuie să-ţi fac o mărturisire. Mi-e teamă că motivele mele nu erau cu totul lipsite de egoism, pe vremea aceea. Vezi tu, o cunoşteam pe mama ta dinainte să te naşti tu, chiar dinainte să se căsătorească cu tatăl tău. Odinioară fusesem cele mai bune prietene.

Kathleen nu fu în stare să răspundă. Nu putea să-şi imagineze una ca asta. Cum era posibil ca o doamnă elegantă precum Cynthia Hayworth să fi fost cea mai bună prietenă cu Eleanor Gallagher? Imposibil. Era ca şi când Cynthia i-ar fi spus că mama ei fusese cea mai bună prietenă a reginei Angliei. Dar la urma urmei nu arăta la fel de incredibil şi prietenia ei cu May Elizabeth?

— M-am simţit dintotdeauna vinovată pentru cursul pe care l-au luat vieţile noastre, continuă Cynthia emoţionată în timp ce mângâia câinele. Aşa că m-am hotărât să o ajut pe Eleanor şi familia ei, mai pe ocolite, ca să spun aşa. Apoi, desigur, am ajuns să te îndrăgesc foarte mult. Mi-a părut atât de rău când nu ai mai

venit la biserică. Ştiam că era din cauza lui May Elizabeth şi a modului în care te-a tratat odată ce aţi ajuns la liceu. Şi-acum îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat.

Cynthia nici nu termină bine cu scuzele, că o sută de întrebări începuseră să i se învârtă prin minte lui Kathleen.

— De când o ştiaţi pe mama? întrebă. Unde v-aţi întâlnit? Ştiu că mama a plecat din Deer Falls şi s-a stabilit aici, dar ştiţi când şi de ce? Tocmai ne întrebam pe drum cu Joelle, nu-i aşa? Mama mea nu prea spunea multe despre ea.

— Acum aş vrea să-ţi fi spus despre prietenia mea cu mama ta încă de când erai mică. Poate te-ar fi ajutat să înţelegi mai bine povestea ei. Pe de altă parte, May Elizabeth ştia totul despre mine şi nu ne-a fost de folos în relaţia noastră.

— Cum v-aţi cunoscut cu mama?

— Eu şi Eleanor am ajuns amândouă în oraş îndată după Pearl Harbor*, ca să ne angajăm în fabrica soţului meu. Pe atunci, desigur, nu era a soţului meu, iar el încă nu-mi era soţ. Se numea Riverside Electronics şi nu Hayworth Industries. Fabrica fusese transformată într-o unitate de producţie pentru război, unde se asamblau tot felul de componente electrice. Noi două eram foarte diferite, dar, cu toate acestea, aveam multe lucruri în comun. Ne-am născut amândouă în perioada nebună a anilor '20, ne-am petrecut copilăria în timpul Marii Recesiuni şi ne-am maturizat în timpul celui mai teribil război din toate timpurile. Iar apoi, ne-am depus candidatura pentru acelaşi loc de muncă, în aceeaşi zi...

---

*E vorba de 7 decembrie 1941, data atacului japonez asupra bazei americane din Pacific, eveniment care a determinat intrarea SUA în al Doilea Război Mondial (n.ed.).

PARTEA A PATRA

ELEANOR ȘI CYNTHIA

1942–1947

CAPITOLUL 13

Riverside, New York, 1942

Cynthia Weaver aştepta în aglomeratul birou de primire de la Riverside Electronics, întrebându-se unde avea să meargă şi ce avea să facă dacă nu o angajau. Nu îi luase mult timp să completeze formularul de angajare, având în vedere că nu lucrase până atunci nicăieri, în afară de ferma familiei. Spera ca asta să o ajute cât de cât. Erau o mulţime de femei în acel birou minuscul, multe dintre ele mai în vârstă decât Cynthia, multe casnice, îmbrăcate în rochii simple, din stambă şi pantofi decenţi, şi toate căutau de lucru. Cynthia se simţea cam nepotrivit, îmbrăcată cu hainele ei de duminică, dar care, comparativ cu vestimentaţia domnişoarei ce şedea în faţa ei, o făceau să se simtă ca picată dintr-un car cu cartofi.

Fata părea de vârsta Cynthiei, însă siguranţa şi hotărârea cu care întorcea paginile unui număr vechi al revistei *Life*, o făceau să arate mai matură. Părul negru şi strălucitor şi-l ţinea aranjat perfect după ultima modă, rujul şi lacul de unghii având aceeaşi nuanţă cu dungile de pe bluză şi era singura femeie din încăpere îmbrăcată în pantaloni. Părea că tocmai coborâse de pe paginile unei reviste de modă. Şi pentru un orăşel precum Riverside, arăta cu totul nelalocul ei.

Uşa care ducea spre fabrică se deschise brusc şi un bărbat îmbrăcat într-un costum anost de culoare gri ce nu-i stătea bine deloc îşi făcu apariţia, cu un teanc de hârtii în braţe.

— Eleanor Bartlett? strigă el. Fata îmbrăcată elegant se ridică. Şi Cynthia Weaver? Se ridică şi ea în picioare precipitată. Numele meu este Ralph Jackson. Pe-aici vă rog, fetelor.

Le-a condus printr-un coridor îngust, pe lângă teancuri de cutii şi paleţi din lemn, ajungând în cele din urmă în fabrica

propriu-zisă. Peste tot în clădire se auzea huruitul utilajelor şi bâzâit de neoane, iar în fundal bătăile de ciocan şi motoarele fierăstraielor electrice contribuiau la hărmălaia generală. Cynthia se uita la mulţimea de muncitori şi se întreba cum puteau lucra într-o asemenea gălăgie.

— Scuzaţi zgomotul, spuse domnul Jackson conducându-le în biroul său. Extindem fabrica, o reprofilăm pentru producţia de război. Biroul minuscul avea un perete de sticlă prin care domnul Jackson îi putea urmări pe muncitori în timp ce stătea la masa de lucru. Închise uşa, reuşind astfel să diminueze cât de cât zgomotul de fond. Luaţi loc, fetelor, spuse el arătând înspre două scaune.

Cynthia se aşeză ţeapănă pe marginea scaunului, întrebându-se ce să facă cu poşeta şi cu mâinile care-i tremurau, sperând să nu pară prea emoţionată în timp ce îşi aranja fusta. Fata pe care o chema Eleanor se făcu comodă aproape fără niciun efort, reuşind să pară o adevărată doamnă în timp ce-şi încrucişă picioarele, în ciuda faptului că purta pantaloni.

— Ce fel de echipamente electronice produceţi aici? întrebă ea.

— Diverse declanşatoare şi dispozitive pentru bombe.

Cynthia îşi dădu seama că surprinderea i se citea pe faţă când domnul Jackson râse. Oare nu o învăţase mama sa să nu-şi dea de gol emoţiile? Îşi dorea să şi le fi putut controla mai bine.

— Nu vă faceţi griji, domnişoară Weaver, spuse el. Nu există material explozibil aici. Noi doar asamblăm declanşatoarele. Montarea lor pe bombe se realizează în altă parte. Îşi drese glasul pentru a semnala că venise timpul să se apuce de treabă şi se uită prin teancul de fişe din faţa lui. Aşa, fetelor... În primul rând, apreciez dorinţa voastră de a vă demonstra spiritul patriotic candidând pentru un post în industria de apărare. Aţi declarat amândouă că aveţi optsprezece ani şi că sunteţi absolvente de liceu. E corect? Aveţi vreo dovadă în acest sens?

Cynthia îşi scoase certificatul de naştere şi diploma de liceu din poşetă şi i le întinse peste birou. Poşeta celeilalte fete nu era

mai mare decât cea a Cynthiei, însă hârtiile îi erau foarte ordonate și fără îndoituri când le scoase din ea.

— Foarte bine, spuse el după ce le examină. Felicitări, fetelor. Sunteți angajate. Puteți începe amândouă de mâine. Perioada de instruire durează în jur de două săptămâni, în funcție de cât de repede învățați. Veți fi plătite cu 35 de dolari pe săptămână.

Cynthia zâmbi fericită, însă își temperă entuziasmul când o văzu pe Eleanor dând calm din cap.

— Acum, am văzut pe formularele voastre de înscriere că la domiciliu niciuna dintre voi nu și-a trecut o adresă de prin zonă.

— Așa e, spuse Eleanor. Plănuiam mai întâi să mă angajez și apoi să-mi găsesc o locuință. Poate că voi începe să caut din această după-amiază. Părea atât de sigură pe ea. Cynthia și-ar fi cerut scuze stânjenită. Când își dădu seama că dă din cap precum un câine dresat, spuse la rândul ei:

— Da... și eu. O să-ncep să caut ceva chiar de astăzi.

— Nu se prea găsesc chirii pe lângă fabricile ce produc tehnică de război, după cum probabil știți, le spuse domnul Jackson. Dar locuiesc în Riverside de când mă știu și aș putea să vă sugerez câteva locuri.

— Ar fi foarte drăguț din partea dumneavoastră, domnule Jackson, spuse Eleanor zâmbind.

— Da, da, ar fi foarte drăguț, domnule Jackson. Cynthiei nu îi plăcu deloc sunetul propriei voci. Nu și-ar fi amintit numele domnului Jackson dacă Eleanor nu i s-ar fi adresat. Se întreba dacă lumea își dădea seama cât era de ignorantă.

Domnul Jackson scoase o listă din sertar și se uită peste ea.

— Cea mai ieftină chirie e o garsonieră modestă, deasupra Pompelor Funebre ale lui Montgomery, la doisprezece dolari pe lună. Din întâmplare, Ada Montgomery este cumnata mea și am văzut locuința. E foarte drăguță. Are câte o baie la trei locuințe și...

— O vreau, spuseră amândouă deodată. Cynthia se uită speriată la Eleanor, dar aceasta râse.

— Nu trebuie să vă bateţi pe ea, spuse domnul Jackson jovial. Ada spune că e destul de mare pentru a găzdui două fete. Tocmai voiam să spun că cine o închiriază va avea nevoie de o colegă.

— Eu sunt de acord, dacă pe tine nu te deranjează, spuse Eleanor.

— Sigur.

Cynthiei nu-i veni să creadă cât era de norocoasă: îşi găsise un loc de muncă şi o colegă de apartament în aceeaşi zi.

— Nu vă este groază să locuiţi acolo, cu toate sicriele alea şi cadavrele şi tot restul, nu? întrebă domnul Jackson.

— Eu am crescut la fermă, spuse Cynthia, venindu-i să-şi tragă imediat o palmă. Ce prostie din partea ei să spună aşa ceva. Nu avea niciun rost. Oare să explice acum ce dorise să spună de fapt: că era obişnuită să vadă porci şi găini moarte? Sau ar fi înrăutăţit şi mai mult situaţia?

— Pompele funebre sunt uşor de găsit, continuă el. Aţi văzut vagonul-restaurant din oţel inoxidabil de pe Strada Principală când aţi intrat în oraş? Pompele funebre sunt vizavi de el. E o casă mai departe de drum, pitită în spatele unor copaci, aşa că poate n-aţi observat-o.

— Vă mulţumim pentru indicaţii, domnule Jackson, spuse Eleanor politicoasă. Sunt sigură că n-o să avem nicio problemă s-o găsim.

Le duse într-un scurt tur al fabricii, iar Cynthia se abţinu cu greu să nu îşi umbrească ochii din cauza luminii fluorescente puternice. Muncitorii stăteau aliniaţi la standurile lor de lucru, asamblând piese complicate din cabluri şi dispozitive. Cynthia nu ştia nimic despre cablări şi electricitate şi se simţea puţin prost întrebându-se cum va fi în stare să înveţe să asambleze asemenea piese. Domnul Jackson le făcu cunoştinţă cu şeful lor, domnul Tomacek, un bărbat creol de vreo 60 de ani care mirosea a varză călită şi arăta de parcă ar fi imigrat în America pe un vas de piraţi. Acesta le privi suspicios, dându-i Cynthiei senzaţia că nu era de acord ca femeile să lucreze în asemenea locuri, mai ales femeile neruşinate ca Eleanor, care purtau pantaloni.

— Va trebui să purtați baticuri să vă protejați părul, mormăi Tomacek. Unghiile să vă fie tăiate scurt, fără ojă. Nici bijuteriile nu sunt permise. Veți sta toată ziua în picioare, așa că luați-vă pantofi comozi.

Cynthia se uită la Eleanor. Se citea un aer de dispreț pe fața ei, de parcă abia s-ar fi abținut să-l salute pe bătrânul morocănos cu: „Da, să trăiți!".

— Vestiarul fetelor e după ușa aceea, spuse domnul Jackson reluând turul prin fabrică. L-am inaugurat abia de-o lună. Înainte nu existau vestiare și toalete pentru fete, însă, după ce bărbații s-au înrolat, în urma atacului de la Pearl Harbor, trei sferturi dintre angajați sunt fete. Mă bucur că și voi ați decis să dați o mână de ajutor.

— Domnule Jackson, spuse Eleanor, nu vă fie cu supărare, dar nouă ne place să fim numite femei, nu fete.

Sinceritatea ei o frapă pe Cynthia. În locurile ei natale, femeile nu spuneau niciodată unui bărbat ce gândeau cu adevărat, mai ales dacă acesta le era șef. Însă fu și mai surprinsă de răspunsul domnului Jackson. Acesta pufni în râs!

— Nicio supărare, domnișoară Bartlett. Voi încerca să-mi amintesc asta. După terminarea turului, se întoarseră în biroul său. Cam despre asta ar fi vorba, *doamnelor*, spuse el accentuând cuvântul. Dacă nu mai aveți întrebări, vă aștept mâine la lucru la ora șapte dimineața.

Eleanor îi întinse mâna domnului Jackson ca un bărbat, scuturându-i-o cu putere.

— Vă mulțumim din suflet pentru ajutor, îi spuse. Abia aștept să lucrez la Riverside Electronics.

— Da... și eu, ezită Cynthia. Se simțea ca tovarășa idioată a lui Eleanor.

— A fost simplu ca bună ziua, spuse Eleanor în timp ce părăseau clădirea. Ce-ar fi să mergem să vedem noua noastră cameră de la Hotelul Cadavrelor?

— Da... ăăă... sigur. Doar că mi-am lăsat valiza și restul lucrurilor la stația de autobuz. Ziua aceea de vară devenise de-a

dreptul fierbinte şi foarte umedă, de felul celor care te storc de toată energia şi te fac să simţi că te topeşti ca şi cum ai avea oase de gumă. Cynthiei nu-i surâdea deloc ideea să îşi care toate lucrurile prin oraş pe o asemenea zăpuşeală.

— Şi eu mi-am lăsat lucrurile în staţie, spuse Eleanor. Deşi nu prea arăta cine ştie ce staţia aia, nu? Părea mai degrabă o colibă. Dar pe de altă parte, nici ăsta nu prea arată prea tare a oraş. Hai mai bine să ne ocupăm mai întâi camera, înainte s-o facă altcineva. Ne putem recupera lucrurile mai târziu.

Pe când ajunseră la Pompele Funebre ale lui Montgomery, Cynthia se simţea lipicioasă şi sfârşită ca o acadea expirată. Se îndreptară spre intrarea principală a casei diforme, construite în stil victorian. Le deschise doamna Montgomery, cu gura ei ridată deja făcută pungă a dezgust.

— M-a sunat Ralph Jackson şi mi-a spus că vor veni două fete. Ascultaţi aici, am să vă rog ca de acum înainte să folosiţi doar intrarea din spate. Intrarea principală e rezervată pentru clienţi şi pentru apropiaţii defuncţilor. Acum, că tot sunteţi aici, puteţi intra. Să vă arăt casa. Astăzi nu avem programată nicio slujbă.

Le întoarse spatele ei lat şi le conduse prin casă. Podelele vechi scârţâiau sub paşii ei greoi. Holul şi cele trei camere mari, care fuseseră cândva salonul, sufrageria şi camera de zi, erau acum zone publice pentru patronii pompelor funebre. Camerele erau, precum hainele doamnei Montgomery, de o sobrietate elegantă, cu un tapet mohorât, podele de lemn de culoare închisă şi lumină difuză. O serie de scaune pliante stăteau aliniate în faţa unui podium şubred pe care stătea un sicriu gol. Instalaţiile sanitare fuseseră adăugate ulterior, mărturie acestui fapt stând ţevile care acopereau toţi pereţii. O cameră mică în spate servea drept birou pentru antreprenor. Casa avea un iz ciudat de substanţe medicinale care Cynthiei i se păru înţepător.

— Veţi primi o cheie pentru *această* uşă din spate, le informă doamna Montgomery pe fete când ajunseră în dreptul ei. Vă rog să folosiţi scările din spate pentru a urca la etajele superioare.

Cealaltă uşă conduce înspre subsolul casei, însă nu va fi nevoie să coborâţi în locul în care are loc îmbălsămarea, decât în cazul unui atac aerian. E de la sine înţeles că domnii nu vor fi acceptaţi în casă sub nicio formă.

Eleanor o înghionti pe Cynthia în timp ce o urmau pe doamna Montgomery pe scări în sus. Se întoarse şi o văzu pe Eleanor imitându-i expresia feţei şi mişcările greoaie ale doamnei Montgomery. Cynthia îşi puse mâna la gură înăbuşindu-şi chicotitul.

— Aceste două camere de la etajul al doilea au fost odinioară camerele servitorilor, continuă doamna Montgomery. De curând, am construit şi o baie spaţioasă. În camera de vizavi, locuiesc domnişoarele Doris Henderson şi Lucille Kellog. Şi ele lucrează tot la fabrica de echipamente electronice. Având în vedere că veţi împărţi baia cu ele, va trebui să vă puneţi de acord asupra unui orar de folosire a băii. În timp ce doamna Montgomery se întoarse să descuie uşa dormitorului, Eleanor îşi lipi picioarele şi mimă un salut nazist în spatele ei.

Camera părea surprinzător de mare şi de confortabilă. Era zugrăvită într-un galben senin, avea draperii înflorate la geamuri şi un covoraş colorat pe jos. Într-un colţ, se găseau un lavoar din porţelan şi două radiatoare din fier care promiteau să ofere căldură suficientă pe timp de iarnă. Prin geamul ce dădea spre gazonul din faţa casei, se vedea – peste copaci – Strada Principală.

Existau două paturi acoperite cu două plăpumi moi şi multicolore, o garderobă pe care o puteau împărţi şi un dulap cu umeraşe de metal. În zona ce servea ca sufragerie se afla un fotoliu şi o catedră veche de şcoală. Cynthia se şi imagina stând la catedră şi scriindu-i scrisori lungi şi pasionale soldatului de care avea să se îndrăgostească.

— Dacă doriţi prosoape şi aşternuturi de pat, vă va costa pe fiecare în plus 50 de cenţi pe săptămână, spuse doamna Montgomery. Aveţi voie să folosiţi o plită electrică pentru a vă

fierbe apă, însă, vă rog, fără alte ustensile de gătit. Sunteţi de asemenea rugate să trageţi draperiile la lăsarea serii. Mai aveţi întrebări, fetelor?

— Da, spuse Eleanor. Domnişoara Weaver şi cu mine ne-am lăsat bagajele la staţia de autobuz. Ar fi oare posibil să ne ajutaţi cu transportul lor?

Din nou, îndrăzneala lui Eleanor o surprinse în mod plăcut pe Cynthia. Ea nu ar fi îndrăznit niciodată să ceară o asemenea favoare şi şi-ar fi târât bagajele pe Strada Principală în zăpuşeala şi umiditatea de afară, toată transpirată.

— Desigur, domnişoară Bartlett, răspunse doamna Montgomery. Îl voi ruga pe angajatul nostru, William, să vă ajute. Luaţi-vă în primire camera. O să vă anunţ când e gata de plecare.

— Să sperăm că n-o să ne ducă şi pe noi la staţia de autobuz în dric, zise Eleanor după ce plecă doamna Montgomery. Probabil că expresia Cynthiei îi trădă mirarea, deoarece Eleanor adăugă: Era doar o glumă, Cynthia. Auzi, nu lua tot ce zic eu în serios.

— Ah, zâmbi ea emoţionată. Se pare că... că...

— Locul acesta arată destul de confortabil, nu-i aşa? întrebă Eleanor. Ne vom căuta o plită electrică şi o tigaie să ne putem încălzi nişte supă şi gata. Îşi aruncă pantofii din picioare şi se aşeză confortabil pe canapea, întinzându-se satisfăcută. Povesteşte-mi totul despre tine, Cynthia. De unde eşti?

Cynthia se agăţă de mânerele fotoliului imens de parcă Eleanor ar fi intervievat-o pentru un loc de muncă şi răspunse:

— Probabil n-ai auzit de orăşelul din care vin. E în nordul statului şi e chiar mai mic decât Riverside, dacă poţi să-ţi imaginezi. Părinţii mei au o mică fermă cu o livadă. Tata şi-a dorit să mă mărite cu un fermier, însă eu n-am vrut să mai am de-a face cu viaţa de la fermă – să roboteşti din zori şi până seara târziu şi să creşti o şleahtă de copii. Oribil! Am văzut o grămadă de anunţuri la tot pasul care ziceau: *„Fă-ţi şi tu datoria"* sau *„Nu putem câştiga războiul fără femei"* şi aşa mai departe. Mi se păreau mult mai tentante decât viaţa la fermă. Aşa că, iată-mă. Cynthia nu-şi putea

decât mine. Părea să știe că avea să vină războiul, încă din 1939, când Hitler a invadat Polonia. Când Marea Britanie și Franța au declarat război, eu eram preocupată să văd *Pe aripile vântului*, pe care l-am văzut de patru ori și îmi doream ca America să rămână neutră, precum își dorea și restul lumii. Însă Leonard spunea: „Vom intra și noi în război curând. Crede-mă pe cuvânt." Apoi au picat și celelalte țări pradă naziștilor: Danemarca, Norvegia, Belgia, Luxemburg și Olanda, bum, bum, bum. În momentul în care Franța a capitulat și Italia s-a alăturat Germaniei, mi-am dat seama că Leonard avusese dreptate și că trebuie să ne implicăm. Toți americanii care susțin să nu ne implicăm sunt niște naivi: Lindbergh și Alice Longworth* și restul ca ei. E un gest iresponsabil să rămâi neutru când lumea e năpădită de atâta rău.

Pe măsură ce Eleanor vorbea, Cynthia se simțea o fătucă proastă.

— Cum îți poți aminti toate numele astea? o întrebă ea.

— Leonard citea ziarele și asculta radioul tot timpul, dădu Eleanor din umeri. Nu aveam prea multă treabă, așa că am făcut și eu același lucru. Obișnuiam să-l ascultăm pe Edward R. Murrow în direct de la Londra și auzeam în fundal sirenele, bombele explodând și tunurile apărării antiaeriene. Mă băga în sperieți pentru că știam că mor oameni. Și când același lucru s-a întâmplat la Pearl Harbor, a fost picătura care a umplut paharul. Nu mai puteam sta nepăsătoare. Lucram ca salvamar acasă, însă m-am hotărât să-mi aduc și eu partea mea de contribuție de îndată ce terminam liceul. M-aș fi înrolat în armată dacă m-ar fi lăsat să lupt, dar nu voiam un post de funcționară. E singurul lucru pe care-l pot face femeile în armată.

*Charles August Lindberg (inventator, explorator și pilot american) și Alice Roosvelt Longworth (fiica președintelui american Theodore Roosvelt) se numără printre membrii AFC (America First Cometee) care pleda pentru neimplicarea SUA în război (n.ed.).

fierbe apă, însă, vă rog, fără alte ustensile de gătit. Sunteţi de asemenea rugate să trageţi draperiile la lăsarea serii. Mai aveţi întrebări, fetelor?

— Da, spuse Eleanor. Domnişoara Weaver şi cu mine ne-am lăsat bagajele la staţia de autobuz. Ar fi oare posibil să ne ajutaţi cu transportul lor?

Din nou, îndrăzneala lui Eleanor o surprinse în mod plăcut pe Cynthia. Ea nu ar fi îndrăznit niciodată să ceară o asemenea favoare şi şi-ar fi târât bagajele pe Strada Principală în zăpuşeala şi umiditatea de afară, toată transpirată.

— Desigur, domnişoară Bartlett, răspunse doamna Montgomery. Îl voi ruga pe angajatul nostru, William, să vă ajute. Luaţi-vă în primire camera. O să vă anunţ când e gata de plecare.

— Să sperăm că n-o să ne ducă şi pe noi la staţia de autobuz în dric, zise Eleanor după ce plecă doamna Montgomery. Probabil că expresia Cynthiei îi trădă mirarea, deoarece Eleanor adăugă: Era doar o glumă, Cynthia. Auzi, nu lua tot ce zic eu în serios.

— Ah, zâmbi ea emoţionată. Se pare că... că...

— Locul acesta arată destul de confortabil, nu-i aşa? întrebă Eleanor. Ne vom căuta o plită electrică şi o tigaie să ne putem încălzi nişte supă şi gata. Îşi aruncă pantofii din picioare şi se aşeză confortabil pe canapea, întinzându-se satisfăcută. Povesteşte-mi totul despre tine, Cynthia. De unde eşti?

Cynthia se agăţă de mânerele fotoliului imens de parcă Eleanor ar fi intervievat-o pentru un loc de muncă şi răspunse:

— Probabil n-ai auzit de orăşelul din care vin. E în nordul statului şi e chiar mai mic decât Riverside, dacă poţi să-ţi imaginezi. Părinţii mei au o mică fermă cu o livadă. Tata şi-a dorit să mă mărite cu un fermier, însă eu n-am vrut să mai am de-a face cu viaţa de la fermă – să roboteşti din zori şi până seara târziu şi să creşti o şleahtă de copii. Oribil! Am văzut o grămadă de anunţuri la tot pasul care ziceau: *„Fă-ţi şi tu datoria"* sau *„Nu putem câştiga războiul fără femei"* şi aşa mai departe. Mi se păreau mult mai tentante decât viaţa la fermă. Aşa că, iată-mă. Cynthia nu-şi putea

explica de ce vorbise ca o moară stricată, însă se simţi bine să dea un răspuns care să nu fie monosilabic. Şi tu, Eleanor? De unde eşti? Ce te aduce pe-aici? continuă ea.

— Acelaşi lucru. Vreau şi eu să-mi fac partea. Fratele meu mai mare, Leonard s-a înrolat în armată după ce s-a votat Legea serviciului militar obligatoriu, în toamna anului 1940. Era proaspăt absolvent de liceu şi prea tânăr pentru a fi înrolat, însă a vrut să-şi servească ţara. Încerc şi eu să ţin pasul cu el.

— Bănuiesc că eşti fericită că nu s-a înrolat la Marină, după ce s-a întâmplat la Pearl Harbor, nu? Nu-i aşa că a fost teribil cum au murit toţi acei oameni?

— Da, foarte fericită. Atacul a fost unul dintre motivele care m-au determinat să lucrez în domeniul apărării. Am văzut aceleaşi anunţuri pe care le-ai văzut şi tu, despre cât e de patriotic să construieşti avioane şi tancuri şi cum pot femeile să-i ajute pe bărbaţii care luptă în război, aşa ca fratele meu. Însă celălalt motiv era că aş putea să câştig mult mai mulţi bani într-o fabrică decât având o meserie tradiţională pentru femei, de chelneriţă sau funcţionară. Îmi voi strânge bani şi voi merge la facultate într-o zi.

— Ai şi tu un prieten în armată?

— Doamne fereşte, spuse Eleanor, ca şi când un prieten ar fi fost ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit.

— Nici eu, dar mi-ar plăcea să am. Ai ceva rude prin preajmă?

Eleanor scutură din cap în semn că nu şi trecu repede la o altă întrebare:

— De ce ai venit tocmai în Riverside?

— Îmi doream să lucrez în domeniul apărării, însă într-un loc care să nu poată fi atacat, răspunse Cynthia frângându-şi mâinile. Am considerat că Riverside e destul de departe de New York şi de coastă în caz că japonezii ne bombardează din nou. Nu te sperie faptul că suntem în război? Că pe mine, da.

— Nu am dat prea multă importanţă războiului până la Pearl Harbor. Leonard era mult mai preocupat de subiectul ăsta

decât mine. Părea să știe că avea să vină războiul, încă din 1939, când Hitler a invadat Polonia. Când Marea Britanie și Franța au declarat război, eu eram preocupată să văd *Pe aripile vântului*, pe care l-am văzut de patru ori și îmi doream ca America să rămână neutră, precum își dorea și restul lumii. Însă Leonard spunea: „Vom intra și noi în război curând. Crede-mă pe cuvânt." Apoi au picat și celelalte țări pradă naziștilor: Danemarca, Norvegia, Belgia, Luxemburg și Olanda, bum, bum, bum. În momentul în care Franța a capitulat și Italia s-a alăturat Germaniei, mi-am dat seama că Leonard avusese dreptate și că trebuie să ne implicăm. Toți americanii care susțin să nu ne implicăm sunt niște naivi: Lindbergh și Alice Longworth* și restul ca ei. E un gest iresponsabil să rămâi neutru când lumea e năpădită de atâta rău.

Pe măsură ce Eleanor vorbea, Cynthia se simțea o fătucă proastă.

— Cum îți poți aminti toate numele astea? o întrebă ea.

— Leonard citea ziarele și asculta radioul tot timpul, dădu Eleanor din umeri. Nu aveam prea multă treabă, așa că am făcut și eu același lucru. Obișnuiam să-l ascultăm pe Edward R. Murrow în direct de la Londra și auzeam în fundal sirenele, bombele explodând și tunurile apărării antiaeriene. Mă băga în sperieți pentru că știam că mor oameni. Și când același lucru s-a întâmplat la Pearl Harbor, a fost picătura care a umplut paharul. Nu mai puteam sta nepăsătoare. Lucram ca salvamar acasă, însă m-am hotărât să-mi aduc și eu partea mea de contribuție de îndată ce terminam liceul. M-aș fi înrolat în armată dacă m-ar fi lăsat să lupt, dar nu voiam un post de funcționară. E singurul lucru pe care-l pot face femeile în armată.

*Charles August Lindberg (inventator, explorator și pilot american) și Alice Roosvelt Longworth (fiica președintelui american Theodore Roosvelt) se numără printre membrii AFC (America First Cometee) care pleda pentru neimplicarea SUA în război (n.ed.).

— Şi noi aveam un radio, spuse Cynthia, dar să fiu sinceră, ascultam mai degrabă emisiunea lui Jack Benny* sau *The Lux Radio Theater*** decât ştirile. Nu m-am dus niciodată la cinematografe pentru că tata e foarte pornit împotriva lor, din cauza bisericii noastre. De fapt, oricum nu erau cinematografe în oraşul nostru, aşa că nici nu prea conta. Şi, în orice caz, nu prea mergeam nicăieri. Aceasta a fost prima mea călătorie cu autobuzul.

— Asta e cel mai neplăcut lucru în Riverside, spuse Eleanor. Nu există cinematograf. Însă am auzit că sunt câteva în Bensenville. Am putea merge cu autobuzul într-o zi; asta doar dacă nu eşti împotriva filmelor.

— Nu! Abia aştept să văd unul!

— Fetelor? o auziră pe doamna Montgomery strigându-le de jos. William vă poate duce acum.

— Mulţumim, doamnă. Coborâm numaidecât, răspunse Eleanor. Se ridică şi îşi strecură picioarele în pantofi. Nu te calcă pe nervi când lumea ni se adresează cu „fetelor"? La urma urmei, împlinesc nouăsprezece ani luna viitoare, fir-ar să fie.

---

*Celebru actor american de comedie ale cărui emisiuni au fost deosebit de populare zeci de ani în America.

**Emisiune longevivă de teatru radiofonic.

CAPITOLUL 14

Cynthia strânse din dinţi şi se pregăti să îndure şi mai multă durere.

— Stai, nu mişca, îi comandă Eleanor, aplecată deasupra ei cu o pensetă în mână.

— Au! Înţepătura îi stârni câteva lacrimi Cynthiei. De ce doare atât de tare pensatul unor fire minuscule de păr?

— Frumuseţea cere sacrificii. Stai nemişcată, îi răspunse Eleanor cercetând atent rezultatul muncii sale.

— Prefer să rămân aşa cum sunt.

— Eşti frumoasă, Cynthia. Serios. Uită-te în oglindă. Ea nu minte niciodată.

Dacă se privea de aproape, îşi dădea seama că în spatele stratului de fard era tot ea, Cynthia de dinainte. Dacă însă îşi mijea ochii şi se privea de la distanţă, aşa cum priveşti un străin, Cynthia îşi dădea seama că Eleanor avea dreptate. Avea un ten perfect, păr frumos şi trăsături fine, fără a mai menţiona corpul foarte bine proporţionat. Îi mai lipseau încrederea în sine şi graţia pentru ca din Cenuşăreasă să se transforme într-o prinţesă strălucitoare.

— Mi-ar plăcea să nu păşesc ca o şleampătă, se plânse.

— Exersează mersul cu o carte pe cap, spuse Eleanor. La urma urmei, totul ţine de atitudine. Dacă pari încrezătoare, calmă şi sofisticată, vei ajunge să crezi cu adevărat asta.

Oare asta făcea Eleanor? Uneori, Cynthia nu ştia ce gândeşte noua sa prietenă. O admira pe Eleanor şi îşi dorea să fie ca ea. Dar oare nu cumva juca doar un rol? Nu, Cynthia era sigură că Eleanor crescuse înconjurată de mulţi bani şi privilegii. Se vedea după hainele ei. Însă nu vorbea aproape deloc despre sine şi când venea vorba de educaţia ei, schimba mereu subiectul.

Despachetatul nu durase mult după ce se întorseseră cu bagajele de la staţia de autobuz. Eleanor nu avea multe haine, însă

cele pe care le avea erau foarte frumoase, croite după ultima modă din cele mai bune materiale. Hainele Cynthiei erau fie cusute acasă, fie comandate din cataloage.

Își stabiliră curând o rutină pentru noua lor viață, spălându-și rufele în chiuveta din cameră și agățându-le pe firul de sub tavan. Eleanor era tipicară cu călcatul hainelor; se îngrijea mereu ca tot ce poartă să fie neted și perfect întins.

— Nu contează dacă hainele tale sunt puțin mai vechi, îi spuse Cynthiei. Dacă sunt bine călcate, iar părul ți-e curat și pantofii strălucitori, vei arăta mereu bine.

Eleanor știa atât de multe despre modă și maniere, și nu doar despre cum să se îmbrace și cum să se fardeze, ci și despre cum să se poarte elegant și cu grație.

— De unde ai învățat toate aceste lucruri? o întrebă Cynthia. Vrei să mă înveți și pe mine?

— Mi-ar face mare plăcere.

Eleanor o duse pe Cynthia la Drogheria lui Brinkley după ce luaseră primul salariu și o ajută să-și aleagă fond de ten, ruj și rimel.

— Tatăl meu ar avea un acces de furie dacă m-ar vedea purtând toate astea, spuse Cynthia. Însă Eleanor avea atât de mult bun-gust încât Cynthiei nu i se părea niciodată că e exagerat de fardată. Era doar frumoasă... Pentru prima oară în viața sa. Eleanor îi tunse părul Cynthiei și o învăță cum să și-l clătească cu peroxid de hidrogen pentru a-și transforma nuanța de blond închis într-un blond fermecător. Își cumpărară agrafe, iar Cynthia învăță cum să-și pună părul pe bigudiuri.

În schimb, Cynthia gătea pentru amândouă. Pregătea diverse salate, sandviciuri și cafea pe care le duceau cu ele la lucru. Eleanor o convinse în cele din urmă pe Cynthia să gătească în ciuda interdicției pe care o aveau.

— Probabil că doamna Montgomery e rudă cu proprietarul bufetului de vizavi, îi spuse Eleanor. Și probabil că vrea să-i crească vânzările. În orașele mici, toată lumea e rudă cu toată lumea. N-o să ne putem pune bani deoparte dacă mâncăm acolo în fiecare seară.

Cinele lor erau simple şi constau în fasole cu cârnăciori, conserve de carne cu ananas sau supe la conservă.

Cynthia era mândră să contribuie la efortul de război, donând conservele goale de metal topitoriei şi pungile de nailon producătorilor de paraşute. Cum carnea era printre produsele raţionalizate, cel puţin o zi pe săptămână – lunea – fetele evitau să mănânce carne, respectând astfel regulile în vigoare, cu toate că nu mâncau carne la toate mesele.

În fiecare după amiază, în drum spre casă, treceau prin piaţa de alimente şi cumpărau mâncare pentru cină şi pentru prânzul de a doua zi. Eleanor cumpăra mereu ziarul, pentru a citi ştirile despre război. Între timp, se împrietenise cu angajatul doamnei Montgomery, William, care, atunci când nu era doamna Montgomery acasă, le lăsa să coboare la subsol şi să pună laptele şi alte alimente perisabile în frigiderul pompelor funebre. Cynthia se minuna de modul în care Eleanor reuşea să îi farmece pe toţi şi să se împrietenească cu toată lumea şi cum ajungea oricine să-i mănânce din palmă. Nu s-ar fi mirat dacă Eleanor ar fi reuşit să o îndulcească până şi pe dârza doamnă Montgomery.

— Tomacek nu va recunoaşte niciodată, îi şopti într-o zi Eleanor, dar sunt convinsă că noi facem o treabă mai bună decât făceau bărbaţii înainte. Degetele noastre iscusite pot conecta mult mai bine cablurile decât degetele lor groase şi greoaie.

La sfârşit de săptămână, Cynthia şi Eleanor luau autobuzul spre Bensenville pentru a merge la cinema. Cynthiei nu-i fu greu să-şi învingă sentimentul de vinovăţie pentru faptul că se bucura atât de mult de această pasiune interzisă şi deveni o fană înrăită a lui Clark Gable. Răsfoind într-o seară ziarul, căutând filmele care rulează la cinema, găsi un articol despre USO*.

---

*Organizaţie non-profit care are ca scop să tonifice moralul soldaţilor şi să le ofere modalităţi de recreare câtă vreme se află concentraţi în teatre de luptă sau la baze militare (n.ed.).

— Hei, ai citit asta? o întrebă pe Eleanor, care stătea pe pat făcându-și pedichiura. Se deschide un local în Bensenville pentru toți soldații detașați la baza militară din vestul orașului.

— Ce fel de local? Pun pariu că e o speluncă.

— Nu, sună foarte decent. Aparține unui grup denumit United Service Organization, prescurtat USO: YMCA* și Salvation Army** l-au deschis pentru cei cărora le este dor de casă. Se zice că s-au deschis localuri USO lângă toate bazele militare și punctele de tranzit din țară. Încearcă să ridice moralul soldaților organizând proiecții de filme, serate dansante, oferă chiar și mâncare și un loc de unde poți scrie acasă.

Lăsă ziarul mai jos pentru a vedea reacția lui Eleanor. Nu părea impresionată.

— Ar trebui să mergem, continuă Cynthia. Îmi doresc din tot sufletul să cunosc un soldat frumos.

— Pentru ce?

— Tu nu vrei un prieten?

— Nu neapărat, spuse Eleanor suflând să usuce oja proaspătă de pe unghii. Nu am nevoie să fiu întreținută de un bărbat, cum aveau nevoie femeile din generația mamei mele. Dacă voi avea vreodată o relație, vreau să fim pe picior de egalitate. Nu-mi doresc să fiu casnică.

— Ce altceva poți face dacă nu ai un soț, o casă și copii?

— Tu n-ai auzit niciodată de carieră, Cynthia?

— Pentru *femei?* întrebă ea surprinsă. Am auzit de femei care lucrează ca învățătoare sau ca asistente medicale, însă ele sunt femei care nu și-au găsit încă un bărbat sau care nu-și vor găsi niciodată.

*Organizație creștină ecumenică fondată în 1844, care oferea sprijin tinerilor aflați departe de casă (n.ed.).

**Armata Salvării e o organizație creștină evanghelică, având o structură cvasimilitară, cunoscută pentru acțiunile sale evanghelistice și caritabile desfășurate în peste 100 de țări (n.ed.).

— Unele femei găsesc mai multă plăcere în a face carieră decât în a întemeia o familie, spuse Eleanor hotărâtă.

— Eu una nu. Vreau să trăiesc visul femeii americane: un cămin şi un soţ. Desigur, cu condiţia ca acesta să nu fie fermier. Toţi fermierii sunt căsătoriţi cu pământul lor. Făcu o scurtă pauză, întrebându-se dacă să îndrăznească să dea glas convingerilor ei. Îţi voi spune adevărul, Ellie, dacă promiţi să nu îţi faci o părere proastă despre mine... Vreau să mă mărit cu un soţ bogat. Vreau să locuiesc într-o casă frumoasă şi modernă, să mă îmbrac cu cele mai moderne haine şi să am tot ce se poate cumpăra.

— O să-ţi pară rău. Bărbaţii bogaţi n-au niciodată timp să stea cu familia. Sunt mereu ocupaţi să facă bani.

— Nu mă interesează. E mult mai bine decât să ai un soţ care stă mereu prin preajmă, dar e sărac lipit.

Eleanor îşi termină de vopsit unghiile şi o privi pe Cynthia cu o mină serioasă.

— Am impresia că nu ştii prea multe despre bărbaţi, nu-i aşa? N-ai umblat cu băieţi în liceu?

— Glumeşti? râse Cynthia. Cu un tată atât de sever încât nu mă lăsa să mă duc la cinema, imaginează-ţi ce aş fi păţit dacă ieşeam cu băieţi. Cred că el a sărutat-o pe mama mea pentru prima oară atunci când pastorul i-a spus la cununie: „Acum poţi săruta mireasa". Liceul meu era prea mic pentru a organiza serate dansante. De altfel, băieţii fermierilor trebuiau să lucreze după şcoală şi la sfârşit de săptămână, n-aveau timp să alerge după fete. Am crescut într-o familie cu cinci fete, aşa că nu ştiu despre băieţi nici cât negru sub unghie. Nici măcar să dansez nu ştiu.

— Te pot învăţa.

— Chiar? Mă poţi învăţa să dansez sau mă înveţi despre bărbaţi?

— Ambele.

— Ar fi super! Vom putea merge împreună să dansăm la USO.

— Nu prea ştiu ce să zic...

— De ce nu vrei să mergi, Eleanor?

— Ascultă, seratele acelea dansante vor fi de rău augur pentru femei. Soldații vin și pleacă. Însă cât sunt aici, vor încerca să le innebunească de cap pe femei. Nu poți avea încredere în ceea ce spun pentru că nu-și vor ține promisiunile. Unii dintre ei au câte o fată în fiecare port și lângă fiecare bază militară în care au staționat și le promit tuturor dragoste veșnică, pentru a putea obține ce-și doresc.

— Măi să fie, dar știi că ești pornită împotriva bărbaților. Chiar toți sunt așa?

— Nu. Însă și cei care nu sunt, au unele defecte. Ce vreau să spun e că nu vreau să văd o persoană atât de naivă ca tine ajungând să fie rănită, atâta tot. Eu am destulă experiență să știu când să-mi pun armura. Știu cum să le rezist bărbaților, însă tu ai fi o pradă ușoară pentru ei.

— Atunci vino cu mine. Învață-mă ce trebuie să fac. Te rog.

Cynthiei îi luă ceva timp să o convingă, însă în cele din urmă reuși.

— Bine, dar hai să facem un pact. Vom merge doar la întâlniri în patru cu soldații. E mai sigur așa.

Eleanor se ținu de promisiune și o învăță pe Cynthia să danseze. Își cheltui o parte din primul salariu pe un mic radio pentru camera lor, pe care-l văzuse în vitrina unui magazin din Bensenville în drum spre cinematograf, sâmbătă seara. În fiecare seară, ascultau muzică la radio și țineau lecții de dans până la ora de culcare. Cynthia învăță repede cei mai noi pași. Când se inaugură localul USO din Bensenville, Cynthia se transformase dintr-o fată simplă și demodată într-o blondă modernă care făcea furori pe ringul de dans. Se simțea minunat. Era încântată.

Eleanor era și ea foarte drăguță, zveltă și plină de viață, era genul de fată care făcea furori nu neapărat datorită frumuseții fermecătoare, ci mai degrabă datorită șarmului ei. La prima lor ieșire la USO, Eleanor nu se lansă în flirturi evidente ca celelalte femei. Era mereu cu garda sus, de parcă îi era teamă să nu fie

rănită. Comportamentul său părea că spune: „Pot fi amica ta, dar nu mai mult de atât".

În seara în care Cynthia îl cunoscu pe Rick Trent, Eleanor alesese o masă cu vedere înspre uşă pentru a-i putea observa pe soldaţii care ies şi intră.

— Ce bine arată bărbaţii în uniformă, admise Eleanor. I-aş putea privi toată noaptea.

— Ce mi-aş dori să întâlnesc unul bogat, suspină Cynthia.

— Îţi va părea rău. Cu cât sunt mai bogaţi, cu atât te vor minţi mai mult.

Cynthia o studie pe prietena sa, pentru că nu ştia când e serioasă şi când face glume. De data aceasta, Eleanor părea serioasă.

— Chiar? De unde ştii că sunt toţi mincinoşi? întrebă Cynthia.

— Ştiu eu. Pot să miros un tânăr bogat şi şcolit de la un kilometru.

— Eu îi pot identifica pe provincialii stângaci de la un kilometru, replică Cynthia. La urma urmei, am crescut alături de ei. Îi vezi pe băieţii de acolo? întrebă ea, arătând înspre un grup de tineri curioşi ce şuşoteau. Fermieri, fără discuţie. Sunt atât de emoţionaţi încât simt nevoia să stea împreună, ca nişte siamezi. Râd mult ca să se îmbărbăteze şi cu cât râd mai tare, cu atât sunt mai emoţionaţi. Se tem de mor să le invite pe fete la dans pentru că pe de o parte nu ştiu cum să procedeze, iar pe de altă parte, ştiu că vor fi refuzaţi fără doar şi poate.

Eleanor stătea cu capul sprijinit pe o mână, privindu-i admirativ pe băieţii fermieri.

— Totuşi, unii dintre ei au un fizic frumos, spuse ea.

— Da, de la cositul zilnic. Toţi muşchii din lume nu pot compensa aspectul de provincial. Pun pariu că niciunul dintre ei nu a sărutat o fată vreodată.

— Pe tine te-a sărutat cineva, Cynthia? întrebă Eleanor cu un zâmbet şiret.

— Cu un tată sever ca al meu? Tu ce crezi?

Nu era nevoie să o întrebe pe Eleanor dacă ea fusese vreodată sărutată. Eleanor ştia totul.

Cu o expresie ce emana simpatie, Eleanor spuse:

— Or fi ei provinciali, Cynthia, dar să ştii că sunt foarte drăguţi. Fetele nu s-ar uita niciodată la fratele meu Leonard, cu toate că are o mulţime de calităţi.

Cynthia văzuse o poză cu Leonard pe noptiera lui Eleanor. Ar fi avut nevoie de foarte multe calităţi pentru a-i atrage atenţia. Dintr-odată, Eleanor o trase de mânecă.

— Îl vezi pe tipul care tocmai a intrat?... E putred de bogat.

— Îl cunoşti?

— Nu. Nu l-am mai văzut în viaţa mea. Dar uită-te la el. Păşeşte atât de sigur de sine încât ai zice că tot localul e la picioarele lui şi zâmbeşte de parcă ar fi mana cerească a fetelor. Dacă dansezi cu el, vei vedea că are mâini foarte fine.

— Îi vezi mâinile de aici?

— Nu, dar băieţii bogaţi nu lucrează niciodată, aşa că mâinile lor sunt mereu fine. Priveşte-l cu atenţie. Ştii cum ziceai că provincialii stau toţi laolaltă pentru a se suţine moral? Priveşte-l pe băiatul bogat. El nu are nevoie de niciun sprijin. E un lup singuratic aflat în căutare de mieluşei inocenţi. Băieţii care-l urmează sunt doar aghiotanţii lui. El este sursa lor de inspiraţie pentru curaj, şi niciodată invers. Şi vezi cât de bine stă uniforma pe el? E probabil făcută la comandă. Doar băieţii bogaţi îşi pot permite asta. Priveşte-l cât e de arogant. Se uită la cele mai frumoase fete, convins că nu există vreuna care să-i reziste.

— Eu cu siguranţă nu l-aş refuza, spuse Cynthia suspinând.

Soldatul era incredibil de chipeş, înalt, cu umeri laţi, şolduri înguste, avea părul de culoarea nisipului şi gropiţe în obraji. Cynthia găsise câte un defect pentru fiecare bărbat din încăpere – ba că are urechile clăpăuge, ba că are nasul borcănat, ba că dinţii îi erau încălecaţi, ba că era prea înalt, prea scund, prea gras, prea zgomotos. Însă, la fel ca în povestea celor trei ursuleţi, acesta era *numai potrivit*. Deşi Cynthia încă nu cunoştea prea

multe vedete de cinema, acest bărbat putea foarte bine să fie o vedetă.

— Şi cum zici tu, are un fizic frumos, îi spuse lui Eleanor.

— Asta din cauza sportului şi nu a muncii depuse. Prefă-te indiferentă, Cynthia, că se uită la noi.

— Serios? Dar de ce ar face una ca asta?

— Pentru că eşti o blondă superbă, de aia. Păzea, vine încoace.

Dintr-odată, Eleanor începu să râdă zgomotos, ca şi când Cynthia i-ar fi spus o glumă bună. Se aplecă înspre Cynthia şi îi şopti:

— Să nu-i laşi impresia că îl aşteptai. Poartă-te ca şi când noi ne-am distra şi el ne-ar întrerupe. Să nu pari nerăbdătoare.

Era destul de greu. Cynthia era foarte nerăbdătoare. Inima îi bătea cu putere, iar palmele îi transpirau. Încuviinţă din cap şi zâmbi, încercând să-şi imagineze că joacă un rol.

— Nu vreţi să-mi povestiţi şi mie gluma, fetelor? Chipeşul soldat îşi trase un scaun şi se aşeză confortabil, de parcă fetele ar fi păstrat un loc la masă anume pentru el.

— E o poveste prea lungă, spuse Eleanor evitând răspunsul la întrebare. Şi în altă ordine de idei, suntem *doamne*, nu fete. Era atât de sigură pe ea. Cynthia o invidia.

— Numele meu este Rick. Care dintre voi, frumoaselor, vrea să danseze prima cu mine?

— Cynthia. Eu nu ştiu să dansez, răspunse Eleanor. Cynthia rămase cu gura deschisă auzind minciuna lui Eleanor. Apoi, se redresă repede încercând să-şi ascundă surprinderea.

— Serios? o întrebă soldatul pe Eleanor amuzat. O frumuseţe atât de elegantă ca tine nu ştie să danseze? Nici măcar un pas?

— Nu. Am două picioare stângi.

— Te-aş putea învăţa. Stătea în faţa ei cu braţele deschise. Zâmbetul său de milioane îi dezvelea dinţii perfecţi. Cynthia aproape că o auzea pe Eleanor zicând: „Ăsta e un alt semn după care recunoşti un băiat bogat: dinţii perfecţi".

— Nu, mulţumesc, spuse Eleanor căscând. Dansează cu Cynthia. Făcu un gest înspre ea şi se întoarse ca şi când ar fi avut

ceva mai bun de făcut decât să stea de vorbă cu un soldat chipeș. Cynthia era atât de surprinsă de refuzul lui Eleanor, încât nu putea mișca un deget. Eleanor o înghionti sub masă.

— Au! Ce?...

Rick se întoarse înspre ea și o luă de mână.

— Foarte bine. Tu pierzi, norocul Cynthiei. De altfel, întotdeauna voi prefera mai degrabă o blondă decât o brunetă. Vino, frumoaso. O ridică în picioare și o conduse înspre ring afișându-se ca și cu o mașină recent cumpărată, având tot dreptul să o conducă. Era prea încrezător, prea posesiv. Cynthia știa că în adâncul sufletului său ea tot fată de fermier era, lipsită încă de experiența necesară pentru a juca un rol. Rick o intimida la culme.

Încercă să închege o conversație și află că are douăzeci și doi de ani și că e din Albany. Mirosea cel puțin la fel de bine cum arăta, masculin și aromat, era pur și simplu delicios. Nu își putea dezlipi ochii de el, râdea la glumele sale și era de acord cu tot ce-i spunea. Era mult prea nerăbdătoare, după cum ar fi spus Eleanor. Când o trase aproape de el în timpul unui dans lent – mai aproape decât fusese vreodată de un bărbat – își pierdu complet luciditatea.

Din când în când, îl zărea pe Rick privind-o pe Eleanor. Oglinda îi spunea Cynthiei că dintre ele două, ea era cea mai frumoasă, însă nu putea nega faptul că încrederea în sine afișată de Eleanor o făcea mai atrăgătoare, mai ales pentru un bărbat precum Rick, care era obișnuit să obțină mereu ceea ce-și dorea. Cynthia dansă cu el câteva piese, mai bău puțină limonadă, după care mai dansă o vreme. Aroganța lui Rick începu să o agaseze. O ținea prea aproape de el și o purta pe ringul de dans ca și când acesta ar fi fost o tablă de șah, iar el, marele maestru. Nu-i plăcea acest lucru. Iar Eleanor mai avu dreptate într-o privință: mâinile lui erau la fel de fine ca ale ei.

— Ce-ar fi să ieșim puțin împreună? îi spuse el după o oră de dans. Eu și cu prietenii mei avem în jeep ceva de băut mai tare decât limonada. Se mișca prea repede pentru gusturile ei și știa că el era din altă castă.

— Nu, mulțumesc, răspunse ea. Ar trebui să mă întorc la prietena mea... Făcu un semn către masa lor, însă Eleanor nu era acolo. Cynthia o văzu câteva clipe mai târziu invadând ringul de dans alături de un băiat ciudat cu urechi mari care avea un aer și mai provincial decât fratele lui Eleanor. Soldatul nu știa să danseze deloc, însă Eleanor se mișca cu o grație de dansatoare înnăscută. Pe fața lui Rick se citi mai întâi surprindere, apoi supărare.

— Hei, care-i treaba? Credeam că prietena ta are picioare de lemn și nu știe dansa. Lăsă mâna Cynthiei și se duse în locul în care dansa perechea, oprindu-se cu mâinile în șolduri și privind-o. Eleanor era atât de plină de energie încât și restul oamenilor se opriră să o urmărească. Curând, toată lumea din sală se adună în jurul lui Eleanor și al partenerului ei, de parcă ar fi fost singurii participanți rămași într-un maraton de dans. Când soldatul stângaci observă că toată lumea îi privește, începu să se înroșească, ceea ce-l făcu și mai neîndemânatic. Eleanor mulțumi publicului. Răspunse aplauzelor și ovațiilor mulțimii cu câteva reverențe, după care își îmbrățișă scurt partenerul.

— Mulțumesc, Harry. M-am distrat pe cinste, spuse ea râzând. Fața lui prinse o nuanță de roșu puternic, după care se retrase într-un colț ca să-și revină. Eleanor se întoarse la masa ei, se prăbuși pe un scaun și scoase un șervețel să-și facă vânt. Rick o ignoră complet pe Cynthia care se așezase și ea alături de Eleanor.

— Ce-a fost asta? Spuneai că nu știi să dansezi.

— Harry e un profesor *minunat*, nu crezi?

— Păi, eu aș putea să te învăț câțiva pași noi de care băiețașul Harry n-a auzit niciodată. Vino, îi întinse el mâna.

— Nu acum. Sunt terminată.

— De ce nu vrei să dansezi cu mine?

Cynthia nu așteptă răspunsul lui Eleanor la această întrebare. Rick uitase complet de ea. Se grăbi la toaletă ca să se pudreze, pentru că nu dorea să fie văzută cum suferă din pricina faptului că fusese aruncată deoparte, ca o jucărie stricată. Nu înțelegea de

ce era atât de supărată că o respinse şi totodată uşurată că scăpase de el. Rick era prea direct pentru ea, o fată lipsită de experienţă. Nu îl refuzase ca să scape de el? Ştia însă că acesta era atras de Eleanor, ceea ce o făcea geloasă.

Stătu în toaletă o vreme, împrospătându-şi rujul, rimelul şi fardul. Uitându-se în oglindă, îşi dădu seama că devenise atât de frumoasă încât aproape că nu se mai recunoştea. Se schimbase enorm. Cynthia trase aer în piept pentru a-şi lua curaj înainte de a ieşi din toaletă. *E doar un rol,* îşi spuse în gând.

Rick încă mai stătea la masă alături de Eleanor. Cynthia îşi dădu seama din felul în care povestea, zâmbind şi apropiindu-se de ea, că încerca din greu să o impresioneze. Eleanor era calmă şi deloc impresionată. Juca oare un rol? Sau chiar îi displăcea atât de mult acest băiat?

Cynthia încă nu era pregătită să renunţe la bărbaţi şi să plece acasă. Însă îşi dădu seama că trebuia să-şi înceapă noua viaţă de blondă fermecătoare cu băieţi mai modeşti decât Rick. Observă un grup de provinciali, adunaţi împreună la marginea ringului de dans pentru a se simţi în siguranţă, şi se decise să-şi exerseze aptitudinile actoriceşti pe ei. Se apropie de masa lor cu mişcări provocatoare din şolduri, afişând un zâmbet perfect.

— Bună, băieţi, îi salută ea. De unde sunteţi?

Savură reacţiile apreciative la adresa ei şi prinse curaj datorită emotivităţii lor. Într-un final, băieţii îşi luară curaj şi o invitară pe rând la dans. Cynthia începu să se relaxeze şi să se simtă bine.

Ora la care pornea ultimul autobuz înspre Riverside sosi mult prea repede. Eleanor încă mai vorbea cu Rick... sau să fi fost invers? Cynthia le ură noapte bună prietenilor săi provinciali şi afişă un zâmbet cât se poate de frumos în drum spre masa ei.

— Eleanor, trebuie să plecăm. Nu vrem să pierdem ultimul autobuz.

Eleanor îşi consultă ceasul după care îşi împinse scaunul şi se ridică.

— Ai dreptate. Pe curând, Rick.

— Hei, stați puțin, frumoaselor. Aș putea să vă duc eu acasă, spuse Rick sărind în picioare.

— Nu, mulțumim, răspunse Eleanor. Ne descurcăm cu autobuzul. Pe curând.

Îi făcu indiferentă cu mâna, de parcă ar fi fost o persoană necunoscută și nu și-ar fi petrecut ultimele două ore discutând cu el.

Cynthia încă se simțea rănită din pricina faptului că fusese abandonată de Rick în favoarea lui Eleanor, însă nu spuse nimic, hotărâtă să nu-și trădeze sentimentele. De altfel, nu era vina lui Eleanor. Se grăbiră înspre stația de autobuz, ajungând cu câteva secunde înainte să plece ultima cursă spre Riverside. Odată așezate pe scaunele din autobuz, simțind aerul cald al acelei nopți pătrunzând prin geamurile deschise, Cynthia nu se mai putu abține.

— Pentru cineva căruia nu-i plac băieții bogați, ai petrecut mult timp vorbind cu unul în această seară.

— În caz că n-ai observat, doar el vorbea. Eu încercam să-l descurajez, însă a insistat. La un moment dat mi s-a părut că vă înțelegeți de minune. Ce s-a întâmplat?

— E prea direct pentru mine. Voia să merg afară cu el după doar câteva dansuri. Spunea că are ceva de băut mai puternic decât limonada. I-am spus că nu vreau.

— Bine ai făcut, Cynthia. Ai făcut exact ce trebuia să faci. Băieții de genul lui Rick sunt obișnuiți să obțină tot ce vor. Mă bucur că ai rezistat. Vei vedea că va ieși de fiecare dată cu altă fată până își termină stagiul de instrucție. Nouă din zece femei vor fi destul de prostuțe sau amețite și n-o să-l refuze.

— Trebuie totuși să recunosc că arată bine, spuse Cynthia oftând. Oare de ce băieții de fermieri nu sunt la fel de drăguți ca el?

— Pentru că e de la sine înțeles că băieți precum Rick nu ar lucra pentru nimic în lume, iar atunci noi nu am mai avea ce mânca.

CAPITOLUL 15

Pentru prima oară de când o cunoştea Cynthia pe Eleanor, aceasta se înşelă. Rick Trent nu îşi alese o altă fată săptămâna următoare. Se îndreptă direct înspre Eleanor, ca o vită spre iesle. Eleanor tocmai dansa cu un soldat, când Rick îl bătu pe acesta pe umăr şi îl înlocui, silind-o pe Eleanor să danseze cu el. Nu se mai dezlipi de ea toată seara.

— Nu-mi amintesc ca tu să te mai fi înşelat vreodată, spuse Cynthia pe autobuz, în drum spre casă. Dar în privinţa lui Rick, nu mai există niciun dubiu: te-ai înşelat. A venit aţă la tine de cum a intrat în local şi s-a comportat de parcă erai singura fată de-acolo.

— Poate că l-am judecat greşit, spuse Eleanor zâmbind uşor.

— Deci până la urmă nu e un băiat răsfăţat cu mulţi bani.

— Ba da, e putred de bogat. E dintr-o familie foarte înstărită. Tatăl său are câteva afaceri sau fabrici prin Albany. Rick putea să rămână acasă şi să dea o mână de ajutor, având în vedere că şi ei sunt în industria de apărare. Însă a preferat să fugă şi să se înroleze. L-a făcut foc şi pară pe tatăl lui. Îi place să-şi zgândăre tatăl.

Cynthia nu aflase aceste amănunte în timpul în care îl petrecuseră împreună dansând.

— Desigur, există o fată de familie bună acasă cu care părinţii ar fi vrut să-l însoare, continuă Eleanor. Era vorba de o zestre serioasă şi alte asemenea lucruri. Ea e un alt motiv pentru care a şters-o de-acasă.

— Deci ţi-ai schimbat părerea despre el?

— Da. Pare un playboy prostuţ la prima vedere, dar de fapt, e foarte educat. A studiat la un liceu din Andover şi e licenţiat al Universităţii din Princeton. Fata cu care trebuia să se însoare e o mironosiţă – a absolvit o şcoală de fete, dacă înţelegi la ce mă

refer. Tocmai şi-a făcut debutul în lumea bună, cu numele de Trixie, Pinky sau Binny. Rick îşi doreşte o soţie cu care să poată purta o discuţie. E unul dintre primii băieţi pe care i-am întâlnit, care nu a fugit de mine când i-am spus că vreau să studiez şi să fac carieră.

— Te îndrăgosteşti de el?

— Sigur că nu. Sunt foarte atentă. S-ar putea să fie doar un rol pe care-l joacă. Timpul ne va lămuri. Însă pentru moment, nu e atât de rău pe cât am crezut.

Cynthia observă o schimbare atât la Rick cât şi la Eleanor pe măsură ce trecea timpul. Rick renunţă la atitudinea sa arogantă şi era o companie mult mai plăcută fără masca de playboy. Însă mai surprinzător era faptul că Eleanor începea să lase garda jos, permiţându-i Cynthiei să o cunoască pe adevărata Eleanor – mai blândă, mai vulnerabilă – pe măsură ce-şi deschidea sufletul în faţa lui Rick. Păreau foarte fericiţi, râdeau aproape tot timpul cât erau împreună. Şi părea că fericirea lor e autentică, nu doar un rol pe care-l jucau. Eleanor strălucea precum o nestemată când valsa cu Rick pe ringul de dans. Se mişcau ca un singur om, încât niciunul nu părea mai presus de celălalt. Cynthia spera ca Eleanor să nu ajungă să sufere.

Curând, Eleanor şi Cynthia începură să aibă întâlniri duble cu Rick şi un şir de prieteni de-ai săi. Unul dintre soldaţi, pe nume Steve părea că o place mult pe Cynthia, însă ea aştepta să simtă focul lăuntric care întârzia să apară. Era un băiat simpatic şi amuzant, însă ea vedea şi invidia flacăra ce exista între Eleanor şi Rick. Se uitau unul în ochii celuilalt de parcă acolo ar fi fost înscrise tainele Universului şi se simţea între ei o energie formidabilă.

Într-o zi friguroasă de vineri, se întâmplă că Eleanor răci.

— Du-te la dans fără mine, insistă ea. Am de gând să lenevesc în pat şi să dorm.

La început, Cynthia nu vru să meargă, însă vecinele lor de palier, Doris şi Lucille, mergeau, aşa că se hotărî în cele din urmă

să le însoţească. Avea şansa să-l urmărească pe Rick şi să vadă dacă are într-adevăr intenţii serioase cu Eleanor sau o va înşela pe la spate.

Cynthia stătea la masa lor obişnuită supraveghind uşa, în momentul în care Rick intră în local.

— Mă duc până la toaletă să mă pudrez, le spuse ea celor două fete. Dacă Rick întreabă de Eleanor, spuneţi-i adevărul: că e bolnavă. Să nu-i spuneţi că eu sunt aici.

Însă Rick îşi petrecu toată seara cu un grup de băieţi, ignorând muzica şi domnişoarele drăguţe. Părea pierdut fără Eleanor. Când o observă pe Cynthia mai târziu în timpul serii, alergă la ea şi îi spuse:

— Doris mi-a spus că Eleanor e bolnavă. Cum se simte?

— E bine, e doar puţin răcită. Probabil că pe luni va putea merge la serviciu.

— Dacă îi scriu un bileţel, i-l duci?

— Sigur. Doar să mi-l aduci până ce pleacă ultimul autobuz.

Rick năvăli înspre uşă de parcă ar fi izbucnit un incendiu în clădire. Cynthia se întreba unde s-o fi ducând după hârtie de scris. USO le dădea soldaţilor hârtie pentru scrisori. Tocmai îşi luau paltoanele, când Rick se întoarse alergând, cu un buchet de flori în mână!

— Am alergat prin tot oraşul să le cumpăr, spuse el gâfâind. Aici e şi bileţelul.

Eleanor dormea când Cynthia se întoarse acasă. Lăsă uşa de la intrare întredeschisă ca să poată aprinde becul şi se aşeză lângă patul lui Eleanor, scuturând-o uşor.

— Eleanor?... Ellie, îmi cer scuze că te trezesc, însă trebuie să vezi astea. Sunt de la Rick.

— Poftim? întrebă ea somnoroasă, mijindu-şi ochii din cauza luminii puternice. Cynthia îi puse florile în braţele.

— A alergat toată seara prin oraş să ţi le cumpere. Şi ţi-a trimis şi un bileţel. Cynthia se duse la birou să aprindă lampa, după care umplu o vază cu apă pentru flori. Când se întoarse înspre

prietena ei, o văzu că își ștergea o lacrimă, în timp ce împăturea bilețelul.

— E cel mai frumos lucru pe care l-a făcut cineva vreodată pentru mine, suspină ea.

— Rick e un băiat foarte drăguț, spuse Cynthia în șoaptă. Chiar dacă e bogat.

Ziua următoare, și pe Cynthia începu să o doară gâtul. Și având în vedere că nu se simțise prea bine seara precedentă fără Eleanor, Cynthia decise să renunțe la USO și să rămână acasă. Stăteau amândouă în pat, îmbrăcate în pijama și ascultau radioul când auziră o lovitură în geamul de la dormitor.

— Ce-a fost asta? întrebă Cynthia. Oprește radioul puțin. Auziră din nou o lovitură.

— Cineva aruncă cu pietre în geam! spuse Eleanor. Săriră din pat și alergară la fereastră, ridicând draperia. Îl văzură pe Rick, care se pregătea să mai arunce cu o piatră. Era împreună cu Steve.

Eleanor deschise geamul.

— Mergeți prin spate, prostuților! Cobor imediat. Își puse paltonul peste pijama și se încălță. Fața ei radia precum o făclie. Haide, Cynthia!

— Așa? În pijama?

— Pune-ți paltonul. Nu vor observa. Îi puse paltonul în brațe și coborâră în viteză pe scările din spate. Rick o îmbrățișă pe Eleanor, râzând.

— Ce faceți aici? Cum ne-ați găsit? întrebă ea.

— Am făcut pe detectivii. Mi-am amintit că spuneai ceva despre autobuzul spre Riverside. Și mi-ai spus de câteva ori că locuiești în Hotelul Cadavrelor. Am pus lucrurile cap la cap și am decis să vin la singura firmă de pompe funebre din Riverside.

— E incredibil! spuse Cynthia impresionată.

Eleanor o înghionti în coaste.

— Nu fi atât de naivă. Probabil că le-au întrebat pe Doris și Lucille unde stăm.

— Dar de unde ştiaţi care e fereastra noastră? întrebă Cynthia.

— Am aruncat cu pietre în toate ferestrele luminate, spuse Rick zâmbind. Hei, e frig afară şi Eleanor e deja bolnavă. Invitaţi-ne sus.

— Nu putem! spuse Cynthia, îngrozită. Doamna Montgomery ne-a interzis să aducem domni în casă!

Rick râse din nou, răutăcios.

— Nicio problemă. Noi nu suntem domni.

— Nu e o idee bună... spuse Cynthia scuturând din cap.

— Of, haide Cynthia, îi replică Eleanor. Au venit de departe. Măcar atât putem face şi noi pentru ei, să-i lăsăm să urce ca să se încălzească. Se uita la Rick ca şi când el era medicamentul de care avea nevoie să se vindece. Cynthia încă mai ezita.

— Dar... Nu vreau să avem probleme. Dacă ne dă afară?

— Vom fi *foarte* cuminţi. Nu-i aşa, băieţi? Eleanor urcă scările tiptil, cu mişcări exagerate, ţinându-şi degetul pe buze. Rick şi Steve o imitau chicotind şi îndemnându-se prin semne să facă linişte. Împotriva voinţei Cynthiei – şi a raţiunii – cei doi băieţi urcară în camera lor.

— Iată! Aici e, spuse Eleanor. Bine aţi venit în apartamentul prezidenţial din Hotelul Cadavrelor! Vreţi o ciocolată caldă?

— Ellie! spuse Cynthia închizând repede uşa.

— Ce e?

— Era vorba că stau doar câteva minute. Suntem în pijamale!

— Le puteţi da jos dacă vă incomodează, spuse Rick. Steve fluieră, iar Cynthia simţi cum se înroşeşte până în vârful urechilor. Toţi râseră mai puţin ea, şi dintr-odată se simţi pudică şi înţepată ca o domnişoară bătrână. Se sforţă şi ea să râdă, hotărâtă să se relaxeze şi să se bucure de oaspeţi.

— Fac eu ciocolata caldă, spuse ea, însă cineva va trebui să coboare în pivniţă şi să ia laptele din frigider. Eu nu cobor acolo noaptea! Şi ziua e înfricoşător.

— Nu vrem ciocolată caldă, spuse Rick. Ce-aţi zice de un joc de cărţi?

Nu aveau masă şi nu erau destule scaune, aşa că se aşezară cu toţii pe covor şi jucară rummy, fetele tot cu paltoanele peste pijamale. A fost cea mai plăcută sâmbătă din câte petrecuse Cynthia în Riverside. Steve era un băiat drăguţ şi un companion amuzant, însă şarmul său pălea în faţa prietenului său, Rick. Ajungând să-l cunoască mai bine pe Rick, înţelegea ce găsise Eleanor la el şi ce anume îi plăcea. Păcat că nu fusese la fel de drăguţ şi atunci când dansase cu ea.

Eleanor părea să aibă un talent înnăscut să scoată masca de pe faţa tuturor. Doar şi pe Cynthia o transformase dintr-o răţuşcă urâtă într-o lebădă graţioasă. Iar schimbarea lui Rick era la fel de spectaculoasă. Spunea poveşti amuzante, unele avându-l pe el în rol principal, şi cântă împreună cu radioul piesele lui Frank Sinatra şi Andrews Sisters. Era foarte atent şi afectuos cu Eleanor, mângâind-o pe umăr şi furându-i câte un sărut de fiecare dată când juca bine sau câştiga câte o mână. Se simţeau cu toţii bine. Trecuseră ore întregi, însă nimănui nu-i păsa.

— Haideţi să facem pop-corn, spuse Eleanor după ce Rick mai câştigă o mână.

— Ce idee bună! Fac eu. Cynthia sări în picioare ca să pună în priză plita electrică, însă se opri. Staţi aşa, nu pot. Margarina e în frigiderul din beci.

— Nu putem merge să-o luăm? întrebă Steve. Mie nu mi-e frică.

Rick începu să scoată sunete sinistre asemenea unei fantome.

— Cine e acolo jos, Frankenstein? întrebă.

— Mergem toţi, hotărî Eleanor. Haideţi!

Coborâră în beci, chicotind şi făcându-şi semne unul altuia să tacă. Draperiile nu erau trase aşa că nu îndrăzniră să aprindă lumina. Însă când Cynthia deschise frigiderul să ia margarina, încăperea se lumină destul de tare încât Rick şi Steve să poată privi în jur.

— Ia mai lasă-l puţin deschis, spuse Rick. Să vedem câte fantome sunt pe aici. Cynthia îi privea înfricoşată cum explorau pivniţa, glumind că văd fantome şi provocându-se unul pe altul

să deschidă sicriele. Rick ridică capacul unui sicriu şi văzând că e gol, se urcă în el, întinzându-se pe căptuşeala din mătase cu mâinile încrucişate şi ochii închişi asemeni unui om mort.

— Rick, nu face asta! E morbid, spuse Eleanor râzând însă împreună cu ceilalţi. Haide, ieşi de acolo, îl rugă.

Rick aşteptă până când veni ea să-l mişte şi-atunci se ridică dintr-odată şi strigă:

— Bau!

Eleanor ţipă, după care îşi puse mâna la gură.

— Eu am plecat de aici, spuse Cynthia. Închise frigiderul şi se grăbi pe scări în sus cu margarina în mână. Steve o urmă îndeaproape.

Cei doi terminaseră de făcut pop-corn-ul când Eleanor şi Rick reveniră, câteva minute mai târziu. După feţele lor îmbujorate şi radioase Cynthia înţelese că se sărutaseră.

Mâncară cu toţii pop-corn şi râseră în continuare. Niciunul dintre ei nu dorea să pună capăt întâlnirii. Cynthia îşi uitase ezitările anterioare şi nu-şi dădu seama când trecu vremea până le auzi pe Doris şi Lucille urcând scările.

— Hei, miroase a pop-corn, strigă Doris.

— Repede! Ascundeţi-vă! porunci pe nerăsuflate Cynthia. Sări în picioare, trăgându-l pe Steve după ea şi-l vârî în dulap. Mobila nu era destul de mare ca să încapă amândoi, aşa că Rick se întinse pe burtă şi se târî sub patul lui Eleanor. Eleanor se urcă în vârful patului şi se acoperi cu o mulţime de pături.

— Au! Acela e capul meu! mârâi Rick.

— Ssssst! îi apostrofă Cynthia. Fugea prin cameră, neştiind pe ce să pună mai întâi mâna, încercând să ascundă cărţile de joc şi cele două pahare în plus.

— Cioc-cioc, cântă Lucille. Ea şi Doris intrară aşa cum o făceau întotdeauna. Ce face pacienta noastră? Te-ai trezit tare târziu, nu-i aşa?

— Groaznic, gemu Eleanor de sub pături. Am încercat să adorm şi n-am putut.

Şi tuşi convingător de câteva ori.

— Da' Cynthia, de ce eşti cu paltonul pe tine? întrebă Doris.

Cynthia simţi cum îi luau obrajii foc.

— Eu... ăăă... ţine mai cald decât halatul de baie. Suspină uşurată când Doris schimbă subiectul. Vecinele continuară nestingherite, povestindu-le despre seara petrecută la USO, descriindu-i rând pe rând pe toţi băieţii cu care dansaseră.

— Te-a căutat prietenul tău, Eleanor. Lucille gură-spartă a făcut o gafă şi i-a spus unde stai. Sper să nu vină pe-aici să te deranjeze.

— Spunea că vrea să-i trimită o felicitare, se scuză Lucille. N-am văzut nimic rău în asta.

— Nu mă supăr, spuse Eleanor. Nicio problemă. Armata îl ţine mult prea ocupat ca să devină o pacoste.

Cynthia stinse toate luminile, în afara uneia, sperând ca vecinele să priceapă aluzia. Dar ele, nici vorbă. Lucille luă castronul cu restul de popcorn să-i dea şi lui Doris şi se aşeză pe canapea.

— Să ştiţi că voi cam încălcaţi regulile, spuse Doris. Doamna Montgomery ne-a spus că nu avem voie să gătim în camere.

— Pop-corn-ul nu se pune, spuse Eleanor. Este ca atunci când fierbi apă. Vai, tare nu-mi place să vă stric cheful, dar s-a făcut târziu şi sunt obosită, iar dacă nu mă odihnesc, n-am nicio şansă să ajung la serviciu luni.

Mai trecură câteva minute până terminară în sfârşit de mâncat pop-corn-ul, după care plecară. Cynthia încuie discret uşa după ele ca să nu mai poată da buzna înăuntru. Când se întoarse şi se uită la Eleanor, începură amândouă să chicotească. Eleanor se aplecă şi aruncă o privire sub pat.

— Au plecat. Acum poţi să ieşi de acolo, spuse ea. Rick se rostogoli de sub pat, strănutând. Eleanor îi scutură praful din păr. Steve crăpă uşa dulapului, cât să-şi scoată capul, în recunoaştere:

— E liber? Pfui, miroase a naftalină aici înăuntru! Încă vreo două minute şi muream sufocat.

Pufniră toţi în râs, chicotind şi îndemnându-se reciproc să facă linişte.

— Ar fi mai bine să plecaţi, spuse Eleanor. Rick o prinse în braţe.

— Dar să ştiţi că sunteţi foarte răcită, doamnă! Dr. Rick ar face bine să vă dea un sărut să vă treacă! Cynthia văzu privirile tandre cu care o învălui pe Eleanor în vreme ce îi trecea pe după ureche o şuviţă de păr rebelă şi se întrebă dacă putea şi ea găsi un bărbat care s-o iubească atât de mult. El şi Eleanor se sărutau de parcă era ultimul ceas pe care-l mai petreceau împreună aici pe pământ, iar Cynthia şi Steve se întoarseră cu spatele la ei, oferindu-le un moment de intimitate.

— Mulţumesc pentru seara asta distractivă, şopti Steve.

— O să repetăm cândva experienţa, promise Cynthia. Dar probabil în altă parte. Aici e prea... deprimant! Şi pufniră amândoi în râs.

Rick se smulse în sfârşit de lângă Eleanor, iar Cynthia îi expedie pe bărbaţi pe scările unde domnea o beznă totală, scândurile de lemn scârţâind şi pârâind sub paşii lor. Oftă uşurată când încuie în sfârşit uşa în urma lor. Când se întoarse pe vârfuri înapoi în cameră, o găsi pe Eleanor şezând în mijlocul patului, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă:

— Te îndrăgosteşti cumva de Rick?

— Nu mă „îndrăgostesc", spuse ea abătută, m-am îndrăgostit deja... şi încă rău de tot. Eleanor se şterse la ochi, apoi îşi suflă nasul. Nu am vrut să mă îndrăgostesc, să ştii, dar pur şi simplu s-a întâmplat! N-am mai simţit aşa ceva pentru nimeni până acum. Şi nici Rick.

Cynthia îşi agăţă paltonul în cuier şi stinse lumina, după care se sui în pat.

— Păi nu spuneai tu că toţi bărbaţii bogaţi sunt mincinoşi? întrebă ea după ce se cuibări în aşternuturi.

— Rick este sătul de viaţa aceea falsă. De aceea şi-a înfruntat tatăl şi s-a înrolat. Acum că a ieşit pentru prima oară în viaţă din

umbra tatălui său şi poate decide singur, nu mai vrea să se întoarcă la acel stil de viaţă. Vrea o viaţă de familie adevărată, cu copii care să stea acasă în loc să fie trimişi în şcoli prestigioase cu internate şi care să meargă sâmbăta la pescuit cu tatăl lor. Tatăl lui Rick a fost tot timpul ocupat, iar Rick abia dacă-l cunoaşte. Bătrânul plănuieşte să-l lase pe Rick să conducă în locul său, ca astfel şi fiul să muncească din zori până-n noapte şi să ajungă nefericit. Asta nu-i viaţă. Rick are de gând să renunţe la ea când se termină războiul şi s-o ia de la capăt pe cont propriu. Şi-l respect pentru asta.

— Şi cum rămâne cu ceea ce-mi povesteai despre soldaţii care au câte o fată în fiecare port?

Eleanor râse încetişor.

— Asta este prima misiune a lui Rick. N-a avut când să adune prea multe femei.

— N-ai spus tu că vrei să te măriţi cu un bărbat cu care ai ceva în comun?

— Avem mai multe în comun decât ţi-ai putea închipui.

Cynthia aşteptă. Eleanor nu vorbea niciodată despre ea sau despre familia ei, excepţie făcând doar în cazul fratelui ei, Leonard.

— Şi tatăl meu era foarte bogat, spuse ea în cele din urmă. Foarte bine văzut în societate. Dar i-a păsat mai mult de bani decât de orice altceva – mai mult decât de mine, de fratele meu sau de mama.

Cynthia aşteptă ca ea să continue, însă aceasta fu singura informaţie pe care Eleanor era dispusă s-o dezvăluie. Tăcu atât de mult încât Cynthia se întrebă dacă nu cumva adormise deja.

— Poate sunt o proastă pentru că m-am îndrăgostit, spuse ea într-un final, iar Cynthia îi simţi lacrimile în glasul şovăielnic, dar ceea ce simţim e mai mult decât atracţie fizică – deşi, sinceră să fiu, şi asta contează. Petrecem mai mult timp discutând decât sărutându-ne, dacă îţi vine să crezi.

— Despre ce?

— Despre orice. Ce vrem de la viaţă, cât de mult dorim să trăim cu adevărat, după ce se termină războiul. Locurile pe care dorim să le vizităm, lucrurile pe care dorim să le vedem. Rick e la fel de entuziasmat ca mine de ideea de-a călători. N-am mai întâlnit un bărbat ca el până acum. Majoritatea bărbaţilor nu vor decât să câştige grămezi întregi de bani şi să se poarte autoritar cu nevestele. De îndată ce războiul se termină, vom uita tot trecutul şi o vom lua împreună de la capăt. Ea se opri o secundă. Dacă nu spui nimănui, o să-ţi spun un secret.

— Nu spun, Ellie. Promit.

— Rick m-a cerut de soţie. Am spus da.

— O, Eleanor. Este minunat. Mi-aş dori să întâlnesc şi eu pe cineva deosebit... bogat sau nu.

— Vei întâlni, Cynthia. Sigur. Probabil, când te vei aştepta cel mai puţin.

CAPITOLUL 16

Cynthia îşi privi chipul reflectat în fereastra înnegrită a autobuzului, ascultând huruitul motorului pe atât de cunoscuta, de acum, rută între Bensenville şi Riverside. Drumul era pustiu la ora aceasta târzie din noapte, iar ferestrele caselor pe lângă care treceau aveau storurile negre lăsate, aşa că Cynthia se simţea de parcă ar fi călătorit pe sub apă. Vedea şi faţa lui Eleanor lângă a ei, cum stătea cu privirile aţintite în noapte şi se întreba ce se întâmplase. Eleanor începea de obicei să prindă viaţă de cum se însera, făcându-i pe Cynthia şi pe toţi din jur să râdă prin buna dispoziţie şi hazul ei, dar şi prin glumele inteligente pe care le făcea în timpul călătoriei înapoi spre Riverside, când veneau de la dans sau de la film. Dar Eleanor şi Rick fuseseră abătuţi toată seara, ţinându-se strâns îmbrăţişaţi într-un separeu din local. Nici nu se ridicaseră să danseze.

— Te-ai certat cu Rick sau ce s-a întâmplat? o întrebă Cynthia. Ai fost foarte tăcută toată seara.

— Nu, nu ne-am certat, spuse ea oftând. Dar ceasurile noastre împreună sunt numărate.

— Ce vrei să spui? Cynthia nu-şi putea imagina relaţia lor încheindu-se. Păreau îndrăgostiţi nebuneşte, erau atât de fericiţi împreună.

Eleanor oftă din nou.

— Rick termină perioada de instrucţie peste două săptămâni. Mai avem o seară de sâmbătă împreună. Va primi o permisie de trei zile să plece acasă şi să-şi vadă familia, după care se va îmbarca.

— O, Ellie. Biata de tine! Cynthia se întoarse să o îmbrăţişeze. De obicei, în faţa acestor manifestări de afecţiune, Eleanor nu se simţea în largul ei, dar de această dată acceptă îmbrăţişarea

Cynthiei suspinând. Tăcură tot restul drumului, apoi se grăbiră pe străzile pustii din Riverside, spre locuința lor de deasupra pompelor funebre. Eleanor părea încă tulburată când ajunseră în cameră.

— Cynthia?... Putem discuta puțin? întrebă ea.

— Sigur că da. Sunt prietena ta cea mai bună. Îmi poți spune orice. Cynthia se așeză pe canapea și îi făcu loc lângă ea, dar Eleanor rămase în picioare, prea tulburată pentru a se așeza. Ezită îndelung, de parcă i-ar fi fost frică de ceva.

— Rick vrea să ne petrecem acel ultim sfârșit de săptămână împreună, spuse ea într-un final. Nu știu dacă ar trebui sau nu s-o fac.

Cynthia se uită lung la ea, neînțelegând la ce se referea.

— De ce n-ai vrea să fiți împreună?

— Nu *împreună*, așa cum suntem în fiecare sâmbătă, spuse Eleanor încruntându-se iritată. El vrea să facem dragoste înainte să se îmbarce.

— O! Cynthia privi repede în altă parte, stânjenită de subiect și de propria ei naivitate. Nu cred că este o idee prea bună, spuse ea într-un final.

— Știu, știu, spuse Eleanor în timp ce umbla de colo-colo pe covorașul din cârpe împletite. I-am tot spus că nu, din cauza... mă rog, nu contează. Dar gândul că i s-ar putea întâmpla o nenorocire lui Rick nu-mi dă pace, iar atunci nu voi mai avea altă șansă să fiu cu el. O să regret șansa asta pentru tot restul vieții.

— Ascultă, știu că sunt destul de naivă, spuse Cynthia alegându-și cu grijă cuvintele, și nu știu nici pe departe atâtea lucruri ca tine despre chestiile astea. Dar colegele mele de școală spuneau întotdeauna că un băiat nu se va însura cu o fată care i s-a dăruit. Și dacă rămâi însărcinată?

— Știu, știu. Dar atât de mulți bărbați mor și... și s-ar putea să nu-l mai văd pe Rick niciodată... și vreau să știu cum este să fiu cu el. Îl iubesc atât de mult! Ea își mușcă buza, încercând să-și oprească lacrimile.

— Oricine poate vedea cât de mult vă iubiți, Ellie, dar tot nu cred că e o idee bună. Știu că o să-ți par demodată, dar Biblia spune că este greșit s-o faci dacă nu ești căsătorită.

Umerii lui Eleanor i se lăsară înainte, iar ea se prăbuși în fotoliu de parcă energia psihică ce-o susținuse i s-ar fi terminat brusc ca un balon înțepat cu un ac.

— Știu. Acesta și este motivul principal pentru care am refuzat până acum. Și eu am crescut în biserică. Trebuie că Eleanor văzu surpriza Cynthiei, pentru că adăugă: Leonard a încetat să mai meargă la liturghie în liceu, așa că într-un final și eu am încetat să mă mai duc. Dar cred că există bine și rău. Și știu că de fiecare dată când oamenii încalcă legile lui Dumnezeu există consecințe. Am văzut asta în viața de zi cu zi. Făcu o scurtă pauză, după care adăugă: dar, îl iubesc așa de mult pe Rick! Numai de ne-am putea căsători chiar acum!

— Sunteți amândoi așa de tineri, Eleanor!

— Am aproape douăzeci de ani. Rick n-a mai fost cu nicio fată... în felul acela. El știe că s-ar putea să moară și vrea să știe cum este... și vrea ca eu să fiu prima fată cu care face asta. Nu vreau să-l supăr, Cynthia. Nu acum, înainte de plecare.

— Dacă se supără, asta este problema lui. Și apoi, este greșit să se folosească de acest argument ca să te convingă să o faci. Respectă-ți principiile. Te va respecta pentru asta.

— Ai dreptate, spuse Eleanor cu un suspin. Îți mulțumesc pentru ajutor. Se prinse de brațele fotoliului și se ridică. Dar încă părea dusă pe gânduri în timp ce se îmbrăca în pijama și se băga în pat, iar Cynthia nu se putu abține să se întrebe ce gândea în realitate.

Sâmbăta următoare, în timp ce Eleanor se pregătea pentru ultima ei întâlnire cu Rick, Cynthia hotărî să deschidă din nou subiectul.

— Te rog să n-o faci, Eleanor, insistă ea. Ar fi o greșală pe care n-o mai poți îndrepta.

— N-am s-o fac. Știu că ai dreptate. Eleanor zâmbi, dar părea forțat. Ascultă, nu mă aștepta în stația de autobuz. Rick zicea că o să mă aducă el acasă.

Cynthia fu îngrijorată toată seara pentru prietena ei. Luă autobuzul înapoi spre Riverside de una singură și tocmai era în halat de baie când auzi într-un final cheile lui Eleanor în broasca ușii de la intrare. Îndată Eleanor dădu buzna în cameră dansând de fericire. O apucă pe Cynthia de mâini și începu s-o învâră în cerc, repetând:

— Eu și Rick ne căsătorim!

— Vă căsătoriți? După război, vrei să spui...

— Nu. Sâmbăta viitoare. El primește o permisie de trei zile înainte să se îmbarce, așa că ne vom prezenta în fața unui judecător de pace și ne vom căsători. Rick spune că ne putem reînnoi jurămintele în fața unui preot ca să avem binecuvântarea Bisericii când se va întoarce acasă.

— Ești sigură că vrei să faci asta? Îl cunoști de puțină vreme.

— Sunt sigură. Dacă războiul m-a învățat ceva este că viața e scurtă și timpul prețios. Dacă se întâmplă vreo nenorocire, ei bine, cel puțin știu cum a fost să-i fiu soție. Iar Rick spune că asta îl va face să treacă prin toate greutățile mai ușor, știind că îl așteaptă o viață cu mine după război.

— Și dacă după război nu mai simțiți la fel unul pentru celălalt?

— Imposibil! Ce întrebare prostească! Vreau să-mi petrec tot restul zilelor împreună cu Rick. Nu-mi pot imagina cum ar fi să trăiesc fără el!

— Și el e la fel de convins? Ești sigură că nu este doar un mod prin care să te determine să... știi tu?

— Nu! Cerule, Cynthia! Cum ai putut gândi așa ceva despre Rick?

— Îmi pare rău. N-am fost niciodată îndrăgostită, așa că te rog să mă scuzi. Nu știu prin ce treci.

Ochii lui Eleanor se umplură de lacrimi.

— Mă doare atât de mult când suntem departe unul de celălalt; mă doare să respir, să mănânc, să dorm, când știu că sunt singură... mă simt de parcă nu aș fi întreagă fără el. Dar când

suntem împreună... o, lumea devine un loc atât de minunat iar eu am o poftă de viaţă debordantă! Nu mi-am imaginat niciodată că a te îndrăgosti poate fi atât de teribil şi atât de minunat, dar tu?

— Când eram mică, nu i-am prea auzit pe părinţii mei să vorbească despre iubire. Ei credeau că oamenii se căsătoresc ca să poată munci împreună şi să aibă copii. N-am prea văzut afecţiune între ei sau altceva de genul ăsta.

Eleanor se uita în gol de parcă uitase că mai era şi Cynthia acolo.

— Mama mi-a spus o dată cât de dureros poate fi să fii îndrăgostită, dar n-am crezut-o. Era aşa nebună după tatăl meu că ar fi fost în stare să-i lustruiască pantofii cu limba. Nu am vrut să fiu într-atât de topită după un bărbat încât să mă înjosesc aşa de tare. Şi acum... iată-mă, complet pierdută. O, nu cred că aş putea trăi fără Rick...

Îşi îngropă faţa în mâini şi începu să plângă.

Cynthia o îmbrăţişă.

— Hei, nu-i vreme de bocit! Avem de planificat o nuntă! De acum într-o săptămână, nu? Ai nevoie de un certificat de căsătorie şi o rochie de mireasă şi un loc drăguţ unde să petreci luna de miere... voi fi domnişoara ta de onoare, sau fata cu florile, sau cavalerul tău, sau orice altceva mai vrei să fiu... Numai să-mi spui.

Eleanor zâmbi printre lacrimi şi o îmbrăţişă la rândul ei.

— Mulţumesc, Cynthia. Eşti cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată.

O săptămână mai târziu, Cynthia fu martoră la schimbul de jurăminte dintre Eleanor şi Rick, în faţa unui judecător de pace din Bensenville. Cei doi se priveau extrem de fericiţi, jurându-şi unul altuia să se iubească la bine şi la rău, până când moartea îi va despărţi. Alte trei cupluri îşi aşteptau rândul în spatele lor, mirii fiind soldaţi din baza militară a lui Rick, în aceeaşi situaţie ca el.

Domnul Tomacek acceptă bombănind ca Eleanor să lipsească luni și marți de la lucru – concediu neplătit, desigur –, așa încât să poată pleca într-o scurtă lună de miere după care să-și conducă soțul la gară. Când Cynthia se întoarse de la lucru marți după-amiază, o găsi pe Eleanor așteptând-o. Purta un șorț peste fustă și își strânsese părul cu o eșarfă, iar la radio se auzea muzica lui Glenn Miller în timp ce ea întorcea totul pe dos, într-un acces de curățenie frenetică.

— Ei bine, ca să vezi, doamna Richard Trent, zise Cynthia lăsându-și caserola și termosul goale în chiuvetă. Numai ce s-a căsătorit de două zile și deja se și vede că doamna a devenit o casnică foarte activă.

Eleanor zâmbi aplecându-se să șteargă o urmă de praf.

— Trenul lui Rick a plecat de dimineață. N-am știut ce altceva să fac, așa, singură de capul meu.

— Cum e să fii femeie măritată, doamnă Trent? La fel de minunat pe cât ți-ai închipuit?

— E raiul pe pământ! spuse Eleanor zâmbind. Abia dacă am părăsit hotelul, trei zile încheiate. Când sunt cu Rick e... dar nu apucă să termine. Calmul aparent o părăsi îndată și căzu în grămada de gunoi pe care-l adunase la un loc și izbucni în lacrimi.

În săptămânile care urmară, Eleanor reuși să se arate stăpână pe situație în public, dar Cynthia știa cât de fragilă și subțire era această mască. Eleanor aborda tot ce făcea cu o frenezie, de parcă s-ar fi străduit să nu se gândească la Rick. Sentimentele ei se schimbau în funcție de ce găsea zilnic în cutia poștală. În fiecare după-amiază, după serviciu, Eleanor o lua la goană spre casă, să vadă dacă doamna Montgomery nu strecurase cumva pe sub ușa lor vreo scrisoare de la Rick, ca apoi să stea toată noaptea la birou – plângând în hohote – ca să compună răspunsul pentru Rick. Își scriau foarte des, iar dacă într-o zi nu primea nicio scrisoare de la Rick, în ziua următoare sigur veneau două.

Îngrijorarea lui Eleanor pentru soţul ei era ca o flacără ce o ţinea mereu în stare de alertă. Participa la mesă în fiecare zi, înălţând rugăciuni nesfârşite pentru el. Îşi decupase din ziar o hartă cu Europa şi cu insulele din Pacific şi le prinse în pioneze de perete, pentru a putea urmări desfăşurarea luptelor din ce auzea la radio şi citea de prin ziare. Cunoştea numele tuturor generalilor şi ale diviziilor acestora, urmărindu-le mişcările de parcă starea ei de veghe permanentă l-ar fi putut feri pe Rick de primejdii.

Cynthia îşi făcea griji că prietena ei devenea tot mai neliniştită şi se străduia din răsputeri să găsească lucruri care s-o distragă şi s-o ajute pe Eleanor să se relaxeze.

— Haide, să mergem la cinema în Bensenville, o implora ea. Rulează un film cu Mickey Rooney: *Comedia umană*.

S-au dus, însă Cynthia uitase că de fiecare dată, înainte să înceapă filmul propriu-zis, transmiteau ştiri din război. Observă mult prea târziu că faţa lui Eleanor pălise în timp ce stătea şi privea neclintită imaginile puţin neclare, de parcă l-ar fi căutat pe Rick prin mulţimea de soldaţi de pe ecran.

Au donat sânge la toate punctele pe care le înfiinţaseră cei de la Crucea Roşie pentru acest scop. Cynthia o învăţă pe Eleanor să tricoteze şi începuseră să facă fulare, mănuşi şi şosete pentru a le trimite peste ocean. Dar, în tot acest timp cât lucrau, Eleanor părea să numere zilele, ceasurile şi minutele ca pe nişte ochiuri pe andrea, aşteptând sfârşitul războiului şi revenirea lui Rick acasă. În public arăta ca Eleanor cea de dinainte, însă Cynthia îşi dădea seama exact ce se petrecea de fapt. În inima ei, Eleanor era îndurerată, mimând veselia, încercând să-l ocrotească pe Rick şi să-l aducă acasă prin strădaniile ei.

Odată cu venirea primăverii şi apoi a verii, Cynthia obosi de toată povestea. Se săturase să tot urmărească ştirile, să tot audă despre victoriile şi înfrângerile suferite în război, se săturase de atâtea pierderi şi moarte. Şi, cum Eleanor refuza să o însoţească la seratele dansante organizate în fiecare sâmbătă de USO, Cynthia hotărî să se ducă singură. Devenise mai sigură pe ea şi îi plăcea să

iasă în oraș și să întâlnească tot felul de băieți. Se învoise să le scrie câtorva dintre ei, dar niciuna dintre aceste relații nu devenea mai serioasă. Apoi, după o vreme, nici Cynthia nu se mai duse la serile dansante. Pe măsură ce războiul continua, recruții pe care-i întâlnea erau tot mai tineri și, văzându-le vitalitatea și prospețimea, se întrista. Știa ce îi așteaptă, nu peste mult timp, pe toți.

Curând Cynthiei începu să i se pare că viața ei stătea în loc. Din această pricină, chiar și cumpărăturile ajunseseră să fie doar o corvoadă, nu o plăcere ca altădată. Eleanor nu era interesată nici de cosmetice, nici de haine noi sau pantofi. Își economisea fiecare lețcaie de pe statul de plată, de parcă astfel – dacă reușea să economisească suficient de mulți bani – i-ar fi putut obține lui Rick o permisie.

Fiecare nouă zi părea aidoma celei precedente pentru Cynthia, de parcă s-ar fi blocat într-un film monoton și nesfârșit.

Ar fi vrut să-și vadă de viață – să se îndrăgostească, să se căsătorească și să aibă copii. Și se săturase până peste cap de slujba de la fabrică.

— Munca asta e atât de plictisitoare și de monotonă, i se plânse ea lui Eleanor, în timp ce ședeau pe iarbă într-o zi, sub razele blânde ale soarelui, mâncându-și pachetul de prânz. Nu mă văd lucrând tot restul vieții aici, dar tu?

— Când mă plictisesc, mă gândesc doar la cât de mult îi ajutăm pe militari, îi răspunse Eleanor. Tare aș vrea să pot face mai mult de atât.

Cynthia scutură din cap în timp ce mai luă o gură din sandviciul ei cu salam.

— Nu-mi prea vine a crede că lipitul atâtor sute de fire toată ziua are vreo legătură cu tot ce se întâmplă în lume.

Eleanor rupea bucățele din coaja de pâine, dar nu mânca deloc.

— De fiecare dată când lipesc un fir, mă gândesc la Rick. Viața lui sau a unuia dintre tovarășii lui ar putea depinde chiar de acea grenadă sau de acel contact.

Obsesia pentru Rick începea s-o calce pe Cynthia pe nervi.

La mai bine de un an după ce Rick și Eleanor se căsătoriseră, sosi și Ziua Z cea mult așteptată. În sfârșit, începu debarcarea aliaților în Europa ocupată de naziști. Divizia de parașutiști a lui Rick luă parte la atac, la fel ca majoritatea soldaților cărora le scria Cynthia. Fratele lui Eleanor, Leonard, era în detașamentul de infanteriști care intraseră în Italia, îndreptându-se spre Roma pentru a o elibera.

Unsprezece săptămâni mai târziu, Rick îi scria din Parisul eliberat. Însă scrisorile lui deveniră tot mai rare, odată ce începură luptele în Europa, iar Eleanor era tot mai neliniștită și mai îngândurată. Cynthia își făcea griji pentru ea.

Într-o după-masă, când Eleanor se oferise de bunăvoie să se ducă la magazin cu cupoanele lor de rație și să cumpere niște cafea și niște zahăr, Cynthia observă zăcând deschis pe birou un plic subțire, cu ștampila poștei speciale a armatei ce fusese trimis de Rick. Nu rezistă ispitei de a arunca o privire peste scrisoare.

Dragă Eleanor,

Este o zi superbă și am câteva minute libere înainte să pornim în marș, așa că m-am gândit să le petrec împreună cu tine. Am avut ceva probleme în ultima vreme cu scrisorile trimise de acasă, apoi am primit trei deodată. Te rog, scrie-mi în continuare. Fiecare scrisoare este ca un colac de salvare pentru mine, aducându-mi aminte că încă mai există undeva o lume normală și o femeie care mă iubește.

Nu am mai spus nimănui, în afară de tine, iubito: mi-e atât de frică. Nimeni care nu a trăit așa ceva nu poate înțelege cum este să lupți în războiul ăsta și nu am cuvinte îndeajuns să-l descriu. Sunt unele zile îngrozitoare, plictisitoare, când nu faci nimic altceva decât să aștepți, apoi urmează ceasuri de groază când ești convins că fiecare clipă ar putea fi cea din urmă. M-am spovedit și m-am rugat și m-am pregătit de moarte de atâtea ori până acum, încât

cred deja că Dumnezeu s-a săturat până peste cap să mă mai audă. Sunt încă în viață, în mod miraculos, teafăr și nevătămat. Știu că atunci când războiul se va termina, nu voi mai fi niciodată ca înainte.

Aș vrea să-i fi putut explica tatălui meu că toate lucrurile pe care le prețuiește el nu au de fapt nicio valoare. Viața, dragostea și oamenii pe care ni-i dăruiește Dumnezeu sunt cele mai importante lucruri, nu banii sau proprietățile, nici titlurile sau admirația altora. Dragostea ta Eleanor este neprețuită și valorează cu mult mai mult decât toți banii tatei. M-am săturat să mai țin secretă căsătoria noastră. Tata va sări ca ars când va afla, dar nu-mi pasă, m-am săturat să mai mint. Trebuie să știe că nu mă mai întorc niciodată acasă, la stilul acela fals de viață pe care mi l-a pregătit pentru când se va termina războiul.

Avem vești bune de la – cenzorii decupaseră cuvântul, lăsând o gaură în hârtie – că dușmanii noștri sunt pe fugă. Poate că războiul se va sfârșit curând. Nu mă gândesc la nimic altceva decât la tine, dar mă tem atât de mult că după ce am supraviețuit atâta vreme războiului, să nu cumva să mor tocmai când mă pregătesc să mă întorc acasă. Nu mi-e frică de moarte, dar îmi doresc cu disperare să trăiesc – să-mi împart viața cu tine și să îmbătrânim împreună....

Cynthia lăsă să-i cadă scrisoarea pe birou când o auzi pe Eleanor alergând pe scări în sus.

— Am luat zahăr, spuse ea, gâfâind de la alergătură, dar nu ne e de niciun folos dacă nu avem și cafea. Iar li s-a terminat.

— N-au avut cafea? repetă Cynthia după ea.

— Sincer, tare bine-ar fi fost să nu locuim într-un oraș atât de neînsemnat. Întotdeauna rămân fără marfă...

Cynthia abia dacă se auzea ce spune. Cuvintele lui Rick o tulburaseră și bănuia că avuseseră un efect și mai devastator asupra lui Eleanor.

— Patronul de la Vally Food Market e un neruşinat fără pereche, continuă Eleanor. Vinde cafeaua doar la prieteni, indiferent dacă au cupon de rație sau nu. Dar ia uite ce am găsit, şi desfăcu un pachet învelit în hârtie albă de la măcelărie, dezvelind două antricoate micuțe de porc. Iată! Carne adevărată, Cynthia.

— Săracul porc, trebuie să fi murit de malnutriție.

— Hei, calul de dar nu se caută la dinți... am stat la coadă mai bine de-o oră pentru astea.

— Ştiu, şi sunt recunoscătoare.

— Şi o să le şi gătesc pentru noi, spuse Eleanor în timp ce începu să scotocească prin ascunzătoarea în care-şi adăposteau cele câteva ustensile de bucătărie. Îşi țineau oalele, tigăile şi condimentele ascunse în sertarul cel mai de jos al dulapului lor de haine, încât doamna Montgomery să nu le găsească şi să descopere că pregăteau mâncare în cameră. I-am spus lui Rick că o să învăț să gătesc, ca să ajung o adevărată expertă pe când se întoarce acasă. Mă gândeam să exersez puțin cu antricoatele astea.

Cynthia sesiză neliniştea din vocea prietenei sale, de parcă ultima condiție necesară pentru întoarcerea în siguranță a lui Rick era ca ea să învețe să gătească. Însă, în realitate, Eleanor era neputincioasă; nimic din ce făcea – sau nu reuşea să facă – nu putea schimba mersul războiului sau soarta lui Rick. Iar Cynthia era la fel de neputincioasă. Tot ce putea face era să încerce să ridice moralul prietenei ei şi să spere că Rick nu o să pățească nimic rău.

— Nu ştiu, spuse Cynthia, chinuindu-se să schițeze un zâmbet. Va fi destul de greu să devin bucătar-şef când nu am decât o plită electrică pe care să exersez.

— Am tăiat rețeta asta din ziar. Nu este nevoie decât de o conservă cu suc de roşii. Deschide geamurile, spuse Eleanor, fluturând tigaia spre ferestre, ca nu cumva doamna Montgomery să simtă mirosul de carne prăjită.

— Familia lui Rick nu e destul de înstărită ca să-şi permită un bucătar? întrebă Cynthia, în timp ce se căzneau să deschidă ferestrele. Aerul răcoros şi proaspăt năvăli în încăpere.

— Nu se va întoarce la stilul acela de viaţă... doar ţi-am mai spus.

— Şi din ce o să trăiţi?

— Mai ştii că ţi-am spus că şi-a făcut studiile la Princeton? Ne descurcăm noi cumva.

— Aţi discutat unde o să locuiţi şi alte de-astea?

— Vom locui în Paradis, New York, desigur. Câtă vreme ne avem unul pe celălalt, orice loc din lume va fi raiul pe pământ!

Antricoatele de porc erau tari ca tălpile de bocanci. Eleanor ridică unul dintre bocancii ei uzaţi cu care mergea la servici, în timp ce încercau cu greu să mestece carnea aţoasă.

— Poate că ar fi trebuit să folosim cotletele astea să ne pingelim pantofii, în loc să ne chinuim să le mâncăm.

Râsul ei era puţin prea strident, prea fals. Cynthia se gândi la scrisoarea primită de la Rick – cât de mult se temea că o să moară – şi ştia că asta era şi teama lui Eleanor.

Chiar pe când se părea că aliaţii reuşeau să ocupe Europa, ştirile au redevenit sumbre. Hitler ordonase o ofensivă care a fost numită mai apoi Bătălia de la Bulge. A durat de la mijlocul lui decembrie până la sfârşitul lui ianuarie, pe o vreme geroasă şi cu multă zăpadă. Scrisorile lui Rick soseau cel puţin cu o săptămână mai târziu decât ştirile, iar Cynthia se temea că Eleanor avea să o ia razna, aşteptând permanent să audă dacă numele lui nu apărea printre cei peste 81 000 de morţi, câţi s-au înregistrat în nesfârşitele luni de luptă.

— Nu ştiu ce m-aş face fără Rick, spunea ea fără încetare. Nu ştiu ce m-aş face.

Rick scăpă din această bătălie nevătămat. Eleanor plânse când îi citi scrisoarea în care îi descria victoria Aliaţilor. Toţi spuneau că războiul din Europa ajunsese la un punct de cotitură şi că retragerea naziştilor începuse deja.

— Am obosit să tot fac pe curajoasa, spuse Eleanor. Nu vreau decât să se termine totul odată, dar mi-e atât de frică...

Cynthia știa prea bine ce anume se temea să spună cu voce tare.

— Războiul e aproape de sfârșit, o consolă ea. Rick a scăpat din câteva bătălii foarte grele, Ellie. O să fie bine.

Vremea călduroasă din acea primăvară îi umplu pe toți de speranță. Pe drum spre serviciu puteau admira narcise, flori de șofran, iar în copacii din fața geamului se instalaseră niște măcăleandri. Când trecură trei zile fără să sosească vreo scrisoare de la Rick, Cynthia o ajută pe Eleanor să inventeze tot felul de scuze – trupele erau mult prea în interiorul continentului; scrisorile ajunseseră în altă parte; Rick era prea ocupat ca să scrie.

Se scurse însă o săptămână întreagă. Apoi două. Niciuna dintre ele nu putea dormi. Zilele petrecute la serviciu păreau interminabile, fiindcă abia așteptau să fugă acasă și să verifice poșta.

În lunea din cea de-a treia săptămână, Eleanor o luă la fugă de îndată ce zări clădirea pompelor funebre. Urcă scările în goană, mult înaintea Cynthiei. Când ajunse și ea în cele din urmă la etaj și o văzu pe Eleanor cu un plic în mână, aproape că se prăbuși de ușurare. Dar apoi observă paloarea cadaverică pe care o luase fața prietenei sale, iar inima începu să-i bată năvalnic.

— Ce s-a întâmplat?

— Scrisoarea asta e pentru mine. Nu este scrisul lui Rick. Lacrimile îi curgeau în voie pe obraji. T-te rog, deschide-o tu. E-eu n-nu pot.

Cynthia se temea pentru prietena ei. Încercă să găsească imediat o explicație rațională.

— Stai puțin. Probabil e altceva, nu ce crezi tu, Eleanor. Dacă s-ar fi întâmplat ceva, armata te-ar fi anunțat. Întotdeauna se trimite o telegramă soției, ceva de genul „Vă anunțăm cu regret..." și toată povestea. Telegrama are o steluță roșie dacă e rănit, două steluțe dacă... Și-apoi, i-ar fi cerut unui preot sau unui pastor să-ți dea vestea.

Eleanor scutură din cap.

— Nu se știe că suntem căsătoriți. Rick nu m-a trecut în lista cu numele celor din familie.

— De ce?

— Nu a vrut să afle părinții săi despre noi doi. Se temea că tatăl lui ar fi intervenit foarte hotărât să ne despartă. E un om care se cunoaște cu mulți judecători și politicieni din Albany. De asta a așteptat Rick până după terminarea războiului ca să-i spună adevărul...

Îndesă scrisoarea în mâna Cynthiei.

— Deschide-o! Te rog! Eu nu pot!

— Hai măcar să ne așezăm, bine?

O trase pe Eleanor înăuntru și o sili să se așeze pe canapea. În vreme ce deschidea cu mâini tremurânde plicul și scotea coala împăturită, Cynthia se simțea la fel de abătută ca Eleanor. Un al doilea plic alunecă din primul, iar pe acesta recunoscură scrisul lui Rick. Eleanor încremeni.

— O, nu. Te rog, Doamne, nu... bâigui ea

Cynthia citi dintr-o suflare prima scrisoare. Era de la unul dintre camarazii lui Rick. Rick fusese ucis într-o misiune. Cynthia închise ochii, incapabilă să citească mai departe.

— Rick e mort, nu-i așa? spuse Eleanor.

Cynthia nu reuși să spună nimic. Nu voia să rostească acele vorbe cu voce tare, știind că astfel moartea lui Rick devenea dintr-odată teribil de reală.

— Rick mi-a spus despre înțelegerea pe care-o aveau între ei, spuse Eleanor. Știu că fiecare a scris câte o scrisoare de adio celor dragi, iar prietenii lor trebuiau să o trimită dacă li se întâmpla ceva vreunuia dintre ei. Rick a trimis trei astfel de scrisori... Iar asta e scrisoarea pentru mine, nu-i așa?

Cynthia încuviință din cap.

— O, Doamne!

Cynthia o îmbrățișă pe Eleanor și plânseră amândouă multă, multă vreme.

— De ce, Doamne? urlă Eleanor. De ce a trebuit să mi-l iei pe Rick? Tot ce Ţi-am cerut vreodată a fost să-l ajuţi pe Rick să trăiască! De ce mi l-ai luat? De ce nu ai putut măcar o dată să mă laşi să fiu şi eu fericită... măcar o dată?

Cynthia hohotea la fel de tare ca Eleanor, suferind alături de prietena ei, amintindu-şi chipul frumos şi zâmbetul permanent al lui Rick şi dragostea cu care o privea de fiecare dată pe Eleanor. Cât de nedrept era.

În cele din urmă Eleanor se desprinse din îmbrăţişarea Cynthiei şi îşi şterse ochii.

— Citeşte-mi scrisoarea de la Rick, şopti ea.

— Eşti sigură?

— Da.

Cynthia îşi înghiţi lacrimile care-i sugrumau glasul.

„Dragă Eleanor,

Dacă citeşti această scrisoare, atunci lucrul de care mă temeam cel mai mult s-a întâmplat. Sunt în ceruri, acolo unde nu mai sunt lacrimi şi nici durere. Cât de mult mi-aş fi dorit să-mi petrec tot restul vieţii alături de tine, să te fac fericită, clipă de clipă, în fiecare zi... dar Dumnezeu a hotărât altfel.

Frumoasa, dulcea mea Eleanor, promite-mi că nu mă vei plânge mult timp. Războiul ăsta a provocat deja destulă suferinţă şi am vărsat deja destule lacrimi, dar cel puţin moartea mea a avut un rost. Lumea întreagă va fi un loc mai bun, un loc în care să-ţi poţi creşte copiii şi să trăieşti în pace. Asta şi trebuie să faci, Ellie. Eşti o femeie încântătoare, minunată şi nu mă îndoiesc nicio clipă că vei găsi pe cineva care să te iubească la fel de mult ca mine – e cu neputinţă să te iubească cineva vreodată mai mult de atât. Trăieşte-ţi viaţa alături de el şi fii fericită din nou. E felul în care poţi să-mi cinsteşti amintirea. Dumnezeu deţine controlul tuturor lucrurilor şi El ştie ce face.

Puţinul timp pe care l-am petrecut împreună ne-a permis să gustăm o frântură din ce va fi raiul, nu-i aşa? Şi ştiu că într-o bună zi ne vom reîntâlni în ceruri şi vom fi împreună pe veci. Niciunul dintre noi nu va mai vărsa vreo lacrimă vreodată. Însă până atunci, în ceruri te voi iubi chiar mai mult decât te-am iubit cât am trăit pe pământ. Dumnezeu să te binecuvânteze, iubirea mea.

Te voi iubi mereu,
Rick

CAPITOLUL 17

Riverside, New York, 1945

Eleanor suferi foarte multă vreme, rămasă văduvă la doar douăzeci de ani. Căzu într-o depresie atât de profundă, refuzând să mai mănânce şi slăbind atât de mult, încât Cynthia se temu că avea să se îmbolnăvească. O auzea adesea pe Eleanor umblând de colo-colo noaptea, suspinând, fără somn.

— Nu mai vreau să trăiesc, spunea ea atunci când Cynthia încerca s-o consoleze. Mi-e atât de dor de Rick, nu ştiu cum o să trăiesc fără el. Cynthia se temea chiar că ar fi fost în stare să-şi curme zilele doar pentru a fi cu el. Eleanor încetă să mai meargă la masă şi plângea şi se certa mereu cu Dumnezeu, întrebându-L iar şi iar:

— Cum a putut îngădui să se întâmple una ca asta? Ce fel de Dumnezeu ar permite să moară tineri nevinovaţi? Rick avea toată viaţa înainte... viaţa noastră. Cum a putut Dumnezeu să fie atât de crud?

— Cred că ar trebui să te duci să vorbeşti cu un preot, îi spuse Cynthia. Eu nu ştiu ce să-ţi răspund, dar poate că el te-ar putea ajuta să treci prin toate astea.

— N-o să mai calc niciodată pragul vreunei biserici, spuse Eleanor. Am terminat-o cu Dumnezeu, dacă aşa conduce El lumea.

Nici Cynthia nu prea înţelegea ce făcea Dumnezeu. Lumea părea să fi înnebunit cu desăvârşire, în timp ce El părea să-Şi fi întors faţa în altă parte. Se abţinu să mai adauge şi ea la furia lui Eleanor spunându-i că nu era singura care plângea după cineva drag. Cum rămânea cu sutele de mii de soldaţi care muriseră în toată lumea? Cum rămânea cu toate oraşele distruse

și cu toți refugiații care mureau de foame și cu milioanele de bărbați, femei și copii evrei care muriseră în lagărele de concentrare, cum susțineau ultimele știri sosite din Europa eliberată? Da, erau multe morți ce necesitau o explicație, nu doar cea a lui Rick.

Odată ce șocul și durerea începură să se estompeze, Cynthia se cufundă cu frenezie în rutina vieții de fiecare zi și încercă să o ajute pe Eleanor să-și facă ordine în propria viață. Dar cele mai simple lucruri le aduceau la amândouă aminte de Rick și o aruncau pe Eleanor în spirala crâncenă a tristeții. Cynthia se apucase într-o seară să facă niște pop-corn, când aroma ce se împrăștie în cameră îi aminti de seara când Rick urcase în camera lor, atât de plin de viață și atât de vesel.

— Încetează! spusese Eleanor subit, de parcă și-ar fi amintit de aceeași seară. Nu mai face pop-corn!

Cynthia scoase plita electrică din priză și aruncă toate boabele de porumb la coșul de gunoi. Frecă oala din fontă cu un burete din sârmă, încercând să radă jos și amintirea acelei seri, când coborâseră toți patru tiptil-tiptil la subsol, pentru a lua margarina, râzând și glumind întruna. Rick se suise într-un sicriu și se prefăcuse că e mort... acum chiar era. Cynthia închise ochii, sperând ca totul să se dovedească până la urmă doar o glumă macabră, la fel ca în seara aceea... sperând ca Rick să sară din nou din sicriu, înviat, cu acel „Bau!" al lui. Însă arătosul soț al lui Eleanor, Richard Trent, era mort.

Camera lor de deasupra pompelor funebre se dovedi între timp cel mai nepotrivit loc în care să locuiască Eleanor. De fiecare dată când la Pompele Funebre ale lui Montgomery se organiza slujbă pentru un soldat din zonă, Eleanor se îmbrăca în hainele de doliu și cobora să plângă de parcă l-ar fi cunoscut. La început, Cynthia se gândi că nu era un lucru rău și spera ca Eleanor să se liniștească după unul sau două astfel de servicii. Dar participarea la priveghiuri și servicii funerare deveni curând o obsesie pentru ea. Nu conta dacă cel defunct era soldat sau nu – bătrân sau tânăr,

bărbat sau femeie, o cunoştinţă sau un străin – Eleanor şedea în rândul din spate şi plângea de parcă în sicriu s-ar fi aflat mult-iubitul ei soţ. Cynthia o dojeni într-o seară când Eleanor tocmai revenea cu faţa răvăşită de durere.

— Nu îţi face bine să te duci la toate înmormântările astea, Ellie. Trebuie să te opreşti.

— Nu pot. Încă nu.

Niciuna dintre ele nu mai urmărea ştirile din război. În aprilie fură la fel de şocate ca şi restul ţării când aflară de moartea subită a preşedintelui Roosevelt. Însă plânsul tuturor se schimbă într-o bucurie potolită trei săptămâni mai târziu, în ziua când Germania capitulă în faţa Forţelor Aliate. Războiul din Europa se sfârşise în cele din urmă. Eleanor nu păru să bage de seamă.

Cynthia obosise de atâta moarte şi era gata de o schimbare. Într-o zi, în timp ce se întorcea acasă de la serviciu, văzu o plăcuţă cu „Cameră de închiriat" în geamul unuia dintre apartamentele de deasupra Valley Food Market şi după cină ieşi să se plimbe puţin, singură, pe afară, ca să afle amănunte. Camerele costau mai mult decât chiria lor actuală, dar apartamentul avea o bucătărie micuţă, cu o maşină de gătit şi un cuptor, şi baie proprie. Cynthia semnă contractul de închiriere, apoi se duse acasă şi o anunţă pe doamna Montgomery că urmau să se mute, dar nu-i pomeni nimic lui Eleanor.

— Ne mutăm de aici, îi spuse acesteia la sfârşitul lunii. Am închiriat un apartament deasupra magazinului Valley Food Market.

Eleanor nu reacţionă. Nu dădu niciun semn că ar intenţiona să-şi împacheteze lucrurile. Letargia ei devenise cronică şi uneori zăcea întinsă în pat sau pe canapea ceasuri în şir, fără să facă nimic. Cynthia împachetă toate lucrurile lui Eleanor odată cu ale ei şi îi dădu lui William câţiva dolari să le ajute să se mute în noul apartament. Dar nici după ce plecară din clădirea pompelor funebre tristeţea sumbră a lui Eleanor nu dispăru.

Vara deveni fierbinte, iar noul lor apartament, înăbuşitor.

— Hai să mergem undeva, să facem ceva, o îndemnă Cynthia într-o după-masă însorită de sâmbătă. Pregătesc eu mâncare pentru un picnic şi ne ducem pe Bear Mountain.

— Cum ţi-a trecut prin minte să-mi sugerezi aşa ceva? o repezi Eleanor. Habar n-ai cum mă simt.

Cynthia luă adânc aer în piept, străduindu-se să nu îşi verse supărarea pe prietena ei.

— Ai dreptate, habar nu am cum te simţi... şi nici nu mi-aş putea imagina. Dar permanent trebuie să am grijă cum vorbesc cu tine, să nu cumva să te supăr. Mi-e atât de greu să te văd cum suferi. Vreau să te ajut, să te înveselesc... să fac *ceva*! Dar nu ştiu ce să fac.

— Nu poţi face nimic. Nimeni nu mai poate face nimic.

Cynthia simţi nevoia să plece. Oriunde. Se refugie în baia lor micuţă, atacând cada de baie cu un tub de praf de curăţat Ajax. Uneori Eleanor reuşea s-o înfurie şi s-o frustreze teribil. Cynthia se săturase să mai trăiască în atmosfera asta plină mereu de amărăciune şi ar fi vrut s-o poată scoate pe Eleanor din starea ei. Dar imediat Cynthia se simţi vinovată pentru lipsa ei de răbdare. Cum s-ar fi simţit ea dacă şi-ar fi pierdut iubirea vieţii? Cu toate că Eleanor refuza orice iniţiativă, trebuia să existe o cale prin care s-o ajute să treacă de această perioadă. Voia să-şi plângă soţul tot restul vieţii. Iar Cynthia se săturase până peste cap. Tare ar fi vrut să poată pleca de lângă ea. Dar nu... Eleanor era cea mai scumpă prietenă a ei.

Când cada străluci de curăţenie, Cynthia îşi şterse mâinile cu un prosop şi se întoarse în sufragerie, luând-o de la capăt.

— Ai nevoie de un nou început, Eleanor. Rick este cel mort, nu tu. Nu i-ar plăcea deloc să te vadă în halul ăsta.

Eleanor nu răspunse nimic.

— Te rog, spune-mi ce pot să fac să te ajut, o imploră Cynthia.

— Poţi să-mi dai pace. Încetează să te mai chinui să mă binedispui. Du-te, distrează-te.

— Cum aş putea să mă duc şi să te las aşa? Eşti prietena mea!

— Fiindcă aşa spun eu. Aşa mă ajuţi cel mai mult... du-te şi lasă-mă în pace.

— Bine. Mă duc.

Cynthia era convinsă că ăsta era cel mai rău lucru pe care-l putea face, dar deja se săturase. Luă autobuzul spre Bensenville şi hoinări prin magazine, apoi se duse singură la seara de dans organizată de USO. Însă, în vreme ce stătea acolo, nu se putea abţine să nu se gândească la Eleanor şi să se simtă vinovată că o lăsase baltă.

Eleanor nu mai asculta radioul. Ura muzica, spunea că îi aminteşte de serile de dans de la USO, unde-l întâlnise pe Rick. Se încuia în dormitor dacă Cynthia asculta vreun program de divertisment sau vreun foileton la radio. Detesta emisiunile de ştiri. Cu toate că era limpede că Forţele Aliate vor câştiga, spunea că era mult prea deprimant să îşi amintească mereu de toţi bărbaţii care mureau... fiecare moarte fiind o tragedie în sine.

Cynthia cumpăra zi de zi ziarul şi îi citea lui Eleanor veştile bune, evitându-le pe celelalte. În august 1945, când Statele Unite au aruncat o bombă atomică la Hiroshima, în Japonia, Cynthia nu pricepu de ce. Preşedintele susţinea că această acţiune avea să încheie războiul rapid şi să salveze vieţile a mii de soldaţi americani, însă pagubele au fost inimaginabile. Trei zile mai târziu au bombardat Nagasaki şi pentru prima oară de când plecase de acasă, Cynthia se duse să se roage în micuţa biserică de pe Park Street în Riverside. La 14 august, 1945, rugăciunile ei au primit un răspuns prin capitularea Japoniei. Oribilul şi îndelungatul război se încheiase în sfârşit.

Era timpul acum ca ea şi Eleanor să-şi vadă de viaţă. Războiul fusese ca un cântec trist, lent, reluat la nesfârşit de un gramofon defect. Era timpul să pună un nou disc, o nouă melodie, era timpul să se ridice şi să pornească din nou la dans.

— Am cumpărat două bilete de tren dus-întors până la New York, îi spuse Cynthia lui Eleanor. Ne ducem mâine să sărbătorim ziua victoriei asupra Japoniei.

Se hotărâse să nu se consulte cu Eleanor înainte, ci doar să o informeze că urmau să se ducă, la fel cum făcuse și atunci când se mutaseră de la vechea locuință. Toți muncitorii din fabrică primiseră zi liberă.

— În sfârșit avem ce sărbători, continuă ea, și sunt sigură că Rick ar fi vrut să te duci. Victoria asta este a lui. Și-a dat viața pentru ea.

Decisese să nu evite să vorbească despre Rick sau despre alte lucruri care i-ar fi amintit la Eleanor de moartea lui. Poate pomenindu-l o ajuta să se refacă mai repede.

A doua zi – pe 15 august, 1945 – dimineața devreme, luară autobuzul spre Bensenville, apoi trenul care le-a dus în New York. Milioane de oameni se înghesuiau în Times Square, râzând, ovaționând și sărbătorind. Entuziasmul frenetic o cuprinse și pe Cynthia, umplând-o de elan și bucurie pentru întâia oară după luni de zile – poate chiar ani – și se agăță de brațul lui Eleanor, cu inima tresăltându-i de fericire, în timp ce o târa după ea prin mulțime. Războiul se sfârșise! Viața putea reveni la normal. Oameni care nu se cunoșteau se apucau deodată să cânte împreună, alții dansau pe străzi, marinarii își aruncau șepcile în aer, mașinile claxonau strident.

Cynthia se mulțumi să se strecoare prin mulțime, simțindu-se parte a ei, împărtășind bucuria acestei victorii obținute cu greu. Adânc impresionată de toate cele din jur, nu se gândi s-o întrebe pe Eleanor cum se simțea decât abia după ce trecuseră aproape trei ore. Când se întoarse în cele din urmă spre prietena ei și-i văzu expresia îndurerată de pe fața palidă, Cynthia se sperie de moarte. Mii de infanteriști, soldați ai marinei și piloți umpleau străzile, iar Eleanor căuta permanent prin mulțime, în speranța că, printr-o minune, avea să zărească și fața lui Rick pe undeva, ca și cum el s-ar fi rătăcit prin mulțime, dar dacă îl căuta cu insistență și avea răbdare, sigur urma să-l găsească. Rick trebuia să fie pe aici pe undeva, râzând, plin de viață și de bucurie.

Cynthia îşi dădu seama că ideea de a lua parte la această paradă fusese o greşeală, la fel de catastrofală ca participarea lui Eleanor la înmormântările unor necunoscuţi.

— Hai să mergem acasă, îi strigă ea peste larma asurzitoare. Eleanor dădu fără convingere din cap.

Când se întoarseră la lucru, domnul Jackson îi adună pe toţi angajaţii din fabrică pentru un anunţ.

— Ei bine, nu mai este nevoie de grenade şi de dispozitivele pe care le producem noi aici, spuse el binevoitor. Fetelor, aţi făcut o treabă excepţională, i-aţi înlocuit cu succes pe bărbaţi atunci când a fost nevoie... absolut minunat. Vestea cea bună este că nu va mai trebui să faceţi de-acum muncă de bărbat. Ştiu că majoritatea dintre voi, fetelor, veţi fi mai mult decât bucuroase să vă întoarceţi la casele şi la familiile voastre, nu-i aşa?

Femeile izbucniră în urale şi aplauze, iar Cynthia li se alătură. Slujba aceasta monotonă o epuizase şi era gata să facă o schimbare. Dar se opri când băgă de seamă că Eleanor nu se bucura deloc.

— În săptămânile următoare vom face concedieri, continuă domnul Jackson. Fetelor, vă spun cinstit cum stau lucrurile, ca să puteţi să vă planificaţi lucrurile cum se cuvine. Fabrica va fi închisă pentru ceva vreme, pentru a o reprofila. Interesul pentru bunurile de consum, ştiţi bine, a scăzut în timpul războiului. Dar acum că se întorc băieţii noştri acasă, se vor organiza o mulţime de nunţi. Şi după aceea vom vinde o mulţime de aparate de prăjit pâinea!

Femeile izbucniră din nou în urale, însă faţa lui Eleanor păli cumplit când veni vorba de nunţi. Cynthia o apucă de mână şi o strânse cu putere.

— Oamenii spun tot felul de lucruri fără să gândească, îi spuse ea în şoaptă.

Domnul Jackson îşi termină cuvântarea şi începură să se împrăştie fiecare la ale sale, dar Eleanor porni după el, urmându-l în biroul lui minuscul.

— Domnule Jackson, stați...

Cynthia se duse după ea, temându-se de ce ar putea spune prietena ei. Era evident că cele auzite o înfuriaseră pe Eleanor... și faptul că le numise „fetelor" nu era principalul motiv al supărării ei.

— Domnule Jackson, am nevoie de slujba asta. Nu vreau să fiu concediată. Nu toate dintre noi au soți care să le susțină, să știți.

— Știu, spuse el zâmbind. Dar fetele tinere ca voi două n-ar trebui să întâmpine nicio dificultate în a-și găsi un soț.

Cynthia rămase cu gura căscată de mirare. În momentul când o văzu pe Eleanor făcând un pas hotărât spre domnul Jackson, fu convinsă că avea să-i trântească un pumn în nas.

— Sunt căsătorită, domnule Jackson. Soțul meu a fost ucis în Germania. Nu îmi trebuie alt soț... tot ce vreau este să-mi păstrez slujba asta!

— Î-îmi pare rău. Îmi pare foarte rău, condoleanțe... Dar am primit ordin să-i concediez pe toți muncitorii angajați pe perioadă determinată în domeniul apărării și să fac loc băieților care se întorc acasă și care vor avea nevoie de o slujbă.

— Și eu am nevoie de o slujbă!

— Îmi pare rău. Dar nu pot face nimic în această privință.

— Ei bine, vă scutesc de încă o concediere, pentru că îmi dau demisia!

Eleanor își smulse ecusonul cu numele și îl aruncă pe biroul supraîncărcat al domnului Jackson. Apoi se strecură pe lângă Cynthia și părăsi fabrica în goană.

Cynthia nu știa ce să facă. Se temea s-o lase pe Eleanor de capul ei, temându-se de ce ar fi putut face. Însă știa că Eleanor – la cât era de furioasă acum – nu ar fi acceptat sub nicio formă cuvinte de îmbărbătare. Adevărul era că Cynthia nu-și dorea deloc să fie în preajma ei. Și nu voia să renunțe la slujbă înainte să fie absolut obligată. Murmură o scuză cu jumătate de gură domnului Jackson și se întoarse la locul ei de muncă.

Își petrecu tot restul zilei repetând în gând ce avea să-i spună lui Eleanor când va ajunge acasă și plănuind ce să facă cu viața ei odată ce avea să nu mai lucreze în fabrică. Când auzi fluierul de ora trei – ce marca sfârșitul zilei de muncă – Cynthia avea deja discursul pregătit. Urcă plictisită scările până la apartamentul lor de la etaj și o găsi pe Eleanor trântită pe pat, în hainele de lucru, privind fix tavanul. Cynthia luă adânc aer în piept.

— Felul în care a abordat domnul Jackson lucrurile astăzi a fost chiar prostesc și aiurea, începu ea. Dar am sentimentul că în lunile ce ne stau înainte vom auzi comentarii și mai tâmpite din gurile oamenilor și nu poți să iei totul atât de personal, Ellie. Oamenii s-au săturat de război, s-au săturat să se mai gândească la asta și să mai vorbească despre asta ori să mai trăiască sub impresia războiului. Se simte o mireasmă proaspătă în aer și toți vor să uite suferința și să își continue viața, spre ceva nou. Oamenii își doresc mașini și case și o viață normală... Eleanor, știu că ai obosit să tot auzi aceleași lucruri din gura mea, dar și tu trebuie să-ți vezi de viață. Am venit împreună acum trei ani în Riverside ca să o luăm de la capăt. A fost greu, dar am reușit până la urmă. Iar acum va trebui să procedăm la fel.

Eleanor nu spuse nimic. Cynthia nici nu se așteptase cu adevărat la vreo replică din partea ei. De obicei, discursurile Cynthiei aveau ca ecou o tăcere mormântală sau un acces de furie și descoperise între timp că prefera tăcerea. Își azvârli pantofii din picioare și începu să se schimbe de hainele de lucru.

— Am citit în ziar că se organizează un curs de secretare la Facultatea de Business din Bensenville, continuă ea în timp ce se dezbrăca. Te învață să bați la mașină, să dactilografiezi și tot ce mai trebuie să știi ca să fii o secretară destoinică. Semestrul de toamnă tocmai stă să înceapă și m-am gândit să merg să mă înscriu. Ce-ar fi să vii și tu cu mine? Dacă începem cursul de-acum, o să fim aproape gata cu el pe când rămânem fără serviciu. Și se pare că au nevoie de o mulțime de secretare în New York. Ne putem găsi și acolo un apartament și....

— N-ai decât să te faci secretară. Nu-i de mine.

Cynthia se opri, pregătindu-se să audă toată tirada obişnuită de argumente.

— Bine. Mai ştii când spuneai că vrei să te duci la facultate? Nu pentru asta strângeai banii?

— Nu, spuse Eleanor enervată. Îi economiseam ca să pot începe o viaţă nouă alături de Rick.

Cynthia oftă.

— Ştiu că ţi-am mai spus-o şi pe asta, dar Rick nu ar fi vrut să-l jeleşti aşa. Ar fi vrut să continui să-ţi trăieşti viaţa. Cândva îţi doreai să faci carieră, mai ţii minte?

— Ei bine, nu mai vreau.

Eleanor se dădu jos din pat şi începu să se dezbrace de hainele de lucru.

Cynthia căuta febril o replică potrivită. Îşi repetase atât de mult discursul care fusese de fapt mult mai lung, însă era prea descurajată ca să şi-l reamintească. Nu ajungea nicăieri cu ea. O privi pe Eleanor cum se piaptănă, apoi cum îşi pune pălăria cu voalul negru din plasă... şi brusc îşi dădu seama ce făcea Eleanor de fapt. Se îmbrăca în negru ca să meargă iar la pompe funebre. Lacrimi de furie şi de frustrare îi năvăliră în ochi.

— Ce faci, Ellie? Haide... te rog! Termină cu asta! E morbid să te tot duci la înmormântările unor oameni pe care nici măcar nu-i cunoşti. Trebuie să te opreşti.

— Trebuie să mă duc la înmormântări, spuse Eleanor cu o voce stinsă. Trebuie să încerc să înţeleg faptul că, într-adevăr, el nu mai este.

— Dar asta nu te ajută. Tu nu vezi? De luni întregi, ai participat la zeci de înmormântări şi eşti tot acolo de unde ai plecat. La fel de îndoliată.

— Asta pentru că ştiu că de fapt nu el e cel din sicriu.

Începu să hohotească şi se prăbuşi pe pat, plângând. Cynthia se aşeză alături de ea, luând-o în braţe şi legănându-se uşor împreună.

— Eşti mult prea tânără ca să renunţi la viaţă, Ellie. Trebuie să încerci să treci cumva peste asta şi să trăieşti mai departe.

— Poate că dacă aş vedea mormântul lui Rick...

— Atunci, du-te să-l vezi, Ellie. Pentru numele lui Dumnezeu, du-te în Albany sau oriunde o fi îngropat şi pune-i nişte flori pe mormânt. Şi-atunci poate că o să poţi să-ţi vezi de viaţă. Nu ai decât douăzeci şi unu de ani.

— Vii cu mine, Cynthia? Te rog!

Cynthia îşi aminti de tânăra sigură pe ea, manierată, pe care o întâlnise în prima lor zi de la fabrică – felul cum dăduse mâna cu şeful lor şi cum îi spusese răspicat să nu le mai numească fete – şi se întrebă ce se întâmplase cu acea femeie. Eleanor o implora acum să o ajute, ca un copil neajutorat. Dacă asta se întâmplă cu cineva atunci când i se frânge inima, atunci Cynthia nu mai dorea să se îndrăgostească niciodată.

— Sigur că vin, Ellie. Sigur că vin cu tine. O să mă interesez cum merg autobuzele şi ne ducem în Albany la următorul sfârşit de săptămână şi o să ducem nişte flori la mormântul lui Rick.

CAPITOLUL 18

Albany, New York, 1945

Când ajunseră în Albany, sâmbăta următoare, Cynthiei îi părea deja rău că se învoise să o însoţească pe Eleanor. Drumul cu autobuzul o epuizase. Opriseră în fiecare orăşel cât de mic dintre Bensenville şi Albany, iar în autobuz urcară zeci şi zeci de oameni, mult mai mulţi decât ai crede că poate duce un singur autobuz. Albany era un oraş în toată legea, iar Cynthia nu ştia cum aveau să găsească mormântul lui Rick – sau dacă exista măcar vreun mormânt. După ce-i promisese că o însoţeşte, Cynthia îşi dădu seama că mii de soldaţi fuseseră înmormântaţi peste ocean, pe locul unde căzuseră la datorie. Misiunea de a găsi mormântul lui Rick părea una imposibilă. Dar s-ar fi dus chiar şi până în Europa cu Eleanor, pentru a vedea dacă asta ar fi ajutat-o să-şi continue viaţa.

Cum stătea obosită în aglomeraţia sufocantă din autobuz, Cynthia se întreba de unde aveau să pornească. Eleanor se agăţa de braţul ei, părând tristă şi dezorientată. Vechea Eleanor ar fi preluat controlul, discutând cu fiecare şofer, cu fiecare vânzător de bilete, cu fiecare poliţist întâlnit, cerându-le să o ajute să găsească mormântul lui Rick. Dar acea femeie încântătoare, sigură pe ea, murise odată cu Rick, lăsând în urmă o fată tulburată, care privea în jur în staţia aglomerată de autobuz, de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un coşmar şi nu mai ştia ce avea de făcut. Cynthia ştia că era de datoria ei să preia conducerea.

— Uite, o cabină telefonică, spuse ea, de parcă ar fi descoperit un colac de salvare. Vino, să căutăm numele tatălui lui şi să vedem dacă are vreun număr de telefon. Rick era Richard Trent Jr., nu-i aşa?

Observă cum tresări Eleanor, şi-şi dădu seama că vorbise de Rick la timpul trecut.

— De fapt, era „al III-lea", spuse Eleanor, Richard Trent al III-lea. Îmi plăcea să îi zic că parc-ar fi făcut parte din dinastia regală britanică.

Se înghesuiră amândouă în cabina telefonică, aburind geamurile cu respirațiile lor în timp ce Cynthia se scotocea prin geantă după mărunțiș. Nu-i venea să creadă cât de norocoase erau când operatorul de la centrală le dădu numărul de telefon și adresa domnului Trent. Își notă repede informațiile pe un șervețel.

— Suni tu sau vrei să sun eu? o întrebă ea pe Eleanor.

— Nici una dintre noi.

Eleanor îi smulse receptorul din mâini și-l puse înapoi în furcă.

— După felul în care și-a descris Rick părinții, probabil îmi vor închide telefonul în nas. Haide mai bine să mergem până acolo. O să-l întrebăm pe unul dintre servitori.

Cynthia se duse la biroul de informații și ceru câteva indicații. Trebuiau să ia un autobuz local, să traverseze tot orașul și apoi să meargă pe jos câteva străzi, prin cel mai select cartier, până găseau strada cu pricina. Pașii Cynthiei încetiniră pe măsură ce urmărea numerele caselor. Dimensiunile impresionante ale locuințelor erau șocante. Încetini tot mai mult pasul până când se opri de tot la capătul unei alei mărginite de copaci.

— Asta e casa lui Rick, spuse Cynthia cu jumătate de gură. Văzu cum ochii lui Eleanor se umplură de lacrimi și începu să se întrebe dacă această călătorie fusese într-adevăr o idee bună.

— Ar fi trebuit să sunăm înainte, Ellie. La case dintr-astea nu te duci pur și simplu și bați la ușă ca să le pui niște întrebări.

Tocmai era pe punctul de a sugera să se întoarcă undeva, la un magazin și să găsească un telefon când Eleanor o prinse de braț.

— Aici a crescut Rick. Avea de gând să lase toate astea de dragul meu.

Cynthia înghiți greu nodul ce i se pusese în gât și o strânse pe Eleanor de mână.

— Te-a iubit, Ellie. Te-a iubit mult de tot.

Cum stăteau ele aşa, pe trotuar, gândindu-se ce să facă în continuare, Cynthia auzi, de undeva din spatele casei, motorul unei maşini. Era un model mai vechi de sedan – de când începuse războiul nu se mai fabricaseră maşini noi –, iar Cynthia se hotărî pe loc să-l oprească pe şofer şi să afle de la el informaţiile dorite, poate că le putea îndruma. Îşi ridică braţul pe jumătate, când îngheţă. Şoferul semăna leit cu Rick!

Cynthia clipi, convinsă că nu vede bine. Probabil că era tatăl lui Rick... fiindcă Rick nu avea niciun frate! Nu-i venea să-şi creadă ochilor! Apoi îl văzu şi Eleanor.

— *Rick*... murmură ea. Genunchii lui Eleanor se înmuiară, de parcă ar fi văzut vreo nălucă şi leşină, prăbuşindu-se pe trotuar. Cynthia se aplecă s-o ajute şi apucă să se ridice la timp pentru a-l mai vedea încă o dată pe şofer la faţă.

Era Rick Trent. Era în viaţă! Şi pe deasupra un ticălos mincinos şi nenorocit.

— Rick! strigă Cynthia.

El nu le observase în timp ce ieşi cu spatele în drum şi se pregătea să pornească pe stradă în jos.

— Rick, ajută-mă! strigă ea.

Când remarcă cine îl strigă, privi cu ochii ieşiţi din orbite. Frânele scrâşniră pe pietriş când opri maşina. Rick coborî şi se apropie de ele, umblând parcă cu încetinitorul. Faţa îi era la fel de palidă ca şi a lui Eleanor.

— Ce faci aici? întrebă el.

— Ce faci *tu* aici, monstrule? Parcă erai mort! Am venit să-ţi căutăm mormântul!

Se întinse cu braţul care-i era liber şi începu să-l lovească cu pumnul în picioare.

— Cum i-ai putut face una ca asta? Cum ai putut?

Rick se trase un pas îndărăt. Eleanor gemu în vreme ce îşi venea în simţiri.

— E bine? întrebă Rick.

— Cum să-i fie bine! Își imaginează că a văzut o fantomă. Parcă trebuia să fii mort!

Eleanor deschise ochii, amețită. Își ridică privirea, iar ochii ei îi întâlniră pe-ai lui.

— Chiar tu ești? murmură ea.

Rick dădu afirmativ din cap și se lăsă jos lângă ea. În următoarea clipă Eleanor se ridică în șezut și-l cuprinse cu brațele pe după gât, făcându-l aproape să cadă pe spate, atât de năvalnic se aruncă la pieptul lui.

— O, Rick, ești în viață! Ești în viață! Cred că visez!

— Ăăă... nu visezi. Eu...

— Armata a făcut o greșeală teribilă! Mi-au spus că ai murit! De asta nu ți-am mai scris, Rick! O, Rick!

Își îngropă fața la pieptul lui, îmbrățișându-l, plângând în hohote.

Însă ochii lui rămaseră uscați. Cynthia își dădea seama după cum se uita, că Armata nu făcuse nicio greșeală. Rick voise cu bună știință ca Eleanor să creadă că murise. O înșelase. Erau soț și soție, iar el, ca un laș, se descotorosise de ea. Cynthia era atât de furioasă pe el, că l-ar fi putut ucide pe loc.

— Cum ai putut face un lucru atât de îngrozitor? țipă ea. Eleanor este *soția* ta! Am fost martoră la căsătoria voastră! Am auzit când ai jurat că-ți vei petrece tot restul vieții alături de ea!

O mașină trecu prin dreptul lor, iar Rick își roti iritat privirea în jur.

— Sssst... Nu aici, Cynthia. Hai să intrăm în casă.

O ajutară pe Eleanor să se pună pe picioare, dar ea era atât de tulburată, că de-abia putea păși. Fu nevoie de amândoi să o ducă pe alee până în fața intrării în casa lui Rick.

— Așteaptă aici, Cynthia, îi porunci el. Lasă-ne puțin singuri.

Era atât de încrezut și de țanțoș, exact ca în prima seară în care-l cunoscuse Cynthia.

— Nici nu mă gândesc, nesimțitule! N-o las singură pe Eleanor. Nici măcar nu-ți poți închipui prin ce a trecut de când ai făcut-o să creadă că ai murit. Aproape s-a stins de durere!

— Îmi pare rău.

Deși nu părea deloc să-i pară rău, ci mai degrabă arăta furios. Scuzele lui nu aveau nicio legătură cu durerea pe care i-o pricinuise lui Eleanor; mai degrabă îi părea rău că fusese prins cu musca pe căciulă. Se uită dușmănos la Cynthia, după care le conduse în sufragerie, cam fără tragere de inimă.

— E în regulă, Rick, murmură Eleanor în timp ce se sprijinea de el. Ne-am regăsit și asta e tot ce contează acum.

O ajută să se așeze pe o canapea, apoi dispăru spunând:

— Mă duc să-ți aduc puțină apă.

Cynthia abia dacă băgă de seamă camera somptuoasă în care se aflau, decorată cum era cu tot felul de antichități, picturi în ulei și covoare persane. De undeva răzbătea melodia liniștitoare a unei piese clasice. Din cauza furiei care-i fierbea în vene, încăperea îi părea neobișnuit de luminoasă.

— Rick trăiește... spuse Eleanor în șoaptă. O, Doamne, Îți mulțumesc! Îți mulțumesc!

Se întoarse cu un pahar de apă... și însoțit cu un bărbat care era o versiune mai în vârstă a lui Rick, la fel de atrăgător, la fel de arogant. Rick îi întinse paharul lui Eleanor, iar ea îl duse ezitând la gură apoi îl așeză pe măsuța din fața ei. Mâinile îi tremurau atât de tare încât aproape îl scăpă pe jos.

— Eleanor, ți-l prezint pe tatăl meu, spuse Rick.

Ea-și ridică privirea spre Rick și zâmbi.

— Bine. O să-i spunem împreună, scumpul meu.

Stomacul Cynthiei se strânse de i se făcu greață. Eleanor era mult prea șocată încât să remarce expresia glacială a feței lui Rick. Ea își imagina că acum aveau să-l confrunte pe tatăl lui cu adevărul referitor la căsătoria lor, după care vor pleca de acolo, braț la braț, pentru a-și petrece restul vieții împreună. Însă Cynthia știa că așa ceva nu avea să se întâmple nici în ruptul capului.

— Ticălos laș și mincinos ce ești, mârâi ea.

— Nu te băga, Cynthia.

— Adică te-aștepți să stau deoparte și să mă uit cum o ucizi a doua oară? Niciodată!

— Ce se întâmplă, Rick? întrebă tatăl său. Cine sunt femeile astea?

Eleanor își revenise suficient pentru a-i întinde mâna, aceeași Eleanor încrezătoare, cu stil, pe care Cynthia și-o amintea din cea dintâi zi a lor la fabrică.

— Bună ziua, domnule Trent. Mă bucur că ne întâlnim în sfârșit. Sunt soția lui Rick, Eleanor.

Fața ei palidă radia toată, triumfătoare. Domnul Trent se uită la Rick, apoi iar la Eleanor. Cynthiei îi era atât de greață încât avea impresia că o să verse dintr-un minut într-altul, știind dinainte ce o să urmeze.

— Știu totul despre dumneata, domnișoară Bartlett, spuse domnul Trent. Și ce cauți aici?

— Armata a făcut o greșeală îngrozitoare. Mi s-a spus că Rick a murit în timpul războiului. Am venit în Albany să-i vizitez mormântul, dar în loc de asta... mi-am regăsit soțul!

Lacrimile îi umpleau ochii în timp ce-i zâmbea lui Rick.

— Parcă ar fi un vis... e o minune. Spune-i, Rick. Spune-i cum ne-am căsătorit acum doi ani, înainte să pleci peste ocean.

— Știu totul despre așa-zisa voastră căsătorie. Fiul meu a făcut o greșeală. Pasiunile tinereții scapă adesea de sub control în vreme de război, când viața pare atât de nesigură. Dar acum războiul a luat sfârșit și a venit timpul să gândim la rece. O decizie ce afectează o viață întreagă de om, cum este cazul căsătoriei, ar trebui luată cu chibzuială.

Cynthia simțea cum i se încețoșează privirea, intuind în ce direcție se îndrepta discuția asta.

— Om odios și monstruos ce ești! scrâșni ea.

Eleanor nu păru impresionată de cuvintele lui.

— Greșiți, domnule Trent. Eu și cu Rick ne iubim. Jurămintele noastre de căsătorie sunt pe viață.

Se întinse și luă mâna lui inertă într-a ei. Părea oarbă, nu vedea răceala din privirile lui Rick, însă Cynthia vedea totul prea bine. El era legat de tatăl său, nu de Eleanor.

— Richard a anulat căsătoria acum câteva luni, continuă domnul Trent. Am încercat să vă trimitem o copie a documentului, dar a revenit la noi, fiindcă nu vi se cunoştea noua adresă.

Eleanor îşi scutură capul.

— De ce s-o anuleze? Suntem căsătoriţi. Nu-l lăsa să ne facă una ca asta, Rick. Parcă urma să-l înfruntăm împreună, nu ţii minte? Spune-i adevărul. Spune-i că ne iubim, că suntem soţ şi soţie.

Rick însă nu spunea nimic. Cynthia îl ura pentru laşitatea de care tocmai dădea dovadă.

— Fiul meu a anulat căsătoria, domnişoară Bartlett, pentru că v-aţi căsătorit ca să-l trageţi pe sfoară. Ştiaţi totul despre el şi despre moştenirea care-l aştepta, dar i-aţi ascuns adevărul referitor la propria dumneavoastră persoană. Să fi cunoscut adevărul despre familia dumitale, nu ar fi luat niciodată o asemenea decizie prostească. Din fericire, avocatul nostru a convins un judecător că sunteţi o femeie lipsită de scrupule care l-aţi păcălit pe Rick să se căsătorească fulgerător cu dumneavoastră, pentru banii lui.

— Asta-i o minciună sfruntată! sări Cynthia.

Pe faţa lui Eleanor se putu citi, pe rând, şoc apoi neîncredere, în timp ce se întorcea să-l privească pe Rick în ochi.

— Asta crezi tu, Rick?

El nu-i răspunse nimic. Îl privea ţintă pe tatăl său, lăsându-l pe acesta să vorbească în locul lui. Vocea celui mai în vârstă începea să crească treptat în volum, rostind fiecare cuvânt cu o furie glacială, mocnită.

— V-am studiat familia – şi mai ales familia mamei dumneavoastră – domnişoară Bartlett. Judecătorul şi autorităţile bisericeşti au căzut de acord că, de vreme ce nu exista niciun copil rezultat în urma unirii voastre, căsătoria de trei zile putea fi anulată.

Eleanor îşi ridică privirea spre Rick.

— Ai spus că mă iubeşti, îi spuse ea încetişor.

Calmul şi stăpânirea ei de sine o înspăimântară pe Cynthia mai mult decât dacă ar fi văzut-o izbucnind în lacrimi sau într-o criză de furie.

— Mi-ai spus că-ţi urăşti tatăl, că urăşti felul în care te-a manipulat întotdeauna, la fel cum face şi acum. Spune ceva, Rick.

El îşi drese vocea.

— Nu mi-ai spus adevărul despre tine, Eleanor.

— Nu m-ai întrebat niciodată despre familia mea, pentru că ţi-aş fi spus. Şi-apoi, nu mi-am imaginat niciodată că ar putea avea vreo importanţă pentru tine. Spuneai că mă iubeşti pentru ceea ce sunt, la fel cum te iubeam şi eu pe tine. Am căzut de acord că nimic altceva nu mai conta.

— Ei bine, contează. Nu mai suntem căsătoriţi, Eleanor.

— Poţi să-mi spui aici şi acum, cu toată sinceritatea, că nu m-ai iubit niciodată?

— Am crezut că te iubeam... atunci. Dar nu mi-ai spus niciodată adevărul despre părinţii tăi şi...

— Ce se schimba dacă ţi-l spuneam? Ei nu au nicio legătură cu viitorul pe care ni-l plănuiam. Vorbeam despre valori şi despre ce era cu adevărat important în viaţă, mai ţii minte?

— Şi familia este importantă. Bunicul meu a pus bazele acestei companii. Tata a lucrat din greu ca să îmi lase o moştenire. Sunt unicul lui fiu. Cum aş putea renunţa la toate astea? Mai ales când tu m-ai minţit.

— De fapt, nu e vorba despre familia mea, nu-i aşa? E vorba de bani. Întotdeauna e vorba de bani. La asta nu vrei să renunţi de fapt, nu-i aşa? Te-a ameninţat că te dezmoşteneşte dacă rămâi căsătorit cu mine.

Rick nu-i răspunse. Nici nu era nevoie. Expresia feţei lui era grăitoare. Cynthia se uită alarmată la Eleanor. Începea încet-încet să înţeleagă adevărul îngrozitor că omul pe care-l iubea o înşelase. Şocul acestui adevăr avea s-o dărâme mai rău decât presupusa lui moarte. Mina calmă şi imperturbabilă a lui Eleanor începea să se spulbere în timp ce încerca să se adune. Cynthia îşi dădea

seama că tremură din toate mădularele. Se duse lângă ea, o luă de braţ şi o ajută să se ridice în picioare. În aceste momente, Eleanor se temea cel mai mult că ar putea să se prăbuşească în faţa lui Rick şi a tatălui său.

— Haide, să plecăm, Eleanor. Nu ne-am înşelat, Rick Trent *este* mort. Nu se poate să fie altfel, pentru că duhneşte a cadavru!

Nimeni nu scoase niciun cuvânt în timp ce Cynthia o ajută pe Eleanor să ajungă la uşă, muzica clasică continuând să răsune plăcut, în fundal. Când Cynthia observă că Rick le urmează îndreptându-se spre maşina lui din capătul aleii, trebui să strângă tare din dinţi pentru a nu-i aplica un pumn.

— Laşule şi om de nimic! îi strigă ea. O! Ce noroc pe tine că nu înjur că ţi-aş spune drept în faţă cine eşti! Cum ai putut s-o minţi, s-o laşi să creadă că ai murit? Ai iubit-o, Rick. Ştiu că ai iubit-o.

— Credeam că ar fi mai bine pentru ea să creadă că am murit. M-ar fi jelit o vreme, apoi...

— Dar nu ar fi aflat niciodată ce nemernic eşti în realitate, nu? Ar fi crezut mai degrabă că ai murit iubind-o decât să afle adevărul, că i-ai dat papucii, de dragul bănuţilor lu' tata.

— Nu-i aşa de simplu, Cynthia.

— Cât de laş poţi fi! Nu o meriţi pe Eleanor. E mult prea bună pentru o lepădătură ca tine!

Rick se urcă în maşină şi trânti uşa, ţâşnind de pe alee, cu roţile scrâşnind zgomotos.

Niciuna dintre ele nu mai spuse nimic în timp ce Cynthia o conduse pe Eleanor prin cartierul liniştit spre staţia de autobuz. Călătoria cu autobuzul prin oraş la oră de vârf le păru o veşnicie. Următorul autobuz spre Bensenville nu pleca decât peste două ore şi avea să fie trecut bine de miezul nopţii când urmau să ajungă acasă.

Cynthia nu ştia ce să spună în timp ce şedeau una lângă cealaltă, pe banca tare din lemn, învăluite în fum de ţigară şi gaze de eşapament. Dar trebuia să spună ceva.

— Eleanor...

— Nu spune nimic, Cynthia, te rog. Chiar acum nu vreau să vorbesc.

Inima lui Eleanor se frânse în două când primise vestea morții lui Rick, dar cel puțin avea un dușman pe care să-l învinuiască de moartea lui, un dușman care în final fusese învins definitiv. Dar ce se întâmpla acum era incomparabil mai rău. De data asta inima ei fusese făcută țăndări, imposibil să mai poată fi refăcută vreodată, iar lovitura ce-i fusese aplicată era intenționată. De data asta dușmanul era însuși bărbatul pe care-l iubea, iar Cynthia se temea că reușise s-o distrugă complet.

O săptămână mai târziu după ce se întoarseră în Riverside, poștașul le aduse un plic gros, recomandat, adresat lui Eleanor Bartlett. De îndată ce Eleanor dădu cu ochii de numele lui Rick la adresa expeditorului, i-l întinse Cynthiei.

— Trimite-l înapoi. Orice-ar fi, nu-mi mai trebuie nimic.

Se întoarse și stătu cu spatele la Cynthia, privind în gol pe geam. Lacrimile îi încețoșau privirea Cynthiei în timp ce desfăcu plicul și scoase din el un document cu însemnele oficiale ale Statului New York. Căsătoria dintre Eleanor Bartlett și Richard Trent al III-lea fusese în mod oficial anulată. În plic se mai afla și un teanc de obligațiuni de război, emise de Guvernul Statelor Unite – în valoare de cinci mii de dolari – și un bilețel din partea lui Rick:

Eleanor,

Nu am vrut niciodată să te rănesc. Te rog acceptă banii aceștia, împreună cu scuzele mele sincere, și folosește-i ca să-ți continui școala.

Rick

Multă vreme, Cynthia se temu să mai scoată vreo vorbă.

— Rick ți-a trimis actele oficiale și niște bani, spuse ea în cele din urmă.

— Nu-mi trebuie banii lui mizerabili. Trimite-i înapoi.

— Cred că ar trebui să-i accepți, Ellie. Măcar cu asta ți-e dator. Îi poți folosi să o iei de la început și...

— Nu se poate lua nimic de la capăt, spuse Eleanor cu vocea plată. Nu-i decât un mit. Nu putem scăpa niciodată de trecutul nostru. Ne urmărește oriunde ne-am duce. Toate lucrurile pe care le-au făcut părinții noștri și pe care le-au făcut părinții lor mai înainte ne urmăresc și nu putem scăpa de ele.

Disperarea din vocea lui Eleanor o alarmă pe Cynthia. Își amintea că domnul Trent folosise ceva din trecutul lui Eleanor drept argument pentru a le anula căsătoria, însă Cynthia nu-și închipuia ce anume din trecutul ei era atât de îngrozitor încât să nu merite o a doua șansă. Eleanor nu vorbea niciodată despre familia ei, iar Cynthia nu se pricepea să scormonească în viața altuia, dar trebuia să o convingă cumva pe Eleanor să păstreze banii. Rick îi datora oricum mult mai mult de atât.

— Ellie, nu-i oferi lui Rick posibilitatea să-ți distrugă viața în felul acesta. E un mincinos laș care a folosit cine știe ce argument inventat ca să pună mâna pe banii lu' taică-su. Serios, poți să o iei de la capăt... eu așa am făcut. Am scăpat de viața mea de provincie, mulțumită ajutorului pe care mi l-ai dat. Și tu poți să o iei de la capăt.

Eleanor nu-i răspunse.

Cynthia răsuflă și încercă din nou.

— Uite, Rick ți-a făcut o chestie îngrozitoare și știu că te-a rănit cumplit, dar acceptă banii ăștia, Ellie. Îi poți folosi pentru facultate și să îți faci cariera pe care ți-ai dorit-o dintotdeauna. O meriți.

Eleanor își întoarse fața spre ea, privind-o cu ochi stinși, abătuți. O femeie moartă.

— Nu... Nu merit nimic.

CAPITOLUL 19

Riverside, New York, 1946

Cynthia își studie imaginea în oglinda din baie, mulțumită de ce vedea. Părul blond, prins într-un coc franțuzesc elegant, strălucea ca aurul alb în bătaia luminii. Machiajul era la fel de încântător și desăvârșit ca al unui star de cinema, iar noua ei rochie neagră de seară va face cu siguranță câteva capete să se întoarcă – meritându-și astfel fiecare bănuț cheltuit pe ea.

Se uită la ceas. Era încă prea devreme să coboare pentru a-și aștepta pretendentul. Se învoise să se întâlnească cu el în fața magazinului Valley Food Market, nedorind să-l pună să urce scările șubrede ce duceau la apartamentul ei și să vadă unde locuia. Îi putea spulbera toată imaginea de femeie din lumea bună pe care încerca să și-o creeze.

Cynthia stinse lumina din baie și intră în sufragerie ținând în mână pantofii cu tocuri înalte. N-avea niciun rost să-i încalțe decât în ultima clipă. Tocmai căuta o bucată de hârtie și un creion pentru a-i lăsa un bilet lui Eleanor, când auzi sunet de pași urcând încet scările, apoi o cheie răsucindu-se în broască. Își ridică surprinsă privirile, când o văzu pe Eleanor intrând în apartament.

— Ai venit devreme. Tocmai îți scriam un bilet.

— Da, lucrurile nu se mișcau cine știe ce la restaurant, iar eu sunt frântă de oboseală. I-am dat mesele mele altei chelnerițe și am venit acasă.

Se prăbuși pe canapea de parcă picioarele nu o mai țineau nicio clipă în plus, apoi se întinse pe spate. Cynthia era pe punctul s-o întrebe cum se putea simți atât de obosită după doar trei ore de lucru într-o seară destul de liniștită la restaurant, dar Eleanor îi luă vorba din gură.

— Unde te duci așa gătită? N-am mai văzut rochia asta pe tine până acum.

— E nou-nouță. Cum arăt?

Făcu câțiva pași și o piruetă, încet, ca un manechin versat.

— De milioane. Te-ai transformat într-o adevărată doamnă, Cynthia. Cu toate că nu-mi pot imagina vreun bărbat aici în Riverside care să merite o parteneră atât de elegantă. Cine e norocosul?

Cynthia ezită, temându-se să-i răspundă. Nu-i mai povestise mare lucru lui Eleanor despre viața ei socială din seara când se certaseră fiindcă Eleanor refuza să mai iasă la întâlniri. La noul loc de muncă, Eleanor ceruse expres turele din seara de vineri și de sâmbătă și era de obicei la lucru atunci când Cynthia ieșea, iar când se întorcea ea deja dormea adânc.

— E doar un tip pe care l-am întâlnit la lucru, spuse ea, uitându-se din nou la ceas.

— Haide... Spune-mi cine e.

Eleanor zâmbi, dar fără pic de căldură.

— Ești îmbrăcată prea elegant pentru vreunul dintre nesuferiții de la linia de asamblare. E vreunul dintre agenții de vânzări?

— Nu... E șeful meu.

— Șeful tău! Uau, asta da noutate. Nu știam că șefii au voie să iasă cu secretarele lor.

— Nu există nicio lege care să o interzică, spuse Cynthia, zâmbind timid.

Nu se putea abține să nu zâmbească atunci când se gândea la Howard.

— Am mai ieșit de câteva ori la cafea sau la câte un film și întotdeauna ne distrăm de minune. Povestim despre tot ce mișcă sub soare. Dar acum am ajuns într-un punct care sper să reprezinte momentul de cotitură al relației noastre. Mă scoate la o cină dansantă la clubul lui.

— Ptiu! Propriul său *club*? Zâmbetul lui Eleanor dispăru cu desăvârșire. Tu ai înnebunit?

— Nu... de ce?

Eleanor se ridică în şezut pe canapea, încruntându-se supărată.

— Cine-i tipul? Spune-mi cum îl cheamă.

Cynthia nu prea vroia să-i răspundă.

— Îl cheamă Howard... Howard Hayworth.

— Nu-i ăsta dintre acei Hayworth care tocmai au cumpărat fabrica de piese electronice?

— Păi, cam aşa. Fabrica este proprietatea tatălui lui Howard. Dar ce contea...

— Cynthia! Nu mi-ai spus că lucrezi pentru fiul proprietarului şi cu atât mai puţin că ieşi cu el!

— De ce te enervezi acum? Ar trebui să te bucuri pentru mine. Howard avea nevoie de o secretară şi m-a ales pe mine din tot biroul de dactilografe. Acum ieşim împreună. De ce te superi aşa?

— Cât de naivă poţi fi! Tu chiar nu vezi că se foloseşte de tine? Şi normal că te-a ales pe tine... eşti superbă. Dar ai fi tare proastă să te încrezi într-un bogătan răsfăţat ca el. Fugi, Cynthia! Fugi înainte să te rănească.

— Nu toţi bogaţii sunt Rick Trent, spuse ea încetişor. Chiar nu te poţi bucura deloc pentru mine?

— O să fiu foarte bucuroasă atunci când o să-i spui tipului ăsta să se ducă încotro vede cu doi ochi. Te avertizez pentru binele tău: scapă de el înainte să o păţeşti.

— Ştiam că n-ar fi trebuit să-ţi spun despre el, spuse Cynthia furioasă. Dacă tu nu mai vrei să trăieşti, îţi imaginezi că ar trebui să facă toţi ca tine. Nu ai vrut să vii cu mine la şcoala de secretare, ai renunţat la visul tău de a urma o şcoală şi de a-ţi face o carieră, iar acum începi să nu te mai îngrijeşti nici de felul în care arăţi. Te îmbraci şleampăt, coafura ta este o catastrofă. Am impresia că te complaci cu gândul că n-ai nicio valoare, că nu meriţi lucruri frumoase şi haine decente. Ştiu că ce ţi-a făcut Rick a fost îngrozitor, dar eşti de prea multă vreme deprimată. M-aş bucura dacă ai merge iar la terapeut, Ellie. Trebuie să te laşi ajutată!

— Țin să te informez că nu am doar o depresie. Sunt bolnavă. Doctorii nu sunt siguri încă despre ce e vorba, dar sunt obosită tot timpul. Nu am niciun pic de energie să mă duc la școală. Și nu mă simt capabilă să-mi irosesc timpul și banii ca să mă înțolesc așa, doar ca să impresionez un bărbat. Încerc să te previn spre binele tău să nu te încrezi în mizerabilul ăsta de Hayworth, iar tu te repezi la mine! Mulțumesc frumos!

Se duse împleticindu-se în dormitor, trântind ușa în urma ei.

Cynthia știa că ar fi trebuit să își ceară scuze, însă nu avea timp. Și-apoi, cum îndrăznea Eleanor să-l critice pe Howard, când nici măcar nu-l întâlnise vreodată? Își puse pantofii și-și înșfăcă poșeta, trântind la rândul ei ușa de la intrare.

Cynthia era pe cale să se îndrăgostească. Seara petrecută la cina dansantă împreună cu Howard fu una de poveste. Cenușăreasa valsând mână în mână cu prințul ei fermecător, plutind pe sub candelabre scânteietoare, sorbind din cupe de șampanie. Clubul din Bensenville era cel mai elegant local în care intrase Cynthia vreodată, mâncarea fu cu totul deosebită, orchestra – sublimă. Iar când Howard o conduse afară pe balcon, sub cerul acoperit de o puzderie de stele, și o sărută pentru întâia oară, se simțea de parcă murise și ajunsese de-a dreptul în rai.

— Cât de frumoasă ești, Cynthia, îi șopti el la ureche. Cum de-am fost atât de norocos să te găsesc?

Se întoarse acasă după întâlnirea cu el plutind parcă... și era limpede că nu-i putea povesti nimic din toate astea lui Eleanor.

Luni, o florărie trimise o duzină de trandafiri roșii la apartamentul fetelor. Ochii Cynthiei se umplură de lacrimi când citi bilețelul alăturat: „Nu reușesc să mi te scot din gând, Howard". Dar când își ridică privirea, dădu cu ochii de Eleanor care scutura din cap, încruntată.

— Te rog, bucură-te pentru mine, Ellie. Nu vreau să ne despartă treaba asta.

— Cum să mă bucur când știu că o să te rănească?

— Howard nu este Rick Trent.

Eleanor pufni enervată, apoi smulse un plic de pe masă.

— Ascultă, fratele meu vrea să vină în vizită. Te superi dacă stă la noi câteva zile?

Cynthia nu ştia de ce schimbase Eleanor subiectul, dar îi era recunoscătoare.

— Deloc! Nu e nicio problemă.

Eleanor părea să aibă o relaţie apropiată cu fratele ei, iar Cynthia spera ca acesta să o poată ajuta să iasă din starea ei de depresie.

— Promite-mi doar un singur lucru, spuse Eleanor. Nu vreau ca Leonard să afle de Rick.

— Vrei să zici că nu i-ai spus niciodată că te-ai căsătorit?

Eleanor dădu din cap că nu.

— Şi nu vreau să te ia gura pe dinainte. Îmi promiţi?

— Nu crezi că te-ar ajuta dacă ai vorbi cu fratele tău despre...

— Nu! Tu nu-l cunoşti pe Leonard. I-ar omorî şi pe Rick, şi pe taică-su. Şi oricât de mult mi-aş dori să-i văd pe amândoi loviţi de o moarte cumplită, nu vreau ca Leonard să ajungă din cauza lor pe scaunul electric. Tu... Te rog, doar să nu-i spui nimic din toate astea.

— N-o să-i spun. Dar... pari destul de apropiată de Leonard... i-ai scris pe toată durata războiului. De ce nu i-ai spus niciodată că te-ai căsătorit?

Eleanor dădu din umeri.

— Pur şi simplu nu i-am spus.

Cynthia duse trandafirii în bucătărie ca să-i pună în apă. Trăia de mai bine de trei ani de zile sub acelaşi acoperiş cu Eleanor şi încă nu reuşea să o înţeleagă deloc.

O săptămână mai târziu sosi şi Leonard, dar nu singur. Îl aduse cu el şi pe prietenul lui, Donald Gallagher. Perechea ciudată care – din pricina nepotrivirilor dintre cei doi – îi amintea Cynthiei de Stan şi Bran. Leonard era înalt şi slab, cu părul negru şi atât de melancolic tot timpul încât Cynthia renunţă curând la speranţa că ar fi putut-o scoate pe Eleanor din depresie. Donald

era opusul lui: un ins scund, îndesat, fără nicio grijă pe lume, cu părul roșcat și plin de pistrui. Semăna, după părerea Cynthiei, cu Mickey Rooney.

Era convinsă că – văzându-le apartamentul minuscul și cât de strâmt era pentru patru persoane – nu aveau să zăbovească prea mult pe la ele. Practic, cei doi bărbați nu prea aveau pe unde să se culce. Dar aceștia se simțiră foarte repede ca acasă, de parcă apartamentul ar fi fost cât se poate de spațios. La două zile după sosire, își suiră cu greu o saltea pe scări – culeasă de pe cine știe unde – încât Donald să poată dormi în sufragerie pe jos. Leonard dormea pe canapea. Sacii și rucsacurile lor erau peste tot, iar cei doi înfulecau de trei ori pe zi fără să sinchisească să dea vreo mână de ajutor. Niciunul nu făcea curat în urma lui, lăsându-și prin chiuvetă spuma de ras folosită, prosoapele ude pe pardoseală și sticlele goale de bere cam peste tot. Eleanor, care fusese cândva cea mai ordonată dintre ele două, nu părea să ia seama la nimic din toate astea.

Spre sfârșitul celei de-a doua săptămâni, Cynthiei îi venea să urle. Într-o seară pregătise cartofi piure și ruladă de carne la cuptor pentru cină, apoi luă cuvântul de îndată ce toți se așezaseră.

— Și, Donald, ce planuri ai, acum că s-a terminat războiul?

— Păi, nu există limite... luna de pe cer! spuse el zâmbind cu gura până la urechi. Vreau tot ce-și doresc și ceilalți: o casă nouă, o mașină nouă... Visul american.

— Excelent, spuse ea. Și cam cum vrei să ajungi la ele? Am auzit că le dau bani soldaților care vor să se înscrie la facultate. Te-ai gândit să te întorci la școală?

— Nu, asta nu-i de mine. Leonard e intelectualul, nu eu.

Luă încă o felie de ruladă direct cu mâna de pe platou, apoi își linse degetele.

— Tu și Donald aveți o mulțime de lucruri în comun, Cynthia, spuse Eleanor. Și el a crescut la o fermă. Și amândoi sunteți fascinați de visul american... atâta doar că tu ești hotărâtă să te căsătorești cu un bogătan, nu-i așa, Cynthia?

Tonul lui Eleanor era puțin răutăcios. Cynthia își mușcă limba să nu-i răspundă înapoi. Mai întâi trebuia să se debaraseze de necioplitii ăștia doi, după care putea încerca să-și repare relația cu Eleanor. Arboră un zâmbet.

— Ei bine, Donald, dacă și tu cauți vreo femeie bogată, ai face bine să te muți în alt oraș, Riverside-ul nu e potrivit. Pe-aici nu prea e rost de așa ceva.

Donald pufni în râs.

— Prietenul meu Leonard nu mi-ar ierta-o niciodată dacă m-aș însura cu o individă bogată. Urăște clasa sus-pusă, nu, Leonard?

Leonard dădu doar din cap și se servi cu ultima porție de cartofi piure. Cynthia simți cum își pierde răbdarea.

— Așa, și să înțeleg atunci că amândoi aveți de gând să vă găsiți ceva de lucru pe aici?

— Eu caut oportunități de investiții, spuse Donald rânjind. Am câștigat o sumă frumușică jucând poker în timpul războiului și caut oportunități să-mi cresc veniturile.

— Serios? Jucând poker?

Încercă să nu pară sceptică.

— Mai mult. Știu un tip care poate paria pe un cal în Belmont pentru mine, oricând poftesc. Nu aștept decât un pont sigur.

Cynthia chiar se întrebase ce era cu ziarele acelea răspândite prin toată casa. Evident, Donald urmărise cursele de cai, așteptând pontul cel sigur.

— Dar parcă era ilegal să pariezi prin intermediar?

— E, nu-i decât un hobby de-al meu, spuse el ridicând din umeri. Hai, relaxează-te și tu puțin, Cindy.

— O, să nu-i mai spui vreodată *Cindy,* replică Eleanor teribil de batjocoritoare. Îi amintești de viața ei de la fermă. Acum îi place să fie cunoscută ca *Cynthia*. Și *niciodată* nu se abate de la regulile ei. Pe vremea când încă locuiam în vechiul apartament, dacă încercam să încălzesc o supă, se purta de parcă aș fi încălcat una din Cele Zece Porunci. Mi-au trebuit câteva săptămâni întregi s-o conving că nu era un păcat de moarte.

— Ei bine, când o să vadă câți biștari o să scot pe curse, o să fie convinsă pe deplin. Tu ce zici, scumpete? o întrebă el pe Eleanor. Ai ceva bănuți pe care ți-ar plăcea să-i investești? I-aș putea paria împreună cu ai mei.

— Poate..., spuse Eleanor, zâmbind ușor. Te anunț eu.

Cynthia se gândi la cei cinci mii de dolari pe care i-i trimisese Rick lui Eleanor în obligațiuni și se cutremură. Din câte știa, Eleanor nu-i trimisese înapoi. Probabil erau îndesați într-unul din sertarele biroului ei, la un loc cu hârtiile de divorț.

— Dar tu, Leonard? îl întrebă Cynthia, refuzând să se dea bătută așa de ușor. Ce planuri ai pe termen scurt?

El se lăsă pe spate încruntat, încrucișându-și degetele, de parcă s-ar fi pregătit să țină vreun discurs serios.

— America se îndreaptă în direcția greșită, începu el. În loc să ne aventurăm în această cursă materialistă, s-ar cuveni să ne ocupăm de nedreptățile îngrozitoare care s-au dezvoltat între cele două clase sociale. Am studiat teoria marxistă și cred că a venit timpul ca proletariatul Americii să se ridice și să pretindă ceea ce îi aparține de drept. Această națiune a fost clădită pe sudoarea și munca lor, dar nu li s-a făcut parte dreaptă din bogăție și...

El nu se opri aici, însă Cynthia nu mai auzi restul. Situația era mult mai gravă decât își imaginase. Găzduia doi pierde-vară – un cartofor și un comunist – și nici unul dintre ei nu părea să aibă vreun plan concret pentru viitor.

Eleanor își iubea fratele, și el se purta foarte frumos cu ea, însă Donald Gallagher se ținea de Leonard ca râia, iar Cynthia nu putea să-l găzduiască numai pe unul. Era greu să-i spui unuia ca Donald să dispară din fața ta, pentru că era atât de blajin de felul lui. Nu ar fi făcut rău niciunei muște. Dar era un parazit de meserie, care se aciuase pe lângă Leonard Bartlett și care știa foarte bine să se dea pe lângă oameni deștepți.

Pe măsură ce timpul trecea, devenea tot mai clar și faptul că Donald începea să se îndrăgostească de Eleanor. Îi aducea flori pe care le strângea de pe mormintele din cimitir și i le oferea cu

un zâmbet nevinovat pe față. Când era liberă, o lua cu el la hipodrom și se distrau de minune împreună. O urmărea peste tot, ca un cățeluș, îndrăgostit lulea de ea, spunându-i că are ochi precum topazul și alte asemenea banalități.

Eleanor părea flatată de venerația lui, de parcă nu-i venea să creadă că cineva ar mai putea s-o iubească – iar Donald Gallagher era tot ceea ce i se mai cuvenea acum. Și nu semăna cu Rick Trent câtuși de puțin. Eleanor avusese întotdeauna o slăbiciune pentru bădărani ca Donald. Cynthia își aminti când dansase cu soldatul acela banal, ciudat, în seara în care îl cunoscuseră pe Rick, spunându-i Cynthiei că îi socotea drăguți pe băieții de la țară. Era imposibil ca Eleanor să fie atât de proastă să se încurce cu Donald, nu?

Dar între zilele aglomerate de la serviciu și serile romantice cu Howard, Cynthia nu prea avea când să-și exprime nemulțumirea față de Eleanor pentru că musafirii ei nu mai catadicseau să plece. Mai ales de când bărbații își făcuseră obiceiul să plece de-acasă ori de câte ori se ivea ocazia să fie luați la rost.

Cynthia era conștientă că se îndrăgostea tot mai mult de Howard și el de ea. Se cam săturase să se întâlnească mereu pe stradă, în fața magazinului Valley Food Market, și ar fi vrut să-l invite în apartament, dar nu îndrăznea, cu cei doi coate-goale pierzând vremea pe-acolo. Nu dădea bine să împarți un apartament cu doi ciudați ca ei. Și-apoi se temea de faptul că aveau să-i sară în cap lui Howard pentru inadmisibila infracțiune de a fi fost bogat.

După ce se scurseseră trei luni și cei doi tot nu dădeau niciun semn că ar vrea să plece, Cynthia se duse într-o seară la restaurant, să stea de vorbă cu Eleanor. Își alese un scaun la mesele la care servea ea și comandă un suc cu înghețată, apoi îi spuse:

— Am putea sta de vorbă câteva minute?

Eleanor umplu un pahar înalt cu suc, adăugă două cupe de înghețată de vanilie, vârî un pai și spuse:

— Sigur. Care-i treaba?

Semăna cu un boxer care-și pregătea garda.

— Uite ce e, nu prea pot să ți-o spun pe ocolite, așa că merg de-a dreptul: Leonard și Donald trebuie să-și găsească altă locuință. Au trecut deja trei luni. Nu mai am pic de intimitate, apartamentul a ajuns o maghernită și ne mănâncă până și urechile. M-am săturat, Eleanor. Sunt băieți de treabă... dar a venit timpul să-și vadă de-ale lor.

— Și unde ar trebui să se ducă dacă nu au niciun ban?

Cynthia se juca prin înghețată cu lingurița.

— Dar măcar și-au căutat vreun loc de muncă?

— Cum adică? Și normal că au căutat. Nu prea găsești de lucru, doar știi. De ce nu-i spui prietenului tău sus-pus să le găsească ceva de lucru la fabrica lui?

Gândul că Leonard și Donald ar putea avea de-a face cu Howard Hayworth o făcu pe Cynthia să se înfioare. Voia să-i vadă plecați din Riverside și din viața ei, nu să lucreze pentru compania prietenului ei. În toată această perioadă, Leonard nu reușise s-o binedispună pe Eleanor mai mult decât Cynthia. De fapt, tendințele lui comuniste păreau să hrănească ura lui Eleanor față de oamenii bogați. Cynthia sorbi îndelung din sucul din fața ei, gândindu-se ce opțiuni avea.

— Dacă îi ajut să-și găsească de lucru la fabrică, promiți că o să-și găsească o locuință?

— Sigur! Ce vrei să insinuezi, Cynthia?

— Nimic! Doar mă simt strivită de toate astea, atâta tot. Am devenit irascibilă. În fiecare dimineață trebuie să umblu ca pe ouă prin propria bucătărie înainte să mă duc la serviciu, în timp ce ei sforăie ca niște tractoare. În unele zile abia reușesc să ajung la ușă, pentru că salteaua lui Donald îmi blochează calea. Îmi vreau iarăși intimitatea înapoi.

— De ce nu recunoști, pur și simplu, că nu îți place de ei?

Cynthia împinse paharul din fața ei și se ridică.

— Nu am nimic cu niciunul din ei, spuse ea, strângând din dinți. Dar chiar și Sfântul Petru și Moise m-ar călca pe nervi dacă

ar dormi trei luni de zile în sufrageria mea. O să întreb dacă au vreo slujbă la fabrică.

Scoase o hârtie de un dolar din poșetă și i-o trânti pe tejghea.

Cynthia detesta să-i ceară vreun favor lui Howard, dar el îi datora un contraserviciu. La o săptămână după ce Leonard și Donald s-au angajat la Hayworth Electronics, și-au închiriat o casă dărăpănată de cealaltă parte a râului, în mahalaua orașului. Casa era de vânzare, dar proprietarul acceptă ca cei doi bărbați să o închirieze, cu condiția să o elibereze de îndată ce se ivea vreun cumpărător. Cynthia nu pricepea cum un om cu mintea întreagă ar putea cumpăra asemenea dărăpănătură, așa că acea casă părea răspunsul la rugăciunile ei – atâta doar că Leonard și Donald încă mai dădeau pe la apartamentul lor, cerșind tot timpul mâncare. Își dădu seama că ar fi vrut să scape de toți, inclusiv de mohorâta Eleanor.

Într-o după masă, în timp ce Cynthia ședea la biroul ei, dactilografiind o scrisoare, îl auzi pe Howard chemând-o prin interfon:

— Ați putea să veniți puțin, domnișoară Weaver? întrebă el.

— Desigur, domnule Hayworth.

Nu se putu abține să nu zâmbească. Se adresau unul altuia foarte formal la locul de muncă și nu spuseseră absolut nimănui că ieșeau împreună, însă Cynthia știa că fiecare avea ochi în cap și că oricine putea vedea oricând că erau îndrăgostiți unul de celălalt. Howard o chema în biroul său cel puțin o dată pe zi ca să o poată săruta, iar ea ieșea de acolo cu rujul șters și cu părul răvășit. Își închipuia că și acum o chema din același motiv și deja și-l imagina așteptând-o lângă ușă s-o ia în brațe. Dar când intră, îl găsi la birou, cu o mină foarte serioasă. Îi făcu semn să se așeze.

— Howard, ce s-a întâmplat?

— E vorba despre cei doi prieteni ai tăi... Bartlett și Gallagher.

Se juca cu stiloul în mână, învârtindu-l printre degete.

— Îmi pare rău, draga mea, dar la sfârșitul săptămânii ăsteia va trebui să-i dau afară. Știau că pentru primele șase luni sunt angajați doar de probă și abia după aceea urma să se ia o decizie definitivă. Am vrut doar să te înștiințez: vor fi dați afară.

— O, nu, suspină Cynthia. Și-i imagina deja revenind în apartamentul ei, stabilindu-și cartierul general în sufrageria minusculă și simți cum i se umplu ochii de lacrimi.

— Îmi pare rău, Cynthia, dar nu am încotro. Cum să-ți spun... cineva fură lucruri din vestiar, iar toate dovezile îl indică drept autor pe Gallagher. Și a fost avertizat nu o dată să înceteze cu pariurile în incinta fabricii. Nici că-i pasă. Leonard Bartlett este o pușlama de altă speță. A făcut ravagii, a încercat să organizeze un sindicat al muncitorilor între angajații noștri. Credem că muncitorii noștri sunt tratați decent și ultimul lucru de care avem nevoie este o uniune sindicală care să agite spiritele... Scumpa mea, te rog, nu plânge. Știu că erau prietenii tăi...

— Nu sunt prietenii mei, Howard. Nu de asta plâng. Își șterse ochii, atentă să nu-și întindă rimelul. Sunt prietenii colegei mele de apartament, iar vestea asta o s-o doboare. Dar știu că ai dreptate, sunt niște scandalagii. Și mă bucur că mi-ai spus.

O ajută să se ridice în picioare și o strânse în brațe.

— Cât de sensibilă este inima ta, Cynthia. Te iubesc atât de mult.

O sărută înainte ca ea să apuce să-i spună că și ea-l iubea, la rândul ei.

Cynthia se aștepta ca Eleanor să se supere foc când o să audă vestea că Leonard și Donald fuseseră dați afară, dar nu fu pregătită de potopul de furie care se abătu asupra ei. Mult după miezul nopții – când cei doi bărbați plecaseră în cele din urmă la casa lor – Eleanor continua să se plimbe de colo-colo, înfuriată de nedreptatea ce li se făcea. Cynthia știa că adevărata țintă a urii lui Eleanor era Rick Trent și tatăl lui, dar o durea să vadă cum îl împroașcă cu venin pe bărbatul pe care-l iubea.

— M-am săturat, Eleanor, spuse ea în cele din urmă. Noapte bună. Mă duc să mă culc.

— Cum poți să-l mai iubești pe Howard Hayworth după ce le-a făcut acestor doi oameni cumsecade?

— Ascultă, nu am vrut să spun nimic de față cu Donald, dar motivul pentru care a fost dat afară e că fura din vestiarul muncitorilor.

— Minţi!

— Şi a fost avertizat să înceteze cu pariurile în fabrică, dar nici nu i-a păsat. De asta l-au pus pe liber.

Intră în baie şi începu să se dezbrace, sperând că Eleanor avea să înceteze şi că nu va mai fi nevoită să-i spună adevărul şi despre Leonard. Dar Eleanor năvăli în baie după ea, cu mâinile în şolduri, nevrând să renunţe.

— Nu ţi-a plăcut niciodată de Donald, încă de la bun început, nu-i aşa? Şi-acum ai reuşit să-i întorci şi pe cei de la serviciu împotriva lui.

— Nu-i adevărat. Nu am spus nimănui absolut nimic despre el sau despre fratele tău sau despre oricine altcineva – nici măcar lui Howard. Eleanor, doar ştii că Donald este un escroc. De ce îi acuzi pe toţi şi îl menajezi tocmai pe el?

— Toate astea nu sunt decât minciuni. Leonard nu joacă jocuri de noroc şi, cu toate astea, şi pe el l-au dat afară.

Cynthia se lăsă să cadă pe pat, prea obosită pentru a continua certa. Ştia că Eleanor nu o să creadă cu niciun chip adevăratul motiv pentru care fusese concediat Leonard. Iar dacă Cynthia continua să-i ia apărarea lui Howard şi să-i critice pe Donald şi pe Leonard, atunci probabil că aici urma să se sfârşească prietenia lor. Dar în clipa aceea era atât de obosită de toţi şi atât de sătulă să mai trăiască alături de o colegă de apartament atât de posacă şi de două secături, încât nu-i mai păsa ce se întâmpla mai departe.

— Ascultă, Eleanor. Pe Leonard l-au dat afară pentru că instiga oamenii să se organizeze într-un sindicat. Nimeni nu vrea să mai audă toate prostiile comuniste pe care le debitează tot timpul. Suntem un popor creştin, o democraţie...

— Unde libertatea de exprimare este un drept pe care Leonard îl are!

— Dar nu în incinta fabricii. De ce ar trebui ca Hayworth să ţină un angajat care nu face altceva decât să-i vorbească permanent de rău pe la spate?

Se sui în pat și își trase pătura până sub bărbie.

— Nu vreau să ne mai certăm pe tema asta, Ellie. Noapte bună.

— Poate că a venit vremea să ne vedem fiecare de drumul nostru, spuse Eleanor. Este clar că Leonard și Donald nu mai sunt bineveniți aici, așa că nici eu nu mă mai simt binevenită.

— Nu am spus niciodată că nu sunt bineveniți. Ești cea mai bună prietenă a mea; nu am nimic cu tine.

— Dar continui să te întâlnești cu prietenul tău snob și bogat, cu toate câte le-a făcut fratelui meu și prietenului lui.

— Și-au făcut-o cu mâna lor, spuse Cynthia oftând. Și da, sunt îndrăgostită de Howard și el mă iubește la rândul lui.

— Atunci eu am plecat de aici. Nu suport să văd cum te distruge bărbatul acela, la fel cum a făcut-o Rick cu mine.

— Nu voi păți la fel ca tine.

— O să mă mut mâine dimineață la prima oră.

Cynthia spera ca de dimineață Eleanor să vadă lucrurile altfel și să se răzgândească. Însă Eleanor se trezi devreme în acea sâmbătă și se apucă să-și facă bagajele. Leonard reuși să împrumute mașina cuiva și împreună cu Donald o ajutară să se mute în casa lor prăpădită, de cealaltă parte a râului.

Când se lăsă seara peste apartamentul cufundat în liniște, Cynthia se simți pentru prima oară liberă, după luni de zile. Se apucă de curățenie generală și următoarea sâmbătă îl invită pe Howard la cină. Trei luni mai târziu, el o ceru în căsătorie.

Într-un oraș atât de mic ca Riverside, nu trecu mult până când Cynthia află că Eleanor încasase obligațiunile de război, după care cumpără căsuța de dincolo de râu. Însă Cynthiei nu-i păsa ce bârfea lumea. Eleanor încă era cea mai bună prietenă a ei și ar fi vrut s-o aibă alături la pregătirile pentru nuntă. Într-o duminică dimineața, traversă tot orașul și se duse de bătu la ușa lui Eleanor.

— Ce vrei? o întrebă Eleanor. Crăpă doar ușa, însă nu ieși afară, de parcă s-ar fi pregătit să i-o trântească Cynthiei în nas.

— Vreau să stăm de vorbă, Ellie. De ce nu mă inviți înăuntru?

— Mai avem de amenajat puțin pe-aici. Nu putem primi musafiri încă.

Din puținul pe care Cynthia îl putu vedea prin crăpătura ușii, Eleanor fusese mai mult decât evazivă. Leonard și Donald fuseseră din totdeauna niște nătângi, dar nu Eleanor. Cynthia își aminti cum obișnuia să curețe apartamentul de deasupra pompelor funebre – înarmată cu șorț și batic, cu muzica lui Glenn Miller în fundal – și o cuprinse jalea.

— Ce s-a întâmplat, Eleanor? murmură ea.

— Ce vrei să spui?

— Ce s-a întâmplat cu noi? Cu prietenia noastră? Am trecut prin atâtea împreună... nu putem arunca toate astea pur și simplu la gunoi.

Dar femeia ofilită și murdară din fața ei era o străină. Eleanor cea stilată și elegantă, cea care-i schimbase într-atât viața Cynthiei, care râsese și iubise și plânsese alături de ea, dispăruse cu desăvârșire.

— Tu ai aruncat totul la gunoi, Cynthia, pentru prietenul tău bogătan.

— De ce mă pui să aleg între el și tine? Uite, n-am venit aici să ne certăm. Am venit să te rog să fii domnișoara mea de onoare..., dar se opri de îndată ce o văzu pe Eleanor cât de vehement scutura din cap. Refuzul ei o răni mai mult decât orice altceva, dar mai încercă o dată.

— Te rog, măcar gândește-te la asta.

— Nu. Noi două nu avem nimic în comun, Cynthia. Avem sisteme de valori diferite, stiluri de viață diferite. Nu vreau să mai calci pe aici și sunt convinsă că nici Howard Hayworth nu dorește să te mai învârți pe aici.

Cynthia nu își mai putu reține lacrimile.

— Eleanor, de ce nu putem rămâne prietene?

— Pentru că nu am nevoie de prietenia ta și nici tu de-a mea. Adio, Cynthia. Să ai o viață frumoasă.

Și închise ușa.

PARTEA A CINCEA

Kathleen și Joelle

2004

CAPITOLUL 20

Riverside, New York

— Să-ți mai torn puțină cafea? o întrebă Cynthia când își termină de depănat povestea. Joelle, ce zici de niște limonadă?

— Nu, mulțumesc! răspunseră amândouă într-un glas.

Kathleen se simțea de parcă ar fi fost lovită de o bombă. Se întrebă dacă povestea lui Eleanor o șocase în egală măsură și pe Joelle. Kathleen pricepu în cele din urmă de ce mama ei disprețuise o viață întreagă bogăția și pe cei bogați, dar adevărul gol-goluț o tulbură teribil. Își amintea opoziția mamei ei față de colegiul de „snobi". „Băieții pe care o să-i întâlnești acolo n-or să se căsătorească în veci pururi cu cineva din mediul nostru", își aminti vorbele mamei sale. „Cel puțin, la colegiul local vor fi și alții ca tine."

Kathleen fu uimită, dar totodată și profund emoționată de această incursiune în trecutul mamei ei. Își dorea să fi știut cu ani în urmă că Eleanor fusese înșelată cu atâta cruzime și că rămăsese cu inima frântă după aceea. Umilințele mărunte din copilăria lui Kathleen îi păreau dintr-odată lipsite de importanță comparativ cu rănile adânci pe care le suferise mama ei.

— L-am născut pe Ron la vreo zece luni după ce mă căsătorisem cu Howard, continuă Cynthia, iar May Elizabeth s-a născut doi ani mai târziu. Eleanor te-a născut pe tine cam în aceeași perioadă. Am fost atât de bucuroasă să văd că tu și May v-ați împrietenit.

Kathleen se lupta din răsputeri să-și adune gândurile dezlânate, ca să-și amintească pentru ce venise de fapt.

— Vă mulțumesc tare mult pentru tot ce ați făcut pentru mine in acei ani, doamnă Hayworth. Fără dumneavoastră, nu aș fi ajuns niciodată să intru într-o biserică.

Cynthia scutură din cap.

— Nu am fost o bună creştină pe vremea când am locuit cu Eleanor. Mi-aş dori ca lucrurile să fi stat altfel. Ne-ar fi scutit pe toţi de o viaţă chinuită. În timpul războiului, credinţa lui Eleanor era mai puternică decât a mea, dar s-a întors împotriva lui Dumnezeu când a crezut că i l-a luat pe Rick. Apoi, după ce s-au întâmplat toate celelalte, inima i s-a umplut de amărăciune. În cazul meu fost exact pe dos. Nu am avut nevoie de Dumnezeu când lucrurile mergeau bine în viaţa mea. Dar am alergat la El atunci când căsătoria mea de vis s-a spulberat. Cred că ştii câte ceva despre asta.

Kathleen dădu uşor din cap, privind în altă parte când îşi aminti ce reuşiseră ea şi May să scoată la iveală când făcuseră pe detectivii. Cynthia se întinse spre ea, atingând-o uşor pe genunchi cu mâna.

— Stai liniştită, nu e cazul să te jenezi din cauza mea. Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar nu era prima oară când Howard a fost prins înşelându-mă – şi nici ultima. A început să îşi facă de cap imediat după ce s-a născut Ron. De fiecare dată descopeream şi îl ameninţam că-l părăsesc, iar el îmi promitea că se opreşte. Şi voiam să-l cred. Singurul lucru care l-a oprit în cele din urmă a fost un atac de cord.

— Îmi pare rău.

Kathleen o invidiase întotdeauna pe May Elizabeth pentru viaţa ei lipsită de griji, fără să cunoască însă secretele din spatele uşilor închise. Şi iată că şi în viaţa mamei sale existaseră secrete: ceva din trecutul bunicii Fiona de care se folosise domnul Trent pentru a-i anula căsătoria. Kathleen se întreba ce să fi fost şi dacă acesta era motivul pentru care Eleanor nu îşi vizitase mama niciodată în Deer Falls.

— Dumnezeu a folosit toate momentele dificile din viaţa mea spre bine, continuă Cynthia. Am învăţat că, dacă-I dăm voie, El ne izbăveşte din toate situaţiile dureroase. Adevărul este că probabil nu L-aş fi cunoscut niciodată pe Domnul dacă aş fi fost fericită în

căsătoria mea. Howard nu mi-a fost credincios, dar Dumnezeu nu m-a părăsit niciodată. Însă tare mi-aş fi dorit să fi putut împărtăşi cu Eleanor tot ce am învăţat. Cea mai mare parte a vieţii ei s-a simţit aşa neiubită – mai ales după tot ce i-a făcut Rick. Amândouă am venit în Riverside în 1942, pentru că voiam o schimbare şi s-o luăm de la capăt. Dar Dumnezeu este singurul care poate produce o schimbare durabilă şi poate vindeca toate rănile. Iar Rick şi familia lui au rănit-o... fără discuţie.

— Ce ticălos! spuse Joelle cu o vehemenţă care o surprinse pe Kathleen. Eleanor ar fi trebuit să se bucure că nu a rămas căsătorită cu el.

— Ce s-a întâmplat cu Rick după ce i-a distrus viaţa mamei mele? întrebă Kathleen.

— O, e tot pe aici, spuse Cynthia. Îi aud din când în când numele la ştiri. Familia lui a ajuns foarte puternică prin nordul statului, iar Rick s-a implicat între timp în politică. A fost senator local sau cam aşa ceva, ani şi ani de zile, apoi prin anii '70 a candidat pentru Congresul American şi a câştigat. Nu-mi mai aduc aminte dacă mai este şi acum în Congres sau nu.

Kathleen se aplecă puţin.

— Tatăl lui Rick a anulat căsătoria din cauza unui amănunt din familia mamei. Ştiţi cumva despre ce anume a fost vorba, doamnă Hayworth?

— Nu. Nu mi-a spus niciodată asta.

— Deci nu ştiţi de ce mama a plecat de acasă şi a venit încoace? Ştiu că îşi căuta o slujbă, dar cred că trebuie să fi fost ceva între ea şi bunica, pentru că, pe vremea când eram copil, nu s-au vizitat niciodată. Pe bunica am întâlnit-o o singură dată, şi atunci am mers împreună cu unchiul Leonard.

— Nu ştiu, spuse Cynthia. Ştiu că era multă amărăciune la mijloc şi Eleanor se jura că nu avea să se mai întoarcă niciodată acolo. Dar nu mi-a spus motivul. Nici măcar nu-mi pot imagina cât de oribil trebuie să fi fost pentru tine, Kathleen, după ce mama ta a fost ucisă. Am vrut să...

Joelle aproape că sări de pe scaun.

— Ucisă! țipă ea. Cățelul care dormise tihnit până atunci în poala Cynthiei se trezi și începu să latre scurt.

Cynthia îl prinse ușor, cu ochii plini de lacrimi.

— Îmi pare atât de rău! Nu am vrut să divulg vreun secret... Kathleen, îmi pare rău.

Kathleen trase adânc aer în piept.

— Nu, e în regulă. Oricum trebuia să-i povestesc și lui Joelle despre asta.

Se uită la fiica ei și văzu șocul și supărarea întipărite pe fața acesteia.

— Când? Când aveai de gând să-mi spui, mamă? spuse ea bosumflată. Tu nu-mi spui niciodată nimic.

— Nu încercam să ascund asta de tine, Joelle. Mi-a fost însă greu să găsesc cuvintele potrivite pentru astfel de lucruri.

După aceea, conversația deveni stânjenitoare. Kathleen se întreba dacă nu cumva puntea fragilă care se stabilise între ea și fiica ei s-a și surpat deja. Își luă rămas-bun de la Cynthia Hayworth, promițându-i să păstreze legătura, ambele știind însă că era puțin probabil să se și întâmple așa.

Când fură din nou singure, în mașină, Kathleen simțea tensiunea dintre ea și Joelle mult mai acut. Era conștientă că iar se închidea în sine și o îndepărta pe Joelle. Și știa că ea trebuia să facă primul pas pentru a remedia ce se stricase.

— Îmi pare rău, Joelle. Urma să-ți spun despre mama, sincer. D-doar că nu știam cum s-o fac.

— Chiar a fost ucisă? întrebă Joelle timid.

— Da... nu-mi vine deloc ușor să vorbesc despre asta. Îmi pare foarte rău.

Joelle dădu înțelegătoare din cap.

— Nu-i nimic.

Joelle se întinse și apucă mâna mamei, iar Katheleen era conștientă că astfel îi dovedea că o crede. Și îi era recunoscătoare.

— L-au prins... mă rog... pe cel care a făcut asta? întrebă Joelle. Vocea îi era nesigură, de parcă lupta să înțeleagă sfârșitul atât de violent al unei vieți tragice. Kathleen își aminti cum începuse și ea să se clatine, șocată, atunci când unchiul Leonard îi relatase crunta întâmplare, pe treptele ce duceau spre apartamentul ei din Albany. Înțelegea prea bine cum trebuie să se fi simțit Joelle acum.

— Da, l-au prins, spuse Kathleen cu un oftat. Unchiul Leonard m-a dus cu mașina din Albany la înmormântare, dar nu am fost în stare să mai rămân acolo, să particip la proces și la tot ce a urmat. Nici măcar nu am urmărit desfășurarea procesului în presă. Pur și simplu am plecat, am închis ușa după mine și nu am mai privit niciodată înapoi. Am lucrat cât de mult am putut ca să mă descurc în colegiu și să termin școala. În cele din urmă, am găsit un loc de muncă în Maryland și m-am căsătorit cu tatăl tău... și nu m-am mai întors niciodată. Mă crezi sau nu, asta e prima oară când revin acasă, în Riverside, de la înmormântarea mamei mele.

— Am putea trece pe la casa unde ai locuit? întrebă Joelle. Kathleen ezită. Acolo... a fost ucisă mama ta?

Kathleen dădu doar din cap afirmativ.

— Lasă, nu trebuie să ne ducem să o vedem. Probabil e prea greu pentru tine.

— Nu, e în regulă, Joelle. Cred că am nevoie să merg.

Se gândi că și mama ei avusese nevoie să se ducă în Albany la mormântul lui Rick.

Orașul era atât de mic încât reușiră să ajungă de la casa înstărită a Cynthiei în cartierul sărac al lui Kathleen în doar câteva minute. Îi arătă lui Joelle școala pe care o frecventase, apoi sui cu mașina dealul, trecând de cele trei străzi paralele, de liceu și ținând-o pe Strada Principală.

— Vagonul-restaurant din oțel inoxidabil a dispărut de mult, dar cândva era chiar aici. Iar pompele funebre, peste drum.

Constată că acum era parte a unui lanț mai mare de pompe funebre. Mai încolo, magazinul Valley Food Market dispăruse, fiind înlocuit de clădirea nouă, din cărămidă, a unei bănci.

Kathleen încetini maşina în timp ce trecură podul, apropiindu-se de casa în care crescuse. Seara aluneca uşor spre noapte, iar licuricii licăreau prin tufişurile aliniate de-a lungul râului. Dar cerul era încă suficient de luminat pentru a putea să-şi vadă casa părintească, cu ferestre luminate. Kathleen fu şocată de ceea ce-i văzură ochii. Cineva o renovase complet: pereţii laterali fuseseră acoperiţi cu lambriuri orizontale din plastic, avea acoperiş nou, veranda din faţă fusese reparată şi în loc de curtea mizerabilă în care crescuse, acum exista o porţiune de gazon şi... ei bine, da, flori!

— Asta e? întrebă Joelle. E drăguţă.

— Mda... chiar *e* drăguţă, spuse Kathleen surprinsă. N-ar fi crezut niciodată că era vorba de aceeaşi casă, dacă nu l-ar fi văzut pe unchiul Leonard şezând pe verandă, într-un balansoar, fumând un trabuc – o havană, desigur. Probabil că avea vreo optzeci de ani, dar i-ar fi recunoscut faţa posacă şi trupul deşirat dintr-o mie. Opri în faţa casei înainte să apuce să se răzgândească.

— Cel de pe verandă e unchiul Leonard, îi spuse lui Joelle.

— Nu se poate! Vreau să-l cunosc.

Joelle deschise portiera înainte să apuce Kathleen să scoată cheile din contact. Porni pe scări după fiica ei, dar îşi târa cu greu picioarele.

— Kathleen! Nu te-ai schimbat deloc, spuse unchiul Leonard de îndată ce o văzu. Te-aş recunoaşte dintr-o mie.

După tonul vocii părea încântat, dar privirea încruntată nu-i dispărea niciodată de pe faţă. Nu se ridică. Kathleen zări un cadru în apropiere şi îi trecu prin minte că probabil nu se putea ridica. Leonard îi întinse mâna şi i-o strânse scurt, dar nu se îmbrăţişară şi nici nu se sărutară. N-o făcuseră niciodată şi probabil nici nu aveau s-o facă vreodată.

— Annie mi-a spus că o să-ţi faci apariţia la petrecerea de mâine a tatălui tău. Trebuie să recunosc că vestea m-a cam surprins.

— Char şi eu sunt surprinsă că am venit. Unchiule Leonard, ţi-o prezint pe fiica mea, Joelle.

— Bună, spuse Joelle apropiindu-se puţin şi oprindu-se chiar sub becul de pe verandă, iar lui Leonard îi căzu trabucul din gură.

— Măi să fie, dar e Fiona în picioare!

— Serios? făcu Joelle. Părea încântată. Parcă ea era bunica lu' mama, nu?

— Da, mama mea, Fiona Quinn, spuse unchiul Leonard. Semeni leit cu ea! Doar că ai părul lui Donald Gallagher. Fiona a fost o frumuseţe care te lăsa mut. Oamenii spuneau că semăna cu Greta Garbo.

— Cine mai e şi ea? întrebă Joelle.

— O foarte cunoscută vedetă de cinema, îi spuse Kathleen. Povestiră încă preţ de câteva minute, la început conversaţia lor fiind destul de tensionată. Dar pe măsură ce Kathleen îi împărtăşea unchiului amănunte din viaţa ei, începură amândoi să se relaxeze, puţin câte puţin.

— Tot nu reuşesc să mă adun, cât de mult poate să semene fata ta cu Fiona, repeta el iar şi iar.

— Unchiule Leonard, mama ta nu avea vreun album cu fotografii de familie pe atunci? Îmi amintesc că bunica Fiona mi l-a arătat când eram mică.

Îşi aminti cum îi spusese unchiul ei că se descotorosise de toate lucrurile Fionei şi cât de rău îi păruse că-l întrebase despre asta. O surprinse când spuse:

— Cred că albumul Fionei este undeva pe-aici. Haide, să intrăm în casă.

Îi luă un minut întreg să se ridice de pe scaun, dar în cele din urmă reuşi să se pună pe picioare şi le conduse în casă, ajutându-se de cadrul lui. Casa era surprinzător de curată, nu candida chiar la titlul de „Cea mai frumoasă casă din ţinut", dar nu era nici maghernița de odinioară. Chiar şi mirosea frumos. Cărţile ce fuseseră pe vremuri stivuite pe podele erau acum aranjate frumos în câteva corpuri înalte de bibliotecă. Kathleen o recunoscu pe

prietena unchiului, pe Connie, aşezată într-un scaun pliant şi urmărind o emisiune la televizor.

— Măi să fie, Kathleen! ţipă Connie de cum dădu cu ochii de ea. Ei, pentru numele lui Dumnezeu, ce mai faci?

Închise televizorul şi se luptă să se ridice din scaunul pliant, ca s-o îmbrăţişeze pe Kathleen cum se cuvenea. Părul blond al lui Connie se făcuse alb ca neaua odată cu trecerea anilor, iar silueta ei rotofeie devenise şi mai pronunţată, dar era aceeaşi femeie cumsecade din totdeauna. Kathleen se întrebă dacă unchiul Leonard s-o fi căsătorit cu ea sau nu. Îi luă mâinile lui Connie într-ale ei şi fu bucuroasă să descopere o verighetă pe mâna stângă.

— Şi pe cine ai adus cu tine? întrebă Connie.

— Ea este fiica mea, Joelle.

— De cine-mi aminteşte, oare? mustăci Connie. Lasă, nu contează. Nu vrei să îţi aduc ceva rece de băut? Am...

— Unde e albumul acela vechi cu fotografii a lu' mama? o întrerupse unchiul Leonard.

— Da' la ce-ţi trebuie vechitura aia? Lasă-le să se aşeze şi să se bucure de vizita asta, pentru numele lui Dumnezeu.

— Kathleen ar vrea să se uite prin el. Fata ei seamănă uimitor de mult cu Fiona, nu-i aşa?

— Exact! De ea îmi aminteşti. Doar că Fiona avea peste şaizeci de ani când am întâlnit-o, iar Joelle e o tânără minunată, Doamne Dumnezeule!

— Connie... pozele, dragă, spuse el ţâfnos.

Ea zâmbi.

— Mă întorc într-o clipă.

Connie se întoarse cu o cutie uriaşă din carton, care fusese probabil depozitată sub pat, judecând după toate scamele ce se adunaseră pe capacul ei. Puse cutia în mijlocul sufrageriei şi începu să scoată tot felul de albume cu tăieturi din ziare îngălbenite, legături de poze, negative legate laolaltă cu benzi elastice şi plicuri pline cu decupaje din ziare. Albumul vechi şi

negru de fotografii pe care și-l amintea Kathleen se afla la fund de tot.

— Asta e? întrebă Connie. Își întoarse capul într-o parte și strănută.

— Pfui! Scuze. Uneori cred că aspiratorul meu cel vechi nu face altceva decât să ridice praful în loc să-l aspire. Mi-e tot mai greu să mă aplec și să fac curat cum făceam odată.

— Connie... Connie, spuse Leonard, întrerupând-o din nou. Kathleen nu a venit să te audă cum te plângi tu de una sau de alta.

Kathleen se întoarse spre el, gata să sară în apărarea lui Connie, dar expresia tandră pe care o descoperi pe chipul lui în timp ce-i vorbea soției o determină să se oprească. Văzuse acea expresie încă o dată pe fața lui, atunci când își salutase mama. Apoi un alt gând o izbi pe Kathleen. Poate că tandrețea aceea fusese întotdeauna prezentă. Poate că ea nu se sinchisise să îl studieze pe unchiul ei mai atent, cu mulți ani în urmă.

— Vii să te uiți cu noi prin album, unchiule Leonard? îl întrebă, așezându-se pe canapea lângă el. O cuprinse un val de nostalgie când simți aroma familiară de tutun a hainelor lui. Era la fel de specifică precum retorica lui comunistă. Joelle se trânti de cealaltă parte, de parcă l-ar fi cunoscut de-o viață.

Unchiul Leonard începu să întoarcă paginile albumului, explicând fiecare poză în parte, de parcă el însuși ar fi fost fotograful. Kathleen uitase cât de inteligent și de articulat obișnuia să vorbească – exact ca un profesor universitar, perorând pe un subiect important. Păcat că-și irosise toată inteligența pe prostiile acelea comuniste. Ardea să-l întrebe cum se obișnuise cu gândul căderii Uniunii Sovietice sau cu sfârșitul visului lui – ori dacă tot mai spera ca revigorarea comunismului să vină din China sau Cuba. Dar acum nu era momentul.

Leonard se opri puțin când ajunseră la o pagină plină de fotografii alb-negru ale Fionei. Joelle semăna fantastic cu ea: aceeași față ovală, aceleași luciri de porțelan, aceiași ochi visători,

uşor oblici – „privire-de-alcov" cum obişnuiau să-i spună unii. Într-o fotografie, Fiona arăta exact ca Joelle, costumată ca o fetişcană pentru Halloween, cu o haină din blană de raton şi o căciulă pleoştită – fusese fotografiată lângă scara unei maşini de epocă.

— Fiona a fost o femeie superbă, spuse Leonard. Astea au fost făcute după ce s-a mutat în America, desigur. Era mult prea săracă să aibă un aparat de fotografiat în Irlanda.

Mai dădu o pagină, iar Kathleen o descoperi pe Fiona împreună cu copiii ei, Leonard şi Eleanor. Fiona părea mult prea tânără pentru a fi mămică. În aceste poze şi în toate celelalte, avea o postură plină de graţie, arătând la fel de seducătoare şi de fermecătoare ca un star de cinema. De fapt, pozele îi reaminteau lui Kathleen de cele pe care le văzuse în revistele vechi de cinema, cele din anii 1920. Totodată, Fiona etala şi bogăţie: hainele, maşinile, bijuteriile şi blănurile, mobila scumpă din fundal, toate dădeau impresia de lux şi bunăstare. Nu reuşea să se obişnuiască cu ideea că unchiul Leonard şi mama ei crescuseră în asemenea răsfăţ.

— Aici suntem după ce am plecat din New York şi ne-am mutat în Deer Falls, spuse Leonard, întorcând încă o pagină. Era în timpul Marii Depresiuni Economice, desigur, aşa că e o perioadă cu mai puţine poze. Aici e Eleanor pe malul lacului. Pe perioada liceului, vara se angaja ca salvamar.

— Salvamar... repetă Kathleen surprinsă. Nici măcar nu aveam habar că ştia să înoate.

— O, şi încă cum. Mama ta era agilă şi graţioasă în apă ca o focă.

Kathleen se gândi la Eleanor cea pe care o cunoscuse, zăcând vlăguită şi letargică pe canapeaua deformată, şi îi fu imposibil să şi-o imagineze pe mama ei altfel. Îşi aminti ce spusese Joelle ceva mai devreme, şi anume că era curioasă să audă povestea mamei ei pentru a o înţelege mai bine, şi pentru prima oară de când îşi amintea Kathleen, chiar dorea să o înţeleagă. Imaginea pe care i-o înfăţişase Cynthia Hayworth despre Eleanor era complet diferită de cea a mamei din amintirile lui Kathleen. Tânjea să afle cum

fusese mama ei în realitate, de ce făcuse toate lucrurile pe care le făcuse – şi ce anume dusese la uciderea ei.

Viaţa bunicii Fiona era un alt mister pe care Kathleen nu se sinchisise niciodată să-l dezlege. Cine era această femeie încântătoare din toate fotografiile, care trăise şi iubise într-o generaţie anterioară lui Leonard şi Eleanor? Ce secret folosise Rick Trent drept justificare pentru a intenta divorţul? Kathleen dorea fierbinte să afle tot şi oricât de mult îi displăcea, trebuia să recunoască faptul că dr. Russo avusese dreptate. Trebuia să urmărească acel fir rupt înapoi în trecut, pentru a vedea unde duce. Dacă o înţelegea pe mama ei, poate că era posibil să înceapă să se înţeleagă pe sine.

— Cum era bunica Fiona? îl întrebă pe unchiul ei.

— O femeie remarcabilă. Eu şi Eleanor nu ne-am îndoit niciodată, dar absolut niciodată că ne-a iubit. Şi-a dat viaţa pentru noi, într-un anume sens, nu fizic.

— Unchiule Leonard, ştii de ce a plecat mama de acasă? Şi de ce nu a mai vizitat-o niciodată pe bunica?

— Ei, nu-i uşor de răspuns la întrebarea asta. Ar trebui să o iau de la început şi să vă spun mai întâi povestea Fionei, pentru că au legătură una cu cealaltă. Numele de fată al mamei mele a fost Quinn – Fiona Quinn. A plecat din Irlanda împreună cu tatăl ei, pe când avea doar optsprezece ani şi şi-a luat viaţa de la capăt aici, în America...

PARTEA A ȘASEA

Fiona

1919–1930

CAPITOLUL 21

Comitatul Meath, Irlanda, 1919

— Fiona... Fiona, aşteaptă...

Fiona Quinn tocmai prinsese ultimul cearşaf pe sârma de întins rufe, când îşi auzi numele rostit. Se întoarse şi-l văzu pe Kevin Malloy apropiindu-se grăbit spre ea pe alee, trăgând un măgăruş şi o căruţă pe două roţi, încărcată până la refuz cu fân. Fiona se opri să-l privească, admirând uşurinţa cu care-şi mişca picioarele şi felul în care trupul lui bine făcut dădea ţinută hainelor pe care le purta. Kevin era înalt şi robust, cu gâtul puternic şi braţe vânjoase, de la munca grea pe care obişnuia să o facă. Îşi priponi măgăruşul de unul din stâlpii ce susţineau sârma de rufe şi se întinse s-o ia pe Fiona în braţe.

— Nu aici, Kevin! Ne-ar putea vedea careva.

Se trase din braţele lui, roşind în timp ce privi spre geamurile din spatele conacului. Kevin o luă de mână şi o duse după tufişul de porumbar, unde se puteau săruta feriţi de priviri indiscrete. Cât de mult îi plăcea forţa braţelor lui bronzate, felul pătimaş şi stângaci în care o ţinea, o săruta.

— M-am bărbierit azi-dimineaţă, spuse el cu răsuflarea tăiată când reuşiră în cele din urmă să se dezlipească unul de celălalt. Barba lui obişnuită de o zi. Se aplecă şi-şi lipi buzele de gâtul ei, făcând-o să se înfioreze toată. Fiona n-ar fi vrut ca el să se oprească, dar nu voia nici să intre în bucluc cu proprietara, pentru că nu-şi făcea treaba.

— Gata, Kevin, spuse ea, împingându-l uşor, cu blândeţe. Mâine e ziua mea scurtă. Vino să mă iei la unu şi jumătate şi o s-avem toată după-amiaza doar pentru noi.

Mâna lui zăbovi încă puţin pe umărul ei.

— Îmi promiţi?

— Sigur că da. Cu cine altul mi-aş putea dori să-mi petrec ziua mea scurtă?

— Ce fermecătoare eşti, Fiona. Orice bărbat din County Meath ar fi mai mult decât fericit să poată petrece după-amiaza cu tine, dacă l-ai lăsa.

Complimentele lui o făcură să zâmbească. Nu era obişnuită să i se spună că e fermecătoare.

— Ei bine, nu vreau să fiu cu niciun alt bărbat, Kevin. Doar cu tine.

Îşi aranjă părul şi-şi netezi şorţul, apoi se uită în jur, în timp ce ieşea dindărătul tufei. Spera să nu-i fi văzut nimeni sărutându-se. Kevin o urmă îndeaproape înapoi în curte şi o ajută să-şi ridice coşul gol de rufe.

— Tatăl tău vine mâine să-ţi încaseze leafa?

— Da, întotdeauna vine. În fiecare duminică. Banii încă nu apucă să se răcească din mâna proprietarului şi ajung deja în mâna tatei. De ce?

— Nu mai pot aştepta, Fiona. Când o să vină mâine, o să îi cer mâna ta. Te iubesc.

— O, Kevin...

Fiona nu ştia să se fi simţit vreodată mai fericită sau mai înspăimântată.

— Nu ştiu...

— Nu vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Sigur că vreau! Mai mult decât orice altceva pe lume! Doar că... ei bine, mi-e puţin cam teamă de tata, înţelegi. A luat parte la Revolta de Paşti*.

— Nu-mi pasă. Nu mi-e frică nici de Rory Quinn şi nici de vreun alt bărbat. Lasă-mă să mă ocup eu de asta.

Fiona simţi un val de dragoste văzând curajul lui Kevin.

— Bine, spuse ea, zâmbind. Atunci, mâine...

---

*Revoltă care a avut loc în 1919, cu un rol determinant în procesul de câştigare a independeţei Irlandei faţă de Marea Britanie (n.ed.).

Kevin încuviință din cap și se îndepărtă, privind-o în ochi în timp ce-și dezlega măgărușul. Apoi îl conduse pe alee spre hambar.

Toată ziua, Fiona trecea de la bucurie la spaimă, imaginându-și minunea de a fi căsătorită cu Kevin Malloy și totodată temându-se de reacția pe care avea să o aibă tatăl ei la auzul acestei propuneri. Fiona avea aproape optsprezece ani și era, desigur, destul de mare să se căsătorească. Și majoritatea taților care aveau nouă fiice de hrănit s-ar fi bucurat să scape de cea mai mare dintre ele. Însă Rory Quinn nu avea să fie deloc la fel de bucuros că pierdea banii pe care-i primea pe urma ei.

A doua zi, dimineața devreme, Fiona participă la mesă în biserica Sf. Brigita, cu alți câțiva servitori de la Wickham Hall. Preotul paroh avea o voce minunată de tenor, pe care, când o auzea, Fiona simțea de fiecare dată că se-nfioară, deși nu înțelegea chiar toate cuvintele latinești. Întotdeauna îi plăcuse să participe la mesă: să inspire parfumul de tămâie, să asculte clinchetul plăcut al mărgelelor din rozarii, să simtă răcoarea apei sfințite atingându-i fruntea, gustul ostiei pe limbă. Se gândise odată să se facă călugăriță, dar tatăl ei nu-i îngăduise. Îi găsise de lucru ca fată în casă la Wickham Hall.

De fiecare dată când Fiona participa la mesă, privea la crucifixul de deasupra altarului până când agonia lui Isus de pe cruce o silea să-și întoarcă privirile în altă parte. Suferise pentru ea, așa o învățaseră călugărițele – pentru păcatele ei. Nu-și putea explica de ce.

Se întoarse la conac de îndată ce mesa luă sfârșit și se grăbi să-și termine treburile. La ora prânzului își primi leafa pe o săptămână din partea proprietarului și fugi în curte să-l întâlnească pe Kevin. O aștepta după tufa de porumbar, tânjind s-o ia în brațe și să continue de unde se opriseră cu o zi înainte.

— Am impresia că te aștept de o veșnicie, se plânse el.

— Știu. Cum se face oare că treaba dintr-o zi scurtă merge atât de încet și ceasurile libere se scurg atât de repede?

El îi răspunse cu un sărut prelung, apăsat, apoi o studie.

— Cât de frumoasă ești astăzi, Fiona.

— Arăt exact la fel ca ieri, îl tachină ea, doar că nu mai am șorțul. Și nici hainele nu-mi mai sunt ude leoarcă de sudoare, de atâta muncă.

Fiona era spălătoreasă la Wickham Hall deja de trei ani, încă de când terminase școala, la paisprezece ani. Își petrecea toată ziua frecând câte ceva – vase, rufe, podele, legume – orice trebuia spălat și frecat. Avea senzația că hainele îi erau permanent umede în partea din față, iar mâinile roșii și crăpate.

— M-am dus la mesă azi-dimineață, îi spuse lui Kevin printre sărutări. Am rugat-o pe Sfânta Fecioară să facă în așa fel încât totul să meargă bine cu tata azi.

— Mmm... Mă bucur...

Îl sărută pe Kevin încă vreo câteva minute, apoi se îndepărtă cam fără voia ei.

— Tata o să sosească dintr-un moment într-altul. Am face mai bine să fim cu ochii în patru.

Se aplecară, ieșiră de după tufă și se întoarseră încet, spre a-i ieși în întâmpinare, mână în mână.

Fiona îl recunoscu pe tatăl ei după statura scundă și îndesată și după mersul apăsat de îndată ce intră pe aleea ce ducea la conac. Purta cizme până la genunchi și o căciulă din lână care-i era prea largă și îi cădea mereu pe frunte. Împrăștia în jurul lui iz de oi, oriunde s-ar fi dus. În vreme ce-l așteptau în mijlocul aleii, ea îl lăsă pe Kevin de mână.

— Haide, dă-mi banii, fato. Pe toți.

Rory Quinn întinse mâna, cu palma în sus. Ea-i lăsă în palmă monedele și-l privi cum le numără. Își ridică privirea spre ea și îi zâmbi, de îndată ce termină de numărat.

— Ești o fată bună.

— Tată, aș vrea să-ți prezint pe cineva, spuse ea. El este Kevin Malloy. Lucrează cu mine la Wickham Hall.

— Îmi pare bine de cunoștință, domnule, spuse Kevin, scoțându-și șapca de pe cap. Părul șaten îi era umed de transpirație și puțin ciufulit.

Fiona văzu cum tatăl ei îl studia din cap până în picioare, iar Kevin arăta așa cum probabil îl vedea și tatăl ei: un flăcău înalt, vânjos, îmbrăcat în haine de lucru, cu un dinte puțin ciobit în față și negru sub unghii. Mâinile îi păreau întotdeauna murdare, chiar și după ce le freca bine cu leșie. Fiona ar fi vrut să sară în apărarea lui Kevin, să-i explice că era un băiat muncitor și vesel, niciodată țâfnos sau îmbufnat ca tatăl ei. Kevin se întinse să dea mâna cu tatăl ei, apoi își petrecu brațul pe după umerii Fionei. Rory Quinn reacționă imediat.

— Ia-ți labele de pe fata mea!

Kevin își retrase imediat mâna, iar obrazul i se coloră ușor, dar apoi se întinse curajos și o luă de mână pe Fiona, ca și când ar fi vrut să-și întărească prin acest gest cuvintele.

— O-o iubesc, domnule. Am vrea să ne căsătorim, dacă nu aveți nimic împotrivă.

— Ei bine, *am* ceva împotrivă! Nu ești decât un argat!

— Nu-i adevărat, domnule. Am lucrat la grajduri cu vizitii și...

— Și grăjdar o să fii toată viața ta. Nu există nicio îndoială, nu vei ajunge departe în viață.

— Câștig o leafă frumușică. Pot să îi port de grijă...

— Fata mea merită mai mult decât îi poți tu oferi, mai mult decât o podea mizerabilă și o casă plină de guri înfometate, de copii nesătui. Asta e tot ce aștepți de la viața asta, Fiona? Să lucrezi din greu și să faci copii până în ziua când o să-ți dai ultima suflare?

— Îl iubesc pe Kevin, tată. Nu avem nevoie de prea multe...

Rory Quinn pufni dezgustat. Kevin făcu, îndrăzneț, un pas spre el.

— Îmi cer scuze, domnule, dar tocmai învăț să conduc mașina cu motor a domnului Wickham. Știu să-i las motorul să meargă și... și știu chiar și să îl conduc deja, cât de cât. Sunt destul de priceput la asta. O să câștig un ban cinstit, fără doar și poate.

— Și eu la fel... ca un nenorocit de cioban ce mă aflu!

Rory țâșni spre grajduri, urmat îndeaproape de Fiona și de Kevin.

— Unde te duci, tată? Nu poți...

— Taci din gură, Fiona!

Îl găsi pe vizitiul-şef, un bărbat mai în vârstă pe nume Barclay şi fără să salute, şi fără nici un fel de explicaţie, Rory arătă spre Kevin.

— Flăcăul ăsta lucrează pentru tine?

— Da. Ce-a făcut?

— A pus ochii pe fata mea, asta a făcut, şi ţi-aş rămâne îndatorat dacă te-ai asigura că îşi ţine labele departe de ea de aici înainte. Nu-i permit să-şi ia libertăţi neîngăduite lui.

— Dar, tată, n-a făcut aşa ceva. Kevin vrea să se căsătorească cu mine.

— Iar eu am spus nu!

Rosti cuvintele pe un ton sălbatic, cu faţa la doar câţiva centimetri de a ei, apoi se întoarse din nou spre domnul Barclay.

— Îţi spun cu frumosul, ţine-l pe flăcău departe de fata mea. Asigură-te că ziua lui liberă nu pică deodată cu a ei de aici înainte.

— Da, am înţeles, spuse Barclay, încuviinţând. Ştiu ce înseamnă să fii părinte.

— Haide, Fiona.

Rory o înşfăcă de braţ şi o trase înspre poarta principală a proprietăţii. Domnul Barclay îşi puse mâna pe umărul lui Kevin, de parcă ar fi vrut să-l avertizeze să nu-i urmeze.

— Tată, nu! plânse Fiona. E singura mea după-amiază liberă.

— Şi parcă eu nu ştiu asta? Vii acasă cu mine, măcar acolo pot să stau cu ochii pe tine.

Se uită peste umăr spre Kevin.

— Şi să nu-ţi vină vreo idee să fugi cu ea. O să vă pierdeţi amândoi slujbele de aici şi cum o să răzbiţi în viaţă?

— Te rog, nu mă duce acasă, îl imploră Fiona. E prima mea după-masă liberă de două săptămâni!

— Da, vă rog, domnule Quinn, îl imploră şi Kevin în timp ce alerga pe urmele lor. Daţi-mi o şansă să vă demonstrez...

— Din partea mea n-o să primeşti nimic. Poate că într-adevăr tot ce-şi doreşte proasta de fiică-mea este o viaţă alături de tine, dar eu am aşteptări mai mari de la ea. Uită-te la ea: e frumoasă.

— Da, știu că e frumoasă, domnule.

— Atunci ar fi trebui să știi și că nu o s-o las pe mâna unuia ca tine. O zi bună.

Fiona plânse tot drumul spre casă, în timp ce tatăl ei o târa după el, ducând-o înapoi în căsuța de piatră din sat, unde crescuse.

— Uită-te la asta, spuse el când ajunseră în pridvorul casei. Așa vrei să trăiești tot restul vieții tale? Făcu un gest larg cu mâna, parcă pentru a include și podeaua mizerabilă, acoperișul ce avea nevoie de reparații, interiorul afumat, încăperile supra-aglomerate și pe sora ei mai mică ce plângea sfâșietor.

Fiona nu-i înțelese întrebarea. Asta era singura viață pe care o cunoștea. Dacă ar fi putut trăi cu Kevin într-o astfel de casă, i s-ar fi părut un palat.

— Tu nu vezi că ăsta nu e Wickham Hall? o întrebă el.

— Ba sigur că văd, tată.

Familia pentru care lucra Fiona trăia într-un lux inimaginabil. De fapt, camera de spălat vase a conacului era mai mare decât toată căsuța lor. Însă Fiona se născuse aici. Nu vedea de ce ar fi invidioasă pe lucruri care și-așa erau mai presus de posibilitățile lor. Tatăl ei, pe de-altă parte, întotdeauna își dorise mai mult – oricum Fiona nu vedea cum ar fi putut să ajungă mai bine de atât. Rory plecase din Dublin pentru a lua parte la Revolta de Paști cu trei ani înainte, sperând ca lupta pentru independență să-i aducă o viață mai bună.

— Ai fost norocos, fiindcă nici nu te-au arestat, nici n-ai fost ucis, îi spusese mama când rebeliunea fu înăbușită. Cam până aici am reușit să purtăm lupta pentru o viață mai bună.

Fumul ce se ridica de la focul cu cărbuni îi înțepă ochii Fionei când se aplecă să intre în căsuță. Mama ședea la masă, curățând cartofi pentru cină.

— Îi curăț eu, spuse Fiona, luând castronul cu cartofi și cu coji de la ea. Era mai ușor decât să o domolească pe surioara ei mai mică.

Spre marele regret al lui Rory, familia Quinn avea doar fete, nouă la număr.

— Fetele mele sunt perlele mele, le spunea bărbaţilor de la pub-ul O'Connor. Am un şirag întreg de perle – atât de frumos de privit, un colier frumos de pus la gât. Dar ca bărbat, mi-e clar că nu fac o ceapă degerată când vine vorba de a se realiza în viaţă.

Păru adâncit în gânduri în timp ce şedea pe scaunul lui, în faţa căminului. Fiona se apucă să curețe cartofii, tot supărată pe el pentru că-i stricase după-masa cu Kevin, dar în acelaşi timp era şi îngrijorată. Tatăl ei avea pe faţă expresia aceea care dădea de înţeles că pune ceva la cale: capul plecat până când bărbia aproape îi atingea pieptul, sprâncenele i se întâlneau în mijlocul frunţii şi privirea fixată în podea. Se întreba dacă se gândea la ea şi la Kevin. Nimeni nu spunea nimic în timp ce Fiona tăia cartofii, apoi o ajută pe mama ei să toace nişte varză, pentru colcannon*. Urma să fie şi cu ceva carne de berbec azi, pentru că era pregătit pentru Ziua Domnului – şi totodată era zi de leafă.

Rory Quinn păru să se binedispună puţin când se aşezară la masă şi mâncă până se sătură. Fiona spera că avea să se răzgândească după ce stătuse şi se gândise la toate pe îndelete şi să o lase până la urmă să se căsătorească cu Kevin. Când îşi bău şi ultima gură de ceai, se lăsă pe spate, sprijinindu-se doar pe cele două picioare din spate ale scaunului, şi luă adânc aer în piept, de parcă era pe cale să facă un anunţ important.

— M-am tot gândit la America, începu el. Ştii care e diferenţa dintre Irlanda şi America, Fiona?

Ea dădu din cap că nu. Pe ce cărări mai rătăciseră de data asta gândurile tatălui ei? Cum ajunsese de la cererea în căsătorie a lui Kevin la America?

— În Irlanda nu poţi fi niciodată mai mult decât au fost părinţii tăi. Dacă tatăl tău e argat, păi, nici tu nu eşti decât un fiu amărât

*Mâncare tipic irlandeză, făcută dintr-o fiertură de cartofi cu varză sau napi în lapte, cu unt (n.tr.).

de argat. Dacă mama ta e spălătoreasă şi tu eşti spălătoreasă. Dar în America... ei, lucrurile stau altfel în America. Acolo poţi să te naşti într-o familie de muncitori săraci ca noi şi totuşi când creşti mare să devii un bărbat bogat şi să locuieşti într-o casă mare şi fastuoasă ca Wickham Hall.

Îşi puse scaunul pe toate patru picioarele cu o bufnitură seacă, de parcă ar fi vrut să-şi sublinieze cuvintele.

— Uite, de aia o să plecăm de aici, Fiona. O s-o luăm de la capăt în America.

Pentru o clipă, fu prea şocată pentru a-i putea răspunde.

— Dar nu vreau să-l părăsesc pe Kevin, murmură ea.

Mama ei însă era mult mai practică. Îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică în picioare, ducându-se să spele farfuriile şi debarasând masa.

— Şi, ia spune-mi, Rory Quinn, cum crezi că o să-ţi permiţi tu să ne duci pe toţi în America dintr-o leafă de cioban?

— Nu mergem toţi, dragă. Pentru început, doar eu şi Fiona. Faţa ei drăguţă o să ne deschidă toate uşile necesare. Şi-odată ce ne facem un rost în mijlocul lor, o să trimitem după voi toţi.

— Tată, nu... gemu Fiona.

Mama îşi puse mâna pe braţul Fionei s-o liniştească.

— Parcă ai un verişor, Darby Quinn, prin America, nu? întrebă mama. Din câte îmi amintesc, e la fel de sărac acolo cum a fost şi aici în Irlanda, lucrând în uzina aia metalurgică zi şi noapte, nu?

— A, da' vărul Darby nu are o fiică aşa frumoasă ca Fiona – asta-i diferenţa.

Se întinse după sora de doar cinci ani a Fionei şi o luă în poale. Ia vino încoace, fetiţo, şi dă-i lu' tata un pupic.

Rory putea fi delicat şi plin de afecţiune cu fiicele lui, în special când era zi de leafă sau după primele câteva halbe de bere. Dar toţi ştiau să stea departe de el când începea să urle şi să se înfurie pe englezi ori după ce petrecea câte o seară prelungită la pub-ul lui O'Connor.

— Chiar mergem în America, tati? întrebă surioara Fionei.

— Da, da, mergem, fata tatii. Sora ta Fiona şi cu mine ne ducem mai întâi, apoi trimitem după voi toate. Ţine minte ce-ţi spune tata, într-o bună zi o să trăim într-un conac superb.

La lăsatul serii, Rory o duse pe Fiona înapoi la Wickham Hall. Jumătatea ei de zi liberă se terminase şi abia dacă apucase să petreacă zece minute cu Kevin. Următoarea zi scurtă avea să fie abia peste două săptămâni interminabile. Privi în jur spre tufişuri, pe măsură ce se apropiau de porţile conacului Wickham, sperând să-l zărească pe Kevin aşteptând-o, dar nu-l zări nicăieri.

— Vorbesc serios, Fiona, îi spuse tatăl ei. Plecăm în America, doar tu şi cu mine.

Fiona simţi cum stau să răbufnească frustrarea şi dezamăgirea pe care le acumulase toată după-amiaza.

— Dar eu nu vreau să mă duc în America, tată. Îl iubesc pe Kevin.

— Să nu te mai aud pomenindu-l pe băiatul ăsta! Meriţi mai mult decât alde unul ca el.

— Nu este altul ca el, spuse ea încăpăţânată. Rory nu păru să o audă.

— Tu eşti cheia planului meu, fetiţo. Tu vei face posibil ca noi toţi să trăim ca lorzii. Arătă cu mâna spre Wickham Hall, la geamurile maiestuoase ale conacului, generos luminate, radiind atâta strălucire şi căldură.

— Tu eşti cea mai mare fată a mea, da-da, şi cea mai frumoasă pe deasupra. Am ştiut că eşti deosebită încă din clipa când te-ai născut, chiar de ziua Sfintei Brigita, şi pentru că te-ai născut de-a-ndoaselea. De ce crezi că tocmai tu lucrezi la conac, când niciuna din celelalte fete din sat nu a reuşit să ajungă aici? O să-ţi spun eu de ce. Pentru că eşti cea mai drăguţă dintre toate.

— Spăl şi frec tot ce apuc ca să supravieţuim, tată. Nu prea văd ce ar fi atât de admirabil.

— Păi, nu tocmai asta încerc eu să-ţi explic? Nu trebuie să fie aşa, să speli şi să freci tot restul vieţii. În America va fi altfel. Acum, ascultă la mine, fetiţo. Aş vrea să faci ceva în săptămânile ce mai sunt până plecăm. Uită-te cu mare atenţie la stăpânii tăi. Fii

atentă cu umblă, cum vorbesc, cum se comportă. Într-o bună zi şi tu vei fi mare doamnă într-o casă mare şi pompoasă ca asta, aşa că va trebui să ştii să te porţi cum se cuvine.

Fiona urcă dealul spre Wickham Hall. O duzină de căsuţe ca a tatălui ei puteau fi găzduite în casa uriaşă, cu două etaje, din piatră cenuşie – şi asta fără să mai pui la socoteală şi podul, unde dormeau Fiona şi ceilalţi servitori. Conacul avea geamuri cu câte douăsprezece ochiuri fiecare, din sticlă adevărată, pentru a lăsa să intre lumina şi aerul. Pe jos aveau podele din lemn şlefuit, nu pământul gol – Fiona le lustruia mereu – şi erau acoperite cu covoare frumoase, turceşti. Spălase şi frecase toată lenjeria de pat şi cuverturile de pe toate paturile, neputându-şi imagina cum era să dormi în astfel de aşternuturi. Dar mai mult decât casa şi mobila elegantă, Fiona invidia stilul de viaţă cu servitori, cu oameni care să facă toate treburile gospodăreşti pe care le ura atât.

Ideea de a locui într-un conac ca Wickham Hall o atrăgea pe Fiona şi în vreme ce urca pe scările din spatele casei spre dormitorul de la etajul al treilea, începu să nu mai fie mulţumită cu ideea de a trăi o viaţă precum cea a mamei sale, într-o colibă mică şi afumată. În noaptea aceea visă că avea o casă la fel de impozantă, însă în vis se văzu trăind în lux alături de Kevin.

Câteva zile mai târziu, Kevin o chemă pe Fiona din spatele tufişurilor de porumbar, când o surprinse pe veranda din spatele casei, scuturând firimiturile de pe faţa de masă din sufragerie.

— Pssst... Fiona... vino puţin încoace...

Ea se plecă, ascunzându-se de privirile indiscrete şi îi căzu drept în braţe.

— Există vreo şansă ca tatăl tău să se răzgândească? o întrebă el după ce o sărută îndelung. Îl iubea pe Kevin. Dar scutură din cap că nu, amintindu-şi hotărârea din privirile tatălui ei.

— Nu, ba chiar dimpotrivă. Tata are acum alte planuri cu mine. Spune că ne mutăm în America să avem şi noi o casă mare ca asta.

Kevin o privi complet inexpresiv.

— M-am mai gândit şi eu la posibilitatea asta, continuă ea, şi singura noastră speranţă este să vii şi tu. Poţi ajunge bogat în America, iar atunci tata ne-ar lăsa să ne căsătorim.

Fiona îşi dădea seama după expresia feţei lui Kevin că la fel de bine i-ar fi putut sugera să meargă împreună pe lună.

— Nu mă văd locuind în altă parte decât aici, spuse el după câteva clipe. Irlanda este atât de frumoasă cu dealurile ei verzi şi cu pământul ei roditor...

— Sunt convinsă că există dealuri verzi şi în America, spuse ea pierzându-şi răbdarea.

— Dar aici e casa noastră, Fiona. Ce-i trebuie tatălui tău să se ducă undeva unde nu ne este locul?

O frustra incapacitatea lui de a-şi imagina o viaţă mai bună pentru ei.

— Tata îşi doreşte o viaţă mai bună decât cea pe care o avem. Tu nu?

El se aplecă să o sărute pe gât, murmurând:

— Dacă ai fi a mea, Fiona, aş avea tot ce am visat vreodată.

Remarcă deosebirea dintre Kevin şi tatăl ei şi se simţi puţin dezamăgită. Ştia că moştenea în bună măsură firea lui Rory Quinn, iar acum, după ce i se deschisese această perspectivă către ceva mai bun, voia să profite la maxim.

— Poţi să mă ai şi pe mine, şi America, îi spuse ea. Trebuie să te apuci să economiseşti toţi banii, ca să poţi veni şi tu. Putem fi bogaţi împreună.

— Deci, chiar te duci?

— Tata spune că da.

— Şi tu vrei să te duci cu el?

Ea ezită, muşcându-şi buza, şi-n acea clipă îşi dădu seama cât de mult îşi dorea de fapt să meargă.

— Da, chiar vreau.

El se uită o clipă în jos, la picioarele lui, apoi iarăşi la ea.

— În cazul ăsta, va trebui să mă mut şi eu în America, pentru că nu pot trăi fără tine, Fiona.

CAPITOLUL 22

Fiona aşteptă în dormitorul de la etajul al treilea, până când toţi ceilalţi servitori adormiră, apoi îşi luă pantofii şi îşi puse un şal pe după umeri. Avea să îşi distrugă reputaţia dacă era prinsă strecurându-se afară după stingere – şi poate chiar să-şi piardă slujba – dar trebuia să simtă braţele puternice ale lui Kevin în jurul ei.

De trei luni, de când Kevin o ceruse în căsătorie, Fiona fu obligată de tatăl ei să-şi petreacă acasă fiecare zi liberă. Abia dacă îl mai zări pe Kevin de atunci, iar de sărutat aproape că nici nu mai putea fi vorba. Dar Kevin veni la ea în după-masa aceea, pe când bătea covoarele, şi o imploră să iasă seara până afară, să se întâlnească cu el lângă tufiş, la adăpostul întunericului.

Toate luminile din casă fuseseră stinse, iar curtea din spate era foarte întunecată şi îi părea oarecum străină. Făcea paşi mărunţi, nesigură pe unde călca şi aproape ţipă de frică atunci când Kevin apăru dintr-odată din întuneric.

— Şşşş... îi spuse el în şoaptă, lipindu-şi degetul de buzele ei. Pe aici...

O luă de mână şi o conduse în locul în care întinsese o pătură şi aprinsese o lumânare pentru ei, pe o căpiţă de fân în hambar. Ea îi savură sărutările o vreme, apoi îl împinse uşor la o parte.

— Stai puţin, Kevin. Trebuie să vorbim.

— Despre ce?

— Tata este foarte serios cu privire la mutatul în America. Şi-a strâns toţi banii într-o cutie veche de ceai. L-am tot urmărit cum şi-i numără iar şi iar, săptămână de săptămână. Mama spune că a renunţat chiar şi la halbele obişnuite de bere pe care le bea la cârciumă, aşa că ştiu că e foarte hotărât. Tu ţi-ai strâns bani?

Kevin se uită în jos la mâna ei, mângâind-o.

— E greu să strângi cine ştie câţi bani, Fiona. Un bărbat are nevoie de halbele lui de bere după o zi grea de lucru.

— Ah! Nu mă iubeşti mai mult decât halbele alea de bere?

— Sigur că te iubesc! Lasă-mă să îţi arăt cât de mult te iubesc...

Ea îl lăsă să o sărute încă puţin, dar cum simţi că amândoi începuseră să-şi piardă capul, i se făcu dintr-odată frică şi se trase îndărăt.

— Opreşte-te, Kevin. Nu putem merge mai departe.

— Dar te iubesc, Fiona.

— Şi eu te iubesc. Dar surorile de la mănăstire spuneau că e păcat să mergi mai departe dacă nu eşti soţ şi soţie.

— Şi dacă am avea un copil, tatăl tău ar fi silit să ne lase să ne căsătorim.

Kevin încercă să o tragă din nou lângă el, dar ea-l împinse deoparte.

— Ba nu, m-ar trimite la călugăriţe şi ele mi-ar lua bebeluşul de îndată ce s-ar naşte. Am văzut cum s-a întâmplat cu alte fete.

Şi oricât de greu îi era Fionei să plece de lângă el, se ridică şi îşi strânse din nou şalul în jurul umerilor.

— Acum trebuie să mă întorc în casă.

— Fiona, te rog rămâi. Te iubesc.

Ochii lui erau atât de blânzi şi de rugători în lumina lumânării.

— Dacă m-ai iubi cu adevărat ţi-ai strânge bani pentru America.

Următoarea duminică, atunci când tatăl Fionei veni să o ia, i se păru ciudat de binedispus cu toate că nu-şi băuse berea. Când rămase singură cu mama ei, o întrebă ce se întâmplase.

— Se pare că tu şi tatăl tău veţi pleca în curând spre America, spuse mama ei. Acum are destui bani, dar nu a vrut să-ţi spună, de teamă să nu fugi cu băiatul ăla al tău.

— De unde, Doamne Dumnezeule, a strâns atâţia bani? întrebă Fiona. Mama ei îi răspunse ridicând din umeri.

Inima Fionei începu să bată mai repede. Pleca în America! Chiar pleca! Începu să danseze prin cameră, fericită, învârtindu-se

în cercuri, apoi căzu pe un scaun. Fiona îl iubea pe Kevin; era sigură de asta. Dar în lunile de când tatăl ei îi împărtășise planul său, începuse să iubească chiar mai mult gândul de a fi bogată într-o bună zi. Își dorea o casă ca Wickham Hall, iar dacă Kevin nu o iubea cât să vină după ea, în America, atunci nu o iubea îndeajuns.

Fiona o urmări pe mama ei cum strânge firimiturile de pe masă cu o cârpă udă și deodată se întrebă ce părere avea mama ei despre planul lui Rory.

— Mamă, nu te superi că tati mă duce mai întâi pe mine în America și că te lasă pe tine aici cu fetele?

— Nu, copilo, nu-ți face griji.

Spălă cârpa în ligheanul cu apă murdară de vase, apoi luă ligheanul și-l goli pe ușa din spate.

— O să am și eu pace o vreme cu atâtea nașteri – și numai Dumnezeu știe că am nevoie de un răgaz. Lasă-l să-și vadă de visele lui, și eu o să-mi văd de-ale mele.

Fiona se uită curioasă la mama ei. Până să înceapă tatăl ei să vorbească despre bogățiile pe care le puteau avea în America, Fiona nu visase decât să se căsătorească cu Kevin Malloy, să trăiască într-o căsuță ca asta și să crească copilașii scumpi ai lui Kevin. Niciodată nu i-ar fi trecut prin gând să vrea mai mult – cu atât mai puțin să se fi gândit până atunci ce aspirații o fi având mama ei.

— Mamă, dacă ar fi posibil să se îndeplinească, tu ce ți-ai dori cel mai mult pe lume?

— Pace și liniște, spuse ea oftând. Să am și eu o șansă să mă așez și să-mi odihnesc picioarele, măcar din când în când, și să beau o ceașcă de ceai fără să fiu deranjată. Niciodată nu am alergat după cai verzi pe pereți ca tatăl tău.

— Mamă, asta-i tot ce urmărește tata – cai verzi pe pereți? N-o să am niciodată conacul acela minunat de care vorbește?

Mama o privi pe Fiona în ochi, prinzându-i amândoi obrajii în palmele ei aspre.

— Cred că îl vei avea, Fiona. Tatăl tău crede în tine – şi eu, de asemenea.

Mai târziu în seara aceea, Rory o conduse înapoi pe Fiona la Wickham Hall, cum făcea de fiecare dată în zilele ei scurte. Dar de îndată ce se făcu nevăzut, din spatele tufişului de porumbar sări Kevin, care o aşteptase în tot acest timp.

— Fiona...

— O! M-ai speriat de moarte!

— Scuză-mă, iubito. Nu credeam că mai vii!

Se aplecă să o sărute, dar ea îl împinse deoparte.

— Stai puţin şi ascultă-mă. Tata are în sfârşit destui bani ca să plecăm. Sper că ţi-ai strâns şi tu ceva.

După expresia feţei lui îşi dădu seama că nu, ceea ce o înfurie.

— Adio, Kevin Malloy.

Se îndreptă grăbită spre treptele din spatele casei.

— Fiona, aşteaptă! Când plecaţi?

— În câteva zile, poate.

— Nu te pot lăsa să pleci!

O apucă de braţ, silind-o să se întoarcă la el.

— Te rog, vino să fugim împreună! Acum... la noapte!

Ea-i văzu ochii plini de lacrimi şi i se făcu milă de el.

— Ah, Kevin... nu pot fugi cu tine, spuse ea, îndepărtându-i părul negru de pe frunte.

— De ce nu?

Nu-i răspunse. În schimb, îl lăsă să o cuprindă în braţe şi să o ţină aproape, inspirând adânc parfumul cămăşii lui. Îl iubea, dar în inima ei ştia că tatăl său avea dreptate. Dacă fugeau şi se căsătoreau, avea să sfârşească exact ca mama ei peste câţiva ani, ajungând să tânjească numai după o ceaşcă cu ceai şi câteva clipe de linişte. Se întristă.

— Poţi să-mi scrii, Kevin, spuse ea după o clipă. Vom locui la vărul tatei, Darby Quinn, în New York, până ne aranjăm şi noi. Uite, am copiat adresa unchiului meu când tata nu a fost atent.

Scoase bucata boţită de hârtie din buzunarul şorţului şi i-o întinse. Kevin o netezi, privind-o de parcă ar fi fost sentinţa lui la moarte, dar o ţinea cu susul în jos. Ea-i întoarse hârtia în mână şi-l observă cum se înroşi, cu toate că afară se întunecase deja.

— Nu am avut când să învăţ să citesc sau să scriu, Fiona. Mereu a trebuit să lucrez ca să-mi câştig existenţa. Familia mea nu şi-a putut permite să mă trimită la şcoală la Fraţii Creştini.

Simţi un val de afecţiune pentru dragul de Kevin. Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce el o ţinea în braţe.

— Îţi promit că o să vin după tine în America, spuse el. Aşteaptă-mă, Fiona. Te rog, aşteaptă-mă.

— O să te aştept.

Însă Fiona ştia că el nu avea să vină niciodată. Nu avea să-l mai revadă vreodată pe Kevin Malloy. Se întreba dacă avea să o mai iubească cineva atât de mult cum o iubea el – şi dacă ea o să mai poată iubi pe altcineva.

Câteva zile mai târziu, Rory Quinn intră în spălătoria de la Wickham Hall, în mijlocul zilei de lucru, împreună cu Sheila, sora de doar paisprezece ani a Fionei.

— Haide, fetiţo, ia-ţi lucrurile, îi spuse Fionei. Plecăm mâine. Am aranjat ca Sheila să-ţi ia locul aici.

Tristeţea şi încântarea îi sfâşiau inima. Pleca, chiar acum, şi n-o să se mai întoarcă niciodată.

— Trebuie să-mi iau rămas-bun de la Kevin şi...

Rory scutură din cap.

— Lasă-l în pace, Fiona. Meriţi un bărbat de zece ori mai bun decât el.

Însă Fiona nu-şi putea închipui vreun bărbat atât de scump, iubitor şi drag precum Kevin. Începu să plângă.

— Haide, termină odată, spuse Rory. O să fii murdară pe faţă.

Îşi şterse ochii cu şorţul, apoi şi-l trecu pe după cap şi i-l întinse micuţei Sheila.

— Vino, o să-mi strâng lucrurile şi o să-ţi arăt unde să ţi le pui pe ale tale.

Shelia o urmă la etaj, privind la toate cele din jur cu uimire.

— Ce casă mare, nu? murmură ea fascinată. Chiar crezi că o să avem şi noi într-o bună zi o casă ca asta?

— Da, tata aşa spune. Fiona goli sacul cu lucrurile surorii ei pe pat, apoi îşi vârî în loc propriile lucruri.

— O să te descurci aici, spuse Fiona în timp ce o îmbrăţişa pe sora ei, luându-şi rămas-bun de la ea. Şi o să vă aducem şi pe voi, şi pe mama în America cât ai zice peşte.

În timp ce părăsea domeniul Wickham Hall împreună cu tatăl ei, se uită în jur sperând să-l mai vadă pentru ultima oară pe Kevin. Însă automobilul nu era de găsit, iar Kevin nu se zărea nicăieri.

Fiona şi tatăl ei plecară a doua zi de dimineaţă, pe o ploaie măruntă. Auzi clopotele bisericii Sf. Brigita bătând pentru slujba de dimineaţă, dar ceaţa deasă reuşi să schimbe cu totul siluetele familiare ale caselor, chiar şi masiva Wickham Hall dispăruse în norul gros.

Fiona se agăţă de mama ei în timp ce se îmbrăţişară pentru ultima oară, descoperind plecarea de acasă mult mai grea decât îşi imaginase.

— O să ne mai vedem, nu, mamă?

— Sigur că da, copila mea. Tata spune că o să trimită după noi cât ai zice peşte.

— Şi în America o să-ţi poţi odihni picioarele şi să-ţi bei ceaiul în fiecare zi. O să avem chiar şi servitori care să ţi-l pregătească.

— Da, da... spuse mama zâmbind trist. Dumnezeu să fie cu tine, Fiona.

Deşi mama ei voise să o încurajeze, cuvintele ei o făceau pe Fiona să se simtă ca şi cum ar urma să dispară într-un hău în care Dumnezeu nu mai putea fi nici văzut, nici simţit.

Un prieten al tatălui îi duse cu căruţa lui hodorogită până în cel mai apropiat oraş, hurducăindu-le puţinele bagaje pe care le aveau. De acolo luară trenul spre Dublin. Fiona nu fusese niciodată la oraş până atunci şi i se păru enorm comparativ cu orice altceva. Străzile înguste şi pavate erau înţesate de oameni, căruţe

şi maşini, roţile huruind pe lângă ei în timp ce treceau podurile peste râul Liffey. Fiona văzu poliţişti britanici peste tot – Black and Tans*, cum erau numiţi, pentru uniformele lor în culori neasortate. Baricadele blocau multe dintre străzi.

— În Dublin e mare nebunie din cauza conflictelor, îi spuse tatăl ei. Văd că nu au realizat mare lucru de când am fost şi am luptat şi eu pe aici.

Fiona încercă să şi-l imagineze pe tatăl ei înarmat cu o carabină, luând parte la o revoltă, dar nu reuşi.

— Da' o să ne lase ăştia să plecăm în America? întrebă ea.

El râse scurt.

— O, şi-ncă cum! O să fie mai mult decât fericiţi să vadă încă doi irlandezi care pleacă de aici. Ar fi fericiţi dacă am dispărea cu toţii. Iar mâine dimineaţă o să şi plecăm.

Fiona fu copleşită de un sentiment al pierderii, dar şi de nerăbdare. Teamă şi amărăciune şi bucurie, toate erau amestecate ca-ntr-o tocană şi nu reuşea nicicum să-şi facă ordine în gânduri. Se simţea de asemenea şi foarte singură. Da, era adevărat, era cu tatăl ei, însă Fiona nu învăţase niciodată să aibă cu adevărat încredere în el.

— *Dumnezeu să fie cu tine*, îi urase mama ei.

Ciudat, dar Fiona crezuse întotdeauna că Dumnezeu locuia în biserica Sf. Brigita, în satul natal. Însă stând acum într-un colţ de stradă aglomerată din Dublin, simţindu-se pierdută şi îngrozită, îşi dădu seama că Dumnezeu nu locuia doar în biserica Sf. Brigita... ci era peste tot. Cuvintele mamei nu făcuseră decât să o încredinţeze că aşa era, iar Fiona şi le rosti în şoaptă, ca pe-o rugăciune în timp ce se pregătea să spună rămas-bun Irlandei.

— Dumnezeule, fii cu mine... Te rog...

---

*În traducere aproximativă, „pestriţii" – unitate a Forţelor de rezervă ale poliţiei irlandeze regale, cunoscută pentru atacurile asupra civililor irlandezi, deşi fusese concepută inţial să lupte doar cu Armata Republicană Irlandeză (IRA) (n.tr.).

Au plecat de ziua Sf. Brigita, o sfântă cunoscută pentru bunătatea ei şi miracolele făcute. Era în acelaşi timp ziua de naştere a Fionei: 1 februarie, cea de-a optsprezecea ei aniversare.

— Tată, eşti sigur că vaporul n-o să se scufunde? îl întrebă ea în timp ce privea spre vasul cel mare. Era ancorat la capătul unui doc prelung, cu o platformă din scândură pentru accesul pasagerilor, peste apa cenuşie şi agitată.

— Ce întrebare mai e şi asta? mormăi el în timp ce căra bagajele pe chei.

— Când am fost la şcoală, surorile ne-au spus cum s-a scufundat un vapor mare de tot şi cum au murit toţi oamenii.

— Lusitania s-a scufundat în timpul războiului, care s-a terminat demult.

— Nu vaporul acela, tată. A fost înainte de război, cred că aveam nouă sau zece ani. Surorile ne-au spus să ne rugăm pentru că un vapor mare şi elegant, plin cu oameni bogaţi, s-a lovit de gheaţă şi s-a scufundat. Mii de oameni s-au înecat. O să fie gheaţă pe drum spre America?

Rory se uită la ea, scuturând din cap în timp ce aşteptau să le vină rândul să se îmbarce pe vas.

— Fiona, scumpo... de ce nu ne scuteşti de fantezia ta bogată şi să te apuci mai bine să faci planuri de viitor, în loc să te îngrijorezi de lucruri care s-au petrecut în urmă cu atâţia ani.

Da, hotărî ea, am să mă gândesc la viitor. America era ţara făgăduinţei, un loc unde avea să locuiască în lux şi tihnă. Dar înainte de toate, trebuia să treacă oceanul atât de rece şi nesfârşit. Dintr-odată, toată călătoria asta i se păru că semăna într-un fel cu moartea – pentru că aveau să ajungă în paradis! Cu toate că, dacă într-adevăr acesta era drumul ce ducea spre paradis, Fiona descoperi foarte curând că această călătorie semăna cu trecerea prin purgatoriu.

Experienţa de viaţă a Fionei n-o pregătise pentru o călătorie pe un vas cu aburi. Primiseră loc la clasa a III-a, într-o încăpere

supraaglomerată, fără geamuri şi cu sute de paturi. Multe dintre familii îşi făcură nişte paravane din draperii, pentru a crea o oarecare intimitate în jurul spaţiului propriu, dar ea şi tatăl ei nu se gândiseră la asta dinainte. Ceilalţi pasageri erau de diverse naţii şi diferite graiuri, iar bolboroseala atâtor voci nu făcea decât să intensifice sentimentul de confuzie şi haos general. Majoritatea călătorilor îşi aduseseră mâncare de acasă pentru toată călătoria, iar cala fu curând invadată de un miros persistent şi înţepător de usturoi, ceapă şi brânză fermentată. Aceste familii păreau chiar mai sărace decât a Fionei, cu zeci de copii îmbrăcaţi în zdrenţe şi care urlau parcă fără contenire. Toţi duhneau a sudoare. În momentul în care Fiona coborî în cală, îi veni să o ia la fugă înapoi, la aerul proaspăt de pe punte, în lumina soarelui, dar ştia că trebuia să se obişnuiască cu atmosfera din cală. Acesta avea să fie căminul ei pentru următoarele săptămâni.

Odată ce vasul se puse în mişcare, Fiona petrecea cât mai mult timp posibil pe-afară, cu toate că aerul de iarnă era geros, iar puntea era aproape la fel de aglomerată ca şi cala de dedesubt. Tatăl ei începu să dispară perioade tot mai lungi de timp; ea nu ştia unde se duce, nici el nu îi spunea nimic. Pasagerii din cală nu aveau permisiunea să se plimbe pe vas, dar exact asta părea să facă el, strecurându-se ziua în amiaza mare sau în timpul cinei, iar apoi, după ce se întorcea, îşi nota tot felul de lucruri pe nişte hârtii pe care le purta mereu în buzunarul vestei. Într-o seară, Fiona se uită pe furiş la paginile acelea peste umărul lui şi văzu o listă lungă de cifre, fără nicio noimă.

La vreo săptămână după ce vaporul ridicase ancora, într-o după-amiază, Fiona şedea afară pe punte, când se apropie tatăl ei şi-i spuse:

— Vino cu mine, Fiona. Vreau să-ţi arăt ceva.

O conduse înăuntru, apoi pe scările ce urcau spre puntea interzisă, unde se aflau bărcile de salvare. Îi zări pe pasagerii de la clasa I plimbându-se pe această punte superioară.

— Nu cred că avem voie aici, spuse ea când văzu unde o dusese tatăl ei.

— Taci, Fiona, şi ascultă-mă. Ştii care e diferenţa între oamenii bogaţi şi noi? o întrebă el, arătând cu capul în direcţia lor.

Îi veniră în minte o mulţime de diferenţe: aveau foarte mulţi bani, mâncare la discreţie, o viaţă tihnită şi luxoasă... şi mâini fine. Mâinile lor nu erau toate crăpate şi roşii ca ale ei de la atâta frecat şi spălat rufe. Dar scutură din cap, ştiind că Rory Quinn nu aştepta un răspuns.

— Hainele, Fiona. Singura diferenţă dintre ei şi noi sunt hainele cu care se îmbracă, asta-i tot. Se întoarse spre ea cu un zâmbet cum numai arareori puteai vedea pe faţa lui şi îi îndepărtă cu drag părul pe care vântul i-l aducea în faţă. Dar dacă ai îmbrăca o rochie drăguţă ca aceea pe care o poartă cucoana de acolo şi ţi-ai pieptăna părul aşa ca ea, ai lăsa orice bărbat de pe vasul ăsta cu gura căscată. Avem nevoie doar de haine potrivite.

Ea se uită o vreme la pasagerii cei bogaţi, plimbându-se de colo-colo în hainele lor elegante şi înveliţi în pături groase de iarnă. Unii purtau chiar haine de blană. Fiona începu să dârdâie sub şalul subţire şi se întrebă cum s-ar simţi încotoşmănită într-o haină de blană.

— O să cumpărăm şi noi haine frumoase când ajungem în America? îl întrebă ea.

— Am un plan mai bun.

Îşi plecă creştetul până aproape de al ei şi-i spuse în şoaptă:

— Am urmărit cum stau treburile pe la cabine: am ţinut evidenţa cine de pe unde iese şi am numărat câte persoane dorm în fiecare cabină.

Se bătu cu mâna pe piept, unde îşi ţinea teancul de hârtii, cu lista lui de numere.

— M-am uitat cu atenţie să văd şi când obişnuiesc să urce pe puntea superioară pentru a lua cina şi cât zăbovesc de obicei. Ştiu exact ce camere o să tapez. Dar am nevoie de ajutorul tău.

— Ta-tapezi? C-cum adică?

Însă Fiona se temea că știe prea bine ce vrea tatăl ei să zică. Avea de gând să fure din cabinele celor bogați și voia ca ea să-l ajute. Se întreba dacă nu cumva furase și banii necesari pentru călătoria spre America.

— Crede-mă, fetițo, înțoliții ăștia au atâtea haine, că nici n-o să observe că lipsesc câteva, cele pe care o să le împrumutăm noi.

— Adică o să le dăm iarăși înapoi? întrebă ea prinzând ceva speranță. Ideea împrumutului suna mult mai bine decât furtul. Rory făcu însă o față lungă, desființându-i întrebarea cu o mișcare a mâinii. O conduse înapoi pe punțile inferioare, trecând printr-un culoar interzis. Era impecabil de curat și mirosea a proaspăt vopsit.

— Acum o să trebuiască să stai aici, pe holul ăsta, de șase, în timp ce eu mă furișez în prima dintre cabine, m-auzi? Anunță-mă cumva dacă apare cineva.

— Tată, nu!

— Șșșșș....!

Îi puse mâna peste gură ca s-o oprească.

— Taci, fato, și fă ce-ți spun. Trebuie să creezi o diversiune, ceva.

— D-dar c-cum să fac asta?

— Folosește-ți șarmul și frumusețea, Fiona. Flirtează cu stewarzii și distrage-le atenția. Spune-le că te-ai rătăcit, că nu știi cum să mai ieși de aici. Hai, că poți.

— Dar oamenii ăștia o să facă scandal când vor observa că le lipsesc lucrurile. Ce se întâmplă dacă stewarzii încep să ne caute prin bagaje?

— Nu-ți face griji. Nu o să iau atâtea lucruri dintr-o cameră cât să bage de seamă – o cravată de ici, o cămașă de colo. Vezi?

— Surorile au spus că furatul e...

— Taci din gură, fato. Surorile nu trebuie să-și bată capul pentru hainele pe care le poartă, nu?

Fiona era sigură din ceea ce învățase la școală că furatul era păcat. Dar o altă poruncă a lui Dumnezeu spunea că trebuie să-ți

cinstești mama și tatăl. Ce ar fi trebuit să facă o fată atunci când două dintre poruncile lui Dumnezeu se băteau cap în cap?

— Hai să mergem, fato, spuse Rory, trăgând-o după el în hol. Avem de lucru.

Fiona făcu ce i se ceruse. Prima zi când lucră împreună cu tatăl ei fu cea mai înspăimântătoare, fiindcă tresărea la fiecare sunet, încât i se părea că o să-i sară inima din piept. Când se întoarseră în cele din urmă în cală, Fiona se trânti pe pat și plânse de ușurare. Cu fiecare nouă zi însă, începu să i se pară tot mai ușor să se plimbe pe coridorul pustiu, arătându-se dezorientată, în timp ce tatăl ei intra prin efracție în cabinele pasagerilor bogați – mai ales când văzu hainele și bijuteriile frumoase pe care el i le alesese.

De două sau de trei ori se întâmplă să iasă câte-un pasager din vreo cabină, în timp ce Fiona aștepta pe holul îngust, iar prima oară crezu că o să leșine. O singură dată se întâmplă să se apropie un steward de ea, însă Fiona făcu exact ceea ce o instruise tatăl ei.

— O, ce mă bucur să vă văd, îi spuse ea stewardului, vorbind suficient de tare s-o audă și tatăl ei. Mă tem că m-am zăpăcit cu totul. Mi-ați putea arăta, vă rog, pe unde s-o iau ca să ies de aici?

Pe măsură ce zilele treceau și prada lor sporea considerabil, un val de încântare luă locul temerilor pe care le simțise Fiona inițial. De fiecare dată când intra pe unul dintre coridoarele înguste și simțea mirosul de vopsea proaspătă în nări, zâmbea și savura pericolul la care se expuneau. Se simțea mai aproape de tatăl ei ca niciodată și în fiecare după-masă se întorceau din aventurile lor râzând încântați că scăpaseră încă o dată de pericol. Nu ajunseseră încă în America, însă viața Fionei devenise deja mult mai interesantă decât fusese în Irlanda. Chiar și așa, când veni într-o zi Rory la ea și-i spuse:

— Am terminat, fetițo. Avem toate hainele care ne trebuie, ea se simți ușurată.

Însă ușurarea ei fu de scurtă durată. A doua zi soarele se ivi și începu să încălzească aerul după zile întregi, și toate punțile – atât cea de clasa I cât și cea de clasa a III-a – se umplură rapid de oameni.

— Spală-te pe faţă şi aranjează-ţi părul, îi spuse Rory Fionei. Vreau să îmbraci câteva din noile tale haine.

— Nu se poate întâmpla ca cineva să-şi recunoască hainele? întrebă ea.

— Nu dacă îţi alegi ceva simplu: cu ar fi o fustă neagră cu o bluză albă.

— Dar e frig sus pe punte. O să îngheţ!

Rory împrumută un şal frumos brodat de la o femeie boemă pe care o întâlniseră în cală şi i-l puse Fionei pe după umeri. Chiar şi cu şalul pe spate, nu se putea opri să nu dârdâie de frică.

— Nu, tată. Te rog, nu mă pune să fac asta. Mi-e frică de moarte că o să ne prindă.

Rory o împinse înainte, în ciuda protestelor ei.

— Prostii, insistă el. Tu urcă scările şi du-te pe puntea de sus ca şi când acolo ţi-ar fi locul. Ţine-ţi capul ridicat. Crede-mă, toţi se vor uita la faţa ta superbă, nu la hainele tale. Şi nimeni nu se apucă să ceară unei fete drăguţe ca tine să prezinte biletul de clasa I, asta fără doar şi poate.

— Ş-şi cam ce să fac eu acolo?

— Plimbă-te pe punte, apoi întoarce-te aici. Atât. Aşa, de exerciţiu, Fiona.

Se temea să întrebe pentru ce trebuia să exerseze. Făcu ce i se ceru, cu genunchii tremurându-i îngrozitor în timp ce urca scările.

Prima persoană pe care o întâlni Fiona fu un steward care se plecă uşor în semn de respect când trecu prin dreptul ei. Privindu-l peste umăr, văzu că se întorsese să se uite după ea. Dându-şi seama că a fost surprins, stewardul plecă repede de acolo, îmbujorat la faţă. Mai apoi trecu pe lângă un gentleman mai în vârstă, care îşi atinse borul pălăriei în dreptul ei, spunându-i:

— Bună ziua, domnişoară.

Îi zâmbi fermecător drept răspuns. În cele din urmă ajunse pe punte, unde se opri, agăţându-se disperată de parapet, până când i se mai potoli tremuratul.

Aerul sărat era călduț, cerul senin, iar puntea celor de la clasa I era atât de diferită de cala supraaglomerată a celor de la clasa a III-a, încât, la fel ca și tatăl ei, Fiona înțelese dintr-odată că își dorea viața aceasta, nu pe cea veche. Luă adânc aer în piept și dădu drumul parapetului, gata să-și înceapă plimbarea pe punte.

Fiona trecu prin dreptul oamenilor care-și făceau siesta tolăniți în șezlonguri, cuibăriți confortabil în pături călduroase, în timp ce stewarzii îi serveau cu ceai și prăjiturele. Tare ar fi vrut să se tolănească și ea acolo, alături de ei, dar nu îndrăznea. Continuă să meargă, trecând prin dreptul unei guvernante ce avea grijă de doi băieței, apoi pe lângă un grup de bărbați îmbrăcați în paltoane și fumând trabucuri. Domnii își atinseră borul pălăriilor la trecerea ei și îi dădură bună ziua. Observă că toate femeile purtau pălării sau parasolare, pentru a-și feri pielea de razele soarelui. Trebuia să-i spună tatălui ei să-i fure și o pălărie. Gândul acesta o făcu să zâmbească. La început fusese îngrozită de planul lui; acum devenea tot mai specifică în aceea ce avea nevoie să fure pentru ea.

Fiona își continuă plimbarea pe punte, ajungând cât se putea de departe, legănându-și șoldurile de parcă ar fi avut toată ziua la dispoziție, apoi se întoarse și parcurse distanța înapoi pășind agale. De data asta savură din plin admirația fățișă pe care o citea pe fețele tuturor bărbaților, precum și invidia femeilor. Era frumoasă, bine îmbrăcată și o considerau drept una de-a lor. După ce mai inspiră o dată aerul de pe punte și îi simți gustul sărat pe buza de jos, coborî grațios la tatăl ei care o aștepta.

— Ei bine, ce zici, fato?

— Am nevoie de o pălărie, spuse ea. Toate cucoanele bogate poartă pălărie.

Își reținu cât putu de mult zâmbetul, apoi adăugă zâmbind.

— O pălărie turtită, din fetru. Cu o floare, dacă se poate.

Rory Quinn izbucni în râs în timp ce o luă pe Fiona în brațe și începu să facă piruete.

— Asta-i fata mea!

CAPITOLUL 23

New York, 1920

În primele ore după ce debarcară la centrul pentru imigranți de pe Insula Ellis, Fiona se simți foarte rău. Niciodată nu avea să mai ajungă pe țărmul Americii. Erau atât de aproape – vedea deja New York-ul în depărtare – dar, cu siguranță, Dumnezeu avea să-i pedepsească pe amândoi pentru că furaseră de la alți pasageri de pe vapor. O să-i arunce la închisoare... sau, mai rău, îi vor trimite înapoi acasă.

— Ce e cu tine? mormăi Rory, în timp ce așteptau la o coadă lungă și dezordonată.

— Mă doare stomacul. Simt că mi se face rău.

— Adună-te, fetițo. Dacă o să li se pară că ești bolnavă, n-o să ne lase cu niciun chip în țară.

— Mi-e frică, tată. Ce se întâmplă dacă își bagă nasul în bagajele noastre și descoperă toate lucrurile?...

— Taci! Nimeni nu o să se uite în bagajele noastre. Nu se uită decât să vadă dacă suntem sănătoși – și tu arăți cam verde la față. Ridică-te și stai dreaptă! Zâmbește-i omului, ne-am înțeles?

— Da, tată.

Fiona se uită să vadă ce făceau ceilalți pasageri în timp ce așteptau să le vină rândul și văzu că tatăl ei avea dreptate; oficialii americani nu verificau bagajele prea amănunțit. Însă ofițerii păreau indispuși și nerăbdători, fiind nevoiți să se ocupe de mulțimea gălăgioasă de imigranți, încercând să stăpânească gloata neînțelegătoare cam în același fel în care câinii ciobănești mână o turmă de oi. Fiona simți o milă fără margini pentru toți sărmanii care nu vorbeau engleză. Hala imensă avea un tavan înalt, boltit, iar gălăgia se amplifica tot mai mult, până când

oficialii începură să urle, de parcă asta i-ar fi ajutat pe străini să înţeleagă mai multe. Versiunea americană a limbii engleze suna atât de diferit pentru Fiona încât chiar şi ea trebuia să asculte cu mare atenţie, să înţeleagă ce spuneau americanii.

Când veni în sfârşit rândul lor pentru a fi inspectaţi de temutul Serviciu de Imigraţie, oficialul nu dori decât să se asigure că ea şi tatăl ei erau sănătoşi şi că aveau un sponsor şi ceva bani pentru a se întreţine. Nimeni nu se uită în bagajele lor. Câteva ore mai târziu, Fiona reuşi să calce în cele din urmă pe pământ american.

Zona din jurul docurilor unde ajunseseră arăta la fel de părăginită şi neîntreţinută ca şi ceea ce lăsaseră în urma lor în Irlanda. O mulţime de căruţaşi aşteptau nerăbdători să le care bagajele, iar Rory se înţelese cu un bărbat jegos să îi ducă cu trăsura lui, trasă de un cal deşelat. Oricum, ei nu aveau cine ştie ce bagaje, dar s-ar fi pierdut cu uşurinţă dacă nu ar fi fost căruţaşul să-i ajute. Îi duse la locuinţa vărului Darby din cartierul Lower East Side, iar când Fiona zări casele din cartier începu să-şi dorească să se întoarcă acasă. În New York era îngrozitor de frig, erau troiene imense de zăpadă murdară şi noroi cu nemiluita adunat de-a lungul străzilor. Fâşiile înguste de cer pe care reuşea să le vadă printre clădirile înalte erau cenuşii şi afumate. Îi era dor de copacii, tufele şi dealurile înverzite ale Irlandei.

— E îngrozitor aici, tată!

Îşi scoase batista din buzunar şi îşi acoperi nasul şi gura, pentru a nu fi nevoită să inspire duhoarea ce răzbătea prin gurile deschise de canal.

— Nu vom locui prea multă vreme aşa, fetiţo. O să vezi. Vom avea vila noastră cât ai zice peşte.

Dar, desigur, asta nu era adevărat. Cu toate hainele furate, Fiona şi tatăl ei nu erau bine-veniţi în saloanele elegante ale claselor înstărite din New York, în orice caz, nu mai bine-veniţi decât fuseseră şi în Irlanda. Vărul Darby avea o familie cu zece copii şi locuia într-un apartament supra-aglomerat, în care era mult prea multă gălăgie şi mizerie, cam ca în cala vaporului. În

prima lună, Fiona dormi într-un pat cu trei dintre verișoarele ei și în fiecare noapte o mușcau puricii până la sânge. Trebuia să stea la coadă pentru orice, de la latrinele comune din curte, la pompa de apă a cartierului. Șobolani mari cât aricii fugeau care încotro pe străzi, iar copii zdrențăroși, prost îmbrăcați, se înghesuiau peste tot, pe proprietăți, pe casa scărilor, pe trotuare, certându-se, cerșind mâncare. Imposibil, aceasta nu era America, țara făgăduinței. Totul părea atât de mohorât, de deznădăjduit. Fiona avea impresia că s-a îmbarcat pe vaporul greșit și a ajuns la altă destinație.

— Tată, dar aici e mai rău decât acasă, spuse ea în timp ce coborau pe strada plină de gunoaie din apropiere de East River, căutând un loc de muncă. Cel puțin dormitorul meu din Wickham Hall era curat și aveam parte de trei mese calde pe zi.

— Ai răbdare, fato. Să luăm lucrurile pe rând. Odată ce găsim ceva de lucru și o locuință doar pentru noi, va fi mult mai bine.

Dar până și Rory părea descurajat.

Căutau un loc de muncă din zori și până în seară, urmând fiecare pistă posibilă, dintr-o fabrică în alta, în fiecare magazin care avea în vitrină afișul cu „Angajăm...". Fiona și tatăl ei aveau două avantaje față de majoritatea celor câteva mii de imigranți care căutau de lucru: vorbeau engleză și erau mult mai bine îmbrăcați, mulțumită hainelor pe care le furase Rory.

În prima duminică după ce ajunseră, Fiona participă la mesă, la biserica parohială, în încercarea de a-și ispăși păcatul săvârșit. Înainte să ia parte la împărtășanie, mărturisi că l-a ajutat pe tatăl ei să fure îmbrăcăminte din cabinele bogaților. Plânse în timp ce se spovedi. După aceea, Fiona se simți atât de ușoară și de curată de parcă ar fi fost în stare să plutească până la tavan, împreună cu fumul de tămâie și cel al lumânărilor. Păcatul ei fusese spălat, fusese iertată și căpătase iubire.

Dar cu ce preț? Biserica parohială avea un crucifix atârnat chiar deasupra altarului, la fel ca cel din biserica Sf. Brigita de acasă, iar în timp ce Fiona asculta istoria suferințelor lui Cristos – cum fusese biciuit, scuipat, bătut, crucificat – prețul pentru iertarea ei

i se păru mult prea mare. Cu toate astea, preotul o asigură că Dumnezeu îi iertase păcatele. Îi oferea un nou început în viață, lucru pentru care era recunoscătoare.

Apoi Rory avu din nou nevoie de ajutorul ei.

— America e mai rece decât mi-am imaginat, îi spuse el după o zi lungă petrecută pe străzi în căutarea unui loc de muncă. Ne vor trebui paltoane mai călduroase.

Pricepu imediat ce avea de gând – cu siguranță nu aveau bani pentru haine.

— Nu, tată. Nu vreau să mai furăm. Dacă suntem prinși aici în America, ne bagă la închisoare sau ne deportează ori...

— Taci, Fiona. Să nu te mai aud. Vino cu mine.

O duse pe o stradă cu o mulțime de magazine înșirate unul după altul și, în timp ce se plimbau pe trotuar, uitându-se la vitrine, Rory se purta de parcă ar fi fost cel mai bogat bărbat din lume, un adevărat mână-spartă. Se lăsase întunericul și toate magazinele se închiseseră pe timpul nopții, dar străzile erau în continuare surprinzător de aglomerate. Fiona își privi cu atenție tatăl, întrebându-se ce avea de gând, și îl văzu uitându-se cu coada ochiului la patrula de poliție. De îndată ce se întoarse cu spatele la ei, Rory o împinse pe Fiona pe o alee laterală îngustă, situată între clădiri.

Zăpada rece și plină de noroi îi udă pantofii fetei, în timp ce pășea orbecăind prin bălți. Auzi șobolanii chițăind strident de undeva din umbră. O clipă mai târziu, ajunseră în dreptul intrării din spate a unui magazin de croitorie. Fu surprinsă să vadă cât de repede și cu câtă ușurință reuși tatăl ei să deschidă ușa. Se duse drept spre un stand cu costume bărbătești, de parcă și-ar fi ales costumul cu mult timp înainte, aruncă umerașul deoparte, apoi împături costumul și-l îndesă sub vesta tricotată. Apoi, îi alese și ei un palton elegant din velur, cu guler înalt.

— Îmbracă-l! îi porunci el. Peste hainele tale.

Fiona se supuse, neputând să vadă prea bine în întuneric, convinsă că poliția avea să năvălească în magazin dintr-un

moment într-altul. Bărbatul își mai luă și lui un palton din tweed, îl îmbrăcă peste jacheta și vesta umflată, apoi înșfăcă o pălărie turtită din fetru de pe unul dintre manechine și i-o zvârli Fionei.

— Uite, pălăria ta cea nouă. Pune-ți-o.

În mai puțin de un minut după ce intraseră, Rory închidea ușa în urma lor și se îndrepta înapoi spre strada principală.

— Ia-mă de braț, îi porunci el când ajunseră înapoi pe stradă. Pășește încet, uită-te la vitrine. Avem tot timpul din lume.

Fiona încercă să se convingă că ea nu era o hoață – doar tatăl ei era. Dar știa că nu o să mai îndrăznească să ia parte la mesă, mai ales îmbrăcată în haina aceasta și cu pălăria cea nouă, dacă nu se spovedea mai întâi. Dar dacă dădea peste același preot tânăr căruia i se confesase prima oară? Îi spusese să se ducă și să nu mai păcătuiască de atunci înainte.

Duminica, Fiona așteptă într-o bancă goală, cu capul plecat, privind pe furiș spre confesional, până când își făcu apariția un preot mai în vârstă care intră într-una dintre cămăruțe. Se ridică repede și se puse la rând, repetându-și în gând ceea ce avea să spună.

— Iartă-mă, Părinte, căci am păcătuit, începu ea. U-uneori sunt nesupusă și nu-l ascult pe tatăl meu. Săptămâna asta... m-am certat cu el când mi-a poruncit să fac ceva.

— Trebuie să îți asculți întotdeauna părintele, spuse preotul suspinând. Părea plictisit. Fiona se întreba dacă se mai dezmorțea puțin atunci când cineva îi mărturisea un păcat ceva mai interesant. Domnul ne poruncește să ne cinstim părinții ca să trăim multe zile pe pământ, îi spuse preotul.

— Da, părinte, o-o să-l ascult de acum înainte.

Fiona își făcu penitența, dar de această dată nu se mai simți chiar la fel de curată ca ultima oară când se confesase. Și nici nu mai reuși să se înalțe, odată cu fumul de tămâie. Paltonul ce-l purta părea să cântărească o tonă.

Cam la o lună de la sosirea lor, Fiona reuși, în sfârșit, să-și găsească de lucru într-un salon de modă. Își îmbrăcase paltonul

cel nou şi îşi dădu seama după felul în care o măsurase directoarea – doamna Gurche – din cap şi până în picioare, că faţa ei drăguţă şi hainele deosebite o ajutaseră să obţină această slujbă.

Prăvălia de pălării a lui Madame Deveau se afla într-unul din cele mai bune cartiere ale oraşului, la câteva străzi de Central Park. Magazinul ocupa întreg parterul unei clădiri cu două nivele; atelierul unde se produceau pălăriile ocupa etajul superior, la mansardă. Fiona hoinărise prin câteva zeci de fabrici în căutarea unui loc de muncă, majoritatea fiind nişte hale gălăgioase, posomorâte şi în care căldura devenea înăbuşitoare, locuri care arătau de parcă un singur chibrit ar fi fost de-ajuns să le ardă din temelii. Atelierul lui Madame Deveau era încântător în comparaţie cu toate celelalte, un loc deschis, aerisit, luminat din plin de lumina naturală ce năvălea prin vitrinele generoase din faţă şi din spate.

— Dacă eşti harnică şi înveţi mersul prăvăliei, o asigură doamna Gurche pe Fiona, poţi ajunge mai sus – sau, de fapt, ar trebui să spun mai *jos* – să vinzi la parter.

Fiona dădu din cap şi spuse:

— Vă mulţumesc, doamnă.

Dar visul ei nu fusese niciodată să devină vânzătoare. Se gândi la visele mărețe pe care le avusese când părăsise Irlanda: să ajungă să locuiască într-o vilă, în bogăţie şi fără griji. Îşi aminti de mama şi de surorile ei, care rămăseseră să se descurce singure în coliba lor afumată. Se luptă să-şi biruie lacrimile.

— S-a întâmplat ceva, domnişoară Quinn?

— Nu, nu-i nimic... spuse Fiona, afişând cel mai drăgălaş zâmbet. Sunt... vă sunt foarte recunoscătoare pentru această oportunitate.

Urcară pe scările din spatele clădirii în atelier, iar doamna Gurche îi întinse Fionei un şorţ de lucru din piele, pe care trebui să şi-l pună peste haine. Fabricanţii de pălării experimentaţi şedeau la mesele din apropierea geamurilor, creându-şi spectaculoasele opere de artă. Erau profesionişti înzestraţi, iar Fiona se bucura să-i poată urmări cum lucrau, făcând tot felul de pălării,

după ultima modă de la Paris. Clientela lor bogată comanda berete, pălării-bărcuţă, turbane şi pălării turtite – toate din mătase, catifea, jacquard şi brocart, ornate cu paiete, pene cochete, puf de struţ, perle şi dantelă.

Însă munca Fionei era plictisitoare şi obositoare, fără să necesite prea multe deprinderi. Primele responsabilităţi au fost să coase etichetele designer-ului în interiorul pălăriilor terminate şi să calce cu un fier cu aburi panglica ce urma să fie prinsă în interiorul pălăriilor. Pe măsură ce trecea timpul şi câştigă mai multă experienţă, Fiona învăţă cum să potrivească pălăriile finisate pe capete de manechin din plută pentru a le scoate toate cutele.

— Lasă-le pe manechin cel puţin zece minute, îi atrase atenţia doamna Gurche, pentru că altfel pălăriile îşi vor pierde forma.

Fiona deveni foarte pricepută în mânuirea acelor de pălărier şi a aţei speciale pentru a coase tot felul de ornamente: panglici, flori, pene de struţ, pene de cocoş colorate, pene din coadă de fazan, pene colorate de păun şi de gâscă. Învăţă cum să decupeze tiparele şi cum să lucreze la maşina de cusut. Fiona lucra în magazinul de pălării zece ore pe zi – de la şase dimineaţa până la patru după-amiaza – şase zile pe săptămână. Unele dintre celelalte fete cu care lucra i-au spus de unde să-şi ia comenzi pentru acasă, să câştige ceva bani în plus.

Când îşi găsi şi Rory Quinn o slujbă ca docher şi hamal, se mutară din apartamentul vărului Darby şi îşi închiriară două camere într-un apartament gălăgios la doar două străzi mai încolo. Nici aici nu aveau apă sau curent electric şi erau nevoiţi să folosească latrina comună şi pompele de apă. O sobă din fontă încălzea camerele şi pe ea îşi găteau şi mâncarea. Nu era nici pe departe viaţa pe care şi-o imaginase Fiona.

— Nu-ţi pare rău că am plecat din Irlanda? îl întrebă într-o seară pe tatăl ei. Şedeau lângă sobă, mâncând din tocana săracă pe care o gătise ea. În tocană erau mai mulţi cartofi, o fiertură apoasă şi câteva fărâme de carne de vită.

— Sigur că nu, spuse Rory printre îmbucături. Cu toate că mi-ar fi plăcut ca Darby să mă fi avertizat înainte să plecăm din Irlanda că toate cârciumile mai acătării din America au fost închise definitiv. Un bărbat are nevoie de o halbă, două, după o zi lungă de lucru.

Fiona nu spuse nimic. Era bucuroasă că vânzarea de băuturi alcoolice fusese declarată prohibită pe tot teritoriul Americii. Astfel puteau să economisească mai mult dacă tatăl ei nu cheltuia pe băutură, iar asta însemna că puteau să le aducă mai repede pe mama şi pe surorile ei. Fiona abia aştepta să vină şi ele, nu doar pentru că îi era dor de mama ei, dar şi pentru că începea să fie tot mai obosită din cauza programului extenuant de lucru. Trebuia să se scoale în fiecare zi dimineaţa devreme, pentru a pregăti micul dejun şi să facă şi pacheţele pentru prânz pentru amândoi, înainte să pornească pe jos spre magazinul lui Madam Deveau. Apoi, după o zi de lucru de zece ore, trebuia să se ducă la cumpărături în drum spre casă, să aţâţe focul în apartament şi să gătească cina. După ce spăla vasele, se apuca să spele haine, să le atârne pe sârmele întinse prin tot apartamentul. Din cauza hainelor mereu ude, apartamentul deveni un loc umed şi rece. Când termina de spălat, se apuca de lucru la lumina felinarului, cosând nasturi sau făcând lucru de mână pentru a câştiga un ban în plus. Astfel îi rămânea prea puţin timp să se îngrijească, să facă baie şi să-şi spele părul, înainte să cadă epuizată în pat, pentru câteva ore de somn.

Nu, aceasta nu era nici pe departe viaţa pe care o visase Fiona. Lucra mai din greu aici, în America, decât la Wickham Hall – şi mânca mult mai prost. Aproape în fiecare noapte plângea până adormea, chinuită de dorul după Irlanda. Îi era dor de Kevin. Tatăl ei făcuse o greşeală enormă.

— Când crezi că vom putea să le aducem pe mama şi pe fete aici? îl întrebă ea în timp ce turna ultimele rămăşiţe de tocană în castronul tatălui ei.

— Nu înainte să ne putem permite o locuinţă mai mare.

— Dar asta nu e cu nimic mai mică decât căsuţa noastră de acasă. Sheila şi-ar găsi şi ea de lucru şi ne-ar putea ajuta...

— Ne descurcăm mai bine singuri. Şi-apoi, încă nu am bani să le plătesc biletele. Să nu te mai aud cu asta.

Fiona se ridică, prea frustrată să mai continue conversaţia aceasta, şi se duse să aducă apă pentru vase. Sigur, tatăl ei era mai câştigat – el nu trebuia să facă mai nimic prin casă după ce lucra toată ziua. În timp ce Fiona stătea la rând în aerul răcoros de primăvară să ia apă de la pompă, se hotărî să găsească o cale să scape de cartierul acesta, de viaţa asta – cu sau fără ajutorul tatălui ei.

Începu să le studieze pe doamnele bogate care frecventau magazinul de pălării, felul în care se îmbrăcau, felul în care umblau, vorbeau, felul în care îşi pieptănau părul. Pe lângă ele, Fiona arăta ca o imigrantă ponosită. Dacă avea de gând să iasă vreodată din mahalaua aceea, trebuia să facă mai mult decât să poarte haine furate de la alţii; trebuia să arate şi să se poarte ca o americancă.

Fiona află de la colege că cele mai frumoase şi mai fascinante femei din America erau vedetele de cinema de la Hollywood. Îşi puse deoparte ceva bani din salariul săptămânal, ca să-şi ia un bilet la matineul de duminică. Studie în amănunt tot ce făceau fermecătoarele starlete: felul în care-şi pieptănau părul, machiajul, felul în care păşeau şi se îmbrăcau. Preferatele ei erau Greta Garbo, Mary Pickford şi Gloria Swanson. Visa să se căsătorească cu un bărbat la fel de atrăgător şi de curajos ca Rudolph Valentino sau Douglas Fairbanks.

Primăvara trecu şi veni vara, vremea se încălzi, iar zilele deveniră în sfârşit mai lungi. Încurajată de colege, într-o zi, după serviciu, imediat ce încasase salariul, Fiona îşi cumpără farduri de la Woolworth. Apoi se duse la un coafor şi-şi tunse părul lung după ultima modă.

— O, da' chiar semeni cu Greta Garbo! o lăudară doamnele de la salonul de coafor. Fiona începu să-şi privească zâmbind imaginea din oglindă, mulţumită de americanca modernă în care

se transformase. Trecu prin dreptul unui magazin în drum spre casă şi când văzu în vitrină câteva rochii după ultima modă de la Paris, intră şi cheltui 11,95 dolari pentru o rochie nouă din crep georgette şi dantelă spaniolă.

— Aş vrea s-o îmbrac chiar acum, îi spuse ea vânzătoarei. Tatăl ei nu o putea obliga să o ducă înapoi dacă o purtase deja. Chiar şi aşa, se temea îngrozitor de ceea ce avea să spună – mai ales când avea să afle că-şi cheltuise aproape tot venitul.

— Ce ai făcut? sări el la ea de îndată ce o văzu. O măsură din cap până-n picioare, privind-o fioros. Fiona se sili să pară curajoasă şi liniştită.

— M-am tuns. Părul lung e atât de demodat.

— Dar şi la faţă arăţi altfel.

— Mi-am luat şi ceva machiaj. Toate femeile moderne poartă ruj şi fard. Iar rochia asta e după ultima modă de la Paris. Îţi place?

— Asta nu-i rochie! E indecentă! Arăţi de parcă ai fi în cămaşă de noapte! Şi ţi se văd gleznele!

— E la modă, tată. Tu mi-ai spus să mă îmbrac ca o femeie bogată... ei bine, aşa se îmbracă ele. Şi-apoi, am glezne foarte frumoase.

— Ei bine, n-o să-ţi permit să îţi cheltuieşti toţi banii ca să arăţi ca o târfă. Returnează imediat tot ce ai cumpărat!

Fiona simţi cum îşi pierde cumpătul.

— Cum o să dau peste un american bogat dacă arăt ca o imigrantă nespălată şi demodată? Credeam că de asta am venit în America: să-mi găsesc un soţ bogat şi să locuiesc într-un palat. În loc de asta, tot ce fac acum e să lucrez şi să dorm şi să lucrez până cad de pe picioare. M-am săturat! A venit timpul să plecăm odată din apartamentul ăsta prăpădit.

Niciodată până atunci nu-şi înfruntase tatăl, iar după aceea simţi că tremură. Dar spre marea ei surprindere, Rory bătu în retragere.

— Atunci, mai bine du-te şi schimbă-ţi rochia înainte să te apuci să pregăteşti cina, mormăi el. Doar nu vrei să o pătezi sau ceva.

Nu mai spuse nimic despre noua ei înfățișare. Și nici nu se plânse de toți banii pe care-i cheltuise.

El începu să cumpere zilnic ziarul și petrecea mare parte din timp citindu-l, tăind anumite articole, încercuindu-le pe altele cu creionul. Fiona îi frunzări colecția și observă că începuse să strângă toate articolele referitoare la orice eveniment social: inaugurări, deschideri de galerii de artă, evenimente caritabile și recepții.

— Ce-i cu toate astea? Tată, acum ce ți-ai mai pus în gând? îl întrebă ea într-o seară în timp ce privea peste umărul lui.

— Am un plan care să ne scoată de aici.

Își ridică privirea spre ea și zâmbi – primul zâmbet care i se ivise pe chip după multă vreme.

— Uite, așază-te aici și citește ziarul de azi, Fiona. Află ce se petrece în lume, ca să poți discuta inteligent despre toate lucrurile, mă înțelegi?

— Să le discut... cu cine?

Îi ignoră întrebarea.

— Spre exemplu, știai că vor fi alegeri pentru un nou președinte la toamnă? Fiecare cetățean al Statelor Unite poate să voteze pe cine dorește – fie pe Warren Harding, fie pe James Cox. Și femeile pot vota, pentru prima oară. Îți poți imagina una ca asta?

— Dar catolicii? Și ei au voie să voteze?

— O, da. Religia nu contează aici. În America nu interesează pe nimeni la ce biserică mergi. Citește aici, insistă el, lovind cu mâna în ziar. Spune despre cel mai faimos cal de rasă pur-sânge din America, Man O' War. Și trebuie să știi și despre noua Ligă a Națiunilor. Bărbații bogați discută despre astfel de lucruri, iar tu trebuie să le cunoști la rândul tău, ca să poți discuta cu ei.

— Dar ce să fac dacă se apucă să îmi pună întrebări despre mine? Ce să le spun?

— Orice altceva decât adevărul, asta-i clar.

Gândul de a comite un nou păcat o îngrozi pe Fiona.

— Nu mă pricep prea bine să mint, tată. Surorile spuneau că diavolul este tatăl minciunilor și...

— Mai termină cu surorile astea. Numa' superstiții, nimic mai mult. Dacă se apucă cineva să te întrebe despre tine, spune-le că ești în vizită, că vii din Irlanda – cel puțin asta e adevărat. Spune-le că tatăl tău are o afacere aici – nu trebuie ei să știe ce fel de afacere. Și nu uita să privești la mâna lor stângă, să vezi dacă poartă verighetă sau nu. Majoritatea bărbaților căsătoriți de aici din America își poartă verigheta.

Câteva seri pe săptămână și duminica după-amiază, Fiona și tatăl ei se îmbrăcau în cele mai bune haine ale lor și călătoreau cu metroul în cartiere mai elegante din New York, unde aveau loc toate sindrofiile. La început fu foarte emoționată privindu-l pe Rory cum își găsea câte un loc pe la diferitele evenimente. Dar odată ajunsă înăuntru, Fiona începu să devină tot mai sigură pe ea. Nimeni nu o întreba de sănătate sau ce căuta acolo, și nici nu-i cereau să prezinte vreo invitație oficială sau altceva.

Începu să studieze femeile cu stare în timp ce hoinărea prin preajma galeriilor de artă sau când ciugulea aperitive la diferitele recepții și învăță repede să le imite manierele și râsul vesel. Dar bărbații o fascinau chiar mai mult. Păreau atât de arătoși în comparație cu muncitorii din Lower East Side, atât de eleganți și manierați. Adora felul în care își tratau femeile, cu multă atenție și bunătate.

— Trebuie să iei puțin în greutate, tată, îi spuse ea într-o seară, în timp ce călătoreau cu metroul în drum spre casă, vagonul legănându-se într-o parte și în alta, în goana lui prin tunelul subteran întunecat. Toți bărbații bogați sunt mai rotofei, iar pielea lor nu este bronzată și tăbăcită de soare.

— Nu prea pot face nimic în această privință, fetițo. Lucrez afară, în tot felul de condiții.

— Și pantofii tăi sunt jalnici. Mă mir că nu i-a observat încă nimeni și să te arunce în stradă.

Ura să-i spună una ca asta, știind că avea să se ducă să-și ia o pereche și știa prea bine cum, dar avea și ea nevoie de niște

pantofi mai cumsecade. Două nopți mai târziu intrară într-un magazin de pantofi și-și aleseră fiecare câte o pereche.

Pe lângă faptul că intrau neinvitați pe la recepții și fel de fel de sindrofii, Fiona și tatăl ei au început să se învârtă prin foaierele hotelurilor elegante. Oamenii de afaceri, care erau membri ai clubului Rotary sau Kiwanis, se adunau adesea acolo pentru a participa la conferințe, ședințe și, ocazional, câte unul îi zâmbea Fionei sau își atingea borul pălăriei când trecea prin dreptul ei. Duminică după-amiaza, se plimbau prin Central Park sau pe Fifth Avenue. Se uitau la vitrinele magazinelor scumpe și cheltuiau o parte din prețioșii lor bani sorbind ceai în cafenelele în care se adunau cei din lumea bună. Într-o seară de vineri, în timp ce treceau prin dreptul unei cafenele supra-aglomerate, Rory văzu un gentleman așezat singur-singurel la o masă, citindu-și ziarul.

— Repede, Fiona. Intră și întreabă-l dacă te-ai putea așeza la masa lui, o îmboldi el.

— N-o să creadă că sunt obraznică?

— Spune-i că ai fost toată ziua la cumpărături, că ești obosită, înăuntru nu este nicio altă masă liberă. Haide, fetițo. Asta e șansa ta.

Și practic o îmbrânci pe ușă înăuntru în cafenea. Fiona înaită cu genunchii tremurându-i.

— Scuzați-mă, vă rog, vă deranjează dacă mă așez și eu aici? îl întrebă pe bărbat. El lăsă ziarul și o privi surprins. Nu sunt alte mese libere, îi explică ea, arătând în jur prin cafeneaua aglomerată. Și afișă unul dintre cele mai fermecătoare zâmbete ale ei.

— Vai de mine, dar deloc. Sări în picioare și o ajută pe Fiona să se așeze pe scaun. De fapt, eu aproape am terminat.

— O, vă rog, nu vă grăbiți din cauza mea. Nu mă deranjează puțină companie. Aș fi așteptat să se elibereze o masă, dar nu mai pot de sete și tare aș bea o ceașcă de ceai.

— Să-l chem pe chelner, domnișoară...

— Quinn. Fiona Quinn. Vă mulțumesc frumos.

Își comandă o ceașcă de ceai și-l auzi pe domn șoptindu-i chelnerului să o pună pe nota lui de plată. Își împături ziarul și

după ce chelnerul îi aduse ceaiul Fionei şi mai adăuga cafea în cana bărbatului, acesta se lăsă confortabil pe spate, gata de conversaţie. Era un bărbat drăguţ, care arăta bine, de vreo treizeci şi ceva de ani, cu un păr şaten uşor ondulat şi faţa proaspăt rasă.

— Am observat că vorbiţi cu accent. Pot să vă întreb de unde sunteţi, domnişoară Quinn?

— Din Irlanda, eu şi tata suntem în vizită. El are o afacere aici, în oraş.

Repetase de atâtea ori cuvintele acestea, aşteptând doar ocazia potrivită, încât între timp nici nu i se mai păreau a fi o minciună. Îşi aminti obiectivul pe care-l avea. Familia ei depindea de ea.

— Şi ce părere aveţi despre frumosul nostru oraş?

— E minunat! Am fost toată după-amiaza la cumpărături – de aceea mi s-a şi făcut aşa de sete.

— Aţi fost singură la cumpărături? o întrebă el, privind-o cu simpatie.

— Mă tem că da. Tata e ocupat cu tot felul de întâlniri şi alte chestiuni. Mi-e frică să mă aventurez prea departe de hotelul nostru.

— Şi ce aţi apucat să vedeţi din New York de când aţi ajuns? Aţi fost la teatru? Sau la vreun concert simfonic?

— Mă tem că nu. Numai ce am ajuns. Dar mi-ar plăcea să mă duc.

Aşteptă, sperând că avea să o invite el, dar invitaţia nu veni.

— Şi ce vă aduce aici, vinerea seara? îl întrebă ea când observă că se lăsase tăcerea între ei. Lucraţi prin preajmă?

— Lucrez la o firmă de avocatură, ceva mai jos pe Wall Street, dar acum mă întâlnesc cu soţia mea, luăm cina în centru cam peste o oră. Şi-mi omor şi eu timpul.

— Înţeleg, spuse Fiona zâmbind, şi încercând să-şi ascundă dezamăgirea. Ce expresie ciudată, nu-i aşa: „Să-ţi omori timpul"? Cam cum reuşeşte cineva să-l „omoare"?

— Da, cred că e o expresie ciudată. Nu m-am gândit niciodată la asta.

El i se păru dintr-odată foarte solemn și lipsit de umor și își spuse că era chiar bine că era însurat. Își dorea un bărbat fermecător, arătos și bogat în același timp – și, se ruga ea, un om cu simțul umorului.

Nu văzu de ce ar mai fi prelungit conversația aceea. Fiona își bău ceaiul și-i mulțumi încă o dată pentru că-i permisese să se așeze la masa lui, apoi se întoarse la tatăl ei care o așteptase pe trotuar.

— Ei bine? întrebă el nerăbdător.

— Era căsătorit.

— O, ce păcat. Câteva clipe mi s-a părut că vă înțelegeați chiar bine.

— Nu, nu prea. Dar mi-a plătit ceaiul.

Niciunul nu mai spuse nimic în timpul călătoriei cu metroul înapoi la apartamentul lor sărăcăcios și la viața lipsită de culoare. Fiona nu se mai simțise niciodată atât de descurajată. Își dorea să fi avut destui bani să se întoarcă în Irlanda. Putea să-și recapete vechea slujbă de la Wickham Hall, să se căsătorească cu Kevin și să aibă copii împreună. În timp ce urca scările șubrede ce duceau spre camerele lor mizere, își aduse aminte cât de mult o iubise Kevin.

— Am încercat, fetițo, spuse Rory în timp ce-și dezbrăca haina de costum. O să mai încercăm și în altă zi.

— Ce prostie mi se pare să te prefaci că ești bogat, tată. N-o să funcționeze niciodată.

Tatăl ei îi ignoră pesimismul. Se așeză la masa șubredă pe care o culesese de la gunoi și deschise ziarul la pagina de divertisment.

— Uite! Am găsit! spuse el, privind-o cu un zâmbet larg pe față. Vinerea viitoare o să încercăm la teatru.

CAPITOLUL 24

De cum ajunseră în zona teatrului, Fiona realiză că făcuseră o eroare. Îşi programaseră să ajungă la pauză, când cei de la intrare nu mai verificau biletele, dar nu se gândiseră că mulţimea de oameni ce mişunau prin hol şi care năvăleau afară, să ia o gură de aer în seara aceea caldă de vară, erau în ţinută de seară.

— Mai bine plecăm, îi spuse ea tatălui ei. Tu nu ai smoching.

— Nu-ţi face tu griji de asta. Ţine-ţi capul sus şi intră în hol. Nimănui n-o să-i pese.

Ea făcu ceea ce i se ceruse, croindu-şi drum printre oamenii care ieşeau pentru a-şi aprinde o ţigară sau un trabuc. Holul era aglomerat, de asemenea, şi simţi mirosul aromat de cafea în nări.

— Şi-acum ce facem? îl întrebă pe tatăl ei. El stătea şi privea în jur, înregistrând tot ce se întâmpla.

— Găseşte-ţi un bărbat singur. Ca de exemplul domnul de 'colo.

El înclină capul uşor într-o parte, indicându-i Fionei unde să se uite. Un grup de oameni se aliniaseră să cumpere cafea de la un stand din stânga ei şi în capătul rândului se afla un bărbat înalt, elegant, ce părea să aibă vreo patruzeci de ani.

— E prea bătrân, îi spuse Fiona în şoaptă. Nu puteai să-mi alegi unul mai tânăr?

— Haide acum, fato! Du-te şi fă cunoştinţă cu el şi după aia mai gândeşte-te. Dacă îi faci o impresie bună, poate că te va prezenta prietenului lui mai tânăr. Hai, grăbeşte-te, până mai e singur.

Fiona îşi adună toată îndrăzneala şi-şi croi drum până la el, spunându-şi că ceea ce făcea era un simplu exerciţiu. Până să ajungă însă lângă el, deja se mai puseseră la rând şi alţi bărbaţi.

Ar fi fost ciudat acum să se ducă tocmai la el. Dar tatăl ei o privea; și simțea că nu avea de ales decât să improvizeze ceva.

— Scuzați-mă, domnule, spuse ea, atingându-i ușor brațul, pentru a-i atrage atenția. Aici se stă pentru cafea?

El se întoarse cu fața spre ea.

— Poftiți? Ce... ce să fie?

— Șirul... sau cred că îi spuneți „coadă" aici în America.

— O, da. Așa e, îi spunem coadă. Dar nu vă duceți până în capătul rândului, îi spuse el, privind înapoi la coada ce crescuse considerabil. Vă rog, permiteți-mi să vă fac eu cinste.

— Mulțumesc. E foarte drăguț din partea dumneavoastră, domnule...

— Bartlett. Arthur Bartlett.

— Fiona Quinn, spuse ea, zâmbind. Îmi pare bine.

— Și mie, mulțumesc. Îi zâmbi la rândul lui – un zâmbet șarmant, puțin asimetric, ce-i făcea până și ochii să zâmbească. Avea niște ochi mari și expresivi, de o nuanță foarte întunecată de căprui. Ce nume frumos aveți, Fiona Quinn, și o voce fermecătoare. Sunteți... din Anglia?

— Din Dublin, de fapt. Sunt în vizită în America cu tata.

O studie interesat în timp ce vorbeau, mângâindu-și permanent mustața frumos aranjată, de parcă ar fi mângâiat un mic animal de companie. Fiona îl studie la rândul ei. Domnul Bartlett avea o față ovală, frumoasă și părul nu prea des, blond închis, îl purta pieptănat pe spate, dezvelindu-și astfel fruntea înaltă. Buzele pline și ochii melancolici îi dădeau un aer trist – dar asta până în clipa când zâmbetul îi lumina întreaga înfățișare. Și avea o voce plăcută, profundă și sonoră. Dar era mult prea în vârstă. Fiona își dorea pe cineva tânăr și atrăgător.

— Câte cafele ați dori? o întrebă el. Ajunseseră la rând.

— Doar una singură... pentru mine.

Fu surprinsă când observă că el comandase o singură cafea, pentru sine. Fusese convinsă că avea să ia cafea și pentru soția lui sau pentru însoțitoarea lui. Fără îndoială, un domn atât de bine și

de elegant ca Bartlett nu se ducea singur la teatru. Plăti pentru ambele cafele, apoi se trase mai la o parte, la tejghea, unde se găseau zahărul şi frişca.

— Ce să vă pun în ea? o întrebă el.

— Puţin din fiecare, mulţumesc.

Fiona ura cafeaua şi se întrebă cum o să reuşească să o înghită pe toată. Îi privi mâinile în timp ce amesteca zahărul şi frişca în cafea; inelarul mâinii stângi era liber.

— Aţi venit singură la teatru? o întrebă Arthur în timp ce se întorcea de la tejghea, aducându-i cafeaua.

— Nu, de fapt am venit cu tata. E pe aici pe undeva, povesteşte cu prietenii. Se uită în jur, de parcă l-ar fi căutat, apoi se întoarse înapoi spre Arthur. Chiar acum nu-l văd pe nicăieri.

— De vreme ce tatăl dumneavoastră lipseşte momentan, aş putea avea plăcerea să vă însoţesc cât timp vă beţi cafeaua? Îmi displace gândul că o femeie atât de superbă stă singură.

— Mi-ar plăcea chiar foarte mult.

El alese una din măsuţele ce înconjurau barul şi îi ţinu scaunul Fionei înainte de a se aşeza în faţa ei – un adevărat gentleman. Ea se străduia să încropească o conversaţie.

— Vă place spectacolul, domnule Bartlett?

— Aşa şi aşa, spuse el, fluturându-şi mâna. Pentru gustul meu, e prea multă vorbărie şi prea puţină acţiune. Şi nici actorii nu sunt cine ştie ce. Dar ce părere aveţi dumneavoastră?

Arthur se aplecă spre ea, cu toată atenţia.

— Nu am văzut multe piese de teatru ca să pot compara. Şi e abia primul spectacol pe care-l văd de când am ajuns în New York.

— Înţeleg că nu sunteţi de prea multă vreme aici. Vă place oraşul?

— O, da... cel puţin până acum. Aş fi vrut să vizitez câteva galerii şi muzee şi să particip la câteva evenimente sociale, dar afacerile tatălui meu l-au ţinut ocupat mai tot timpul.

— Şi v-a lăsat singură?

— Mă tem că da.

Ridică uşor din umeri şi-şi îndepărtă părul tuns care-i intra în ochi, flirtând cu neruşinare. Îşi dădea bine seama că îl prinsese în mrejele ei. Se aşeză puţin mai într-o parte pe scaun, cu picioarele încrucişate graţios, făcând în aşa fel încât el să îi poată vedea gleznele. O privea de sus până jos, de parcă ar fi citit o hartă, încercând să şi-o imprime în minte. Ea se bucura de puterea ce părea s-o aibă asupra lui, chiar dacă era un bărbat mai în vârstă.

— Toată viaţa mea am trăit în New York, îi spuse el. M-aş simţi onorat dacă mi-aţi permite să vă fac un tur al oraşului. Să vorbesc cu tatăl dumneavoastră, să ne înţelegem asupra unei zile anume?

— Ar fi minunat, domnule Bartlett.

Mai vorbiră preţ de câteva minute, înainte ca luminile din foaier să înceapă să pâlpâie. Spectacolul era pe cale să reînceapă – şi asta chiar când reuşise să obţină ceva de la un bărbat. Arthur se ridică şi îi ţinu din nou scaunul.

— Aş putea să vă însoţesc înapoi la locul dumneavoastră, domnişoară Quinn?

Pentru o clipă, Fiona intră în panică. Doar nu avea niciun loc. Iar el avea să afle că era o impostoare.

— Eu.... ăăă... De fapt, nu prea mi-a plăcut spectacolul. Poate că o să plec. Dar mulţumesc oricum.

— Atunci aş dori să vă conduc pe dumneavoastră şi pe tatăl dumneavoastră până la hotel, dacă îmi permiteţi. Nu mi se întâmplă prea des să întâlnesc o femeie atât de şarmantă. Chiar nu aş vrea să-mi iau încă rămas-bun.

Îi trebuiră câteva clipe să îi evalueze oferta şi nu vedea de ce n-ar accepta să-i ducă cu maşina.

— Ar fi foarte drăguţ din partea dumneavoastră.

— Minunat. Dacă m-aţi putea scuza o clipă, le voi spune prietenilor mei că plec. Mă întorc imediat.

De îndată ce domnul Bartlett dispăru din câmpul ei vizual, Fiona alergă la tatăl ei care rămăsese la distanţă, urmărind totul.

— Tată, vrea să ne conducă acasă. Ce să fac?

— Exact cum am plănuit. Spune-i că stăm la Hotel Chelsea și lasă-l să te conducă până în hol. Spune-i că ai prefera să mergeți pe jos până la intrarea hotelului... ca să vă puteți bucura de seara asta frumoasă. Eu o să vă urmăresc îndeaproape, o să fiu cu ochii pe el și ne întâlnim mai încolo în holul hotelului. Iar după ce pleacă, o să mergem acasă.

— Bine, tată. Urează-mi noroc.

Se întoarse să plece, dar el o chemă înapoi.

— Spune-mi, ai aflat dacă e căsătorit sau nu?

— Nu poartă verighetă.

— Întreabă-l.

— Dar nu e nepotrivit să pui o întrebare așa nepoliticoasă cuiva pe care numai ce l-ai cunoscut?

— Pare să aibă vreo patruzeci de ani. Nu vreau să ne pierdem timpul cu el dacă e căsătorit.

Fiona dădu din cap și fugi înapoi, pentru a-l aștepta pe domnul Bartlett, storcând-și creierii cum să facă să afle dacă era căsătorit sau nu. De îndată ce el o văzu așteptându-l, fața i se lumină de un zâmbet ce părea irepresibil.

— Aici erați, spuse el. Am reușit să scap de ei. L-ați găsit pe tatăl dumneavoastră?

— Da, dar el a hotărât să rămână totuși până la sfârșitul spectacolului.

— Splendid. Atunci vom fi doar noi doi. Arthur îi deschise ușa și ieșiră pe stradă. Stați să chem un taxi.

— Numai puțin... E o seară minunată, nu? De ce nu am merge pe jos? Hotelul meu nu e departe.

— Ce idee excelentă. Vom avea mai mult timp împreună.

El îi oferi brațul, iar ea îl ținu în felul în care doamnele din societate o făceau când pășeau alături de însoțitorii lor. Arthur era cel puțin cu treizeci de centimetri mai înalt, iar Fiona trebuia să privească în sus când îi vorbea. Și îi plăcea asta.

— Prietenii dumneavoastră nu s-au supărat că i-ați părăsit, domnule Bartlett?

— Te rog, spune-mi Arthur. Şi aş putea să-ţi spun şi eu Fiona?

— Da, cum să nu.

— Nu, prietenii mei nu s-au supărat câtuşi de puţin pentru că am plecat. Oricum eu făceam notă discordantă, de vreme ce toţi ceilalţi au venit cu soţiile.

— Şi tu nu eşti căsătorit?

El ezită o clipă, iar Fiona observă că tresări.

— Am fost. Am divorţat.

Privi spre ea, cu ochii întunecaţi şi trişti, iar fetei i se păru că zări o umbră de durere în privirea lui. Tatăl ei ar fi fost fericit să afle că nu era căsătorit, dar se întrebă dacă să îndrăznească să se mai ţină de Arthur, ştiind ce spunea biserica ei despre divorţ şi recăsătorire.

— Divorţul nu este îngăduit în ţara mea, îi spuse ea. La fel e şi aici, în America?

— Nu, nu chiar. Însă căsnicia noastră nu a fost niciodată una prea fericită, îmi pare rău să o spun. Familiile noastre au aranjat-o când eram foarte tineri – din motive sociale, dacă înţelegi ce vreau să spun. Nu ne-am iubit niciodată. Amândoi ne-am dat seama abia după câţiva ani că totul era o greşeală.

Fiona îi văzu tristeţea din priviri şi schimbă repede subiectul. Povestiră tot restul drumului despre New York şi după ce o însoţi până la hotel, rămaseră încă puţină vreme în hol, povestind în continuare.

— Ei bine, timpul acesta a fost mult mai interesant decât spectacolul, spuse Arthur zâmbind. De fapt, nici acum nu-mi vine încă să-mi iau rămas-bun.

— Nici mie, spuse ea, râzând.

— Atunci, ai vrea să ne mai plimbăm puţin? Pe drum ţi-aş mai arăta câte ceva din New York... Sau poate că sunt prea îndrăzneţ?

— Nu, deloc. Mi-ar face plăcere.

— Se va supăra tatăl tău?

Fiona nu ştia ce să facă.

— Eu... ăăă... nu ştiu sigur. E încă la teatru.

— De ce nu-i scrii un bilet şi i-l laşi la recepţie?

— Da... da, desigur.

Arthur o însoţi până în faţa tejghelei şi îi ceru recepţionerului o bucată de hârtie şi un stilou. Fiona scrise un mesaj destul de vag şi-l împături în jumătate, apoi scrise un număr la întâmplare pe el, ţinându-şi mâna în aşa fel încât Arthur să nu-l vadă. I-l întinse peste tejghea recepţionerului.

Arthur zâmbi şi-i oferi din nou braţul său, în timp ce o conduse afară, iar de această dată îşi puse mâna peste a ei. Simţi căldura mâinii lui până în vârful degetelor de la picioare.

O plimbă pe câteva străzi prin jurul hotelului, prezentându-i în trecere toate monumentele pe care le întâlniră pe drum şi ea află că lucra pe Wall Street ca bancher de investiţii. Arthur era foarte şarmant şi surprinzător de plin de umor. Începu să uite că era divorţat şi cu cel puţin douăzeci de ani mai în vârstă decât ea.

— Îţi mulţumesc pentru seara aceasta minunată, Arthur, îi spuse ea când ajunseră din nou în dreptul hotelului.

— Mie tot nu-mi vine să-mi iau rămas-bun de la tine, spuse el, oftând în timp ce o luă de mână. Ai vrea să iei mâine seara cina cu mine?

— Mi-ar face foarte mare plăcere.

— Bine. Să spunem... la ora şapte? Şi te rog, spune-i tatălui tău că nu am uitat care sunt bunele maniere. Poate că l-aş putea întâlni mâine, când vin după tine? Aşa se cade.

— Desigur. Pe mâine...?

— Pe mâine.

Îi strânse uşor mâna înainte să îi dea drumul.

Fiona şi tatăl ei îl aşteptau pe Arthur în holul hotelului când veni să o ia seara următoare. Amândoi lucraseră toată ziua – Rory pe doc, iar Fiona la magazinul de pălării – şi cu greu reuşiseră să ajungă la hotel după ce alergaseră acasă, se spălaseră şi îşi luaseră hainele şi pantofii furaţi. Fiona se simţea încă puţin răvăşită când i-l prezentă pe tatăl ei lui Arthur. Atunci când Arthur îl invită şi pe Rory să îi însoţească la cină, el refuză.

— Nu, mulțumesc, domnule Bartlett. Am afaceri care mă așteaptă în seara asta. Poate altă dată?

— Abia aștept.

Arthur avea un superb Packard, model 1920, și o duse pe Fiona la un restaurant micuț, departe de aglomerația și agitația de sâmbătă seara. Ea se simți puțin dezamăgită de faptul că nu o dusese într-un loc faimos în care se întâlneau toți cei din protipendadă, dar mâncarea fu atât de delicioasă, atmosfera atât de caldă și romantică, încât își uită repede dezamăgirea. Ședeau unul în fața celuilalt, la o măsuță, iar picioarele lungi ale lui Arthur i le atingeau pe ale ei din când în când, făcând-o să simtă fiori de plăcere. Ochii lui i-i fixau pe ai ei în timp ce vorbeau și îi putea citi admirația în priviri. Era aproape frumos când își mângâia mustața în lumina blândă a lumânărilor.

— Îți place să dansezi? o întrebă el după ce-și terminară desertul. Știu un loc în care ne-am putea duce și unde cântă o formație deosebită. Și am putea bea un pahar de martini sau unul de vin acolo, dacă vrei.

— Credeam că toate cârciumile din America au fost închise. Tata e complet distrus că nu poate bea câte o halbă din când în când.

— Chiar sunt închise, spuse Arthur râzând. Oficial, cel puțin. Dar tot poți găsi ceva de băut cam prin orice clădire de pe Fifty-second Street, între Fifth și Sixth Avenue, dacă știi unde să te duci. Sunt numite cluburi speakeasy*.

— Vrei să spui că toți încalcă legea? Și cum scapă?

— Mită, draga mea. Majoritatea oficialilor vor privi în altă parte dacă știi cât să le dai: agenții federali ai prohibiției, poliția, avocații, toți lucrează mână în mână. Până și jandarmul de la colț va întoarce spatele când se livrează berea, dacă îi dai patruzeci sau cinzeci de dolari.

— Serios?

*Salon sau club de noapte în care se comercializa alcool, în special în timpul Prohibiției (n.tr.).

Zâmbi. Gândul că corupția era atât de împânzită o făcu să se simtă ceva mai bine cu privire la propriile delicte.

— Sigur. Toate cluburile importante servesc băutură pe sub mână. Clubul Gallant din Greenwich Village este unul dintre cele mai elegante. Am de asemenea și un carnet de membru al Clubului New Yorker de pe Fifty-first Street. Și ar trebui să vezi ce sistem elaborat de butoane de alarmă au cei de la Clubul Twenty-One. Am fost acolo într-o seară când a avut loc un raid în local și am fost uimit să văd cât de rapid s-au pus toate lucrurile în mișcare. Au trape și compartimente secrete cam peste tot, iar în câteva secunde, toate urmele de băutură dispar ca prin minune.

Fiona se aplecă spre el, sprijinindu-și bărbia în pumn.

— Și eu care credeam că aici în America toți sunt niște abstinenți.

— Vezi să nu! Spune-i tatălui tău că îi pot aranja o întrevedere cu un medic și să-i cer să-i prescrie alcool, din motive medicale. E perfect legal pentru un farmacist să elibereze gin sau coniac și așa mai departe, dacă ai rețetă.

Fiona râse înveselită.

— America este un loc deosebit de interesant. Cred că mi-ar plăcea să văd unul dintre... Cum le-ai spus? Un speak-softly?

— Un speakeasy, spuse el, râzând cu drag. Bine. Haide să găsim unul.

Arthur o duse în centru, la o clădire placată cu gresie, apoi o conduse pe Fiona pe niște scări ce coborau spre ușa de la subsol. După ce bătură la ușă, se deschise o ferestruică mică, iar Arthur își rosti numele. O secundă mai târziu, ușa se deschise larg înaintea lor, iar Fiona auzi muzică, râsete și clinchet de pahare. Îi luă puțin timp să se obișnuiască cu lumina slabă din interior și să vadă că tot subsolul fusese transformat în club de noapte. Ușierul îi conduse la o masă mică, pentru două persoane, dintr-un separeu confortabil, iar Arthur comandă pentru fiecare câte ceva de băut. Fiona sorbea câte puțin din paharul ei în timp ce povesteau. Nu mai băuse niciodată alcool până atunci, dar îi plăcu senzația

de ușoară amețeală și încântare pe care i-o provoca. Muzica interpretată de formație era atât de ritmată, încât nu se putu abține să nu înceapă să bată ritmul cu piciorul.

— Vrei să dansăm? o întrebă curând Arthur. Fiona se uitase la celelalte cupluri. Tot ce avea de făcut era să le imite.

— Mi-ar plăcea.

Arthur se dovedi a fi un dansator desăvârșit, atât de atent și plin de grație în mișcări și ea observă admirația cu care îl priveau ceilalți oameni. Și se simți ea însăși plină de grație, plutind în brațele lui pe ringul de dans. Până la sfârșitul serii, tânjea ca Arthur să o țină mai aproape, amintindu-și cât de minunat se simțise atunci când Kevin o ținuse strâns în brațe. Însă Arthur era un gentleman, ținând-o la o distanță cuviincioasă în timp ce dansau, sărutând-o ușor pe obraz când se despărți de ea la hotel, așa cum îi văzuse pe cei bogați că se despărțeau unul de celălalt.

— M-am distrat de minune, îi spuse ea. Și era adevărat.

— Nu ți-am prea arătat mare lucru din New York, nu? Suntem nevoiți să ne mai întâlnim o dată pentru asta, sâmbăta viitoare?

— Mi-ar plăcea foarte mult.

O săptămână mai târziu îl aștepta din nou în holul hotelului. Fiona îl văzu intrând pe ușa hotelului, de parcă el ar fi fost stăpânul locului și o căută din priviri.

— Fiona! Aici ești!

Adora felul în care i se lumina fața de cum o vedea. Îl făcea să pară plin de viață și tânăr. Îi luă ambele mâini într-ale sale și o sărută ușor pe obraz. Mirosea minunat. Pielea și hainele lui emanau miros de colonie, iar parfumul bărbătesc o îmbăta pe Fiona în aceeași măsură ca băutura pe care i-o cumpărase la acel speakeasy.

— M-am gândit să mergem să navigăm puțin în seara asta, îi spuse în timp ce urcau în mașina lui.

— Să navigăm? Noaptea?

— Ei bine, nu chiar, spuse el zâmbind. Am făcut rezervări pe un vapor ancorat la trei mile de țărm. Vom lua cina și vom dansa, iar băuturile sunt legale acolo, în apele internaționale.

— Serios! Asta e încă o modalitate de a ocoli legea prohibiției?

— Desigur... și încă una foarte eficientă. Ochii îi străluceau în timp ce o privea. Sunt sute de vase, de fapt, ancorate de-a lungul coastei Statelor Unite de la Maine și până în Florida.

Parcă lângă apă, unde îi aștepta o barcă cu motor ca să-i transporte. Escapada afară din port se dovedi răcoroasă, iar Arthur își petrecu brațul pe după umerii Fionei, trăgând-o aproape de el ca să-i țină de cald. Vaporul pe care-l alesese Arthur era magnific, cu panouri de mahon în sala unde se servea cina, fețe de masă din olandă, porțelan fin, chinezesc, și candelabre din cristal. La cină serviră fripturi suculente, băură vin și se priviră în ochi pe deasupra mesei.

— Ești cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o vreodată, murmură Arthur. Ea zâmbi, neștiind ce să îi răspundă.

Mai târziu, dansară până începură să-i doară picioarele. Fiona nu trebui să bea prea mult pentru a se simți ușoară și puțin amețită; muzica modernă, privirea ochilor lui Arthur și senzația brațelor lui în jurul ei erau destul de amețitoare oricum. Nu înțelegea de ce crezuse că ar fi prea în vârstă pentru ea. Era atât de gentil, de atrăgător, întotdeauna îmbrăcat impecabil, la costum cu papion. Adora felul în care o privea cu ochii lui adânci și acel zâmbet abia schițat, atât de trist; îi plăcea căldura mâinii lui pe talie, în timp ce dansau, sau pe spate, în timp ce o conducea la locul ei. Avea mâini moi, netede, cu degete lungi, elegante și unghii îngrijite. O ținea de mână în timp ce se așezau la masă și-și sorbeau băuturile, iar uneori îi ducea degetele la buze și i le săruta. Dar când veni clipa să-și ia rămas-bun, din nou o sărută doar ușor pe obraz, lăsând-o pe Fiona să tânjească după mai mult de atât.

După ce se întâlniră o lună încheiată, Fiona își văzu în sfârșit visul împlinit. Se duseseră din nou pe vaporul favorit al lui Arthur și după cină și ceasuri în șir de dans, el o conduse pe puntea superioară, sub puzderia de stele. În timp ce luminile New York-ului licăreau departe, în zare, Arthur o cuprinse în brațe și o sărută pentru întâia oară cum se cuvine – nu pupicul

acela superficial pe obraz, pe care i-l dădea la despărţire. Nu sărutările brutale, pătimaşe ale lui Kevin. Sărutul lui fu blând, atât de minunat că o lăsă fără suflare. Se dovedi un bărbat foarte stăpânit, care nu voia să obţină doar el ceva – precum Kevin odinioară –, ci voia să-i ofere şi Fionei plăcere: un bărbat care chiar ştia să sărute o femeie.

— Încep să mă îndrăgostesc de tine, Fiona, îi şopti el în cele din urmă, când se dezlipiră unul de celălalt. Îi mângâie obrazul cu palma şi buzele cu degetul lui cel mare. Înainte să apuce să-i răspundă ceva, o strânse în braţe şi o sărută iarăşi.

Odată cu trecerea verii, Fiona observă că Arthur nu o lua niciodată la teatru sau la vreun concert simfonic ori la alt eveniment social. Întotdeauna alegea locuri slab luminate, confortabile, intime, unde se puteau cuibări nestingheriţi la masa lor, între dansuri. Nu o prezentă niciodată pe Fiona vreunui prieten sau vreunei cunoştinţe. De fapt, Arthur părea să nu se întâlnească niciodată cu vreun cunoscut, până într-o seară în care, chiar pe când se pregăteau să părăsească un speakeasy de pe Fifty-second Street, un domn care tocmai intra în club le tăie calea.

— Arthur! Pe unde te-ai învârtit în ultima vreme? Nu te-am mai văzut de luni de zile.

Bărbatul se întinse să-i strângă mâna lui Arthur, iar Fiona văzu privirea surprinsă a acestuia când o observă la braţul lui.

— O, bună... îi spuse el.

Pentru o clipă, Arthur dădu impresia că era stânjenit. Dar se adună repede.

— Phil, dă-mi voie să te prezint invitatei mele, Fiona Quinn, din Dublin. Tatăl ei este prin New York cu afaceri şi m-am oferit să-i arăt puţin împrejurimile Fionei. Fiona, el este Phil Holmes.

— Îmi pare bine, domnişoară Quinn, spuse el aplecându-se uşor. Presupun că Arthur vă arată cele mai spectaculoase locuri din frumosul nostru oraş.

— O, da. Face o treabă extraordinară.

— Arthur, tu te alegi mereu cu cele mai plăcute îndatoriri.

Îl împunse în coaste şi făcu cu ochiul.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Vii cu soţia la recepţia primarului de săptămâna viitoare?

— Da, desigur.

— Bine. Transmite-i salutările mele lui Evelyn.

— O să i le transmit. Noapte bună.

Domnul Holmes se îndepărtă grăbit, lăsând în urma lui o tăcere stânjenitoare.

— Evelyn este fosta ta soţie? îl întrebă Fiona când ajunseră afară. Arthur încuviinţă din cap, serios.

— Şi chiar o să te duci la petrecerea primarului cu ea?

— Mă tem că da, spuse el, oftând. Încă mai trebuie să o însoţesc la astfel de sindrofii. Se cunoaşte cu primarul şi cu toată lumea. Nu este genul de eveniment la care să se poată duce neînsoţită... mă înţelegi.

— Nu sunt sigură că înţeleg. Domnul Holmes zicea că e soţia ta. El nu ştie că aţi divorţat?

Arthur se opri lângă maşina lui, privind în jos, nu la Fiona. Păru atât de încurcat încât ea hotărî imediat să schimbe subiectul, îngrijorată că l-ar putea supăra.

— Îmi pare rău, Arthur. Nu trebuie să-mi explici nimic.

— Ba da, Fiona.

În sfârşit îşi ridică privirea, cu faţa serioasă şi ochii îndureraţi.

— Divorţul nostru nu a fost pronunţat încă.

— Cum?

Fiona se rezemă de aripa din faţă a maşinii, să nu cadă. Nu voia să creadă că o minţise în tot acest timp.

— Vrei să spui că de fapt, încă eşti *căsătorit*?

— Da... îmi pare rău.

Ochii Fionei se umplură de lacrimi. Nu voia să plângă, dar pur şi simplu nu şi le putu opri. Arthur îi deschise portiera, apoi îi puse mâna pe spate, îndemnând-o cu blândeţe să intre în maşină.

— Te rog, haide să ne aşezăm în maşină, îi spuse el. Aş vrea să-ţi explic.

înconjură maşina şi se aşeză la volan, dar nu porni motorul maşinii. Fiona privea drept înainte, prin parbriz. Felinarul din colţul străzii licărea în ochii ei, printre lacrimi.

— În afară de asta, tot ce ţi-am spus despre căsătoria mea este adevărat, zise Arthur încetişor. S-a terminat de ani de zile deja. Nu o iubesc pe Evelyn, şi nici ea nu mă iubeşte. Cu ceva timp în urmă, am căzut de acord să divorţăm, dar acum ea s-a apucat să ne bage beţe în roate, pentru că vrea mai mulţi bani din toată povestea asta. Avocatul meu se ocupă de această problemă. Între timp, participăm ocazional la câte un eveniment social împreună... pentru a păstra aparenţele. De dragul copiilor.

Fiona simţi cum i se pune un nod în gât în timp ce se întoarse să-l privească.

— Nu mi-ai spus niciodată că ai copii.

Se simţea ca şi când ar fi căzut de pe puntea unui vapor, în timpul furtunii, direct în apa neagră şi rece.

Arthur trase adânc aer în piept, de parcă se pregătea să plonjeze în apa îngheţată alături de ea.

— Da, am un fiu şi o fiică. Despărţirea noastră a fost deosebit de grea pentru ei doi.

Fiona se strădui să înţeleagă ce se întâmpla, să priceapă adevărul.

— Deci eşti căsătorit? Şi trăieşti cu soţia ta, vă duceţi în tot felul de locuri împreună... şi în acelaşi timp umbli şi cu mine?

El nu-i răspunse imediat. Se întinse şi-i luă ambele mâini într-ale sale în timp ce o privea.

— Îmi pare rău dacă te-am indus în eroare, Fiona. N-o să te condamn dacă o să mă urăşti. Am fost egoist că nu ţi-am spus adevărul încă de la bun început... Dar m-am temut că o să doreşti să n-ai de-a face cu mine dacă aflai... mă temeam că ai fi plecat de la mine încă din acea primă seară şi nu te-aş mai fi văzut niciodată. Şi nu puteam suporta ideea de a te pierde. Poţi oare să mă ierţi?

Ea nu-i răspunse imediat, şocată să afle că în tot acest timp fusese implicată într-o relaţie cu un bărbat căsătorit.

— C-când va fi divorţul vostru definitiv şi oficial? întrebă ea în cele din urmă.

— Se poate întâmpla oricând de-acum.

Îi eliberă o mână şi îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe frunte.

— Asta îmi spune avocatul meu mereu: oricând. Când am început să mă întâlnesc cu tine, am crezut că se va termina mai repede. Ar fi trebuit să fie gata. Nu mi-am imaginat niciodată că va trebui să continui să te mint atâta vreme. Îmi pare foarte rău, Fiona.

— Poate că... poate că nu ar trebui să ne mai vedem până se pronunţă divorţul, spuse ea, eliberându-şi mâna. Mai ales dacă trebuie încă să participi la evenimente sociale împreună cu ea.

Arthur închise ochii o clipă, de parcă vorbele ei i-ar fi produs o durere imensă.

— Înţeleg, murmură el. Nu ştiu cum voi îndura asta, dar înţeleg.

Porni motorul şi parcurseră drumul înapoi la hotel în tăcere. Fiona se simţea sfâşiată între conştiinţă şi dorinţa inimii ei. Ştia că ceea ce făcuseră era rău şi îi era teribil de ruşine că în tot acest timp avusese o relaţie cu un bărbat căsătorit. Dar nu putea suporta ideea de a nu-l mai vedea niciodată pe Arthur. Chiar şi acum, nu se putea gândi la nimic altceva decât să-l sărute, să-i simtă braţele blânde în jurul ei, să-i inspire parfumul drag. Dar asta era greşit... cu totul greşit. Păcatul hoţiei şi al minciunii îi întinau deja sufletul, iar acum avea să mai adauge şi pe cel al adulterului la ele. Arthur avea o soţie şi copii... doi copii.

Parcă maşina în apropierea hotelului, dar nu făcu nicio mişcare să coboare. În cele din urmă se întoarse spre ea.

— Te rog... spune-mi că nu te-am pierdut pentru totdeauna. Îmi dai voie să te sun din nou după ce voi fi liber? Vei mai fi aici?

— Da. Sigur că da, spuse ea cu înfrigurare. Dar îşi dădu seama că nu o să fie aici. Nu locuia în hotelul acesta. Îl minţise pe Arthur la fel cum el o minţise pe ea. Dacă îi spunea la revedere în seara aceasta, atunci el nu mai avea nicio posibilitate să dea de ea după

ce se pronunţa divorţul. Era imposibil să o caute la apartamentul din Lower East Side sau să o viziteze la locul de muncă, în atelierul de deasupra magazinului de pălării al lui Madam Deveau. Văzu lacrimi în ochii lui când el îi prinse faţa şi i-o apropie de a lui.

— Vreau să-mi rămână în minte faţa ta frumoasă, Fiona. Până când te voi revedea, va fi ca şi când aş orbecăi prin beznă, fără lumină.

Îşi trecu mâinile prin părul ei, peste umeri, peste braţe. Apoi o trase aproape de el, sărutând-o pentru ultima oară, atât de tandru. Când se trase înapoi, o singură lacrimă i se rostogoli pe obraz.

— Te iubesc, Fiona. Nu vreau să te pierd.

— Şi eu te iubesc! izbucni ea în plâns şi se aruncă în braţele lui.

Era adevărat. La început el nu fusese nimic mai mult decât un bărbat bogat care avea să-i ofere o viaţă confortabilă. Dar acum se îndrăgostise de-a binelea de Arthur Bartlett, nu mai era doar teatru.

— Cât... timp va trece până vom putea fi împreună? întrebă ea în vreme ce-şi lipi faţa de gâtul lui.

— Nu ştiu. Aş vrea să-ţi pot spune. M-aş căsători cu tine chiar azi, în seara asta, dacă mi-ar fi posibil. Vreau să-mi petrec tot restul vieţii cu tine.

Împotriva dorinţei ei, împotriva a tot ce gândise despre rău şi bine, se îndrăgostise de un bărbat căsătorit. Nu avea ce face. Iar acum nu suporta să fie despărţită de el. În acel moment, Fiona se hotărî.

— Nu vreau să mă despart de tine, Arthur, niciodată. Uită ce am spus mai înainte. Nu contează... dacă nu eşti liber încă.

— O, mulţumesc draga mea.

O trase aproape de el şi îl auzi suspinând uşurat.

— Te-aş putea întâlni la următorul sfârşit de săptămână, Fiona? Putem să mergem să dansăm? Te rog, spune da.

— Da, dragul meu, da. Următorul sfârşit de săptămână.

CAPITOLUL 25

— An nou fericit, Fiona! Arthur o strânse în brațe și o sărută, exact când se aflau în mijlocul ringului de dans. Fiona își petrecu brațele pe după gâtul lui și-l sărută la rândul ei. În jurul lor, toți oamenii suflau în trompete de jucărie și agitau tot felul de chestii zornăitoare, aruncând confetti în aer și sărutându-se între ei. Tocmai intraseră într-un an nou – 1921 –, iar Fiona simțea că și viața ei era pe cale să înceapă cu adevărat. În urmă cu un an fusese spălătoreasă în Irlanda, acum era îndrăgostită de cel mai minunat bărbat din lume. Faptul că petrecea noaptea de Revelion cu ea și nu cu soția lui însemna că și el o iubea. Îi spunea adevărul că mariajul lui era pe cale să se încheie.

Dansară încă puțin înainte ca Arthur să spună:

— Începe să mă obosească toată gălăgia asta și fumul de țigară. N-ai vrea să mergem în altă parte?

— Nicio problemă.

El îi luă paltonul și ieșiră afară, în aerul rece, ținându-se strâns de mână, iar aerul respirat se ridica în norișori de abur.

Găsiră mașina lui Arthur și Fiona se vârî înăuntru, în timp ce Arthur se apucă să îndepărteze zăpada de curând căzută. Îl privea cum lucrează, realizând cât de mult îl iubea. Fiona crezuse cândva că-l iubește pe Kevin Malloy, dar acum era mult mai mult: o diferență enormă, ca aceea între a mirosi și a savura o portocală. Kevin nu vorbise niciodată cu Fiona despre nimic și nici nu o dusese nicăieri. Nici măcar nu știa să citească sau să scrie. Mirosea a sudoare și a cai, iar mâinile îi erau bătătorite și aspre, cu unghii mereu murdare. Cum se putuse oare gândi vreodată că-l iubește? Se bucura enorm că tatăl ei o împiedicase să se căsătorească cu el.

Arthur termină de curățat mașina și se urcă la volan, întorcându-se spre ea.

— Fiona, nu vreau să-mi iau încă rămas-bun de la tine, dar am obosit să tot ședem în cluburi gălăgioase și în cafenele pline de fum. Mă întrebam dacă nu am putea merge în apartamentul tău de la hotel, dar numai dacă este și tatăl tău acolo, desigur, să discutăm puțin în liniște.

O mângâie pe obraz, trimițându-i fiori fierbinți prin tot corpul, cu toate că degetele îi erau reci ca gheața. Nici ea nu voia să se despartă încă de el. Dar ea și tatăl ei nu dețineau o cameră la Hotelul Chelsea. Nu trebui să mimeze dezamăgirea, chiar era reală.

— Îmi pare rău, Arthur, dar e imposibil. Tata probabil doarme la ora asta. Și nu-mi place să-l deranjez.

— Ei bine, atunci te-aș putea duce la mine? Te rog! Doar încă puțin. Nu vreau ca seara noastră să se sfârșească încă. Și e prea rece să stăm în mașină... uite, tu tremuri toată.

— La tine? repetă ea.

Fiorii care o făceau să tremure nu aveau nimic de-a face cu aerul geros de ianuarie. Încerca din răsputeri să se hotărască. Ochii întunecați ai lui Arthur o priveau blânzi și rugători.

— Am un apartament aici în Manhattan. Nu e departe.

— Bine... dar nu pot sta prea mult.

Însă gândurile ei alergau deja înainte, știind că avea să fie greu să ajungă de la hotel la apartamentul lor pe o vreme atât de friguroasă. Trecuse deja de miezul nopții.

Arthur conduse cu grijă pe străzile înzăpezite, ștergătoarele mișcându-se ritmic, încercând să mențină parbrizul curat. Opri în apropierea unui bloc de apartamente, pe o stradă liniștită, la câteva străzi depărtare de Central Park. Clădirile din cărămidă galbenă aveau șase nivele, erau în formă de U, cu o curte interioară în mijloc și aveau portar îmbrăcat în livrea la intrarea în holul principal. Fiona se simți puțin dezamăgită. Era o clădire foarte drăguță – cu siguranță mult mai drăguță decât apartamentele mizere din cartierul ei – dar se așteptase ca Arthur să locuiască într-o vilă ca Wickham Hall, cu zeci de servitori.

— Bună seara, domnule Bartlett... doamnă, spuse portarul în timp ce le ţinea uşa să intre.

— Bună seara, Charles. Cum o mai duci?

— Bine, domnule Bartlett. Ce ninsoare straşnică!

Charles traversă repede holul, pentru a le deschide uşa liftului.

— Un An Nou Fericit vă doresc, domnule Bartlett.

— Mulţumesc. La fel.

Arthur apăsă butonul ce ducea la etajul cinci şi de îndată ce se închiseră uşile, o prinse pe Fiona în braţe, ca s-o sărute. Ea nu mai urcase niciodată într-un ascensor şi nu era prea sigură dacă ameţeala uşoară pe care o simţea se datora liftului sau sărutului pasional. Se dezlipi de ea în momentul în care liftul se opri brusc şi uşile se deschiseră. O luă de mână şi o conduse pe un hol acoperit cu covor până la uşa apartamentului său, îşi căută cheile prin buzunar şi descuie. Holul era curat şi luminat, covorul pe care călca, gros şi pufos. Era atât de diferit de holurile gălăgioase şi urât mirositoare ale blocului unde locuia Fiona, de i se părea că au aterizat pe o altă planetă.

— Aşa, unde rămăsesem? spuse Arthur când ajunseră înăuntru. Se întinse să o sărute din nou, însă Fiona se trase înapoi, puţin înspăimântată de direcţia pe care păreau s-o ia lucrurile.

— E foarte întuneric aici, Arthur.

— Ai dreptate. Te rog să mă scuzi.

Acţionă un întrerupător şi o aplică de pe tavan se aprinse.

— Aici locuieşti? îl întrebă ea, privind în jur. Apartamentul era foarte curat şi ordonat, iar mobila părea nou-nouţă, dar nu văzu niciun lucru personal de-al lui Arthur pe nicăieri: nicio carte, nici vreo poză sau vreo pereche de papuci de casă. Locul arăta de parcă nu ar fi locuit nimeni acolo. Dar, prin comparaţie cu blocul murdar şi plin de şobolani în care locuia ea, acesta era un palat.

— Locuiesc aici doar o parte din timp.

Se duse înaintea ei în sufragerie şi aprinse o lampă din apropierea canapelei.

— Mi-am închiriat apartamentul ăsta în oraș ca să am un loc unde să dorm atunci când sunt prea obosit să mai merg până acasă. Uneori câte o ședință durează prea mult, sau spectacolul de la teatru se prelungește până târziu... sau beau prea mult, adăugă el râzând, și atunci îmi petrec noaptea aici.

Traversă camera în timp ce vorbea și aprinse încă o lampă, scoțându-și totodată paltonul. O ajută și pe Fiona să-l dezbrace pe al ei și le atârnă pe amândouă în dulap.

— Am o casă în Westchester, unde locuiesc majoritatea timpului. Înțelegi că soția mea și copiii locuiesc acolo, până când se pronunță sentința de divorț. Am obligația să mă îngrijesc de ei. Vrei să-ți arat locuința?

— Da.

O luă de mână și o conduse peste tot. Apartamentul era curat, spațios și simplu – și mirosea a parfumul lui Arthur. Bucătăria era foarte modernă, cu un congelator electric și bufet construit special pentru acel spațiu. Baia era placată cu gresie și avea o chiuvetă, o toaletă și o cadă cu picioare de forma unor labe de animal, suficient de mare ca Fiona să se poată lăfăi în ea. Și nici nu trebuia să care toată apa la etaj și să o încălzească – pentru că ieșea direct din robinet. Erau calorifere în toate camerele, iar apartamentul era confortabil de cald peste tot. Fiona se gândi la cele două camere unde locuia cu tatăl ei, în care trăgea curentul, iar apartamentul lui Arthur începu deja să-i pară ca un adevărat palat. Nici chiar Wickham Hall nu avea încălzire centralizată sau atât de multe accesorii moderne. Își imagina că ar putea locui aici cu Arthur, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Ei bine, cum ți se pare? o întrebă el când reveniră în sufragerie.

— E tare frumos, Arthur... și atât de curat.

Își dădu seama că spusese o prostie când îl auzi începând să râdă cu poftă.

— Trebuie să-i mulțumesc menajerei mele pentru asta, doamna Murphy. Ia loc, Fiona. Se duse la frigider și scoase o

sticlă, în timp ce ea se aşeză cât mai comod pe canapea. Am păstrat sticla asta pentru o ocazie specială. Îţi place şampania?

— Nu am gustat niciodată.

— Atunci trebuie neapărat să guşti.

Se îndreptă spre un bar aflat în colţul sufrageriei şi scoase două pahare. Mişcările lui erau domoale şi elegante, iar ei îi făcea plăcere să-i privească fiecare gest. După ce reuşi să scoată dopul – cu un zgomot înfundat – Arthur se aşeză pe canapea alături de ea, spre a-i turna şampanie.

— Pentru cea mai frumoasă femeie din New York, spuse el, ridicând paharul pentru toast. Pentru noi... şi un nou început în 1921.

Ciocniră paharele şi se sărutară, apoi Fiona sorbi puţin din cupa ei.

— Are bule!

— Îţi place?

— Da, e foarte bună.

Când termină de băut primul pahar, se simţea deja mai relaxată şi mai fericită ca niciodată. Arthur umplu din nou ambele pahare, apoi îşi scoase smochingul şi-l aruncă pe un scaun. Îşi scoase şi papionul, îşi desfăcu nasturele de la gât şi-şi suflecă mânecile.

— Acum e mult mai bine, oftă el.

— Niciodată nu te-am mai văzut fără sacou şi papion, spuse Fiona, râzând. Arăţi foarte... destins.

— Pot să sting luminile puţin? Vreau să-ţi arăt ceva.

Se ridică, le stinse, apoi trase draperiile. De unde şedea ea pe canapea, Fiona putea vedea luminile New York-ului licărind ca stelele în întunericul nopţii, pe fundalul negru al Central Park-ului. Zăpada continua să cadă încet din cer, făcând întregul peisaj să pară de poveste.

— O, Arthur! Ce frumos e!

El traversă camera pentru a se aşeza lângă ea şi priviră împreună pe geam, sorbind din şampanie.

— M-am îndrăgostit nebunește de tine, Fiona, îi spuse el în șoaptă după ce își terminară cel de-al doilea pahar.

— Și eu te iubesc. Ce bine ar fi dacă am putea sta aici împreună, pentru totdeauna.

El puse ambele pahare pe masă și o trase pe Fiona mai aproape, sărutând-o până rămase fără suflare.

— Stai! spuse el și se îndepărtă puțin de lângă ea. Tocmai mi-am amintit. Am un cadou de Revelion pentru tine. Să mă gândesc... Oare unde l-oi fi pus?

Se căută prin toate buzunarele, apoi se ridică și începu să deschidă pe rând tot felul de sertare.

— A, mi-am amintit! spuse el, râzând. L-am pus chiar aici. Vino.

O luă de mână și o ridică în picioare, conducând-o până în dormitorul său. Camera se învârtea puțin, chiar se clătina parcă, în timp ce Fiona mergea și știa că băuse puțin cam multă șampanie.

— Așază-te și închide ochii, îi spuse el. Ea se așeză pe marginea patului, cufundându-se în salteaua moale. Simțea sub palme cuvertura luxoasă și știa că era probabil un cearșaf din olandă, exact ca acelea pe care obișnuia să le spele la Wickham Hall. Pe pereți erau atârnate opere de artă, iar căpătâiul patului, noptierele și dulapul erau asortate, împodobite cu lemn de diferite esențe. Parfumul lui Arthur era chiar și mai pregnant aici. Fiona știa că avea să se gândească la camera aceasta, la patul acesta și că avea să plângă odată ce o să se întoarcă la salteaua ei diformă, din apartament.

— Închide ochii, zise Arthur.

Fiona se supuse, iar capul începu să i se învârtă de îndată ce-i închise. Îl auzi deschizând sertarul noptierei, apoi închizându-l la loc. Îi luă mâna și îi puse ceva în palmă.

— Poți să te uiți acum.

Ea deschise ochii și văzu o cutiuță de bijuterii din piele neagră, legată cu o panglică roșie. Îndepărtă panglica și deschise capacul,

descoperind înăuntru un inel superb, din aur, cu un safir în formă de stea.

— Este un inel al promisiunii, Fiona. Te rog acceptă-l din partea mea cu promisiunea că te voi iubi pentru totdeauna.

Scoase inelul din suportul lui şi i-l puse pe deget.

— Te iubesc, draga mea. An Nou Fericit!

Ea-şi petrecu braţele pe după gâtul lui, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— O, Arthur! Te iubesc atât de mult!

Şi chiar aşa şi era – mai mult decât şi-ar fi imaginat vreodată că ar putea iubi.

— Arthur... Arthur... continuă ea să-i rostească numele în şoaptă în timp ce el îi acoperea faţa cu sărutări.

Dintr-odată, de parcă ar fi năvălit un val uriaş de dragoste şi dorinţă peste ea, Fiona fu inundată de acesta şi se pierdu cu firea.

Soarele care tocmai răsărea o trezi. Arthur nu închisese draperiile din dormitor. Pentru o clipă, Fiona nu-şi dădu seama unde se afla. Apoi îl văzu pe Arthur dormind în pat alături de ea şi începu să plângă. Ceea ce-şi amintea din noaptea trecută i se păruse minunat la momentul respectiv. Dar acum, că nu mai era ameţită de aburii şampaniei, se simţea ruşinată şi stânjenită. Se întreba dacă el plănuise în mod deliberat să o seducă în felul acesta şi dacă îi căzuse prosteşte în plasă. Şi se întrebă dacă Arthur mai avea să o dorească acum, după ce îşi făcuse de cap cu ea. Ea avea optsprezece ani, el patruzeci şi doi – şi căsătorit. Fiona nu-şi putu suprima un suspin.

Arthur se foi, apoi se trezi şi o trase lângă el.

— Nu... draga mea, nu, o consolă el. Te rog, nu plânge.

— Ce am făcut? spuse ea printre suspine.

— Fiona, ştii în inima ta că am fost sortiţi să fim împreună. Şi vom fi... pentru totdeauna.

Se luptă din răsputeri să-şi reprime lacrimile. Aceasta era America, nu Irlanda. Nu aveau să o închidă la mânăstire cu călugăriţele.

— Aş vrea să pot spune că îmi pare rău, spuse Arthur, dar nu-mi pare. Şi nici ţie nu ar trebui să-ţi pară rău. Te iubesc şi ştiu că şi tu mă iubeşti. Porţi pe degetul tău promisiunea pe care ţi-am făcut-o. Curând, foarte curând, vom putea fi împreună... pentru totdeauna.

Ea dădu din cap, fără să poată spune nimic. Sentimentele îi erau un amestec jalnic de fericire şi ruşine, teamă şi speranţă. Nu putea să le dea frâu liber, mai ales cu Arthur alături de ea, ţinând-o în braţe.

— Trebuie să mă duc acasă. Tata...

Se opri, temându-se să mai adauge ceva. Rory Quinn avea să-i ucidă pe amândoi. Începu din nou să plângă.

— Sigur. Te las să te îmbraci, spuse Arthur încetişor. Coborî din pat şi intră în dressing-ul de lângă baie. Fiona nu se putea opri din plâns în timp ce se grăbea să-şi îmbrace hainele.

— O să urc în apartamentul vostru de la hotel, ca să vorbesc cu tatăl tău, spuse Arthur când ieşi din dressing îmbrăcat la costum şi cravată. Mă tem că se va înfuria pe tine şi vreau să-i explic că totul s-a întâmplat din vina mea... că am pierdut noţiunea timpului.

— Şi că ningea, adăugă ea indiferentă. Dar în timp ce se îndreptau spre hotel, Fiona începu să-şi facă mai multe griji cu privire la ce scuză să inventeze pentru Arthur, decât pentru ce o să-i spună tatălui ei. Rory nu va fi la hotel, desigur. Cum avea să-i explice lui Arthur absenţa lui – la o oră atât de matinală, în prima zi din an?

— Cred că e mai bine dacă vorbesc doar eu cu tata, spuse ea când Arthur opri maşina în faţa hotelului. Poate că ar fi bine să nici nu ştie că am fost toată noaptea cu tine.

— Dar vreau să-mi asum toată responsabilitatea...

— Lasă-mă să vorbesc mai întâi eu cu el. O să-ţi spun ce s-a întâmplat când ne întâlnim diseară.

Îl sărută scurt la despărţire şi se grăbi să intre în hotel. De îndată ce maşina lui Arthur dispăru din câmpul ei vizual, Fiona

luă metroul şi fugi acasă, la apartamentul lor. Rory o aştepta, umblând de colo-colo, înfuriat.

— Unde ai fost toată noaptea? Am crezut că înnebunesc, fato!

— Îmi pare rău. Arthur m-a dus să-mi arate apartamentul lui. Am băut câte ceva şi până să ne dumirim, a fost prea târziu să mai ies pe străzi. Şi el băuse prea multă şampanie iar vremea era nefavorabilă. S-a gândit că e mai bine să nu mai urce la volan.

— Te-a sedus bărbatul ăsta? O să-l oblig să te ia de soţie dacă a făcut-o!

Fiona nu ar fi cutezat să-i spună tatălui ei că într-adevăr se întâmplase. Rory ar fi avut tot dreptul să-i ceară lui Arthur să o ia de soţie, dar acesta, desigur, era deja căsătorit. Fiona nu avea cum să-l facă vreodată pe tatăl ei să înţeleagă că Arthur o iubea, că urma să se căsătorească cu ea, de îndată ce se pronunţa divorţul.

— Sigur că nu m-a sedus, minţi ea. Arthur e un gentleman. A dormit pe canapea. Îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi, tată. De fapt, Arthur m-a implorat să-l las să vină şi să-ţi explice personal totul, dar nu prea avea cum s-o facă acum, nu? Noi nu avem cu adevărat cameră la hotelul acela şi nu prea cred că puteam să-l aduc aici.

— Nu te juca cu mine, fetiţo. O să-ţi compromiţi orice şansă la o viaţă decentă dacă îl laşi să profite de tine.

— Mi-a dat un inel – un inel de logodnă.

Îşi întinse mâna spre el, ca să i-l arate. Rory îl evaluă încruntat.

— Ăla nu-i diamant. Şi eu care credeam că-i bogat.

— Arthur nu face lucrurile după convenţii.

Zâmbi, dându-şi seama de îndată ce rosti acele cuvinte că, de fapt, acela era unul dintre lucrurile care-i plăceau la el. Arthur era foarte romantic, însă ura clişeele obişnuite ale unei relaţii romantice.

— Când te întâlneşti iarăşi cu el?

— Diseară.

Fiona se uită în jur prin jalnicul lor apartament, amintindu-şi cât de moi fuseseră aşternuturile din patul lui Arthur; baia curată,

cu pardoseală din gresie şi bucătăria modernă; vederea spre oraş şi Central Park-ul. Şi îşi aminti cum o privise Arthur cu ochi plini de dragoste când se trezise alături de ea în dimineaţa acelei zile.

— Scuză-mă, tată, dar trebuie să mă duc la toaletă.

După noaptea la Arthur, orice moment în plus în acest apartament îmbâcsit, cu iz de igrasie şi oale de noapte o făcea să-i dea lacrimile.

Dar în timp ce trecea prin faţa latrinelor comune, dezgustată de acel cartier mizerabil, o podidiră în sfârşit lacrimile. Până şi stratul de zăpadă curată şi albă nu putea ascunde toată urâţenia. Fiona ezită puţin în dreptul bisericii parohiale, întrebându-se dacă să îndrăznească să intre. Ştia că păcătuise. Simţea nevoia de a-l implora iertarea lui Dumnezeu. Dar când şi-L imagină pe Isus răstignit pe cruce, murind în agonie pentru păcatele ei, ştiu că nu mai putea cere niciodată un astfel de sacrificiu din partea Lui. Păcatele ei se adunau prea multe, greutatea lor fiind copleşitoare; să nu furi, să nu mărturiseşti strâmb, să nu pofteşti casa aproapelui tău, cinsteşte-ţi tatăl şi mama... şi acum adulterul. Şi nici nu-şi putea ascunde păcatele minţindu-l din nou pe preot. Călugăriţele o învăţaseră că Satana era părintele minciunii.

Dacă minţi, păcătuieşti de două ori, spuseseră surorile. *Lucrul pentru care eşti nevoită să minţi este de obicei un păcat, iar minciuna nu face decât să-l dubleze!*

Fiona nu păcătuise din neştiinţă, ci de bună voie. Nu merita iertarea lui Cristos. Nu se putea duce în faţa preotului, nu putea privi crucea.

Plânse în timp ce se plimba, dârdâind în aerul rece de ianuarie. Cum era posibil ca ceea ce împărtăşise cu Arthur să fie greşit şi totuşi atât de minunat?

Rory insistă să o însoţească la hotel când se duse să se întâlnească cu Arthur în seara acelei zile. Fiona era îngrozită. Tatăl ei urma să-l confrunte pe Arthur şi să-l alunge definitiv. Nu vroia să-l piardă. Îşi ţinu respiraţia când cei doi bărbaţi se salutară şi fu uimită să realizeze că Arthur şi tatăl ei aveau cam aceeaşi vârstă.

Cu excepția primei seri în care îl întâlnise pe Arthur, Fiona nu se gândise niciodată la el ca fiind bătrân. Era atât de plin de viață, era atât de minunat alături de el. Iar tatăl ei părea cu zece ani mai în vârstă, din cauza vieții grele de până atunci.

— V-aş putea oferi o cană de cafea, domnule Quinn? îl întrebă Arthur când îl văzu pe Rory.

— Da, mulțumesc.

Intrară în cafeneaua hotelului şi ocupară un separeu. Arthur şi Rory îşi comandară fiecare câte o cafea, însă de frică, Fionei îi era mult prea rău pentru a comanda ceva.

— Mi-ar plăcea să cunosc intențiile pe care le aveți cu fiica mea, spuse Rory fără nicio introducere.

— Cât se poate de onorabile, vă asigur. Ştiu că este o diferență de vârstă între noi şi sunt convins că vă preocupă acest aspect. Dar i-am oferit un inel drept garanție a bunelor mele intenții.

— Intenționați să vă căsătoriți cu ea?

— Da, asta am de gând.

— Atunci, am putea stabili data nunții? Am multe pregătiri de făcut. Iar nunta trebuie să aibă loc repede, pentru că afacerile mele îmi cer să mă întorc curând la Dublin.

Ce mincinos era tatăl ei. Fiona simți că-i vine să vomite. Era îngrozită de posibilitatea să fie demascată – atât de tatăl ei cât şi de Arthur. Nu era sigură care dintre cele două posibilități era mai rea.

— Din nefericire, nu este posibil să stabilim o dată încă, spuse Arthur. De asta am fost atât de dornic să vorbesc cu dumneavoastră. M-ar ajuta dacă aş şti cât vă mai rețin afacerile în New York şi când credeți că vă veți întoarce în Dublin.

Rory sorbi o gură de cafea înainte să spună ceva. Fiona ştia că de fapt trăgea de timp.

— Nu ştiu sigur când mă voi întoarce.

— Ce fel de afaceri aveți pe-aici, domnule Quinn... dacă-mi permiteți întrebarea? Am multe relații în lumea financiară. Poate că v-am putea ajuta să vă faceți aici un punct de lucru permanent.

Dacă este o problemă de finanțare, aș fi încântat să ofer un împrumut de afaceri viitorului meu tată socru.

Fiona nu avea curaj nici să respire, îngrozită de perspectiva dezastrului.

— Despre ce bancă ar fi vorba? întrebă Rory, de parcă făcea afaceri cu zeci de bănci concomitent. Arthur îi dădu un nume.

— Da, e o instituție de încredere, răspunse Rory. Vă apreciez oferta, domnule Bartlett, dar deocamdată nu-mi pot permite să mă extind. Se uită la Fiona, apoi coborî privirea spre inelul ei din safir. Poate că ar trebui să lăsăm deschisă deocamdată problema cu data nunții.

— Mulțumesc, spuse Arthur. Vă asigur că eu și Fiona o vom stabili de îndată ce vom avea posibilitatea. O iubesc pe fiica dumneavoastră, domnule Quinn. Nu voi avea liniște până nu va deveni soția mea.

Tatăl ei își termină cafeaua și se scuză grăbit, de parcă s-ar fi speriat de moarte de interogatoriul lui Arthur privitor la afacerile lui. Arthur câștigase runda aceasta. Însă Fiona nu se putu opri din tremurat timp de o oră întreagă.

CAPITOLUL 26

La început, Fiona își promise că nu avea să mai intre din nou în apartamentul lui Arthur, dar nu era în stare să se țină departe de el. Își făcuseră un obicei din a pleca devreme din speakeasy-urile pe care le frecventau, pentru a putea petrece câteva ore în apartament, iar Fiona să se poată întoarce la hotel la o oră decentă. Și de fiecare dată când erau împreună, Fionei îi era tot mai greu să plece din patul lui. Tânjea tot mai mult după Arthur, cu fiecare zi. Era atât de tandru, de iubitor. Își dorea să rămână în brațele lui pentru totdeauna. Doar de l-ar fi lăsat soția lui să plece.

Sosi primăvara, iar pomii și florile de pe strada unde locuia Arthur se umplură de culoare. Central Park-ul, aflat la doar câteva străzi depărtare, părea ca un paradis – atât de luxuriant și verde, încât îi amintea Fionei de Irlanda. Detesta să se întoarcă în apartamentul ei din Lower East Side, dar se temea să îl tot cicălească pe Arthur cu eterna întrebare: „Până când?"

Într-o seară de vineri, în timp ce stăteau întinși în pat, ascultând bătaia ploii în geam, Arthur se întoarse spre ea și îi spuse:

— De ce nu te muți aici cu mine, Fiona? Dacă ai locui aici tot timpul, nu ar mai trebui să fugim mereu încoace și încolo. Te rog!

Fiona închise ochii, imaginându-și cât de minunat avea să fie. Nu trebuia să mai iasă seara afară în ploaie și să plece de la hotel cu metroul îndată ce o lăsa Arthur acolo. Nu mai trebuia să traverseze tot orașul cu metroul, apoi să meargă alte patru străzi de la stația de metrou până în apartamentul ei și să se culce pe o saltea într-o cameră rece, fără încălzire și curent electric.

— Mi-aș dori să pot rămâne, spuse ea oftând. Numai de s-ar grăbi odată avocatul tău cu divorțul.

— Am obosit să tot aştept pronunţarea divorţului, tu nu, Fiona? Vreau să ne începem viaţa noastră împreună chiar acum.

— Nu văd cum ar fi posibil aşa ceva.

Arthur nu ştia că ea lucra într-un magazin de pălării toată ziua, şase zile pe săptămână. Nu ştia că visa cu ochii deschişi la viaţa pe care o vor avea împreună în timp ce potrivea pălării pe capete de manechin sau în timp ce croia modele de pălării din brocart şi fetru. Nu ştia că avea o mamă şi opt surori în Irlanda, care aşteptau să câştige suficienţi bani pentru a veni şi ele în America.

— De ce nu? întrebă el. Ce te opreşte să te muţi aici?

Se gândi la biserica parohială prin faţa căreia trecea zi de zi în drum spre servici şi înapoi – biserica în care nu mai putea intra.

— În primul rând, tata m-ar dezmoşteni, spuse ea, iar apoi din ce-aş trăi? Nu am banii mei. Depind de el în toate.

— Lasă-mă să te întreţin eu. Voi plăti bucuros pentru apartament şi îţi voi oferi şi o alocaţie generoasă pe lună, pe care o poţi cheltui cum doreşti. Deja mă simt ca şi când ai fi soţia mea... Tu eşti viaţa mea, Fiona! Singurul lucru care stă în calea noastră este o bucată de hârtie cu semnătura fostei mele soţii pe ea.

— Tu crezi că o să semneze curând?

— Probabil ar semna mult mai repede dacă ar şti că locuieşti aici. Şi o să mă căsătoresc cu tine îndată după aceea, îţi promit. Dar nu vreau să te pierd. Îmi dau seama că tatăl tău îşi pierde răbdarea cu mine. Vrea să te vadă căsătorită şi fericită la casa ta, şi nu-l condamn deloc. Aşa mă tem că va apărea un bărbat mai tânăr, mai atrăgător şi mi te va fura... unul care ar fi liber să te ia de soţie.

— Te iubesc, Arthur. Nu-mi doresc alt bărbat.

— Atunci, mută-te aici. Îi putem spune tatălui tău că ne-am luat pe ascuns – şi va fi adevărat foarte curând chiar. Oricum, nu pot sta aici decât una sau două nopţi pe săptămână, iar în restul timpului, locul acesta va fi numai al tău.

— Nu înţeleg. De ce nu vei trăi tot timpul aici?

— Avocatul meu m-a sfătuit să nu o fac. Trebuie să-mi păstrez dreptul de posesiune legală asupra casei din Westchester, locuind

acolo. Şi sunt întotdeauna chestiuni de discutat privitor la copii şi altele. Tu nu te-ai săturat să locuieşti la hotel, Fiona? Nu ar fi mult mai bine pentru noi dacă ai locui aici?

Cât tânjea ea să spună da, dar cum ar fi putut?

— O să mă mai gândesc, îi promise ea.

Şi se şi gândi – tot drumul spre casă, în metrou şi în tot timpul cât fu nevoită să treacă prin străzile întunecate şi pline de bălţi. Venise în America pentru o viaţă mai bună, dar cu siguranţă nu avea aşa ceva în apartamentul lor. Cât de minunat ar fi fost să renunţe la locul ei de muncă şi să locuiască într-un apartament modern, dotat cu curent electric şi încălzire centralizată. Şi ar fi putut pune deoparte banii pe care i-ar fi primit de la Arthur ca să-i trimită acasă.

Fiona era încă îngândurată când urcă scările spre apartamentul lor. Auzi un bebeluş plângând undeva la parter şi doi bărbaţi certându-se într-o limbă străină la primul etaj. Pe casa scării duhnea a ceapă şi a fiertură de varză. Apartamentul lui Arthur era cald, liniştit şi curat.

Ar fi fost greşit să trăiască cu Arthur dacă nu erau căsătoriţi. Dar el spunea că nu o să locuiască cu adevărat acolo; cea mai mare parte a timpului apartamentul avea să fie doar al ei. Şi deja comitea un păcat prin faptul că se culca cu el; cel puţin nu mai trebuia să se întoarcă acasă în locul ăsta îngrozitor. Arthur avea să se însoare curând cu ea... îi promisese.

Rory dormea adânc, sforăind zgomotos când Fiona intră în apartamentul cufundat în întuneric. De ce să mai trebuiască să se întoarcă în fiecare seară aici, să gătească, să facă curat şi să spele pentru el? Cu ce reuşea el să le facă viaţa din America mai bună? Din cât îşi dădea seama Fiona, cu absolut nimic! Ea fusese cea care făcuse totul: făcuse cunoştinţă cu Arthur, flirtase cu el, îl făcuse să se îndrăgostească de ea. Acum avea şansa unei vieţi mai bune, de ce să nu profite? Faptul că îl iubea cu adevărat pe Arthur era un argument în plus. Ce altceva îi mai datora tatălui ei? După ce lucrase în magazinul acela mai bine de un an, cu

siguranță îi plătise deja cu vârf și îndesat pentru că o adusese în America.

Fiona se dezbrăcă pe întuneric și se vârî în pat, dar nu reuși să adoarmă. De ce să continue să mai trăiască așa? Nimeni nu o putea condamna pentru că alegea o viață mai bună alături de bărbatul pe care-l iubea. Dacă tatăl ei ar fi avut o asemenea oportunitate, cu siguranță ar profita de ea.

După ce se foi în pat câteva ore, luptându-se cu gândurile și conștiința ei, Fiona luă în cele din urmă o decizie: aceasta urma să fie ultima noapte petrecută în patul și apartamentul acesta. Apoi adormi, încântată de hotărârea luată.

A doua zi de dimineață, Fiona pregăti micul dejun pentru tatăl ei, după care se duse pentru ultima oară la lucru, la magazinul de pălării al lui Madame Deveau.

— Plec, pentru că mă căsătoresc, îi spuse doamnei Gurche, șefa ei. Azi este ultima mea zi aici.

Fetele cu care lucra o îmbrățișară și o felicitară când le arătă inelul pe care-l primise de la Arthur; nu îndrăznise să-l poarte până atunci la lucru.

Fiona își luă banii pe ziua aceea și se duse repede la apartamentul lor, de unde-și strânse toate lucrurile înainte ca tatăl ei să se întoarcă de la serviciu. Îi lăsă tatălui ei banii primiți pe o săptămână întreagă și un bilet: „Eu și Arthur ne-am căsătorit pe-ascuns. Am renunțat la serviciu și m-am mutat în apartamentul lui. Dacă treci pe la mine o dată pe săptămână, îți voi da bani pentru mama și pentru fete din alocația pe care mi-o va plăti Arthur." Notă și adresa lui.

Fiona nu avu nicio urmă de regret în timp ce pleca și nici vreo îndoială. Nu privi înapoi nici măcar o dată.

Fiona era singură în apartamentul lui Arthur, câteva zile mai târziu, când portarul o sună.

— Este un domn aici, care dorește să vă vadă, doamnă. Spune că se numește Rory Quinn.

Pentru o clipă, Fiona nu ştiu ce să facă. Adevărul era că nu voia să-şi vadă tatăl. Nu voia să i se reamintească cine era cu adevărat şi nici de unde venea. În cele câteva zile de când locuia aici, Fiona se simţea deja cu totul altă femeie – o femeie bogată, care locuia într-un apartament drăguţ, modern şi care-şi permitea să facă cumpărături în magazine scumpe. Arthur era un bărbat foarte generos. Nu doar că îi dădea bani de buzunar, de cheltuială, dar mergea chiar el şi îi cumpăra haine noi: o rochie de seară cu paiete, ciorapi din mătase şi lenjerie care era atât de uşoară şi fină, încât se simţea pe piele ca apa.

— Doamnă? Mai sunteţi pe fir? o întrebă Charles văzând că ea nu spunea nimic.

— Da, mulţumesc, Charles. Spune-i că vin imediat.

Dacă-l invita pe tatăl ei sus, avea impresia că şi-ar fi întinat într-un fel locuinţa.

— Bună, tată, spuse ea când ajunse în hol. Voia ca portarul să ştie cine era Rory, în caz că i-ar fi spus lui Arthur că a căutat-o un străin. După roşeaţa intensă a obrajilor lui, Fiona îşi dădea seama că era furios şi cu greu reuşea să se stăpânească. Ea îl luă de braţ şi-l conduse afară înainte ca el să apuce s-o refuze.

— Nu-i aşa că e un cartier frumos? întrebă ea în timp ce mergeau. Şi Central Park-ul e doar la câteva străzi. Parcul e atât de frumos în perioada asta a anului şi...

— Nu am venit să mă plimb prin parc, Fiona.

Se opri, silind-o astfel şi pe ea să se oprească. Fiona privi înapoi spre blocul de apartamente, sperând că portarul nu se uita după ei.

— Îmi pare rău că am plecat aşa şi m-am căsătorit pe-ascuns, fără permisiunea ta, tată, dar...

— Încetează cu minciunile, fato! Ştiu tot adevărul. Am făcut cercetări. Arthur Bartlett este într-adevăr aşa de bogat pe cât susţine: e bancher pe Wall Street, cu investiţii în multe domenii. Dar e *căsătorit*, Fiona. E un bărbat căsătorit, cu doi copii.

— Ştiu, spuse ea încetişor. Ştiam asta de ceva vreme. Arthur mi-a spus adevărul acum câteva luni. Dar e în proces de divorţ cu

soția lui și ne căsătorim de îndată ce se va pronunța divorțul. Ea va semna mai repede hârtiile acum că știe că locuiesc aici. Îl iubesc pe Arthur și el mă iubește.

— Cât de naivă poți fi, spuse Rory cu voce tremurată. Acum că te-a convins să te muți aici cu el și te-a făcut amanta lui, n-o să mai divorțeze niciodată de nevastă-sa.

— Nu sunt amanta lui! Arthur *vrea* să se căsătorească cu mine. Spune că eu sunt adevărata lui soție, nu ea.

Rory închise o clipă ochii și când îi deschise, Fiona îi văzu plini de lacrimi.

— E vina mea că ai ajuns aici... fiica mea. Dar nu asta e viața pe care am dorit să ți-o ofer, Fiona. N-aș fi vrut niciodată să se întâmple una ca asta. Du-te și strânge-ți lucrurile. Pleci de la el și vii înapoi acasă cu mine.

— Nu!

— O să faci cum îți spun, m-ai auzit?

— Nu, n-o să fac. Până aici am făcut tot ce mi-ai cerut, dar s-a terminat. Nu tu mi-ai găsit apartamentul ăsta frumos... l-am găsit singură. Și acum te aștepți să las totul pentru că așa spui *tu*? Te aștepți să mă întorc să lucrez în magazinul acela de nimic și să trăiesc în camerele în care mișună șobolani și sunt pline de mizerie și de boli? Niciodată! Tu ești cel care m-ai învățat să cer mai mult de la viață decât mama... și am făcut absolut tot ce mi-ai spus să fac. Nu te poți aștepta acum să mă întorc de unde am plecat. Pentru că n-o s-o fac!

— Arthur Bartlett te-a înșelat. Te-a mințit că nu e căsătorit, când de fapt era.

— Și noi l-am înșelat pe el, tată. M-am dat drept altcineva decât eram în realitate. Care-i diferența? Nu prea cred că poți vorbi de „nedreptate".

— Cum rămâne cu mama și cu surorile tale? Trebuia să te căsătorești și să le trimiți și lor bani să vină încoace. Crezi că o să te lase să le iei aici la tine?

— Sunt convinsă că Arthur mă va ajuta să le plătesc drumul de îndată ce ne căsătorim. Și-apoi, îți voi da toți banii mei în fiecare

săptămână, timp de un an. Ce s-a întâmplat cu toți banii pe care i-ai câștigat tu? De ce nu ai trimis până acum după mama și după fete?

— Nu-ți permit să-mi vorbești pe tonul ăsta.

— Și nici eu nu-ți permit să-mi mai controlezi viața nici o singură zi în plus. Am făcut tot ce ai spus: am renunțat la Kevin Malloy, am furat pe vapor, am dat spargeri noaptea prin magazine și m-am aruncat asupra lui Arthur la teatru, atunci la început. Dar s-a terminat, tată. Am terminat cu gătitul și spălatul pentru tine, poate că în sfârșit ai un motiv serios să trimiți după mama.

Rory se uita la ea cu gura căscată. Părea prea bulversat să mai poată vorbi. Fiona începu să se îndepărteze de el, îndreptându-se spre apartament.

— Arthur îmi oferă o alocație generoasă. Dacă treci pe aici în fiecare vineri, o să-ți las câte un plic cu bani la portar. Anunță-mă și pe mine când ajung mama și fetele din Irlanda. Vreau să le întâlnesc... La revedere, tată.

Fiona se întoarse și se duse repede înăuntru, bucuroasă că tatăl ei nu o urmă. Scăpase de el, dar în timp ce urca la etaj cu liftul, nu reușea să scape de cuvintele lui. Oare avea dreptate Rory: era naivă? Nu era nimic altceva decât jucăria lui Arthur – prețioasa lui pasăre închisă în colivia de aur? Apartamentul i se păru dintr-odată mic și strâmt, în timp ce pășea prin camere, întrebându-se dacă soția lui Arthur era cu adevărat cea care amâna divorțul... sau dacă el o făcea de fapt. Fiona era încă supărată când Arthur se opri ceva mai târziu în seara aceea să o vadă, după ce ieșise de la slujbă.

— Fiona, draga mea, ce s-a întâmplat? o întrebă el de îndată ce o văzu. Fiona se aruncă în brațele lui, regretând imediat că se îndoise de dragostea lui. Arthur era atât de iubitor, atât de sensibil, încât îi citea orice dispoziție înainte ca ea să apuce să rostească vreo vorbă.

— Nimic, Arthur...

— Dar e limpede că ai plâns. Haide, așază-te și spune-mi tot.

O conduse la canapea. Fiona se simți din nou în siguranță și iubită, de îndată ce se cuibări în brațele lui.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el blând.

— Tata a venit să mă viziteze azi. El... știe că nu suntem căsătoriți. Știe că ești căsătorit și e foarte supărat din această pricină. Mi-e frică de faptul că ne-ar putea crea probleme.

— Nu-ți face griji de el, Fiona. Acum ne avem unul pe celălalt.

Începu să o sărute pe gât, mustața lui zbârlită gâdilându-i pielea.

— Toată ziua m-am gândit la tine... murmură el.

Temerile pe care le avusese Fiona mai devreme îi reveniră brusc în minte. Oare chiar era o naivă? Acesta să fi fost singurul motiv pentru care venea Arthur să o vadă? Ea nu ar fi vrut să-l preseze sau să-l alunge, dar nu voia nici să fie amanta lui pentru tot restul vieții.

— Tu nu ai auzit ce am spus, Arthur? Tata știe adevărul despre noi și e supărat. Trebuie să faci ceva! Mă tem că va încerca să-mi găsească un alt bărbat cu care să mă mărit sau chiar să mă ia înapoi acasă la Dublin cu el.

Arthur încetă cu sărutările și se lăsă pe spate. Ochii lui întunecați își pierdură dintr-odată toată tandrețea și citi în ei o răceală pe care nu o mai văzuse niciodată până atunci.

— Nu prea cred că-și va permite să te ducă înapoi în Irlanda, cu un salariu de docher, nu?

Fiona îl privi pe Arthur îngrozită.

— De când știi? îl întrebă ea în șoaptă.

— Poate că New York-ul pare un oraș mare, dragă. Dar nu e așa. Toată lumea se știe cu toată lumea, mai ales în înalta societate. Și asta este valabil și pentru lumea afacerilor. Nimeni nu a făcut vreodată afaceri cu vreun Rory Quinn – în afară de cei de la docuri.

— Ai știut în tot acest timp că eram o impostoare?

— Nu a contat pentru mine, Fiona.

Ea se smulse din îmbrățișarea lui și se lăsă pe spate pe canapea, crezând că o să leșine. Ce făcuse? De ce îl lăsase pe bărbatul acesta să-i distrugă viața? Surorile avuseseră dreptate, la urma urmei, un păcat mic conduce la păcate tot mai mari, până când nu mai ești în stare să ieși din mocirla în care te-ai băgat.

— Tata avea dreptate, spuse ea hohotind. Nu ai făcut decât să te folosești de mine!

— O, nu, aici greșești, Fiona. M-am îndrăgostit de tine cu mult timp înainte să aflu cine erai și de unde te trăgeai. Iar când am aflat, nu mi-a mai păsat.

Auzi emoția în vocea lui nesigură, iar când el îi prinse fața în mâini și o sili să-l privească în ochi din nou, văzu iarăși dragostea în privirea lui.

— Cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în viața mea a venit la mine într-o seară la teatru și am fost fascinat. Apoi am ajuns să te cunosc și erai la fel de fascinantă și de încântătoare pe cât de frumoasă. Eram atât de singur, Fiona. Căsătoria mea se sfârșise de ani de zile și existau momente când îmi imaginam că nu o să mai cunosc fericirea vreodată. Apoi te-ai arătat interesată de mine și pur și simplu nu-mi venea să cred. Te-ai fi putut căsători cu orice bărbat din New York – bărbați frumoși, tineri, având jumătate din anii mei. Dar tu te-ai uitat la mine de parcă eu aș fi fost frumos...

— Dar, Arthur, ești frumos...

O trase la pieptul lui, strângând-o ușor. Îi simți lacrimile pe gât.

— Vezi, draga mea? murmură el. Cum aș fi putut să rezist și să nu mă îndrăgostesc de tine?

Rămase toată noaptea cu ea, pentru prima oară de când se mutase în apartament. De data asta se simți minunat să se trezească alături de el. Se simți cu adevărat ca doamna Arthur Bartlett. Îi pregăti micul dejun de dimineață, înainte să plece la serviciu, iar el o sărută la despărțire de parcă nu ar fi vrut să-i mai dea drumul vreodată.

— Hai să mâncăm împreună la prânz, Fiona. Este un loc, ceva mai jos de biroul meu, chiar pe Wall Street. Să vii la doisprezece jumătate. Charles o să-ți cheme un taxi.

Îi dădu adresa și banii pentru taxi, apoi o sărută din nou de rămas-bun.

— Nu știu cum o să rezist să aștept până la doisprezece și jumătate, spuse el, cu zâmbetul lui trist, puțin asimetric.

Fiona pluti toată dimineața. Tatăl ei greșea. Arthur o iubea cu adevărat.

CAPITOLUL 27

Fiona coborî din taxi, cu braţele încărcate de cumpărăturile făcute în acea zi. Charles ieşi repede afară, să o ajute să coboare.

— Daţi-mi voie să vă ajut la bagaje, doamnă.

Ea zâmbi şi-i mulţumi, dar nu putu să se uite în ochii lui. Observase că Charles îi spunea doar doamnă, niciodată doamnă Bartlett, nici chiar domnişoară Quinn. Îl auzise cum se adresa celorlalţi rezidenţi din clădire, după nume, şi se întreba ce trebuie să fi gândit el despre ea. Probabil ştia că ea şi Arthur nu erau căsătoriţi.

— O, şi doamnă?! spuse Charles înainte să-i deschidă uşa liftului. Domnul Quinn v-a lăsat ceva când a venit azi să-şi ridice plicul.

Lăsă din mână pachetele Fionei şi se întoarse de la recepţie cu un plic. Se uită şi-şi dădu seama că era acelaşi plic pe care i-l dăduse tatălui ei cu o săptămână înainte, cu numele lui scris pe partea din faţă, dar desigilat. Evită să se uite ce conţinea până când Charles termină de adus toate cumpărăturile în apartament şi închise uşa în urma lui.

Tatăl ei îi trimisese un articol decupat din ziar, dintr-o pagină mondenă. Era vorba despre un dineu de strângere de fonduri cu scop politic, care avusese loc cu o săptămână înainte. Dar nu articolul în sine, cât poza îi atrase atenţia Fionei. Arthur îşi petrecuse protector braţul pe după umerii unei femei, ţinând-o aproape de sine, la fel cum făcea întotdeauna cu ea. Era un gest plin de afecţiune care îi era drag Fionei; o făcea să se simtă ca şi când Arthur ar fi revendicat-o şi ar fi spus lumii întregi: „Staţi departe de noi, e a mea". Potrivit comentariului, în poză era doamna Arthur Bartlett.

Fiona simţi un fior de teamă când se apropie de geam ca să poată studia mai bine poza. Cu toate că imaginea era neclară şi

alb-negru, vedea totuși destul de bine că Evelyn Bartlett era o femeie încântătoare, cu pielea albă și părul negru și un zâmbet minunat. Arthur privea la soția sa, nu spre aparatul foto, dar Fiona își dădu seama după expresia de pe fața lui că, dacă i-ar fi putut vedea ochii, ar fi fost tandri, calzi și plini de dragoste.

Strânse bucata de hârtie în mână, mototolind-o, și o aruncă la gunoi, refuzând să se tortureze cu așa ceva. Și nici nu avea de gând să-i pomenească lui Arthur despre asta. Dineul avusese loc sâmbăta trecută – noaptea în care îi spusese Fionei că nu se pot întâlni. Dar se revanșase petrecându-și toată ziua de duminică cu ea. Pe ea o iubea Arthur, nu pe soția lui. Dineul fusese o obligație socială pe care nu o putea refuza.

O săptămână mai târziu, Rory îi trimise două articole. Primul vorbea despre un grup de femei din lumea bună care participaseră la o seară de lectură. Subliniase cuvintele *Evelyn Bartlett, președintele societății culturale, este soția mogulului bancar Arthur Bartlett*. Cel de-al doilea articol vorbea despre premiera unui nou spectacol: *La grandioasa premieră de aseară au fost prezenți magnatul Arthur Bartlett și soția sa, Evelyn*.

În următoarele săptămâni, Rory îi trimise și mai multe articole. Fiona recunoscu îndată un tipar: Evenimentele mondene aveau întotdeauna loc în serile în care Arthur nu venea la apartament. Dar multe dintre ele avuseseră loc chiar și în zilele în care o vizitase pentru un rendez-vous de după-amiază. Simți un junghi de gelozie la gândul că după ce, la amiază, o asigura de dragostea lui, Arthur se ducea și își petrecea seara cu soția. Acum că văzuse poza lui Evelyn Bartlett, nu-și mai putea scoate din minte imaginea ei alături de Arthur.

Fiona hotărî să nu mai citească alte articole. Își jură să arunce plicurile fără să se mai uite înăuntru. Dar de fiecare dată era ceva care o îmboldea să citească informații despre bărbatul pe care-l iubea, să afle mai multe despre viața dublă pe care acesta o ducea.

Într-o zi fierbinte de vară, Fiona scoase din plicul lui Rory un articol din care citi cuvintele: *La 1 iulie, domnul și doamna Arthur*

Bartlett au fost gazdele unui dineu organizat la casa lor, în onoarea aniversării a douăzeci de ani de căsnicie. Fugi în baie și vomită. De ce ar fi acceptat Arthur o sărbătoare aniversară dacă el și Evelyn erau implicați într-un dureros proces de divorț?

Fiona nu se mai putu opri din plâns. Greața nu i se potoli toată ziua și fu fericită că Arthur nu veni în seara aceea să o vadă. Dar în timp ce plângea în hohote, înainte să adoarmă, Fiona se întreba pe unde își vor fi petrecut el și Evelyn seara aceea și ce știri avea să mai citească despre el în următoarea tranșă de noutăți.

Fiona zăcea încă bolnavă în pat când veni doamna Murphy să facă curat în apartament a doua zi de dimineață.

— Sărăcuța de tine, o mângâie aceasta. Să îți fac o cană de ceai, să nu-ți mai fie atât de greață?

Doamna Murphy se opri în pragul ușii, de parcă ar fi stat în cumpănă, gândindu-se la ceva. Când se întoarse să spună ce avea de spus, Fiona îi văzu preocuparea întipărită pe față.

— Știu că nu mă privește, drăguțo, dar ești sigură că e vorba de o răceală?

— Dar ce altceva ar putea să fie?

Doamna Murphy o privi atentă.

— Ei bine... este posibil ca menstruația ta să fi întârziat puțin?

Fiona simți cum se roșește. Dintr-odată pricepu ce voia să spună doamna Murphy și știa și că avea dreptate. Menstruația îi întârziase mai bine de o săptămână. Dar cum era posibil să fie însărcinată? Arthur o asigura de fiecare dată că avea grijă ca așa ceva să nu se întâmple.

Doamna Murphy trebuie că văzu suficient pe fața Fionei, pentru că reveni în cameră și se așeză pe marginea patului.

— Știu câteva fete care au avut aceleași probleme ca și tine, draga mea. Îți pot da numele unui doctor la care s-au dus și ele. Domnul Bartlett nici nu trebuie să afle nimic despre asta.

Fionei nu-i veni să-și creadă urechilor. Era însărcinată cu copilul lui Arthur. El era căsătorit cu Evelyn, nu cu ea. Iar femeia care făcea curat știa desigur că ea locuia în apartamentul acesta ca

amanta lui. Doamna Murphy o sfătuia să facă avort. Fiona era prea năucită ca să se mai sperie de propunerea care i se făcuse.

— O-o să vă anunț, murmură ea.

— Nu aștepta prea mult, dragă. Cu cât te ocupi mai repede de problemă, cu atât mai bine.

O bătu ușor pe mână și plecă să-i facă o cană de ceai.

Fiona rămase toată ziua pe gânduri, încercând să se hotărască ce să facă înainte să vină Arthur. În cele din urmă, își dădu seama că nu avea altă soluție decât să-i spună. Tatăl ei nu avea să o primească niciodată înapoi cu un copil în pântece și nu era în stare să se întrețină singură cu copil cu tot. Nici nu putea fi vorba să ia în considerare oferta doamnei Murphy de a-și ucide copilașul înainte să se fi născut. Se agăță de speranța că Arthur avea în sfârșit să o părăsească pe soția lui când o să afle noutățile și să o ia pe ea de nevastă. Dar ideea de a-i spune o îngrozi. Dacă o s-o părăsească pe ea până la urmă?

Așteptă până când el se cuibări comod în brațele ei, înainte să-i spună totul.

— Am să-ți spun ceva, dragule, începu ea. Noi... eu... eu... cred că voi avea un copil.

Arthur deveni foarte tăcut.

— Ești sigură?

— N-nu am fost încă la doctor, dar... sunt destul de sigură.

Arthur înjură pe sub mustăți, iar Fiona începu să plângă.

— Nu, draga mea, nu plânge, o mângâie el. Îmi pare rău. Nu am vrut să înjur. Sunt supărat pe mine, nu pe tine.

— Dar ce facem acum? Un copil este pe drum și nu suntem căsătoriți.

— O să mă îngrijesc de tine și de copil. Asta nu schimbă ceea ce simt pentru tine.

— Dar ceva trebuie să se schimbe, Arthur. Nu vreau să am un copil din flori. Trebuie să ne căsătorim!

Simți cum se desprinde de ea și se îndepărtează ușor, cu fruntea puțin încruntată. Nu ar fi îndrăznit până atunci niciodată

să emită pretenții și îi părea rău că trebuia să o facă acum. Dar teama îngrozitoare pe care o simțea – pentru ea și pentru copil – o făcuseră să îi spună așa ceva.

— Știi că vreau să mă căsătoresc cu tine, Fiona. Ai inelul meu.

— Îi vei spune soției tale de copil? Acum o să divorțeze de tine?

— Poate că da.

Fiona simți cum se îndepărtează și mai mult de ea.

— Nu te mai gândi la asta, dragă. Mă ocup eu de toate.

— Dar dacă nu suntem căsătoriți, copilul nostru nu va avea un nume. Va fi un...

— Va fi copilul meu, spuse Arthur, acoperindu-i buzele cu degetele lui. Va purta numele meu. Și la fel și tu, draga mea. La fel și tu.

— Când? Când ne putem căsători?

El nu-i răspunse. Fiona obosise să-l tot întrebe.

— Știi ce am ajuns, Arthur? Știi ce cred oamenii despre mine? Tata m-a avertizat că mă folosești doar ca amantă, iar acum...

— Nu! Nu e adevărat! spuse el, strângând-o cu putere. Nu asta ești, Fiona... ești salvarea mea. Îmi uram viața înainte să te întâlnesc, detestam să mă duc zi de zi acasă de la slujbă, în casa aceea rece și goală. Mă simțeam atât de încolțit. Erau momente când credeam că nu voi mai fi fericit niciodată, momente când tot ce-mi doream era să îmi iau viața, să termin cu toate. Și apoi te-am întâlnit pe tine, iar tu mi-ai oferit o nouă viață, cu dragoste, prietenie și tandrețe – lucruri de care mi-a fost dor atâta vreme. Tu ești *deja* soția mea, nu Evelyn. Nu vezi?

— Atunci de ce te mai duci cu ea la premiere de spectacole și evenimente sociale și nu te duci cu mine?

— Ți-am spus, Fiona. Trebuie să păstrez aparențele...

— Știu totul despre petrecerea voastră aniversară, cea pe care ați organizat-o tu și Evelyn. Douăzeci de ani! Cum poți sărbători o căsnicie care s-a terminat?

Îi dădu drumul și se culcă pe spate, privind fix tavanul.

— A fost ideea lui Evelyn, nu a mea. Ea vrea să fie sigură că fiul nostru ajunge toamna viitoare la o şcoală bună, iar asta nu se va întâmpla dacă există un proces scandalos de divorţ între noi doi. Nu ştiu cum să te conving că între mine şi Evelyn s-a terminat totul. Mă duc la casa din Westchester pentru că sunt nevoit, dar mă întorc aici pentru că aşa vreau. Aici sunt acasă, Fiona.

Se întoarse din nou spre ea şi o luă tandru în braţe.

— Poate că, în adâncul sufletului, îmi doream un copil născut din dragostea noastră. Nu-mi pare rău de copil. Asta este familia după care am tânjit, chiar aici, în apartamentul ăsta. Copilul este al nostru. Cum aş putea să te ajut altfel decât iubindu-l pe el, când o iubesc pe mama lui deja atât de mult? Fiona, ce este? o întrebă el când ea începu să plângă.

— Nimic... sunt fericită, atâta tot. Fericită că îţi doreşti şi tu copilul nostru.

El zâmbi şi îi şterse lacrimile cu un colţ de cearşaf.

— Dar unde vom ţine copilul, Arthur? Aici nu avem decât un singur dormitor.

El râse.

— Asta e uşor de rezolvat. O să-i spun proprietarului că avem nevoie de un apartament mai mare, ceva cu două sau chiar trei dormitoare. O să ne mutăm acolo de îndată ce va fi unul disponibil.

— Te iubesc, Arthur, spuse ea, sărutându-l din nou. Eşti cel mai minunat bărbat din lume.

Următoarea dată când Fiona lăsă bani pentru tatăl ei, îi trimise şi un bilet: „Nu-mi mai trimite tăieturi din ziare. N-o să le mai citesc". Articolele din ziar – şi gelozia aprigă a Fionei – încetară ca prin minune.

Până la sfârşitul lui octombrie, sarcina Fionei deveni deja vizibilă pe trupul ei slăbuţ. Când se întoarse acasă de la programarea pe care o avusese la salonul de coafură, fu surprinsă să-l găsească pe tatăl ei stând pe trotuar în faţa clădirii, aşteptând-o. Ea încercă să-şi adune jacheta mai strâns pe lângă corp, încât el să nu observe nimic, dar citi în ochii lui că observase.

— Eşti grea? o întrebă el fără niciun cuvânt de salut.

— Acum ce mai vrei, tată?

— Răspunde-mi la întrebare, fato. O să se căsătorească omul acela cu tine acum că te-a lăsat gravidă?

— Sigur că da. Arthur mă iubeşte şi pe mine, şi pe copilul nostru.

— Asta nu-i dragoste, spuse Rory, scuturând din cap. Dragostea este ceva ce se *vede*, Fiona. Nu promisiuni în vânt şi cuvinte fără rost.

— Tu *vezi* apartamentul ăsta drăguţ? Ai *văzut* toţi banii pe care mi-i dă în fiecare săptămână, hainele pe care mi le cumpără?

— Toate astea le face pentru el, nu de dragul tău. Vrea să te aibă pentru el, iar apartamentul acela elegant şi banii pe care ţi-i dă nu fac decât să-i mai uşureze povara vinovăţiei. E atât de bogat că nici nu simte lipsa banilor pe care ţi-i dă. Dar ce e dispus să facă pentru *tine*, să sacrifice pentru *tine*, ha? Nimic! Şi-ar pierde tot bunul renume şi reputaţia dacă ar divorţa de soţia lui din lumea bună şi s-ar căsători cu amanta cea săracă, imigrantă... şi cu siguranţă nu e dispus să sacrifice toate astea. Nu, Fiona, să nu care cumva să crezi vreodată că omul acela te iubeşte doar pentru simplul fapt că aşa zice. Convinge-l să reunţe la ceva, ca să-ţi *arate* că te iubeşte. *Sacrificiul* demonstrează dragostea, nu vorbele goale şi minciunile. Dacă te-ar iubi, s-ar însura cu tine, indiferent cât l-ar costa asta. Ţi-ar face copilul legitim.

— Arthur mi-a promis că asta va face, începu ea.

Rory râse scurt, dând glas îndoielilor pe care chiar şi ea începea să le aibă.

— Bărbatul ăsta îşi înşală nevasta, fato. Dacă va divorţa vreodată de ea şi se va căsători cu tine, chiar nu crezi că-şi va găsi o altă amantă cu care să te înlocuiască? Cine înşală odată, înşală şi a doua oară.

— Nu-i adevărat. Mă iubeşte, tată. O să se căsătorească cu mine.

Rory o înşfăcă de umeri, apropiindu-şi faţa la doar câţiva centimetri de a ei.

— *Niciodată,* Fiona. Niciodată! Lasă-l și vino cu mine.

— Nu pot pleca acum de la el. Cine va avea grijă de copilul meu și de mine? Nu vreau să-mi cresc copilul în apartamentul acela mizer, să umble pe străzi îmbrăcat în zdrențe, să cerșească la fel ca toți golanii. Asta e viața pe care mi-o dorești, tată?

Îi dădu drumul, iar ea văzu privirea îndurerată din ochii lui. Stătea cu umerii lăsați.

— Am cam dat-o în bară noi doi, Fiona. Am dat-o în bară rău de tot.

Da, da, am dat-o în bară, se gândi ea. Dar nu spuse nimic, temându-se să-l lase pe tatăl ei să-i vadă îndoiala și teama.

— Ai venit să mă vezi cu un motiv anume, tată? întrebă ea în cele din urmă.

— Mi-a fost dor de tine, fetițo, spuse el răgușit. Am venit să văd cum o mai duci și... arătă spre pântecul ei bombat, acuma văd.

— Când vin mama și fetele? întrebă ea.

Rory scutură doar din cap.

— Atunci la revedere, tată. Trebuie să plec. Arthur ajunge acasă curând.

Intră repede în casă, iar vorbele lui Rory despre sacrificiu încă îi răsunau în minte. Cuvântul acela îi amintea de sacrificiul lui Cristos și, în timp ce se gândea la El răstignit pe cruce, simți cum i se umplu ochii de lacrimi. Fiona regreta din adâncul sufletului că păcatele ei Îl făcuseră pe Isus să sufere, dar nu mai era cale de întoarcere pentru ea acum. Nu-și dorise decât o vilă, slujitori și un soț bogat. Dar ceea ce își dorise era greșit și la fel de greșite erau căile prin care obținuse aceste lucruri. După ce trăise cu un bărbat bogat și rămăsese însărcinată cu copilul lui, Fiona se compromisese definitiv, încât niciun bărbat să n-o mai dorească de nevastă. Nici chiar Kevin Malloy nu s-ar mai căsători cu ea în condițiile astea. Dar pentru ea nu mai exista cale de ieșire. Încetase chiar să-l mai bată la cap pe Arthur cu divorțul, știind că dacă îl înfuria, putea pur și simplu să dispară din viața ei și să nu

mai revină niciodată, lăsând-o și pe ea, și pe copil cu nimic. Nu voia să se întoarcă în apartamentul cel mizer. Nu-i putea face una ca asta copilului. Trebuia să rămână alături de Arthur, să-și continue stilul păcătos de viață. Trebuia să facă sacrificiul ăsta pentru copilul ei.

De câte ori apărea Arthur, Fiona încerca să își compună o mină de femeie fericită, dar sarcina o făcea emotivă și nu-și putea controla lacrimile întotdeauna. Așa s-a întâmplat atunci când Arthur sugeră să rămână seara acasă în loc să se ducă împreună la dans. Știa că nu putea risca să fie văzut cu ea în starea în care era, dar nu-și putu ascunde dezamăgirea. După ce plecă Arthur, i se păru că l-a dezamăgit.

— Am o surpriză pentru tine, draga mea, îi spuse Arthur în următorul weekend. Lăsă ușa apartamentului întredeschisă și fugi înainte. Apoi rămase în spatele ei, acoperindu-i ochii cu mâinile.

— Bine. Charles, poți să vii acum.

Fiona auzi niște bubuituri și icnete în timp ce Charles se chinuia să îndese ceva pe ușa de la intrare. Niște rotile scârțâiră pe suprafața parchetului.

— Ta-da! cântă Arthur și își luă mâinile de pe ochii ei. Fiona rămase clipind nedumerită, văzând un dulăpior înalt din mahon, cu capac ca un sicriu și două uși ceva mai jos. Este un gramofon, dragă, spuse Arthur cu un zâmbet plin de mândrie. Scoase niște bancnote din buzunar și i le dădu drept bacșiș lui Charles, apoi îl trimise înapoi la treabă.

— Acum putem dansa toată noaptea și...

Nu apucă să-și termine vorbele, că Fiona sări în gâtul lui și îi întrerupse cuvintele cu sărutări.

— Te iubesc atât de mult, Arthur!

— Și eu te iubesc. Uite, o să-ți arăt cum funcționează un gramofon... Ridici capacul ăsta și... vezi? Acolo este un platan rotativ, pe care se pune discul. Discurile se țin acolo jos, spuse el, și se apleacă să deschidă ușile patefonului. Am cumpărat treizeci

de discuri care am crezut că ți-ar plăcea, dar poți să-ți alegi singură altele, mai încolo. Manivela este aici, într-o parte și funcționează uite așa, trebuie să-l învârți de cinci-șase ori...

Manivela scoase un sunet de râșniță când o învârti Arthur.

— N-o învârti de prea multe ori, pentru că atunci până și valsurile vor suna ca la tonomat. Apoi iei brațul cu ac și-l lași ușor în jos, uite așa și... gata!

— Îmi acordați acest dans? o întrebă el în timp ce muzica începu să inunde încăperea. Fiona plutea în brațele lui, simțind că-l iubește mai mult decât ar fi crezut că e cu putință.

Dar chiar dacă acum avea și muzică, uneori avea senzația de claustrofobie în apartament. Se sătură să tot meargă la cumpărături, iar cum doamna Murphy făcea curat și îi spăla și călca toate rufele, făcea piața și gătea, Fionei nu prea îi rămâneau multe de făcut. Aceasta era viața pe care crezuse cândva că și-o dorește, cu servitori care să facă toată treaba în locul ei, dar adesea se simțea singură și plictisită, mai ales când Arthur nu o vizita timp de patru sau cinci zile. Își aminti să nu se plângă și să nu-l cicălească atunci când venea totuși la ea, pentru că nu-l putea reține cu nimic altceva în afară de dragostea ei.

La scurt timp după ce-i luase gramofonul, Arthur îi cumpără un radio, iar acesta îi oferea Fionei oarecare companie în zilele și nopțile în care el nu venea.

Apoi, într-o seară de vineri, avu o altă surpriză pentru ea: o valiză nouă.

— Știu că te-ai simțit puțin întemnițată aici, spuse el. Haide, împachetează-ți ceva haine mai groase, draga mea. Mergem într-o excursie.

Fiona era în extaz. Nu ieșise afară din New York de când sosise aici cu tatăl ei, cu vaporul, în urmă cu doi ani. Își strânse repede lucrurile în valiza cea nouă, apoi se duseră într-o stațiune micuță, numită Deer Falls, din Munții Pocono. Își petrecură întregul sfârșit de săptămână într-o căbănuță rustică din bușteni, aflată pe malul lacului, unde aerul mirosea a pini, iar mușchiul și acele

coniferelor erau atât de moi, de parcă ar fi fost un covor gros sub picioarele ei. Sâmbătă, Arthur închirie o barcă și vâsli împreună cu ea pe apa a cărei suprafață era imaculată ca o oglindă. Priviră un cârd de gâște zburând spre sud pe deasupra capetelor lor, iar ea-și plimbă degetele prin apa rece și limpede.

— Câtă pace și liniște este aici, spuse ea încetișor, temându-se că ar putea deranja cu ceva ziua aceea atât de tihnită. Îmi amintește de acasă.

— Adică de Irlanda?

Ea dădu din cap că da.

— Acolo e foarte verde, cu munți frumoși și dealuri unduioase, seamănă mult cu locul acesta.

— Ți-e dor de locurile acelea, draga mea?

— Niciodată... când sunt cu tine.

Inspiră adânc aerul acela parfumat cu miros de țărână și pini.

— Arthur, aș putea locui aici pentru tot restul vieții mele.

El schiță un zâmbet trist.

— Soției mele nu i-a plăcut niciodată aici. S-a plâns mereu de gângănii și spunea că nu are nimic de făcut.

— Îmi pot imagina foarte multe lucruri de făcut, spuse ea încetișor. Arthur ridică vâslele și aduse barca înapoi la mal.

Mai târziu, șezură pe marginea lacului strâns înveliți într-o pătură, bucurându-se de căldura soarelui. În noaptea aceea au făcut focul în șemineu pentru a încălzi cabana. De pe veranda din fața casei, puteau vedea o puzderie de stele.

— Trebuie să ne întoarcem? întrebă ea în timp ce Arthur începu să facă bagajele duminică după-amiază. N-am putea rămâne aici, să trăim ca doi pustnici? Copilașul nostru ar putea crește în aerul ăsta curat și ar înota toată ziua în lac, până s-ar bronza ca un păstrăv.

— Mă tem că nu se poate, spuse Arthur trist. Dar îți promit că te voi aduce aici ori de câte ori voi putea.

Se întoarseră la Deer Falls încă un weekend în decembrie, când toți copacii erau albi, acoperiți de zăpadă, iar căprioarele veneau

până în poieniţa din spatele casei. Arthur o aduse din nou în februarie, când ea împlinea douăzeci de ani. Însă luna martie, luna în care trebuia să se nască copilul, se apropia vertiginos, iar Fiona era în continuare afectată de faptul că nu erau căsătoriţi şi copilul ei avea să fie nelegitim. Nu mai ştia cum să-l întrebe despre divorţ.

— Ce se va întâmpla luna viitoare, când se va naşte copilul? întrebă ea, în timp ce mergeau spre casă de la Deer Falls, imediat după ziua ei de naştere.

— Am aranjat totul pentru preluarea ta într-o maternitate de pe Amsterdam Avenue. Dacă eu nu sunt prin preajmă, Charles îţi va chema un taxi, iar...

— Nu te pot suna? N-ai putea veni tu să mă duci la spital?

O privi, apoi îşi îndreptă din nou toată atenţia asupra drumului, iar privirea rece din ochii lui o făcu să se înfioare.

— Asta ar fi destul de deplasat, Fiona. Ştii că nu poţi să mă suni la serviciu şi nici nu se pune problema să mă suni acasă.

— Înţeleg.

O descuraja faptul că vorbea despre Westchester ca fiind „acasă".

— Te-am înregistrat deja la spital pe numele meu.

— Şi cum să le spun că mă cheamă?

— Fiona Bartlett, desigur. Acesta *va fi* numele tău, scumpo. Foarte curând.

Ea oftă când îi simţi mâna pe genunchi, strângând-o uşor; se străduia din răsputeri să nu se gândească de când tot auzea acel „curând". Pentru prima oară, Fiona realiză că era posibil să fie nevoită să se descurce de una singură când îi venea sorocul. Arthur trecea când şi când, rareori împărtăşindu-i Fionei planurile lui şi chiar şi mai rar rămânând peste noapte. Vizitele lui se răriseră pe măsură ce ea luă în greutate şi deveni mai puţin atrăgătoare, iar uneori se gândea chiar dacă nu cumva îşi găsise altă amantă în locul ei.

— Nu îţi fie frică, draga mea, spuse el, interpretând greşit grimasele de îngrijorare care trebuie să fi fost pe faţa ei. E un

spital foarte modern, cu cele mai bune condiţii. Vei fi pe mâini bune.

— Numai că aş vrea... înghiţi în sec, întrebându-se dacă să zică cu voce tare ceea ce gândea.

— Ce vrei, draga mea? sări el imediat.

— Aş vrea să nu fiu nevoită să trec prin toate astea de una singură... să fi fost mama sau... altcineva aici cu mine.

— Parcă unui bebeluş îi trebuie o grămadă de ore până să se nască, nu? spuse el încruntat. Eu nu te-aş putea ajuta cu nimic, învârtindu-mă nu ştiu câte ceasuri prin sala de aşteptare.

— Nu, cred că nu.

Până la urmă, Fiona fu singură în dimineaţa când începură durerile naşterii. Aşteptă până când contracţiile se repetau la interval de 10 minute, aşa cum o instruise doctorul, şi atunci îl rugă pe Charles să-i cheme un taxi.

— O să-i spun domnului Bartlett unde sunteţi, doamnă, îi promise el în timp ce o ajuta să urce în maşină şi îi aduse şi valiza. Sper ca totul să decurgă bine.

Ea dădu din cap, nereuşind să zică nimic de teamă să nu plângă.

Fiul ei se născu de ziua Sf. Patrick, la 17 martie, 1922. Avea părul foarte negru şi faţa prelungă şi îngustă ca Arthur şi aceiaşi ochi expresivi. Îl iubi fierbinte încă din prima clipă în care îl ţinu la piept şi îşi dădu seama că prefera mai degrabă să moară decât să îngăduie să păţească el ceva.

— E un băieţel frumuşel, doamnă, îi spuseră asistentele. Ce nume doriţi să trecem pe certificatul lui de naştere?

I se păru ciudat faptul că i se cerea ei să aleagă un nume pentru copil. Fiona se întreba dacă şi cei de aici ştiau adevărul despre ea. Asistentele îi spuneau doamnă sau Fiona, dar nu doamnă Bartlett, iar tatăl copilaşului nu se regăsea printre ceilalţi tătici care se îngrămădeau în sala de aşteptare, umblând de colo-colo.

— Nu ne-am hotărât încă asupra numelui, răspunse ea. O să vă anunţ.

Arthur ajunse în sfârşit la ea a doua zi, implorând-o pe Fiona să-l ierte că nu reuşise să vină mai repede. O copleşi cu cadouri şi flori pentru ea şi pentru copilaş.

— Cum au încăput toate astea în maşina ta? întrebă ea.

— Cu greu, spuse el râzând. Bine că ne-am mutat într-un apartament mai mare toamna trecută.

— Da, aşa e.

Fiona îşi muşcă limba, hotărâtă să nu comenteze că în cea mai mare parte a timpului locuia singură în apartament.

— L-ai văzut pe bebeluş, Arthur? Nu-i aşa că-i frumos?

— Am aruncat o privire în salon, spuse el, mângâindu-şi mustaţa. Îndrăznesc să spun că încă nu arată cine ştie ce. Dar tu, în schimb, eşti mai frumoasă ca oricând, dragă. Radiantă, chiar. Va fi minunat să te pot cuprinde din nou în braţe.

— Da... Arthur... nu am vorbit niciodată despre cum să-l cheme pe micuţ. Mă gândeam că i-am putea spune Patrick, de vreme ce s-a născut de ziua Sf. Patrick.

— Nu, e mult prea irlandez... nu te supăra, draga mea. Întotdeauna mi-a plăcut numele de Leonard.

— N-ar putea să-l cheme Patrick ca al doilea prenume?

— Dacă vrei tu. Leonard Bartlett. Sună grozav, nu crezi?

Ea dădu curajoasă din cap, luptându-se să nu izbucnească în plâns la gândul că numele copilului ei era Bartlett, al ei însă nu.

— Îţi mulţumesc că îi dai numele tău, Arthur.

— E fiul meu... sigur că îmi va purta numele. Şi mă voi îngriji întotdeauna de el, Fiona... de tine şi de el.

— Vrea... vrea soţia ta să divorţeze de tine acum că avem un copil?

Îi era atât de frică să-l agaseze, atât de teamă că-l putea înfuria şi că avea să o abandoneze. Lui i-ar fi fost foarte uşor să o facă. Însă tânjea după siguranţă, în special pentru fiul ei.

— Îmi displace că e copil... nelegitim, spuse ea când văzu că Arthur nu-i răspunde. Aş vrea să punem la punct toate lucrurile, înainte ca el să crească şi să-şi dea seama...

— Şi eu vreau asta... crede-mă, vreau. Dar Evelyn mi-a cerut să amânăm divorţul până la majoratul fiicei noastre. Va fi foarte dificil pentru Ruth să-şi găsească un soţ potrivit dacă părinţii ei sunt divorţaţi.

— Da, înţeleg.

Însă Fiona ştia că stigmatul bastardului era chiar mai rău decât stigmatul divorţului şi ar fi vrut să se zbată pentru drepturile copilului ei la fel de tare cum o făcea şi Evelyn.

— Asistentele mi-ai spus că poţi veni acasă într-o săptămână, spuse Arthur, sărutând-o pe frunte. Mă întorc să vă iau acasă de îndată ce îmi termin treaba la birou în ziua aceea.

— Şi nu te mai văd până atunci?

— Detest spitalele, spuse el, făcând o faţă lungă. Se îndreptă încet spre uşă. Dar o să mă revanşez faţă de tine, Fiona, promit. Când o să fii acasă, o să vin la apartament în fiecare seară, până te saturi de mine.

CAPITOLUL 28

Doi ani mai târziu, Fiona dădu naştere fiicei lui Arthur în acelaşi spital în care se născuse şi Leonard. Din nou, luă un taxi până acolo şi suferi de una singură toată perioada de travaliu şi de naştere propriu-zisă. Tocmai îşi ţinea în braţe fetiţa de doar două zile, studiindu-i faţa perfectă şi mâinile minuscule, când îşi ridică privirea şi-l văzu pe Arthur în pragul salonului, cu un buchet de trandafiri în mână, privind-o.

— O, de când stai acolo? îl întrebă ea surprinsă. Nu se machiase încă şi spera că arăta cât de cât prezentabil. Îşi trecu mâna liberă prin păr, pentru a şi-l aranja puţin.

— Nu, lasă-l aşa, spuse el, apropiindu-se de ea zâmbind. Îmi place când ai părul ciufulit. Când se aplecă să o sărute, ea simţi parfumul coloniei amestecat cu cel al trandafirilor. Îi puse florile pe noptieră, apoi se aşeză pe scaun, lângă patul ei, fără a-şi lua ochii de la ea.

— Cât eşti de frumoasă, Fiona. Trandafirii ăştia o să se ofilească de invidie dacă vor trebui să stea în aceeaşi cameră cu tine.

Ea simţi cum i se umplu ochii de lacrimi, nu atât pentru felul afectuos în care o privea Arthur, cât pentru faptul că nici măcar nu-şi aruncase privirile spre fiica lor. Nici faţă de Leonard, care între timp avea doi anişori, nu părea să manifeste vreun interes şi ori de câte ori venea Arthur la apartament, era evident că o făcea numai pentru ea. Probabil că la fel avea să se întâmple şi cu copilul acesta.

— Îţi mulţumesc pentru flori, spuse ea, sperând ca el să-i ia lacrimile drept un semn al bucuriei. Ţi-au spus că avem o fetiţă?

Ridică bebeluşul ceva mai sus în braţe şi trase puţin păturica ce o învelea, pentru ca el să-i poată vedea faţa. Arthur se uită câteva clipe la ea, apoi din nou la Fiona.

— Când poți veni acasă, dragă?

— Doctorul spune că vineri. A vrut să semneze azi certificatul de naștere, dar nu am știut cum ai vrea să o cheme. Nu știam când am să te văd..., se opri pentru a-și șterge singura lacrimă care i se prelinsese pe obraz, așa că m-am gândit să-i spun Brigid.

Arthur dădu din cap, făcând o față lungă. Fiona spera să nu-l audă din nou spunând că e „prea irlandez", cum făcuse ultima oară. Își șterse încă o lacrimă. Nimic nu se schimbase de la nașterea lui Leonard. Arthur îi promisese cu doi ani înainte că aveau să se căsătorească „în curând" și că numele Fionei avea să fie Bartlett, la fel ca al copilului ei. Însă numele ei era în continuare Fiona Quinn, și singurul lucru care se schimbase era acela că acum avea doi copii nelegitimi.

— De ce plângi? o întrebă el blând.

— P-pentru că fiica noastră nu are un nume... și nici eu nu am.

Arthur își trase scaunul mai aproape și luă mâna Fionei într-a sa.

— Ce spui de Eleanor? Îți place numele ăsta? Eleanor Bartlett?

— Dar cu mine cum rămâne?

— Nu ești fericită cu mine? Nu îți dau mai mulți bani decât ai nevoie?

— Întotdeauna ai fost foarte generos, dar...

— O știi pe asistenta pe care am angajat-o cu ziua pentru Leonard cât ești tu la spital? O să-i cer să mai rămână câteva luni să te ajute cu copilașul când te întorci acasă.

— Îți mulțumesc. Dar, Arthur...

Își șterse încă o lacrimă.

— Când o să divorțeze Evelyn de tine?

El păru mirat, de parcă Fiona ar fi reușit să o aducă realmente pe soția lui în salon, doar prin simpla menționare a numelui ei.

— Fiona, și așa timpul nostru împreună e atât de scurt. De ce trebuie să faci totul mult mai dificil și să mă presezi mereu?

Auzi nuanța de avertisment din tonul lui și se întrebă dacă nu cumva de data asta mersese prea departe. Își dorea să înceteze să

mai trăiască în păcat, să își câștige puțin respect de sine și un viitor pentru copii. Însă hotărî să apeleze la vanitatea lui.

— M-am săturat să te împart mereu cu alta, spuse ea. Te vreau numai pentru mine.

Arthur zâmbi, iar ochii lui întunecați și triști păreau plini de speranță.

— Zi de zi sunt uimit că o femeie atât de tânără și de frumoasă ca tine mă iubește. Știi că vreau să fii soția mea. Însă Evelyn are banii ei... banii familiei ei. Și e dispusă să cheltuiască bună parte din avere pe avocați, pentru a împiedica un divorț. Îmi pare rău.

Fiona dădu din cap, dar nu-l credea cu adevărat. Nu-l mai putea crede. Și nici nu era convinsă că mai putea să iubească un bărbat care continua să o mintă. Ar fi vrut să poată găsi o cale de ieșire din situația dificilă în care se afla, dar așa cum se uita la delicata și neajutorata ei fetiță – Eleanor, cum o numise el – Fiona înțelese că avea să rămână cu Arthur, indiferent dacă se căsătorea cu ea sau nu, de dragul copiilor ei.

Micuții deveniră viața ei, umplând ceasurile de singurătate în care Arthur era departe și îi ofereau o mai mare măsură de dragoste decât sperase să cunoască vreodată. Își petrecea ceasuri întregi jucându-se cu ei și învățându-i tot felul de lucruri, îi scotea la plimbare prin parc, împingând cu mândrie căruciorul în care se afla Eleanor.

Într-o dimineață însorită, chiar când portarul o ajuta pe Fiona să intre cu căruciorul în bloc, îl auzi pe acesta spunând:

— O, apropo, doamnă. Domnul Quinn nu și-a ridicat plicul pe care i l-ați lăsat ieri. Ce ați dori să fac cu el?

Simți o undă de îngrijorare. Tatăl ei nu obișnuia să întârzie să-și ridice banii. Când locuiau în Irlanda, ajungea întotdeauna prompt la Wickham Hall, în ziua în care se împărțeau lefurile, pentru a lua plata cuvenită Fionei. Și niciodată nu scăpase vreo zi de plată de atunci încoace.

— Mai ține-l o zi sau două, îi spuse ea lui Charles. Probabil l-a reținut ceva pe tata, dar sunt sigură că o să vină după el curând.

Două zile mai târziu, Charles îi arătă din nou plicul.

— Nu a venit, doamnă. Mai vreți să-l țin?

— Nu... nu cred.

Fiona luă plicul, întrebându-se ce s-o fi întâmplat cu el. S-o fi îmbolnăvit? Nu era deloc felul lui.

— Dacă vine, îi spuse ea portarului, sună-mă imediat.

Rory nu veni nici săptămâna următoare. Când nu veni nici după al treilea plic, ea se îngrijoră foarte tare. Își lăsă copiii cu menajera și luă metroul până la apartamentul lui din Lower East Side să-l caute. Nu mai revenise în cartierul acela încă dinainte să se nască Leonard, deci de mai bine de doi ani, însă străzile înguste, aglomerate, arătau neschimbate. Văzu aceeași mizerie și disperare, aceleași priviri deznădăjduite pe fețele imigranților. Se simți copleșită de recunoștință că reușise să scape de viața aceea.

Găsi clădirea în care locuia Rory și urcă treptele abrupte ce duceau la apartamentul lui. O femeie întredeschise ușa la bătaia Fionei, privind-o cu suspiciune. Avea în brațe un copil cu fața roșie, iar un altul zdrențăros se ținea de fusta ei. Puteau să fi fost la fel de bine copiii Fionei. Înălță o rugăciune de mulțumire în gând pentru faptul că Leonard și Eleanor erau bine hrăniți și aveau un adăpost sigur și călduros.

— Îl caut pe domnul Quinn... Rory Quinn. Este aici?

Femeia nu prea vorbea engleză, dar până la urmă reuși să o facă pe Fiona să înțeleagă că el nu mai locuia acolo; proprietarul închiriase apartamentul familiei lor cu două săptămâni în urmă. Fiona bătu la alte câteva uși din vecini, strigând, uneori încercând să se facă înțeleasă, dar nimeni nu păru să îl cunoască pe Rory Quinn sau să știe ce se alesese de el. Fiona alergă într-un suflet două străzi mai încolo la vărul Darby, abia stăpânindu-și frica de ce s-ar fi putut întâmpla tatălui ei. Din fericire, Darby locuia în aceleași încăperi jalnice.

— Fiona, intră, intră. Am sperat că o să...

— Îl caut pe tata. Ştiţi cumva unde este?

Expresia de pe faţa vărului Darby se schimbă fulgerător. Păru atât de serios încât ea se alarmă imediat.

— Ce s-a întâmplat, Darby? S-a întâmplat ceva? Spune-mi.

El îi puse mâna pe umăr.

— Nu am ştiut cum să dau de tine, fetiţo. Nu am ştiut unde eşti, unde locuieşti. Făcu o pauză, incapabil să vorbească. Îmi pare rău, Fiona. Tatăl tău a murit.

Inima ei se strânse. Nu putea fi adevărat. Nu voia să creadă că Rory murise, dar îşi dădu seama din privirea lui Darby că acesta-i spusese adevărul. Se simţi de parcă viaţa i s-ar fi scurs din trup.

— Cum? întrebă ea în şoaptă.

— Un accident de muncă. Era o macara care încărca... se opri. Şezi, fetiţo. Te-ai albit ca o nălucă. Să-ţi aduc nişte apă.

Umplu un pahar dintr-o găleată, însă mâinile Fionei tremurau atât de tare, încât abia reuşi să-şi ducă paharul la gură. Era prea şocată să plângă. Ştia că asta avea să urmeze mai târziu.

— Poate că ar fi mai bine pentru tine să nu ştii toate amănuntele, îi spuse Darby cu blândeţe. Dar s-a întâmplat repede... nu a suferit, slavă Domnului. M-am dus la apartament şi am adus aici toate lucrurile lui, dacă le vrei. Nu era cine ştie ce pe-acolo.

— Puteţi să le păstraţi, spuse ea. Sau daţi-le unei familii care are nevoie de ele.

Trase adânc aer în piept să-şi revină puţin.

— Tata strângea bani ca să le aducă pe mama şi pe surorile mele încoace. I-aţi găsit cumva?

— Nu, nu era niciun ban.

Darby se întoarse să scotocească prin sacul militar ce zăcea într-un colţ, lângă altele similare şi scoase portmoneul uzat al lui Rory. Îl deschise şi-i arătă câteva bancnote de un dolar.

— Asta-i tot ce avea la el. Probabil să trimitea restul acasă, în fiecare săptămână.

Îi întinse portmoneul. Ea-l privi, nevenindu-i să creadă ceea ce vedea.

— Sunteți... sunteți sigur că asta era tot?

— Îmi pare rău, Fiona.

Ce se întâmplase cu toți banii pe care i-i dăduse lui Rory de-a lungul anilor? Îi furase careva? Îi cheltuise de unul singur? Poate că Darby avea dreptate, iar Rory îi trimisese acasă în tot acest timp. Oricare ar fi fost adevărul, își dădu seama că acum, pe lângă Leonard și Eleanor, le mai avea în grijă și pe mama și surorile ei.

— Nu înțeleg de ce nu a trimis după ele, Darby. Trebuia să fi adunat suficienți bani până acum. Eu și el am venit în America acum mai bine de patru ani. În tot acest timp i-am dat bani. Nu înțeleg cum de ele nu au venit încă aici.

— Nici eu. Tatăl tău nu mi-a spus nimic despre asta, fetițo.

În vreme ce revenea cu metroul spre casa ei, Fiona se simți copleșită de tristețe. Ședea în vagonul ce se legăna, amintindu-și cât de apropiată se simțise de tatăl ei la bordul vaporului, de fiorul de emoție pe care-l simțiseră de fiecare dată când scăpau basma curată cu încă un lucru furat. El fusese cel care îl alesese pe Arthur drept țintă, în seara aceea când se duseseră la teatru; nu i-ar fi acordat niciodată o șansă, crezându-l prea în vârstă. Dacă nu ar fi fost Rory, nu l-ar fi întâlnit pe Arthur și nu ar fi avut nici doi copii drăgălași.

Acum ar fi vrut să nu se fi certat cu tatăl ei la acea ultimă întâlnire. Își dorea să fi coborât în hol să-l întâlnească, din când în când, în loc să refuze să-l mai vadă și să-i lase, cu răceală, un plic cu bani la ușier. Ar fi putut să se plimbe împreună cu tatăl ei prin parc și să-i lase pe Leonard și pe Eleanor să-și întâlnească bunicul. Însă acum era prea târziu.

De ce nu trimisese oare niciodată după mama și după surorile ei? Fiona nu putea să înțeleagă. Dar intenționa să se revanșeze cumva față de ele. Trebuia să afle cât costau nouă bilete spre America. Și să înceapă să le caute un loc unde să stea. Nu-i putea

cere lui Arthur să le întreţină şi pe ele, dar poate că le putea ajuta pe surorile mai mari să-şi găsească de lucru ca dădace sau fete în casă, la vreunul dintre prietenii lui bogaţi. Sau poate că ar fi fost posibil să lucreze pentru ea.

Fiona plânse când îi scrise mamei ei o scrisoare, împărtăşindu-i vestea morţii lui Rory. Îi promise mamei că avea să le trimită nouă bilete, ca ea şi fetele să poată veni în America cât mai repede posibil. Îi dădu mamei adresa apartamentului ei şi o imploră să-i răspundă cât mai degrabă. Apoi Fiona rămase aşteptând, urmărind zi de zi poşta.

Trecu o lună întreagă şi niciun răspuns nu sosi. Scrise din nou, îngrijorată de posibilitatea ca scrisoarea ei să se fi pierdut. Trimise încă una, şi încă una, dar parcă se pierdeau toate undeva pe fundul întinsului ocean ce despărţea America de Irlanda. Disperată, Fiona îi scrise surorii ei Sheila, aflată la Wickham Hall. Din nou, niciun răspuns. În cele din urmă, Fiona scrise preotului paroh din biserica Sf. Brigita. Răspunsul lui sosi la aproape patru luni de la moartea lui Rory.

Stimată domnişoară Quinn,

Îmi pare rău să vă anunţ că mama şi surorile dumneavoastră nu mai locuiesc în această parohie. Familia dumneavoastră a întâmpinat mari dificultăţi de când a fost abandonată de tatăl dumneavoastră şi o epidemie de tifos a răpus-o pe mama şi pe trei dintre surorile dumneavoastră mai mici. Cele două fete mai mari s-au căsătorit şi locuiesc acum la casele lor. Celelalte trei dintre surorile dumneavoastră care au rămas în viaţă au fost trimise la măicuţe, de vreme ce niciuna dintre ele nu se putea întreţine singură. Cu ajutorul lui Dumnezeu, măicuţele le vor fi găsit şi lor un rost până acum.

Îmi pare rău să fiu mesagerul unor veşti atât de triste, dar nădăjduiesc că veţi găsi mângâiere în dragostea şi voia Domnului şi Mântuitorului nostru.

Tatăl lor își *abandonase* familia? Fiona citi scrisoarea iar și iar, incapabilă să înțeleagă. Rory nu le contactase *niciodată* de când părăsise Irlanda? Nu le trimisese niciun ban pentru a le ajuta? Fionei nu-i venea să creadă. Cu siguranță, părintele se înșela. Fără îndoială, confundase familia ei cu o alta. Îi dăduse săptămână de săptămână bani lui Rory, timp de patru ani de zile, mai întâi din leafa de la magazinul de pălării, apoi din alocația pe care i-o asigura Arthur. Îi furase oare cineva din poștă, înainte să ajungă în Irlanda?

Indiferent dacă era adevărat sau nu că Rory își abandonase familia, un singur lucru era limpede: nu mai exista niciun ban. Fiona îi pierduse pe toți. Mama, tata și trei surori muriseră, iar celelalte surori se împrăștiaseră care încotro. Și în tot acest timp, ea trăise în lux. Cu siguranță, Dumnezeu avea s-o pedepsească pentru păcatele ei.

Leonard și Eleanor erau singura familie pe care o mai avea pe lume. Iar dacă îi abandona Arthur vreodată, aveau să fie la fel de nevoiași cum se treziseră mama și surorile ei. De ani de zile era amânată cu promisiunea unei căsătorii și ea nu se îndoise niciodată, crezând că aveau să fie o familie, într-o bună zi. Însă Fiona reuși să priceapă adevărul abia după nașterea lui Eleanor. Rory avusese dreptate; Arthur nu avea să se căsătorească niciodată cu ea. Și dacă continua să-l agaseze, îl putea supăra într-o bună zi și să se trezească singură. Avea să piardă absolut tot.

Am cam dat-o în bară noi doi, Fiona, îi spusese odată tatăl ei. *Am dat-o în bară rău de tot*.

Da, se gândi Fiona, *chiar că am dat-o*.

CAPITOLUL 29

New York, 1929

Fiona observă o ușoară schimbare la Arthur abia în toamna anului 1929. Părea tot mai preocupat când venea la ea în vizită, iar vizitele deveniră sporadice și tot mai rare. Nu o mai ducea la dans sau la speakeasy-uri, părând să nu-și mai dorească nimic altceva în afară de un ceas de liniște și odihnă în brațele ei, apoi pleca din nou. Observă, de asemenea, că începuse să bea mult mai mult decât până atunci. Se întreba dacă nu cumva începuse să se sature de ea, acum că împlinise 27 de ani sau dacă Arthur se hotărâse să facă ceva schimbări în viața lui, ajuns la vârsta de cinzeci și unu de ani.

Fiona se gândise întotdeauna cu groază la ziua când Arthur avea să n-o mai iubească și încercase să se pregătească pentru acea zi. În ultimii cinci ani cumpărase doar strictul necesar, economisind orice dolar în plus într-o cutie de pălării aflată pe raftul de sus în dulapul ei din dormitor. Învățase să conducă și adesea împrumuta Cadillacul lui Arthur, economisind astfel banii de taxi, folosindu-se de rândul de chei de rezervă pe care i le dăduse el. Eleanor avea doar cinci ani, fiind prea mică pentru a rămâne singură și prea mică pentru a merge la școală – ce avea să se întâmple cu ea dacă Fiona era nevoită să-și găsească o slujbă? Măcar pentru încă un an trebuia să țină treaz interesul lui Arthur pentru ea.

Spre sfârșitul lui octombrie, Arthur deveni atât de absent, iar comportamentul lui atât de deplasat, încât pe Fiona începu să o cuprindă disperarea. Cheltui semnificativ din economiile din cutia de pălării ca să-și schimbe coafura și să-și cumpere o rochie nou-nouță. Însă Arthur, de cum intră în apartament, se duse ață la bar.

— Nu mă mai iubeşti? îl întrebă ea în timp ce-l urmărea cum îşi umple un pahar cu scotch.

El o privi mirat.

— Ce...?

— Ceva nu e în regulă, Arthur, ştiu sigur. N-ai mai fost în apele tale de săptămâni întregi... şi ai început să pierzi în greutate. Eşti... eşti bolnav?

El ridică paharul şi luă o înghiţitură sănătoasă din băutură înainte să-i răspundă.

— Sunt bine, Fiona. Am fost... cam distant... dar nu are nicio legătură cu tine.

Ea aşteptă să mai ia o înghiţitură, apoi traversă încăperea şi-l luă în braţe, odihnindu-şi capul la pieptul lui.

— Nu-mi poţi povesti ce s-a întâmplat, dragule? Poate că te pot ajuta.

El râse fără tragere de inimă.

— Nimeni nu mă poate ajuta, Fiona. Trăiesc un coşmar.

— Are vreo legătură cu banii? Am citit tot felul de articole despre bursă în toate ziarele, dar nu am prea înţeles mare lucru.

Arthur mai dădu pe gât o duşcă şi lăsă paharul din mână. Luă faţa Fionei în mâini, iar ochii săi îi întâlniră pe-ai ei, pentru întâia oară de când intrase în casă. În priviri îi citi dragostea pe care i-o purta, dar şi îngrijorare.

— N-ar trebui să îţi faci tu griji pentru problemele financiare. Nu te privesc pe tine... ci pe mine.

O sărută scurt, apoi se smulse din braţele ei, pentru a se plimba de colo-colo prin cameră, sorbind în continuare din scotch-ul lui, în timp ce vorbeau.

— Bursa din New York a înregistrat o nouă cădere azi. A fost un balamuc total acolo. Acţiunile de la Union Cigar s-au prăbuşit de la 100 de dolari la patru dolari pe titlu, într-o singură zi – şi ăsta e doar un exemplu. Acţiunile altor companii scad cu zeci de dolari şi nu-şi pot acoperi împrumuturile pe care le-am acordat. Investitorii noştri şi-au luat acţiuni cu risc crescut, iar acum îşi

pierd și cămașa de pe ei – pentru că ajung să datoreze la bancă mai mult decât valorează acțiunile în sine. Totul se va transforma într-un dezastru. Banca noastră este în pragul falimentului și eu am mâinile legate.

Fiona îi văzu groaza întipărită pe față, ceea ce o înspăimântă și pe ea.

— Ce se va întâmpla? întrebă ea cu jumătate de gură.

El sorbi și ultimele picături din pahar, apoi își turnă încă unul, cu mâinile tremurânde.

— Nu știu. Chiar nu știu.

— Pot face ceva pentru tine, Arthur?

O privi cu o tristețe pe care Fiona n-o mai văzuse vreodată în ochii lui întunecați.

— Fiona, te iubesc. Eu...

Ea aștepta să audă continuarea, dar el se opri.

— Și eu te iubesc, spuse ea în cele din urmă, lipindu-se din nou de el. Arthur își plecă obrazul pe părul ei și oftă. Părea mai degrabă un oftat de resemnare decât unul de încântare.

— Mașina mea e parcată în fața blocului, spuse el încetișor. Cred că ar trebui să te duci până în Poconos, să petreci o săptămână acolo. E tare frumos toamna. Poate că mai sunt ceva frunze prin copaci.

Fiona își ridică privirea spre el să vadă dacă vorbea serios.

— Putem pleca la prima oră dimineața, dacă vrei, spuse ea. O pot ruga pe doamna Murphy să aibă grijă de copii.

Arthur scutură din cap.

— Du-te tu, dragă. Doar tu și copiii. Știu că ți-ai dorit să-i duci să vadă căbănuța și lacul.

— Dar nu vreau să mă duc fără tine. Și-apoi, Leonard trebuie să meargă la școală.

Arthur zâmbi trist.

— E băiat deștept. Nu pățește nimic dacă lipsește o zi sau două.

Fiona se lipi și mai strâns de el. Era atât de diferit de Arthur cel obișnuit. Era peste măsură de îngrijorată.

— Nu plec nicăieri fără tine, îi spuse ea. O să rămân chiar aici, ca să ai întotdeauna un loc unde să vii şi pe cineva care să te iubească atunci când eşti abătut. Vreau să fiu cu tine, să te ajut.

— Nu cred să mă poată ajuta cineva, murmură el.

Plecă ceva mai târziu, după ce goli toată sticla de scotch. Paşii îi erau nesiguri în timp ce se îndrepta spre lift. A doua zi nu veni la ea, nici următoarea şi nici în cea de-a treia zi. Fiona asculta ştirile la radio şi cumpăra ziarul în fiecare zi, încercând să înţeleagă ce se petrece în lumea financiară şi cum îl afectau toate acestea pe Arthur. Marţi, piaţa de capital se prăbuşi atât de drastic, încât reporterul de la ştiri o numi Marţea Neagră. Fiona simţea că înnebuneşte. Nu avea nicio idee cum să ia legătura cu el, fiindcă întotdeauna el o căutase.

Câteva zile mai târziu, în timp ce-l ducea pe Leonard la şcoală, Fiona se hotărî să încerce să-l găsească pe Arthur. Se întâlnise o dată cu el la prânz şi îi arătase clădirea de pe Wall Street în care lucra. De îndată ce ajunse înapoi acasă cu Eleanor, îl rugă pe Charles să-i cheme un taxi. Era mult prea supărată ca să conducă imensul Cadillac Phaeton prin traficul aglomerat din centru.

— Unde mergem, mami? o întrebă Eleanor când se suiră pe bancheta din spate a maşinii.

— Să-l vizităm pe tăticul tău. Poate că ne scoate la masă. Nu-i aşa că ţi-ar plăcea?

Când Fiona îi dădu şoferului adresa de pe Wall Street, el se întoarse spre ea, privind-o cu gura căscată.

— Aţi înnebunit, doamnă? E iadul pe pământ acolo. Nu ascultaţi ştirile?

— Sigur că le ascult. Duceţi-ne cât de aproape se poate, vă rog.

Traficul pe Broadway era blocat complet la nord de Wall Street. Fiona plăti taxiul şi coborî, ţinând-o strâns pe Eleanor de mână, în timp ce parcurseră pe jos restul drumului până la clădirea cu birouri unde lucra Arthur. Nu doar maşinile, dar şi mii de pietoni blocau toată strada, oprind complet traficul în zona financiară. Străzile de obicei atât de liniştite erau acum un haos

total. Patroni înfuriați se îmbulzeau în jurul băncilor, dorind să-și retragă toți banii. Polițiștii strigau frustrați în încercarea de a menține cât de cât ordinea. Toți oamenii aceia păreau supărați, îngrijorați, disperați. *Săracul Arthur.*

Fiona se simți epuizată când ajunse la intrarea principală a clădirii unde se găsea biroul lui. Eleanor se uita în jur speriată de toate țipetele și îmbrânceala din zonă. Dar chiar dacă Fiona ar fi vrut să intre înăuntru să-l caute pe Arthur, nu ar fi avut cum; un cordon de polițiști bloca ușile. Trebuia să aștepte și să-l vadă pe Arthur ieșind. Mai era puțin până la pauza de masă.

Stătea pe trepte și privea în josul străzii. I se părea ca un canion din ciment și sticlă și se simțea de parcă toate erau pe punctul să i se prăvălească în cap. În jurul ei, furia și confuzia generală creșteau simțitor, cu fiecare oră. Nu știa ce să facă.

— Mami, mă dor picioarele. Pot să stau jos? întrebă Eleanor după o vreme.

— Nu, draga mea. E murdar pe scări. O să-ți murdărești hăinuța ta frumoasă.

Și Fiona se temea că, dacă mulțimea lua cu asalt această clădire cum făcuseră cu atâtea altele, micuța Eleanor avea să fie strivită în câteva secunde.

— O să mai așteptăm câteva minute. Tatăl tău trebuie să iasă curând să meargă la masă și putem mânca împreună. Nu-i așa că ar fi frumos?

Dar cu cât stătea mai mult, cu atât era mai convinsă că Arthur chiar trăia un coșmar, exact așa cum îi spusese. Nu avea să riște să iasă în mijlocul acelei mulțimi înfuriate pentru a merge la masă și nici nu-și dorea probabil să o vadă pe ea și pe Eleanor.

— Mami, mi-e foame, scânci Eleanor, trăgând-o pe Fiona de colțul hainei. Când mergem să mâncăm? Fiona se uită la ceas: era trecut de unu jumate, și nici urmă de Arthur.

— O să-ți cumpăr un baton de ciocolată. Vrei? Mai aruncă o privire spre intrarea clădirii, apoi își croi drum înapoi prin gloată, spre un stand de ziare, despre care își aminti că se afla la colțul

străzii. Îl auzi pe vânzător strigând cât îl ținea gura titlurile de pe prima pagină a ziarului.

— Extra! Extra! Citiți totul despre haosul de pe Wall Street!

Fiona o ridică pe Eleanor ca să își poată alege singură un baton de ciocolată. Se întreba de ce și-ar dori cineva să cumpere un ziar care vorbea despre haosul de pe Wall Street, când standul de ziare se afla chiar în mijlocul acțiunii.

— Extra! O altă sinucidere, încă o victimă a bursei de valori! strigă vânzătorul.

Fiona o lăsă din nou jos pe Eleanor după ce aceasta își alesese un baton și se scotoci prin geantă după mărunțiș.

— E tati, o auzi ea pe Eleanor spunând.

— Poftim, drăguță? Unde?

Eleanor arătă spre primul ziar din teancul uriaș de lângă ea. Sub cuvântul *sinucidere* se afla poza lui Arthur. Fiona simți cum i se înmoaie genunchii, de parcă cineva i-ar fi tras covorul de sub picioare. Se prăbuși grămadă pe trotuar.

Următorul lucru de care își aminti era faptul că zăcea întinsă pe cimentul rece, amețită și simțind o greață cumplită. Eleanor stătea aplecată deasupra ei, plângând înfiorător. Fiona auzea claxoanele în depărtare și oameni țipând. O durea capul de la impactul cu caldarâmul. Un polițist îmbrăcat în uniformă stătea și el aplecat asupra ei.

— Doamnă? Doamnă, vă simțiți bine?

— N-nu știu.

Nu-și amintea ce se întâmplase.

— Să vă chem un taxi sau o ambulanță? întrebă polițistul.

— Un taxi. Trebuie să mă duc acasă. Leonard se întoarce curând de la școală.

Și trebuia să se aranjeze puțin, în caz că Arthur...

— Citiți totul despre ultimele evenimente, strigă vânzătorul de ziare în apropiere. O altă sinucidere din cauza bursei.

Fiona începu să hohotească. Nu putea fi adevărat. Se ridică în șezut și smulse un ziar din teanc. Văzu din nou poza lui Arthur,

mare, pe toată prima pagină. Eleanor se aruncă în brațele ei plângând de frică astfel că nu mai putea să vadă poza din ziar.

— Mami... mami!

— E în regulă, draga mea. Totul va fi bine, o mângâie ea.

Dar era o minciună. Lumea tocmai se sfârșise pentru ea și nu avea nicio idee ce urma să facă în continuare.

Polițistul o ajută să se ridice în picioare, apoi o conduse până la colțul străzii și îi chemă un taxi. Se simțea murdară, răvășită și împietrită. Își rupsese ciorapii când căzuse pe trotuarul aspru, haina i se murdărise, iar o mânecă îi era ruptă. Își privi chipul în geamul taxiului și își dădu seama că avea sânge pe frunte. Mâinile îi tremurau îngrozitor când își scoase o batistă din poșetă și încercă să-și șteargă sângele.

Portarul alergă să o ajute pe Fiona când o văzu cum se chinuia să coboare din taxi.

— Sunteți în regulă, doamnă? Ce s-a întâmplat?

— A căzut, spuse Eleanor, mami a căzut.

— Dați-mi voie să vă ajut, spuse Charles. Fiona se sprijini de el, recunoscătoare, în timp ce o conduse în clădire, iar apoi la etaj cu liftul, după care o ajută să descuie ușa apartamentului.

— Sunteți bine? întrebă el din nou. Nu vă chem un doctor?

Ea scutură din cap că nu. De la Charles nu ar fi vrut nimic altceva decât să vină și să-i spună răspicat că cei de la ziar făcuseră o greșeală nemaipomenită; că era fotografia greșită, că de fapt era vorba despre altcineva. Dar Charles plecă repede înapoi la post, pentru a păzi intrarea, de îndată ce o știu în siguranță, în apartament.

Arthur e mort, își spuse iar și iar, luptându-se să creadă cuvintele astea. *Arthur e mort*. Nu se putea opri din tremurat. Avea destul de mult alcool în casă și era tentată să bea ceva, ca să se anestezieze și să nu mai simtă nimic, nici durere, nici tristețe, nici teamă. Dar trebuia să rămână tare de dragul copiilor. Nu își putea permite să cedeze. Trebuia să se gândească la ce avea de făcut.

Ţinea încă ziarul boţit într-o mână, când reuşi în cele din urmă să-şi ia inima în dinţi, să-l deschidă şi să citească din nou articolul. Poate că nu înţelesese ea bine. Poate că poza lui Arthur se afla pe prima pagină din alte motive.

Nu trebui să citească decât primul rând al articolului pentru a afla ce se petrecuse: „Bancherul Arthur Bartlett a murit noaptea trecută în biroul său de pe Wall Street, după ce, se pare, şi-a luat viaţa, acesta fiind cel mai recent caz dintr-o serie de sinucideri care au urmat după căderea bursei de săptămâna aceasta..."

Ziarul îi căzu pe jos.

Prima reacţie a Fionei a fost una de spaimă. Avea de crescut doi copii şi Arthur era mort. Nu o părăsise pentru o altă femeie, lucrul de care se temuse cel mai tare, ci-şi luase singur viaţa. Ce urma să se aleagă acum de ea şi de copii? Din ce aveau să trăiască? Oare le lăsase vreo sumă de bani prin testament? Nu, era imposibil... Arthur era falit. Faptul că Fiona îşi distrusese întreaga viaţă având o relaţie cu un bărbat însurat era destul de rău şi-aşa. Dar le distrusese vieţile şi copiilor ei. Arthur murise. Cum avea să trăiască fără el? Cum?

Într-o clipă, toată teama i se topi, iar Fiona fu cuprinsă de durere. Arthur nu avea să mai intre niciodată pe uşa aceea, nu avea să o mai cuprindă niciodată în braţe, zâmbindu-i puţin asimetric. Nu avea să mai vadă niciodată dragostea oglindită în ochii lui trişti şi negri; nu avea să mai şadă niciodată pe verandă, în Deer Falls, numărând stelele; şi nici nu va mai sta niciodată întinsă alături de el, noaptea.

Fiona plânse şi plânse. Eleanor se căţără în poala ei, privind-o nedumerită şi speriată.

— Nu plânge, mami, spuse ea iar şi iar. Nu plânge.

Când ajunse Leonard acasă de la şcoală, plângeau amândouă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el speriat. Fiona îi citi teama în ochi în timp ce se uita la ea, la hainele rupte şi la fruntea însângerată.

— Te-ai lovit, mami?

Nu avea decât şapte ani, era mult prea tânăr pentru a-i fi sprijin şi ajutor, dar îi văzu în ochi dorinţa de a-i fi alături şi asta o impresionă.

— E în regulă, Leonard. Nu e decât o zgârietură. Vino încoace.

Se întinse şi-l trase aproape de ea şi toţi trei se cuibăriră unul într-altul pe canapea, iar ea îi spuse tot adevărul.

— Tatăl tău a murit, scumpule. Înţelegi ce vreau să spun?

El scutură din cap că nu. Fiona nu era sigură dacă înţelegea şi ea însăşi. Nici nu voia să înţeleagă. Dar în timp ce le spunea adevărul copiilor, simţi cum realitatea dureroasă pătrunde în sfârşit şi în inima ei.

— Adică... înseamnă că nu o să mai vină niciodată la noi. Nu o să-l mai vedem niciodată. A plecat... pentru totdeauna.

— Nu am putea găsi un alt tătic? întrebă Eleanor cu vocea tremurată. Fiona nu-i răspunse. Îi strânse pe cei doi copii ai ei mai aproape, plângând până când lacrimile îi secară de tot.

În acea primă noapte dormi pe canapea, ştiind că nu se mai putea odihni în patul pe care îl împărţiseră odinioară. Nu-şi scoase hainele din ziua precedentă, neputând să se apropie de dulapul în care se aflau atârnate pe umeraşe cele câteva cămăşi ale lui Arthur. Când deschise dulăpiorul cu medicamente de deasupra chiuvetei din baie, pentru a-şi lua prafurile de migrenă a doua zi dimineaţa, îi văzu lama de ras şi periuţa de dinţi pe care Arthur şi le păstra la apartament. Începu să tremure, nu atât de durere cât de furie.

Nu moartea îl luase de lângă ea, ci el singur alesese să plece astfel. Era un laş. Ziarele spuneau că o mulţime de bărbaţi pierduseră tot ce aveau, însă doar câţiva ajunseseră să-şi curme viaţa. L-ar fi iubit şi dacă şi-ar fi pierdut toţi banii, dar el nu-i lăsase Fionei nicio alternativă. Îi distrusese viaţa prin faptul că nu voise să o facă o femeie cinstită, iar acum ruinase şi vieţile copiilor lor, oferindu-le o moştenire îngrozitoare – un tată falit şi sinucigaş. Arthur îi abandonase, exact cum le abandonase şi Rory pe mama şi surorile ei. Ce aveau să facă acum?

Prinsă în vârtejul emoţiilor ce o făceau să treacă de la furie la teamă şi durere, abia dacă mai reuşea să-şi păstreze mintea întreagă. *Cum ai putut să ne părăseşti, Arthur? Cum ai putut face una ca asta?* se întreba iar şi iar. Charles îi transmitea condoleanţele sale ori de câte ori Fiona intra sau ieşea pe uşă – adică nu prea des.

— Îmi pare foarte rău de domnul Bartlett, doamnă. A fost un bărbat cumsecade.

Nici măcar nu ştia ce să-i răspundă.

Când veni doamna Murphy pentru curăţenie, era cu ochii înlăcrimaţi.

— Am citit în ziare despre domnul Bartlett, doamnă. Îmi pare atât de rău. A fost întotdeauna atent şi drăguţ cu mine.

Fiona o fixă împietrită cu privirea, cu braţele strâns încrucişate la piept, ţinând-o pe doamna Murphy departe, nu care cumva să îi vină ideea s-o îmbrăţişeze. Fiona ştia că şi-ar fi pierdut toată stăpânirea de sine dacă s-ar fi apropiat cineva s-o ia în braţe.

— Nu vă pot plăti, doamnă Murphy, spuse ea cu răceală. Puteţi merge acasă.

— Dar... am nevoie de slujba asta. Nu ştiu unde o să-mi mai caut de lucru...

— Eu nu ştiu unde o să locuiesc cu copiii mei! ţipă ea. Doamna Murphy se ruşină imediat.

— Îmi pare rău, doamnă. Îmi... îmi pare rău.

Fiona privi în altă parte.

— Ştiu. Şi mie îmi pare rău că am ridicat vocea.

Niciuna dintre ele nu ştia ce să mai spună.

— Ei bine, la revedere atunci... spuse doamna Murphy.

Se întinse să o îmbrăţişeze pe Eleanor, care aştepta să fie strânsă la pieptul ei.

— Rămâneţi cu bine.

Închise uşor uşa în urma ei.

Fiona trăi ca-ntr-o ceaţă totală timp de o lună, reuşind cumva să-l trimită în fiecare zi pe Leonard la şcoală, să le pregătească câte ceva de mâncare, pe fugă, copiilor, ea însăşi mâncând extrem

de puţin. Ştia că nu putea jeli o viaţă întreagă; trebuia să se adune cumva şi să se hotărască din ce aveau să trăiască de acum înainte ea şi copiii. Dar nu părea să fie în stare să-şi adune puterile sau curajul de a merge mai departe.

Apoi, într-o zi rece şi cenuşie spre sfârşitul lui noiembrie, proprietarul bătu la uşă.

— Îmi pare foarte rău de ceea ce s-a întâmplat cu domnul Bartlett, doamnă. Am citit despre dânsul în ziare.

Fiona dădu doar din cap tăcută. Toţi citiseră. O lume întreagă, parcă, ştia că tatăl copiilor ei, bărbatul pe care-l iubea, îşi pusese un revolver la tâmplă şi se omorâse, după ce dăduse faliment. Proprietarul oftă şi îşi pironi privirea în podea, ca şi când ceea ce urma să spună era deosebit de dificil.

— Îmi pare rău să vă necăjesc într-un moment ca acesta, doamnă... dar va trebui să-mi plătiţi chiria la întâi decembrie. Am trecut cu vederea chiria de luna trecută din cauza... din cauză că domnul Bartlett mi-a plătit prima şi ultima lună în avans. Dar asta nu mai acoperă şi luna decembrie, mă înţelegeţi. Dacă v-aş fi putut ajuta, nu vă mai necăjeam cu asta. Domnul Bartlett a fost un om foarte cumsecade.

— Îmi puteţi da o săptămână? întrebă ea răguşit.

— Sigur, sigur. Dar atunci va trebui să-mi plătiţi sau... sau să vă mutaţi, bine? Vă rog, nu mă faceţi să vă arunc afară în drum. Mi-ar părea tare rău să trebuiască să procedez astfel cu dumneavoastră şi cu copiii.

— Reveniţi peste o săptămână, spuse ea, închizând uşa.

CAPITOLUL 30

Fiona își numără toți banii din cutia de pălării și își dădu seama că tot ce avea abia dacă îi ajungea pentru chiria pe șase luni. Își adună toate bijuteriile pe care i el făcuse Arthur cadou de-a lungul anilor și le îndesă în poșetă, amintindu-și că în timpul unei plimbări prin parc trecuse pe lângă o casă de amanet. Dar de îndată ce coti, ținând-o pe Eleanor de mână, văzu șirul lung de oameni înstăriți și disperați care se revărsa de pe ușa casei de amanet, până afară în stradă. Se apropie și-l auzi pe proprietar urlând:

— Asta-i tot ce vă pot oferi! Nu contează cât valorează! Nu mai are cine să le cumpere acum! Fiona își strânse poșeta bine în brațe, pe drumul înapoi spre casă, întrebându-se unde să se ducă, ce să facă.

De câteva săptămâni, ultimele ceasuri petrecute cu Arthur i se derulau la nesfârșit în minte ca un disc uzat de gramofon: cum umblase de colo-colo prin cameră, bând scotch; cum își odihnise obrazul pe părul ei, când se îmbrățișaseră; cum o privise cu ochii lui triști și-i spusese: „Te iubesc, Fiona". Dar în timp ce se întorcea de la casa de amanet, puțin distrată, își aminti și celelalte cuvinte pe care i le spusese și cât de neobișnuit i se păruse Arthur în acele momente: „Mașina mea e parcată în fața blocului, spusese el încetișor. Cred că ar trebui să te duci în Munții Poconos... Doar tu și copiii."

Știa atunci ce urma să facă? Intenționat îi pomenise acest loc retras unde putea să găsească un refugiu pentru copii? Fiona se hotărî în clipa următoare să plece la Deer Falls – dacă nu din alt motiv, atunci cel puțin pentru că Arthur ar fi vrut asta. Pregăti câteva sandviciuri și îndesă câteva haine pentru fiecare dintre ei într-o valiză; luă, de asemenea, toate cărțile și jucăriile preferate

ale copiilor. De îndată ce Leonard ajunse acasă de la școală, puse totul în mașină.

Când ajunseră la căbănuța lui Arthur din Deer Falls, erau toți frânți de oboseală. Fiona nu condusese niciodată atâta drum, iar brațele o dureau înfiorător de la volanul imens al mașinii. Eleanor, care era obișnuită cu luminile puternice ale orașului, fu îngrozită de pădurea întunecoasă. Niciunul dintre copii nu mai ieșise în viața lui din oraș și amândoi erau mult prea îngroziți pentru a se apropia de lacul înghețat. Niciunul dintre ei nu dorea să folosească latrina din spatele casei.

— Vreau să mergem acasă, scânci Eleanor. Fiona o luă în brațe și o legănă ușor, prea obosită să-i explice faptul că „acasă" nu mai era de-acum casa lor.

— Și eu, draga mea, murmură ea. Dar unde era „acasă"? Nu puteau rămâne aici. Căbănuța era prea mică pentru ei trei și prea precară pentru a putea găzdui locatari pe termen lung. Ce aveau să facă odată ce li se terminau banii?

Fiona făcu focul, alimentându-l cu lemnele pe care i le aducea Leonard din stiva de afară. Dar, în ciuda efortului lor susținut, căbănuța rămase rece și umedă. Își mâncară sandviciurile la lumina lămpii. În cabană nu era decât un singur pat, așa că se cuibăriră toți trei în el. Copiii adormiră într-un final, dar Fiona nu închise un ochi.

Multă vreme îi reveniră în minte toate prilejurile când venise aici cu Arthur, amintindu-și cât de mulțumită și protejată se simțea în brațele lui. Dar realitatea situației prezente copleșea iar și iar toate acele amintiri, odată cu convingerea că Dumnezeu o pedepsea în cele din urmă pentru păcatele ei. *Prea bine atunci, pedepsește-mă pe mine,* se rugă ea, *dar nu Te răzbuna pe copiii mei.*

— Mami, vreau acasă, începu Eleanor de cum deschise ochii. Fiona încărcă toate bagajele în mașină, gata să pornească înapoi spre New York. Dar nu reușea nicicum să scape de gândul că nu le mai rămâneau decât câteva zile până să fie evacuați din apartament.

Conduse încet, traversând oraşul Deer Falls, amintindu-şi cât de liniştit şi de pitoresc i se păruse când fusese aici în vizită împreună cu Arthur. Dacă ar fi putut trăi împreună cu copiii ei într-un loc ca acesta, un loc în care să nu-i cunoască nimeni, unde trecutul ei să fie dat uitării. Pe la jumătatea Străzii Principale, Fiona observă un magazin gol, cu un bilet lipit în vitrină pe care scria: „De închiriat". Condusă de primul impuls, opri Cadillacul înainte de o curbă. Apartamentul de la etaj avea şi el acelaşi anunţ în geam: „De închiriat".

— Mami, de ce ai oprit? întrebă Leonard. Cine locuieşte aici?

— Nimeni, scumpule, spuse ea. O să aruncăm doar o privire înăuntru, bine?

Copiii o urmară timizi, coborând din maşină şi lipindu-se de ea în faţa vitrinei, privind în interiorul magazinului prin vitrina din faţă. Ar fi putut deschide un magazin de pălării aici, folosindu-se de banii pe care-i economisise. Poate că ar fi putut vinde şi aţă şi diverse articole de galanterie.

Îi conduse pe copii în spatele clădirii şi urcară nişte scări ce duceau spre o verandă îngustă la etaj. Apartamentul părea nelocuit, aşa că Fiona aruncă o privire pe geam în interior. Reuşi să vadă o bucătărie micuţă şi câteva încăperi mai mici în rest.

— Ce spuneţi, v-ar plăcea să locuim aici? întrebă ea, întorcându-se spre Eleanor şi spre Leonard.

— Vreau să ne întoarcem la apartamentul nostru, spuse Eleanor îmbufnată. Haide, nu plecăm acasă odată?

— Eu trebuie să mă duc la şcoală, adăugă Leonard. Ochii îi erau la fel de mari ca ai lui Arthur, dar de-un căprui mult mai deschis.

— Ascultaţi-mă, dragii mei, începu ea, lăsându-se jos lângă ei. Nu mai putem locui în apartamentul nostru. Tatăl vostru a murit şi..., simţi cum durerea i se pune ca un nod în gât, sugrumându-i restul vorbelor. Îi trebuiră câteva clipe până reuşi să termine ce avea de spus. Şi trebuie să ne găsim altă locuinţă.

Amândoi se uitară la ea cu ochi trişti. Ştia că nu le putea pretinde să plângă după tatăl lor – pentru ei era ca un străin –,

dar ei simțeau instinctiv tristețea mamei și poate că și ceva din temerile pe care le avea.

— Cred că ar fi foarte frumos să locuim aici, spuse ea. Haideți să mergem să vedem cât costă, bine? Poate că e doar o speranță deșartă și că nu e de nasul nostru.

Pe anunțul cu „De închiriat" era trecut numele unei agenții imobiliare din zonă, unde putea cere mai multe informații. Fiona îi îmbarcă pe copii pe bancheta din spate a mașinii și conduse până la adresa menționată, aflată în apropiere. La agenție găsi o femeie mai în vârstă, căruntă, care ședea în spatele unei tejghele și vorbea cu un bărbat bine făcut, cu părul negru și lucios, și îmbrăcat în costum spilcuit, din trei piese. Părea cu cel puțin zece ani mai tânăr decât Arthur, avea pielea creolă și arăta ca un străin. Fiona văzuse o mulțime de imigranți când locuise în Lower East Side și se gândi că probabil era italian. El își ridică privirea când intră Fiona și ea observă cum o măsoară din cap și până-n picioare, de parcă ar fi vrut să o dezbrace în gând. Zâmbetul cu care o întâmpină când li se întâlniră privirile o făcu să se simtă stânjenită.

— Cu ce vă pot ajuta? o întrebă femeia.

— M-ar interesa magazinul și apartamentul de închiriat de pe Strada Principală. Îmi puteți spune, vă rog, cât face chiria pe o lună?

— M-aș bucura să vă ajut, îi spuse bărbatul. Se apropie de ea, cu mâna întinsă. Lorenzo Messina. Întâmplător, sunt proprietarul acelui spațiu.

Îi ținu mâna ceva mai mult decât era necesar. Iar disconfortul pe care-l simți se intensifică.

— Mă numesc Fiona... Fu cât pe ce să spună Quinn, dar se răzgândi în ultimul moment. Bartlett. Fiona Bartlett. Aceștia sunt copiii mei. Leonard și Eleanor.

— Doar dumneavoastră și copiii veți locui acolo?

Era un bărbat arătos, în ciuda faptului că era cam rotofei. Își dădea seama după încrederea în sine pe care o afișa că era obișnuit probabil ca femeile să îi cadă la picioare.

— Da, noi trei. Sunt văduvă. Soțul meu, Arthur, a murit de curând.

— Îmi pare rău să aud una ca asta, doamnă Bartlett. Haideți, vă pot arăta apartamentul... probabil că veți dori să vedeți spațiul înainte să vă hotărâți.

El îi puse mâna pe spate în timp ce o conduse afară, iar ea simți cum începe să tremure, fiindu-i atât de dor de atingerea caldă și afectuoasă a lui Arthur.

— Ei bine, poate că ar fi totuși mai bine să-mi spuneți înainte cât cereți pentru spațiu, ca să nu vă răpesc din timp, domnule Messina.

— Nu vă faceți griji de asta deocamdată, spuse el zâmbind. Haideți să aruncăm o privire înăuntru, bine? Sunt dispus să negociez.

— Bine... vă mulțumesc.

Încercă să își reprime senzația de disconfort în timp ce conducea în urma automobilului său, pe Strada Principală, spunându-și că doar propria lipsă de experiență cu bărbații și durerea încă vie o făceau să se simtă atât de stânjenită.

Domnul Messina descuie ușa de la intrare și îi făcu Fionei un tur al magazinului. De îndată ce văzu spațiul, ea și începu să facă planuri despre cum avea să-l transforme într-un magazin de pălării. Avea o tejghea din lemn de stejar și dulăpioare cu vitrine din sticlă, unde își putea prezenta modelele de pălării, plus un mic atelier, de unde putea supraveghea cu ușurință ușa de la intrare în timp ce ar fi lucrat la propriile modele de pălării.

— Ce fel de magazin intenționați să deschideți aici? întrebă el în timp ce ea se uita în jur.

— O galanterie... mă pricep să fac pălării.

Îi văzu expresia ciudată de pe față pe care încercă să și-o ascundă rapid cu un zâmbet fermecător.

— Prea bine. Deer Falls nu are așa ceva. Veți deține monopolul total al pieței.

Era politicos și drăguț cu ea, dar era ceva la el care-i părea fals. Se purta mult prea înzorzonat pentru un orășel de provincie ca

Deer Falls, hainele şi aerul sofisticat fiind cu totul deplasate în acest cadru.

— Locuiţi dintotdeauna în Deer Falls, domnule Messina?

— A, cea mai mare parte a anului nu locuiesc aici, spuse el râzând. Am câteva investiţii şi afaceri aici şi o casă de vacanţă unde vin în concedii. Aţi fost norocoasă să mă prindeţi tocmai azi. Cele mai multe dintre afacerile mele sunt în Philadelphia. Dumneavoastră de unde sunteţi?

— Manhattan... de fapt, m-am născut în Irlanda.

— M-am gândit eu, după accent. Aveţi o voce drăguţă. Haideţi, să vă arăt apartamentul de la etaj.

O conduse pe scara din spate până sus în apartament. Era mult mai mic decât apartamentul Fionei din New York – copiii trebuiau să împartă un dormitor – dar avea curent electric şi încălzire centralizată modernă, iar prin geamurile înalte se revărsa lumina naturală în timpul zilei. Fiona era sigură că putea să-l transforme într-un locşor agreabil pentru toţi trei.

— Cât cereţi pe tot? întrebă ea, aşteptând îngrozită răspunsul lui. Preţul pe care-l spusese însă acesta i se păru atât de mic, încât se şi întreba dacă nu erau ceva nereguli la mijloc.

— Păreţi surprinsă, spuse el când ea nu răspunse.

— Cred că m-am obişnuit cu preţurile de la oraş, domnule Messina.

— Vă rog, spuneţi-mi Lorenzo. Batem palma, doamnă Bartlett... Fiona?

Ea se străduia să gândească limpede. Avea suficienţi bani în cutia de pălării pentru chiria pe aproape un an, dar din banii aceia trebuiau să şi trăiască, până când magazinul începea să meargă în profit. Şi trebuia să-şi cumpere şi diferite accesorii şi mărfuri. Dar avea ocazia unui nou început, putea să-şi întreţină familia şi, spera ea, avea o şansă să-şi răscumpere greşelile făcute în trecut.

— Da, vă mulţumesc, spuse ea, întinzându-i mâna pentru a pecetlui înţelegerea. Ne-am înţeles. Din nou, el i-o ţinu ceva mai mult decât se cuvenea.

— Bine, spuse el zâmbind cu gura până la urechi. Aş putea să vă invit să luăm cina împreună diseară?

Ea încercă să-şi ascundă surprinderea şi dezgustul. Lorenzo Messina purta o verighetă pe inelarul butucănos de la mâna stângă. Şi la fel ca Arthur, el reuşise să-i ignore copiii, în tot acest timp.

— Sunt încă în doliu, domnule Messina. Soţul meu a murit abia cu o lună în urmă.

— Îmi pare rău. Atunci poate altă dată. O să sărbătorim marea deschidere a magazinului. Vorbea ca şi cum ar fi un lucru deja hotărât, despre care nu mai încape discuţie. Să vă întoarceţi pe la birou, bine? Şi puteţi semna actele.

Fiona îşi făcu şi alte planuri pe drumul înapoi spre New York în după-amiaza acelei zile. Trebuia să-şi mute toată mobila la Deer Falls, sperând că asta avea să-i ajute pe copii să se adapteze mai rapid la noua lor viaţă, dacă o să fie înconjuraţi de obiectele familiare de acasă. Şi-apoi, ştia şi fără să întrebe prea mult că nu avea să obţină mai nimic pe mobila lui Arthur dacă încerca să o amaneteze.

— Eu şi copiii trebuie să ne mutăm, îi spuse ea lui Charles. Cunoaşteţi cumva pe cineva cu un camion, dispus să-mi transporte mobila pentru un preţ rezonabil?

— S-ar putea să cunosc, doamnă... însă îmi pare rău să aud că plecaţi. Daţi-mi voie să vorbesc mai întâi cu un prieten şi vă sun după aceea.

Fiona se duse cu maşina lui Arthur în zona unde se aflase cândva magazinul de pălării al lui Madame Deveau. Cu atâtea afaceri care dădeau faliment, reuşi să cumpere câteva din lucrurile de care avea nevoie pentru a-şi începe propria afacere: un fier de călcat cu abur pentru pălării, o maşină de cusut şi câteva capete de manechin din plută. De asemenea, îşi mai luă un metru de croitorie, o linie de galanterie, un florar, cretă de croitorie, hârtie de calc pentru croiuri şi panglici de galanterie.

Trei zile mai târziu, Fiona se mută în apartamentul din Deer Falls fără surle şi trâmbiţe, resemnându-se să trăiască din bani

puțini, dar cu mult bun-gust. Plânsese alături de Leonard și de Eleanor când plecară din apartamentul lor din Manhattan, trecând încă o dată prin fiecare dintre camerele acelea, acum goale și pustii. Cum era oare posibil să-i fie atât de dor de Arthur și totodată să-l urască atât de pătimaș pentru faptul că-i părăsise? Ca să-și ia gândul de la el, se apucă imediat de treabă, la noul lor apartament, încercând să facă din noua locuință un adevărat cămin. Copiii scâncîră și plânseră zile întregi. De fiecare dată când urcau scările din lemn ce duceau la etaj, vorbeau despre „liftul" de „acasă" și de prietenul lor Charles. O implorau să se întoarcă acolo. Epuizată și îndurerată, Fiona își pierdu cumpătul în cele din urmă.

— Nu ne putem întoarce! se răsti la ei. Aceasta este casa noastră acum și cu cât vă obișnuiți mai curând cu gândul ăsta, cu atât va fi mai bine! Și mie mi-ar fi plăcut să nu trebuiască să ne mutăm, dar în viață nu putem avea întotdeauna tot ce ne dorim!

Eleanor și Leonard o priviră cu ochi mari și plini de lacrimi, surprinși că se răstise la ei. Fiona își regretă imediat ieșirea. Vedea frânturi din Arthur în trăsăturile lor, în gesturile lor, iar durerea de a-l fi pierdut atât de brusc era insuportabilă și nu știa cum o să-și poată continua viața în felul acesta. Căzu în genunchi și-i strânse pe copii în brațe, plângând împreună cu ei.

— E în regulă, îi asigură ea. Ne vom descurca.

Ar fi vrut să poată crede și ea ce spunea.

Când Fiona își șterse în cele din urmă lacrimile, se hotărî să nu mai plângă vreodată. Cel mai rapid mod de a avansa era să nu privească niciodată înapoi. Luni îl înscrise pe Leonard la școala locală. Pentru oricine întreba, ea era doamna Arthur Bartlett, văduvă de curând. Fiona lucra zi și noapte, mai mult decât lucrase vreodată de când sosise împreună cu tatăl ei în America, cu nouă ani înainte. La parter, în magazinul de pălării, era designer, manufacturier și vânzătoare, toate la un loc. Iar când ziua de lucru lua sfârșit și urca la etaj, era bucătăreasă, spălătoreasă și femeie în casă, pe lângă faptul că-și îngrijea cu drag

copiii. Când își termina lucrul în casă și copiii erau în paturile lor, Fiona rămânea trează multă vreme în noapte, confecționând noi pălării. Nu-și puteau permite să cumpere multe haine, dar ceea ce aveau era întotdeauna de cea mai bună calitate. Nu aveau să mai cunoască vreodată bogăția, însă Fiona își dorea ca Eleanor și Leonard să fie acceptați în clasa de mijloc și nu să treacă drept niște imigranți sărăntoci.

Magazinul nu avu parte de o deschidere fastuoasă cum prezisese Lorenzo Messina. Într-o dimineață de decembrie, Fiona pur și simplu amplasă pălăriile în dulăpioarele cu vitrine din sticlă și în vitrinele de la stradă și întoarse tăblița care atârna de ușă cu partea pe care scria „Deschis" înafară. Confecționase pălării-bărcuță cu panglică din paie împletite și ornate cu voal; berete din satin roșu, din olandă simplă și mătase; turbane din catifea și crepuri de China; toci din brocart ornate cu perle; și pălării-cloș din brocart și tweed. Locuitorii orașului treceau toată săptămâna prin fața magazinului, oprindu-se pentru a studia vitrinele. Câțiva intrară chiar și în magazin, studiind etichetele cu prețuri. Nimeni nu cumpără însă nicio pălărie. Fiona se străduia să nu se lase cuprinsă de disperare.

Cu două zile înainte de Crăciun, Fiona auzi clopoțelul de la intrare, iar când ridică privirea, îl văzu pe Lorenzo Messina năvălind în magazin. Abandonă pălăria la care tocmai lucra și alergă la tejgheaua din față, pentru a-l întâmpina.

— Bună dimineața, domnule Messina. Cu ce vă pot ajuta?

Avea un zâmbet larg pe fața lui șarmantă în timp ce privea în jur.

— Ei, ca să vezi! Da' aveți un magazin pe cinste aici, doamnă Bartlett!

— Vă mulțumesc.

Preț de câteva clipe se învârti prin magazin, inspectând pălăriile, apoi se apropie de ea, venind supărător de aproape. Simțea izul de țigări emanat de paltonul lui.

— De cât timp ați deschis magazinul?

— De vreo două săptămâni.

— Bun, bun... şi cum merg vânzările?

Dintr-odată, Fiona simţi cum emoţia îi gâtuie vocea şi îi luă o clipă până reuşi să îi răspundă:

— N-nu am vândut încă nimic.

Zâmbetul lui făcu loc unei expresii pline de simpatie şi-şi trecu braţul pe după umerii ei.

— Nu descuraja, Fiona. Întâmplarea face că am venit pentru cumpărături de Crăciun. Aş fi onorat să fiu cel dintâi client al tău.

— Vă mulţumesc. Ce v-aş putea arăta, domnule Messina?

Se eliberă de braţul lui şi arătă spre dulăpioarele de prezentare.

— Hei, ia stai puţin, spuse el, punându-şi mâna din nou pe după umerii ei. Ţi-am spus să-mi spui Lorenzo, mai ţii minte?

Ea dădu din cap şi încercă să zâmbească la rându-i, căutând o cale să scape din mâinile lui.

— Trebuie să cumpăr... să vedem... opt pălării în total. Am o familie foarte numeroasă: o mulţime de mătuşi, surori şi verişoare.

Ea observă că nu-şi enumerase şi soţia.

— Le cunoaşteţi mărimile?

— Nu, mi-e teamă că nu, spuse el râzând. De unde ştii ce mărime e o pălărie?

— Ei bine... în mod normal, le-aş măsura capul – de la frunte la ceafă, de la o ureche la cealaltă şi de jur împrejur. Nu cred însă că ele ar putea veni până aici să le măsor, nu?

— Păi, asta ar strica toată surpriza de Crăciun. De ce nu alegi cele mai bune opt modele pentru mine, bine? Dacă nu li se potrivesc, o să fac cumva să le schimb când mai trec pe aici.

— Da, desigur.

Alese cele mai reuşite modele şi i le împachetă cu grijă în hârtie de mătase – cutiile de pălării comerciale erau prea scumpe încă pentru ca să-şi permită să le dea gratis, împreună cu pălăriile vândute. Se luptă cu nişte lacrimi ridicole, în timp ce

Lorenzo îi plăti cât ceru și adăugă un bacșiș generos. Probabil că o observase.

— Nu fi descurajată, Fiona. Afacerile în Deer Falls sunt întotdeauna paralizate iarna. Ai puțină răbdare. Când o să vină vara, afacerea o să înflorească. Nu o să poți ține pasul cu cererea.

Dar acelea au fost singurele pălării pe care le vându Fiona toată iarna. Odată cu sosirea primăverii, una din cele mai bogate matroane din Deer Falls cumpără o bonetă nouă de Paște din magazinul Fionei și alte trei doamne o urmară rapid, fiindcă erau în competiție. După acest scurt puseu, vânzările redeveniră practic inexistente. Era la fel în toată țara. Ziarele o numeau cea mai mare criză economică din istoria Statelor Unite și publicau imagini din mahalale, cu bărbați șomeri care așteptau înșirați în coloane interminabile pentru un castron cu supă. Mult prea târziu, Fiona își dădu seama că nu ar fi trebuit cu niciun chip să-și irosească banii pe un magazin de pălării. Pălăriile reprezentau un lux la care majoritatea femeilor renunțau în vremuri grele. Trebuia să găsească o altă modalitate să-și întrețină familia – dar când milioane de bărbați nu lucrau, cum s-ar fi putut aștepta să găsească ceva de lucru?

Într-o dimineață de aprilie, Fiona tocmai terminase de numărat banii pe care-i mai avea, încercând să socotească cât timp o să-i mai ajungă, când îl văzu pe Lorenzo Messina intrând apăsat în magazinul ei.

— Fiona! spuse el cu un zâmbet larg. Cum merge afacerea?

Ea luă adânc aer în piept, pentru a se liniști.

— Nu prea bine. C-cred că va trebui să închid.

— Prostii! Sunt în trecere pe aici și, de fapt, am ieșit la cumpărături. Să știi că pălăriile tale au avut un succes răsunător la doamnele din familia mea. Acum își doresc bonete pentru Paște.

— E minunat... alege-le pe care le vrei, spuse ea, arătând spre rafturi. Dar... dar am putea discuta despre chiria mea după ce

termini? Mă întrebam dacă aş putea să renunţ la magazin, dar să păstrez totuşi apartamentul pentru mine şi pentru copii.

— Fiona... Fiona, spuse el, cu o mină tristă. Mă doare să te văd atât de descurajată. Dă-mi voie să-ţi fac cinste cu cina diseară şi putem discuta toate astea, bine?

— Sunt văduvă..., începu ea, dar el o opri imediat.

— Nu e vorba de o întâlnire! E o cină de afaceri, bine? Acum, împachetează-mi opt pălării şi trec să le iau când vin după tine la şapte şi jumătate.

Se întoarse spre uşă, nepermiţându-i să refuze.

— Lorenzo, stai puţin! Nu-i pot lăsa pe copii...

— O s-o trimit pe asistenta mea de la agenţia imobiliară să aibă grijă de ei. O ştii pe Isabel Watson, nu? Şi îmbracă-te cum se cuvine, Fiona. Te duc la Sanderson's, să mâncăm friptură. Ai mai fost acolo? Ea dădu din cap afirmativ. Când venea cu Arthur în Deer Falls mergeau adesea la acel local.

— Bun. Ne vedem la şapte şi jumătate.

Fiona încerca să se convingă că Lorenzo era doar drăguţ, că o invita doar pentru a discuta afaceri, aşa cum şi spusese de altfel. Dar mintea îi şoptea adevărul cu privire la ceea ce-şi dorea el de fapt. Nu ştia ce să facă. Banii aveau să i se termine curând. Nu ştia cum să câştige alţi bani şi avea doi copii de îngrijit. În timp ce Fiona îi duse la culcare în seara aceea, lăsându-i, pentru prima oară după moartea lui Arthur, în grija unei bone, îşi jură că va face tot ce era necesar pentru binele lor.

În seara aceea era foarte puţină lume la restaurantul Sanderson's. Ea şi Lorenzo erau de fapt singurii clienţi. Chiar şi aşa, proprietarul le oferi o masă frumoasă pentru două persoane, într-un loc retras. Hotărâtă să se ocupe de afaceri, Fiona deschise discuţia de îndată ce îşi comandară mâncarea.

— Nu ştiu cât timp mai pot rămâne pe piaţă, Lorenzo. Ziarele spun că suntem în plină criză economică. Am vândut patru pălării, dacă nu socotesc comenzile tale, şi nu cred că vor mai fi prea multe doamne care să cumpere pălării în lunile ce urmează.

— Ce-ar fi să devenim parteneri? Doamnele din familia mea adoră pălăriile tale. Pun pariu că ai putea vinde cu zecile în Philadelphia.

— Mulțumesc, dar nu-mi arde să mă mut din nou. Copiii mei au reușit în sfârșit să se adapteze în Deer Falls și...

— Dar cine a spus că trebuie să te muți? Tu fă-ți în continuare pălărioarele drăguțe chiar aici, în Deer Falls, iar eu o să-mi folosesc relațiile din Philadelphia ca să le vând. Ce spui?

Fiona știa și fără să-l întrebe că exista un preț pe care trebuia să-l plătească pentru o asemenea favoare. Abia aștepta să fugă din prezența omului ăstuia, acasă la copii, dar din ce aveau să trăiască? Era la cheremul lui... și amândoi știau asta.

Chelnerul apăru cu felul întâi, oferindu-i astfel o scuză să nu răspundă ofertei făcute. În mod surprinzător, chelnerul aduse și o sticlă de vin roșu de contrabandă. Îl observă pe Lorenzo strecurându-i câțiva dolari bărbatului, apoi luă sticla deschisă din mâna acestuia și umplu chiar el paharele.

— N-aș vrea ca săracul om să dea de bucluc din cauza noastră, spuse el, trăgând cu ochiul.

Întreruperea îi permise Fionei să evite propunerea făcută de Lorenzo. De îndată ce el termină de umplut paharele și închinară, ea-i puse repede o întrebare.

— Aș vrea tare mult să știu un lucru: cât mi-ai lua chirie pentru apartament?

Se juca cu piciorul paharului de vin, iar el se aplecă înainte, întinzându-se peste masă să-i acopere mâna cu palma lui butucănoasă.

— Nimic.

— Lorenzo, te rog...

— Îmi dau seama că ești o femeie bogată și privilegiată, care a ajuns la ananghie și detest să văd că ajungi săracă lipită pământului. Aș vreau să vă ajut, să vă întreţin pe tine și pe copii. Lasă-i să se bucure în continuare de o parte din luxul cu care i-ai obișnuit.

Simți cum stomacul i se strânge ușor.

— Și în schimb...?

— Nu vreau decât compania ta. Plăcerea companiei tale – și poate afecțiunea ta – ori de câte ori sunt prin oraș. Ești o femeie foarte atrăgătoare...

— Încă îmi jelesc soțul, spuse ea înfuriată. Încercă să-și smulgă mâna dintr-a lui, dar el își intensifică strânsoarea.

— Haide, să nu ne mai prefacem, Fiona... sau să-ți spun Evelyn? Aș fi putut jura că soția lui Arthur Bartlett se numea Evelyn... sau poate greșesc? Și oare pe fiul lui nu-l chema Russell, iar pe fiica lui, Ruth?

Fiona închise ochii rușinată. Lorenzo îi eliberă în sfârșit mâna.

— Dacă tot știai adevărul, spuse ea când reuși din nou să îngăime câteva cuvinte, de ce te-ai jucat atâta cu mine?

— Ca să supraviețuiești în breasla mea, trebuie să fii necruțător. Cum sunt un bandit vechi, cred că am cam uitat bunele maniere. Dar ești o femeie frumoasă, șarmantă, cu probleme, Fiona, și chiar mi-ar face plăcere să te ajut.

— L-am iubit pe Arthur, spuse ea cu voce tremurată, în ciuda a ceea ce trebuie să crezi tu despre mine.

— Te cred. Și știu că nu pot avea pretenția să te îndrăgostești de un golan bădăran ca mine. Dar sper să-mi arăți măcar puțină considerație. Vorbesc serios când îți spun că îți pot vinde pălăriile în Philadelphia, oricâte ești în stare să faci.

— Și în schimb...? întrebă ea din nou, ștergându-și o lacrimă. Aceasta era, fără îndoială, pedeapsa lui Dumnezeu pentru faptul că devenise amanta lui Arthur.

— Iei cina cu mine din când în când, atunci când sunt în trecere prin oraș. M-aș bucura tare mult dacă ai veni să-mi vezi casa de vacanță. Are o priveliște minunată spre lac.

— Soția ta nu se va supăra? întrebă ea plină de amărăciune.

— Îmi trece cu vederea greșelile. Sunt un bărbat foarte bogat. N-am investit în acțiuni sau... cum să-ți spun... în afaceri onorabile. Există anumite lucruri la care oamenii nu vor renunța niciodată, nici chiar în perioadele de criză economică. Alcoolul, de

exemplu. Prohibiția a generat o serie de dificultăți pentru unii oameni, dar pentru alții, o serie de oportunități de aur.

Din nou, chelnerul îi întrerupse, aducându-le salata. Fiona avu câteva clipe la dispoziție pentru a se aduna și pentru a-și ordona gândurile. Detesta propunerea lui Lorenzo și, cu toate că probabil era singura modalitate să-și întrețină familia, hotărî să i se opună cât mai mult posibil.

— Îți mulțumesc pentru oferta generoasă, Lorenzo. Dar cred că voi încerca să mai țin magazinul deschis câteva luni. Cine știe, poate că vor mai crește vânzările pe timp de vară. Dacă nu... s-ar putea să discutăm din nou oferta ta la toamnă.

Zâmbetul lui fu glacial.

— Dacă așa vrei, Fiona.

Următoarele luni făcu tot ce-i stătu în putință să economisească, dar vânzările în lunile de vară rămaseră în continuare foarte scăzute. Fiona ar fi vrut să se știe ruga. Adesea trecea prin dreptul bisericii demodate, din scânduri albe, aflată la câteva străzi de magazinul ei, și ar fi vrut să intre. Își aminti de frumusețea și liniștea din biserica Sf. Brigita, cât de ușoară și de curată se simțea după ce se spovedea. Tânjea după pacea aceea de a-și ști păcatele iertate. Dar chiar dacă s-ar fi putut aduna să își mărturisească toate păcatele preotului paroh, era convinsă că Dumnezeu nu avea să o ierte cu niciun chip pentru faptul că trăise cu un bărbat căsătorit și că avea doi copii nelegitimi.

Era prea târziu să se mai întoarcă la Dumnezeu, dar poate că nu era prea târziu pentru copiii ei. Poate că, în ciuda tuturor greșelilor ei, încă îi putea educa pe Leonard și pe Eleanor să deosebească binele de rău. Pe măsură ce toamna se apropia și propunerea și ajutorul lui Lorenzo păreau tot mai de neocolit, îi luă pe copii și-i duse la preotul paroh. Părintele Joseph era tânăr – probabil de aceeași vârstă cu ea – și avea o privire prietenoasă.

— Dorința răposatului meu soț a fost să-și știe copiii crescuți în biserică, îi spuse ea.

— Dar a dumneavoastră, doamnă Bartlett?

Ea nu-i putu susţine privirea.

— Vă rog, nu-mi puneţi întrebări la care nu vă pot răspunde, spuse ea încetişor. Leonard are opt ani – l-aş putea aduce la clasele de cateheză în toamna asta, şi pe Eleanor, când va fi destul de mare?

— Desigur, doamnă Bartlett. Ne-am bucura să vină... şi dumneavoastră de asemenea, în caz că vă răzgândiţi, adăugă el blând.

Fiona scutură doar din cap.

PARTEA A ŞAPTEA

Kathleen şi Joelle

2004

CAPITOLUL 31

Riverside, New York

Când unchiul Leonard își termină de depănat amintirile, părea epuizat. Își arăta absolut toți cei optzeci și unu de ani pe care-i avea.

— Îți amintești câte ceva despre tatăl dumitale, unchiule? îl întrebă Kathleen încet. Trebuie să fi avut... cât... șapte ani când a murit?

— Toate amintirile pe care le am legat de el sunt foarte vagi. Tata abia dacă mă saluta, mă întreba cum merge școala, dar puteam la fel de bine să fiu un străin – nu fiul lui – cineva cu care trebuia să facă puțină conversație, de politețe. Nu-mi acorda atenție mai mult de o clipă, câteva vorbe de apreciere aruncate în fugă; iar apoi, toată atenția i se concentra asupra mamei. Era foarte evident că o adora și că își păstra toată tandrețea de care era capabil doar pentru ea. Niciodată nu făcea vreun gest de afecțiune față de mine sau de Eleanor, nu ne lua niciodată în brațe și nici să stăm la el în poală nu ne lăsa. Nu-mi amintesc să-l fi sărutat vreodată. Povestea un minut sau două cu noi, după aceea ne trimitea în camerele noastre, ca să fie singur cu mama.

Leonard rămase multă vreme cu privirea pierdută în depărtare, iar fața îi părea pământie și cadaverică în lumina străvezie a serii.

— Uneori mă strecuram pe hol, continuă el, și trăgeam cu ochiul, dacă stăteau în sufragerie. I-am văzut pe canapea șezând împreună sau preparându-și băuturi la bar ori sărutându-se. Odată, tata m-a surprins în timp ce-i urmăream și s-a înfuriat atât de tare pe mine, încât de atunci n-am mai îndrăznit să-i pândesc.

Uneori, la sfârşit de săptămână, o scotea pe mama la dans şi plătea o femeie care să stea cu noi. Îmi amintesc că m-am trezit într-o noapte, imediat după ce s-au întors acasă, şi păreau atât de fericiţi, râzând ca doi copii şi dansând în ciorapi pe muzică de gramofon. Aş fi vrut să mă duc în sufragerie şi să dansez împreună cu ei. Când am mai crescut, mi-am dat seama că probabil consumau alcool.

Trase adânc aer în piept şi oftă prelung.

— Ce-mi amintesc cel mai bine despre tata este că o iubea pe mama şi că ne suporta cu greu pe mine şi pe Eleanor. Fiona a fost surpriza din cutia cu cereale; noi nu eram altceva decât mormanul de cereale prin care era nevoit să scotocească pentru a ajunge la cadoul râvnit.

— Îmi pare tare rău, unchiule Leonard, murmură Kathleen. Nici nu era de mirare că el nu-şi dorise copii sau că nu arătase niciodată vreo urmă de afecţiune faţă de ea şi de ceilalţi care crescuseră în jurul lui. Katheen ştia că el şi Connie se mutaseră în casa asta ca să aibă grijă de fraţii ei, după moartea mamei sale, şi abia acum înţelegea cât de dificil trebuie să le fi fost. Poke avea paisprezece ani pe atunci, JT doisprezece, iar Annie, zece. Dacă Leonard şi Connie nu s-ar fi oferit să-i ajute, copiii ar fi ajuns să fie daţi spre adopţie.

— Ţine, Kathleen. Ar trebui s-o păstrezi tu, spuse Connie, ridicând cutia din carton, plină cu albume foto şi alte amintiri.

— Nu, nu pot să primesc... Ce vor spune Annie şi băieţii?

— Tu eşti cea mai mare. O să te las pe tine să le împarţi cum vrei, dar ar trebui să rămână în familie. Poţi face ordine mult mai bine decât mine prin toate astea, pentru numele lui Dumnezeu. Şi-apoi, lui Annie şi băieţilor le-am făcut deja albume cu fotografii şi tot felul de tăieturi din ziare, cu evenimentele sportive la care au participat, festivităţile de absolvire şi aşa mai departe.

— Ea e mai sentimentală, spuse Leonard zâmbind uşor. Ar trebui să vezi cum taie ziarele. Când scapă de mâna ei, arată ca un

şvaiţer. Oricum, toate porcăriile capitaliste pe care le numesc ei ştiri nu-şi merită banii.

— Şi-acum strâng şi colecţionez tot, recunoscu Connie. Doar că acum tai articole despre copiii lor. Deşi, chiar ieri am decupat un articol despre fratele tău.

Kathleen se făcu mică, amintindu-şi că şi doamna Hayworth pomenise de un articol.

— Care dintre ei? Ce au mai pus de data asta la cale? întrebă ea, deşi nu era prea sigură că dorea cu adevărat să afle.

— Ei bine, ultimul este despre Donald... nimeni nu-i mai spune Poke. Dar şi despre JT s-a scris de câteva ori.

— Îmi pot imagina, bombăni Kathleen. Se uită cu groază la Connie care începu să scormonească prin lucrurile care umpleau până la refuz măsuţa de lângă scaunul ei pliant. Kathleen o prevenise pe Joelle cam ce fel de comportament avuseseră unchii ei în copilărie, dar continua să se simtă stânjenită că fiica ei trebuia să fie martora unor delicte mai recente ale lor.

— Am găsit! cântă Connie, fluturând o bucată de hârtie prin aer, ca pe-un steag. I-o arătă lui Kathleen; Joelle se aplecă şi ea, alături de mama ei, pentru a citi împreună articolul cu pricina. Titlul era *Camera de Comerţ din Riverside îşi alege noul preşedinte*.

Kathleen se uită îndelung la titlu, nevenindu-i să creadă, incapabilă să înţeleagă cuvintele, convinsă că Connie îi dăduse alt articol. Kathleen îşi pescui ochelarii de citit din poşetă, pentru a putea descifra literele minuscule ale articolului.

Omul de afaceri Donald L. Gallagher, în vârstă de 50 de ani, a fost numit Preşedinte al Camerei de Comerţ din Riverside, ne informează purtătorul de cuvânt al instituţiei. Gallagher, cetăţean de-o viaţă al oraşului nostru, este proprietarul firmelor Gallagher's TV and Appliances, Sales and Service, un binecunoscut magazin de vânzări şi reparaţii...

Articolul nu se sfârşea aici, însă Kathleen izbucni în râs şi nu mai putu continua. Îi întinse articolul lui Joelle şi o clipă mai târziu şi aceasta râdea cu poftă.

— Ce-i aşa amuzant? întrebă unchiul Leonard.

— Ce ironie! reuşi ea să îngaime. Nu mai ţii minte ce groaznic era televizorul pe care-l aveam când eram mici? Şi acum el *repară* televizoare?

— Păi... aşa cred. Dar tot nu înţeleg...

— Şi când am plecat de acasă, Poke şi JT erau nişte delincvenţi juvenili în toată regula, care aveau interdicţie să intre în vreun magazin din Riverside. Eram absolut convinsă că Poke o să înfunde puşcăria până la urmă. Dar e mult mai rău! Unchiule Leonard, a ajuns *capitalist*!

Kathleen începu din nou să râdă cu poftă. Dintr-odată, simţi că unchiul Leonard începu să tremure şi timp de câteva clipe înfiorătoare, se temu că-l jignise sau că era pe cale să sufere o comoţie sau un infarct. În schimb, izbucni în hohote de râs alături de ele – pentru prima oară în viaţa lui, din câte îşi amintea Kathleen.

— De ce râdeţi toţi de săracul Donald? întrebă Connie. Îi smulse articolul din mâna moale a lui Joelle, de parcă i-ar fi părut rău că i l-a dat. Să ştiţi că e cel puţin la fel de respectat ca şi JT...

— Îmi pare rău... Kathleen îşi trase sufletul, încercând să se liniştească puţin. Ăăă, şi JT ce mai face în ultima vreme?

— E profesor de istorie la liceul din Riverside, spuse Connie, cu vădită mândrie.

Din nou, Kathleen pufni în râs.

— A fost numit Profesorul Anului în 2002, adăugă Connie, ridicând puţin tonul, pentru a se face auzită. Ei bine, pentru numele lui Dumnezeu. Chiar nu îmi dau seama ce e aşa de amuzant.

Kathleen îşi scoase un şerveţel şi-şi şterse ochii.

— Connie, poate că tu nu ştii, dar JT deţinea recordul oraşului pentru cel mai tânăr copil suspendat vreodată dintr-o instituţie de învăţământ. Şi era de-abia la grădiniţă!

Connie zâmbi, puţin nesigură.

— Ei bine, s-a mai schimbat de atunci, pentru numele lui Dumnezeu. Suntem foarte mândri de el acum.

— Şi aveţi tot dreptul să fiţi, spuse Kathleen, vorbind serios de data asta. Ar trebui să fiţi canonizaţi pentru că aţi reuşit să-i transformaţi pe fraţii mei în oameni respectabili.

Kathleen îşi dădea foarte bine seama cât de obosit era unchiul ei şi câteva minute mai târziu îşi luau rămas-bun. Joelle puse cutia din carton pe care le-o dăduse Connie pe bancheta din spate a maşinii şi se îndreptară înapoi spre hotelul unde stăteau, în Bensenville. Drumul era deluros şi foarte întunecat, copacii formau o cupolă deasupra şoselei, care împiedica razele lunii să răzbată. Kathleen trebui să aprindă faza lungă şi să-şi concentreze toată atenţia la drum, ca nu cumva să-i sară vreo căprioară în faţă. Se gândi la toate dăţile în care Eleanor şi Cynthia trebuie să fi călătorit pe ruta aceasta cu autobuzul, în timpul războiului, când Joelle îi întrerupse şirul gândurilor.

— Mama, ce a făcut bunica Fiona... cât a trăit... a fost cu adevărat de neiertat? Adică, ştiu că mergea la altă biserică decât noi, dar Dumnezeu nu ar fi iertat-o dacă Îl ruga s-o ierte? Chiar dacă a făcut-o de mai multe ori?

— Ba da, sigur că ar fi iertat-o. Nu avem voie să abuzăm de harul lui Dumnezeu păcătuind intenţionat, dar dacă ne pare cu adevărat rău ce de ceea ce am făcut şi dacă Îl rugăm să ne ierte... Nu îşi termină fraza, întrebându-se dacă Joelle se gândea de fapt la Fiona sau la ea însăşi. Intuiţia ei de mamă îi spuse imediat că incidentul de la *mall* de luna trecută nu era prima oară când Joelle furase dintr-un magazin, ci doar prima dată când fusese prinsă asupra faptului.

— Îmi pare atât de rău de bunica Fiona, spuse Joelle suflându-şi nasul, iar Kethleen mai mult îi auzi lacrimile în voce decât i le văzu.

— Şi mie, murmură ea. Dar ştii... Mi-am amintit încă ceva ce s-a întâmplat atunci când am întâlnit-o pe bunica Fiona în timpul crizei din Cuba.

Rămase multă vreme cu privirile pironite la asfaltul întunecat dinaintea ei, în timp ce amintirile deveneau tot mai clare.

Bunica Fiona căuta un alt disc pe care să-l pună la gramofon, când i-am spus:

— Știu eu un cântec. Vrei să ți-l cânt?

Acasă, nu cântasem nimănui vreun cântec de la școala duminicală – pentru că oricum nimeni nu ar fi ascultat. Dar Fionei părea să-i placă muzica atât de mult și... și atunci s-a uitat la mine și mi-a spus:

— Sigur că da, scumpo. Mi-ar plăcea chiar foarte mult să-l aud. Și i-am cântat *„Isus știu mă iubește"*.

A ascultat cu atenție, iar când am terminat, m-a întrebat:

— L-ai învățat la biserică? Eu am dat doar din cap că da. Deci te duci la mesă? m-a întrebat ea plină de speranță. I-am spus că mă duc la o biserică protestantă.

— Și-așa e bine, a spus ea, și a uitat să mai pună alt disc la gramofon și, cum ședeam așa amândouă pe canapea, m-a tras aproape de ea.

— Și eu obșnuiam să mă duc la biserică, în Irlanda, când eram mică. Și mă uitam la crucifixul acela de pe perete și credeam tot ce cântam – că Isus mă iubește. Îmi dădeam seama cât de mult mă iubea. Haide, mai cântă o dată, scumpo.

I-am cântat și strofa a doua: *„Pentru mine a murit, casă-n cer mi-a pregătit, El spală păcatul meu, de El m-apropii și eu! Da, mă iubește."*

— Ce ușor e să spui cuvintele astea: *„Te iubesc"*, îmi spuse Fiona când am terminat de cântat. Le-am auzit de nenumărate ori și tu le vei auzi, pentru că ești o fată drăguță, Kathleen. Dar știi cum îți dai seama dacă cineva spune adevărul sau nu? Am ridicat din umeri și am dat din cap că nu.

— Niciodată să nu iei seama la ce spune, drăguțo. Cuvintele sunt fără valoare. Nu, nu, tu să te uiți la ce este el gata să renunțe de dragul tău. Fă-l să-ți arate cât de mult te iubește.

— Uite, atât de mult te iubește Isus, i-am spus eu, întinzându-mi mâinile așa cum și le întinsese și Isus pe cruce. A murit pentru noi.

Ea a privit în depărtare, parcă încercând să-și aducă aminte ceva.

— Când eram mică, în Irlanda, aveau un crucifix în strana bisericii. De fiecare dată când mă duceam la mesă, trebuia să mă uit la Isus, cum murea în agonie. Întotdeauna era răstignit acolo, suferind. Îmi era groază să mă gândesc că a suferit pentru mine.

Părea atât de tristă încât am vrut să o bine-dispun puțin.

— Știu un verset din Biblie. Vrei să ți-l spun? Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea... stai puțin, că trebuie să punem numele nostru acolo. *„Fiindcă atât de mult a iubit-o Dumnezeu pe bunica Fiona, încât a dat pe singurul Său Fiu, ca oricine crede în El să nu moară, ci să aibă viața veșnică."*

— Și tu crezi asta? m-a întrebat ea. Avea ochii umezi, dar nu-mi dădeam seama dacă erau lacrimi sau doar din cauza vârstei.

— Pastorul zicea că și dacă tu ai fi fost singura persoană care să fi avut nevoie de iertare, Isus tot ar fi murit pentru tine.

— Mai cântă-mi o dată cântecelul acela, drăguțo, mi-a spus ea cu voce șoptită. Și am început iar de la capăt: „Isus știu mă iubește..." dar a trebuit să mă opresc înainte să ajung la sfârșitul primei strofe. Bunica plângea de-a binelea.

— Nu plânge, bunică Fiona, am implorat-o eu. Ea m-a strâns tare în brațe. Era atât de fragilă, pielea atât de moale, dar m-a strâns surprinzător de tare în brațe.

— O să știi dacă cineva te iubește cu adevărat după cât este dispus să jertfească pentru tine.

Kathleen conduse câteva clipe în tăcere, privirile fiindu-i prea încețoșate de lacrimi.

— Crezi că bunica Fiona te-a crezut? întrebă Joelle blând. Crezi că L-a rugat pe Dumnezeu să o ierte înainte să moară?

— Îmi place să cred că da. Nimeni nu trebuie să trăiască cu așa o vinovăție în inimă când iertarea și dragostea lui Cristos sunt la îndemână.

Joelle duse cutia de carton în camera de hotel şi o puse pe măsuţa de toaletă.

— Când o să-l întâlnim pe tatăl tău? întrebă ea în timp ce se trântea în pat.

— O să ajungă acasă mâine.

— O să ajungă *acasă*? Dar unde e?

Kathleen ezită... mult prea mult timp însă. Joelle se şi ridicase în capul oaselor.

— Ce e? Unde e? Iarăşi la puşcărie?

— Nu ştiu cum să-ţi spun asta, începu Kathleen. În multe privinţe, Joelle era încă foarte naivă. Kathleen detesta să fie tocmai ea cea care să-i spulbere inocenţa... mai ales în ceea ce privea cruntul adevăr legat de propria familie.

— *Ce* nu ştii cum să-mi spui? sări Joelle nerăbdătoare. Care-i secretul?

— Tata a fost eliberat condiţionat din închisoarea din Attica, unde a fost închis. De aceea se dă petrecerea asta. I se sărbătoreşte eliberarea condiţionată.

Citi surpriza şi şocul în ochii lui Joelle şi un alt lucru: milă. Kathleen detesta mila mai mult decât orice altceva. Întotdeauna o făcea să se simtă ruşinată. Şi mai mult decât orice o îngrozeau întrebările pe care avea acum să i le pună Joelle.

— Dar ce a făcut? A spart vreo bancă sau ceva?

Kathleen încercă să ia adânc aer în piept, dar nu reuşi.

— Nu. A fost condamnat... pentru că a ucis-o pe mama, acum treizeci şi cinci de ani.

— Nu... spuse ea cu jumătate de gură. Vai, mamă!

Ochii lui Joelle se umplură de lacrimi şi se aruncă în braţele lui Kathleen, îmbrăţişând-o cum făcea doar arareori. Şi nu era un gest din milă, cât unul plin de empatie şi dragoste. Era alături de Kathleen şi se lipea de ea cu compasiune.

— Mamă... mami... îmi pare atât de rău.

Acum plângea şi Kathleen.

— Pentru ce să-ţi pară rău, scumpo? Nu e vina ta.

— Că te-am făcut să vii aici, pentru că te-am făcut să retrăiești toate astea. Făcu o pauză și o strânse și mai tare pe Kathleen în brațe. Și pentru... pentru că am furat rujul acela. N-am știut, mami. Nu am știut cât de îngrozitor era pentru tine.

— N-am vrut să afli niciodată cât de oribilă a fost copilăria mea. Am ascuns adevărul față de toți. Mă temeam atât de mult că nimeni nu avea să mă mai iubească sau să mă respecte dacă aflau. Unul din cele mai îngrozitoare momente din viața mea a fost acela când am hotărât să îi spun tatălui tău adevărul înainte să ne căsătorim.

— Dar el te iubește oricum, mamă... și eu la fel.

Kathleen o îmbrățișă din nou pe Joelle. Dr. Russo avusese dreptate; ascunzând adevărul de fiica ei, se ascunsese ea însăși de fapt, iar Joelle o percepuse rece și distantă. Făcuse aceeași greșeală ca și mama ei, evitând să-i împărtășească fiicei adevărul despre dificultățile prin care trecuse în viață. În cunoștință de cauză, poate că și lui Kathleen i-ar fi fost mai ușor să-și înțeleagă mama.

Brusc, Joelle se desprinse de ea.

— Ia stai puțin! Dar de ce se-apucă sora ta să dea o petrecere pentru el dacă a *omorât*-o pe mama voastră? Și de ce participă unchiul Leonard? Doar e fratele ei?

— Trebuie să înțelegi un lucru: tata a susținut întotdeauna că e nevinovat. Annie, unchiul Leonard și cu băieții au crezut mereu că tati spune adevărul, chiar și după ce a fost condamnat și și-a primit sentința.

— Dar tu crezi că el a ucis-o? De asta nu ai vrut să te mai întorci niciodată aici?

Kathleen se lăsă pe pat, frecându-se la ochi.

— Să-ți spun drept, am plecat de aici ca să nu mai fiu nevoită să mă gândesc la asta. M-am simțit atât de derutată și de trădată. Niciodată nu am vrut să cred, în sinea mea, că tata a ucis-o, dar nu am avut de ales, de vreme ce juriul l-a considerat vinovat. Simțeam că aș fi trădat-o pe mama dacă l-aș fi crezut. Și mi-a

fost ruşine de mine, pentru că ultimele cuvinte pe care i le-am spus mamei au fost vorbe mânioase. Niciodată nu am apucat să-i spun că-mi pare rău. Sau că o iubeam. Întotdeauna m-am gândit că o să am timp, cândva, să mă împac cu ea, că o voi găsi mereu aici. După ce a murit, mi-am dat seama că nu mă mai puteam întoarce niciodată să îndrept lucrurile – şi a fost cel mai cumplit sentiment posibil. Mi se părea că trebuia să-l urăsc pe tata pentru faptul că o ucisese şi pentru că-mi răpise posibilitatea de a-mi cere iertare. Trebuia să găsesc pe cineva pe care să pot da vina.

Joelle se lăsă pe pat, în faţa ei. Kathleen îşi dădea seama că încă se străduia din răsputeri să accepte şocantul adevăr.

— Niciodată nu am mai întâlnit un criminal, pe viu, murmură ea.

— Ei bine, nu e un gangster, ca Lorenzo Messina, spuse Kathleen, încercând să detensioneze puţin atmosfera. Dar, dacă vrei, poţi rămâne la hotel mâine. O să stau doar vreo oră-două la petrecere. O să fac pace cu el şi cu toţi ceilalţi; după aceea, putem merge acasă şi să ne vedem de vieţile noastre.

— Ţi-e frică... ştii tu... să-l întâlneşti? Adică, dacă chiar e un ucigaş?

Cuvântul „ucigaş" îi evocă lui Kathleen imagini ale tuturor criminalilor pe care-i văzuse în filme: bărbaţi duri, plini de amărăciune, cu cuţite ascunse la bocanc şi tatuaje pe braţe, înjurând fără reţineri, gata să taie beregata oricui. O şocă să realizeze că tatăl ei fusese condamnat pentru crimă şi închis în puşcăria din Attica timp de treizeci şi cinci de ani. Dar apoi, imaginile se risipiră şi Kathleen se gândi la tatăl ei pe care-l ştia din totdeauna: râzând, lipsit de griji, aruncând-o în sus cu braţele lui pline de pistrui, jucându-se cu ea şi cu băieţii. Nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată pierzându-şi cumpătul cu ei sau să-i fi bătut – nici chiar când meritau şi nici măcar atunci când se îmbăta. Şi întotdeauna o tratase pe Eleanor cu tandreţe şi dragoste.

Nu, nu şi-l putea imagina pe Donald Gallagher ca fiind un criminal cu sânge rece. Iar motivul pentru care nu voia să se

gândească la crimă era că se temea să nu ajungă la concluzia că, deși credea că îl cunoaște, s-a înșelat.

Joelle aștepta încă un răspuns.

— Nu, nu mi-e frică de el, spuse Kathleen.

— Atunci nici mie nu îmi e. Vin cu tine, mamă... Dar am face mai bine să ascundem toate cuțitele de el, așa, pentru orice eventualitate, bine?

Kathleen pufni în râs și în plâns totodată. Joelle încerca atât de tare să îi facă totul mai ușor, să o lase să simtă că erau împreună în toată povestea asta și o mișca ceea ce făcea. O luă pe Joelle în brațe.

— Da. O să ne asigurăm că cel care va tăia tortul va fi unchiul Leonard.

Fiind adevărată pasăre de noapte, Joelle petrecu ceasuri întregi zapând de pe un canal pe altul, apoi începu să scotocească prin lucrurile din cutia de carton. La un moment dat, și lui Kathleen îi fugi somnul cu desăvârșire și se așeză într-un scaun, cu albumul Fionei în poală, uitându-se cu atenție la fiecare fotografie. Descoperi câteva poze cu Arthur Bartlett și lui Kathleen i se spulberă un mister de-o viață în clipa când îi zări ochii mari, negri. Erau chiar ochii ei, calzi ca două iazuri de ciocolată topită, chiar și în fotografia aceea alb-negru. Mama ei și unchiul Leonard aveau ochi căprui, de culoarea alunei, tatăl ei, ochi de-un albastru strălucitor. Se întrebase, pe când studia genetica la școală, de unde proveneau ochii ei atât de închiși la culoare. Soțul lui Kathleen îi spusese nu odată că se îndrăgostise de ea datorită ochilor ei – nu doar culoarea lor îl fermecase, cât expresia lor. Și iată, ai cui ochi îi moștenise, tocmai ai lui Arthur Bartlett.

Nu se putu abține să nu-l judece pentru faptul că o sedusese pe bunica ei, în vârstă de numai optsprezece ani pe atunci, și pentru că apoi o mințise pe Fiona în toți acei ani, cu toate promisiunile lui de a se căsători cu ea într-o bună zi. Și în cele din urmă, se dovedise un laș, abandonându-i pe toți și curmându-și viața.

Kathleen continuă să scotocească prin cutie şi găsi un album cu tăieturi din ziare, plin de amintiri din perioada când mama ei făcuse liceul. Erau fotografii cu Eleanor în costum de baie, pozând pe malul lacului, împreună cu prietenele ei, şi o poză de-a lui Leonard îmbrăcat într-o robă de absolvire şi câţiva dintre colegii lui îmbrăcaţi în uniformă militară. Şi mai erau o grămadă de broşuri de la spectacole de teatru, de la şcoală, de la concerte şi seri dansante. Eleanor avusese o viaţă socială foarte activă în liceu şi fusese drăguţă şi foarte populară totodată.

Kathleen frunzărea prin album, urmărind firul vieţii lui Eleanor de parcă ar fi fost o străină. Apoi, dosită în coperta albumului, Kathleen descoperi o colecţie de articole de ziar îngălbenite de vreme. Le despături cu grijă şi le răsfoi: reclame, critici ale câtorva spectacole de pe Broadway din New York. Recenziile datau din anii 1939 şi 1940. La început, Kathleen nu-şi dădu seama de ce le păstrase bunica ei. Apoi le citi cu atenţie şi găsi un singur element comun: numele Russell Bartlett. Fiul legitim al lui Arthur Bartlett regizase şi produsese spectacole pe Broadway, în New York.

— Mamă! Uite! spuse Joelle, întrerupând-o pe Kathleen din citit.

— Ce ai găsit?

— Plicul ăsta e plin cu tăieturi din ziare despre procesul de omucidere al tatălui tău.

Kathleen se strâmbă. O parte din ea dorea să arunce tot conţinutul acelui plic la gunoi. Nu ştia nimic despre detaliile morţii mamei ei şi nici nu voia să schimbe ceva în această privinţă. Dar dacă urma să dea ochii cu tatăl ei a doua zi, pentru întâia oară după treizeci şi cinci de ani, poate că venise timpul să afle adevărul. Joelle păru să-i simtă ezitarea.

— Dacă nu vrei, nu o să le citesc, spuse ea, întinzându-i plicul lui Kathleen. Dar tu nu eşti curioasă deloc, mamă?

— Ba da, cred că sunt puţin curioasă. Hai să le citim împreună.

Se sui în patul lui Joelle şi goliră plicul. Connie fusese foarte meticuloasă, numerotând articolele în ordine cronologică, de la

data primului raport asupra crimei, până la pronunţarea sentinţei. Citindu-le în ordine, Kathleen putu să urmărească întreaga poveste.

Poliţistul oraşului Riverside primise un apel telefonic anonim şi o găsise pe Eleanor Gallagher zăcând moartă în bucătărie. Soţul ei, Donald, a fost găsit ţinând-o în braţe, plângând, plin de sânge. Totul se petrecuse cu mai puţin de jumătate de oră înainte de sosirea poliţistului. Laboratorul de criminalistică găsi amprentele lui Donald pe arma crimei – şi care, după spusele acestuia, ajunseseră acolo când, din instinct, i-a extras-o din corp.

Poliţia federală a percheziţionat casa şi a găsit într-o poşetă de-a ei o legătură de scrisori de dragoste, trimise de către un alt bărbat în timpul războiului. Alături de ele era un certificat de căsătorie din 1943, încheiat între Eleanor şi acelaşi bărbat. Poşeta mai conţinea şi un plic cu trei mii de dolari peşin, două bilete nefolosite spre New York şi două bilete la un spectacol de pe Broadway.

Procurorul a presupus că mobilul lui Donald Gallagher trebuie să fi fost gelozia; se supărase când aflase despre prima căsătorie a lui Eleanor. Banii peşin şi biletele nefolosite indicau că Eleanor fie plănuia să plece, fie avea o relaţie amoroasă ilicită. Donald Gallagher avea cazier ca hoţ şi era un cunoscut fost puşcăriaş. Nu avea alibi pentru momentul în care se petrecuse decesul soţiei sale.

Citind toate faptele relatate astfel, Kathleen înţelese cum putea un juriu să interpreteze dovezile drept relevante şi să-l condamne pe tatăl ei. Avusese oportunitatea şi părea să aibă şi mobilul. Dar nimic din toate astea nu se potriveau cu ceea ce ştia Kathleen despre tatăl ei. Poate că fusese un hoţ, dar nu era ucigaş. Niciodată nu-şi pierduse cumpătul.

Şi nu-şi putea imagina că mama ei l-ar fi putut părăsi pentru un alt bărbat. Eleanor nu avea suficientă stimă de sine – sau putere – pentru o relaţie cu altcineva. Nu se putea îngriji nici

măcar de copiii ei, darămite să fugă cu alt bărbat. Donald fusese toată viața ei. De asta îl primea de fiecare dată înapoi când era eliberat condiționat.

Dar atunci, de ce păstrase scrisorile de la Rick în toți anii aceştia? Şi de ce s-ar fi dus la New York să vadă un spectacol când abia dacă reuşea să se îmbrace dimineața sau să iasă din casă? Şi cel mai mare mister dintre toate: de unde avea trei mii de dolari?

— Haide, să mergem la culcare, îi spuse lui Joelle. Sunt prea obosită să mai gândesc. Putem să mai scotocim şi altă dată prin astea.

Însă Kathleen nu închise un ochi. Se foi în pat, privind cifrele pe ecranul ceasului electronic schimbându-se, gândindu-se neîncetat la mama ei. Se ridică şi trase puțin draperiile, pentru a vedea mai bine fața lui Joelle, luminată de razele lunii, şi se gândi cât de mult semăna cu frumoasa, nefericita Fiona Quinn. Kathleen nu reuşea cu niciun chip să adoarmă. Se duse în cele din urmă în baie şi aprinse lumina, apucându-se să recitească toate articolele din ziar, încercând să înțeleagă. Dar parcă nimic n-avea sens.

Dimineața, ochii îi erau umflați şi privirile încețoşate. Comandă micul dejun în cameră, cu toate că era destul de scump. O lăsă pe Joelle să doarmă după pofta inimii, dar şi ea se trezi cu mult înainte să trebuiască să plece pentru a fi la timp la petrecere.

Kathleen se simțea amorțită în timp ce conducea pe drumul de la Bensenville spre Riverside. De îndată ce opri maşina în fața casei natale, Annie ieşi repede afară să o întâmpine.

— Kathy! Kathy! plânse ea. Mă bucur atât de mult că te-ai hotărât să vii! O, ce mă bucur să te văd!

Kathleen se uită la fața înlăcrimată a surorii ei şi zâmbi. La patruzeci şi şase de ani, câți avea acum, era o femeie drăguță, dolofană, cu părul blond şi o față rotundă şi foarte veselă.

— Iar tu arăți exact aşa cum te țineam minte, Annie, tot cu lacrimi pe față. Întotdeauna ai fost o plângăcioasă.

Se bucurară împreună și se îmbrățișară din nou. Kathleen i-o prezentă pe Joelle, care coborâse între timp din mașină.

— Bună, mătușă Annie, spuse ea timid. Annie înconjură repede mașina s-o îmbrățișeze.

Kathleen îl recunoscu pe JT îndată ce se arătă tăcut pe verandă. Era la fel de slab și de osos ca întotdeauna, cu același zâmbet răutăcios și cu părul negru și țepos, care nu vroia niciodată să stea aranjat. El și Poke o chinuiseră îngrozitor în copilărie, dar în momentul când îl îmbrățișă – pentru prima oară în viață, din câte își amintea – simți un val neobișnuit de afecțiune pentru el.

— Ce mai faci, JT? Cât de mult timp a trecut!

— Bine. Sunt bine. A trecut multă vreme, nu? Își drese vocea. Dar pe cine-ai mai adus cu tine?

— Ea este fiica mea, Joelle.

— Ei bine, haideți, intrați, spuse JT, deschizând larg ușa înaintea lor, să vi-i prezint pe ceilalți.

Kathleen îl salută pe soțul lui Annie, pe soțiile lui Poke și a lui JT și toți copiii lor – pentru prima oară. Cu tot entuziasmul și râsetele, nu reuși să țină minte niciunul din numele pe care le auzi. Joelle se împrieteni imediat cu doi dintre verișorii ei și dispărură rapid de sub privirile adulților. Kathleen nu putea decât să spere că nu erau la fel de răutăcioși cum fuseseră tații lor.

— Nu vă apropiați de trenuri, strigă în urma lor, în timp ce ușa de plasă se trânti la loc. JT râse cu poftă. Dar unde-i Poke? întrebă Kathleen, privind în jur.

— S-a dus cu mașina până în Attica să-l ia pe tata, spuse JT. Ar trebui să ajungă curând.

— Și încearcă să nu-i spui Poke în față, dacă nu vrei să te alegi cu o palmă, o sfătui Annie.

Emoțiile inițiale ale lui Kathleen începură să se risipească treptat, în timp ce ședeau laolaltă, cunoscându-se, aflând ultimele noutăți unii despre alții. Află că Annie era asistentă pediatră la Spitalul Comunitar din Bensenville și că soțul ei vindea mașini. Soția lui JT era profesoară la Liceul din Riverside, la fel ca JT, iar

soţia lui Poke era şefă de birou şi contabilă la magazinul unde vindeau şi reparau televizoare. Fiul cel mai mare al lui Poke, Ryan, era căsătorit şi avea o fiică de un anişor.

— Deci până la urmă toţi aţi urmat şcoli superioare, spuse Kathleen uimită.

— Nu te mira. Zâmbetul larg al lui JT îi amintea dureros de zâmbetul tatălui lor. Te credeai mai deşteaptă decât noi?

— Pe vremea când am plecat eu, voi vă străduiaţi să deveniţi nişte derbedei sadea, răspunse ea. Cum de v-aţi permis banii de colegiu, Doamne iartă-mă?

— Poke s-a înrolat şi a fost rănit în Vietnam – ştiai? Kathleen scutură din cap. Oricum, armata i-a plătit studiile după ce s-a întors acasă. Unchiul Leonard şi mătuşa Connie au ajutat-o pe Annie şi pe mine. JT se uită la unchiul său, iar Kathleen văzu recunoştinţă şi dragoste în acea privire.

În cele din urmă, Annie, Connie şi celelalte femei se retraseră în bucătărie, pentru a termina toate pregătirile pentru masă.

— Pot să vă ajut? întrebă Kathleen.

— Nu, du-te dincolo şi povesteşte cu ei, pentru numele lui Dumnezeu, insistă Connie. Dar mi-ar fi de ajutor dacă JT ar porni focul la grătar. Am pregătit nişte piept de vită, care trebuie să se prăjească bine. Soţul lui Annie ieşi în curte cu JT, iar Kathleen se aşeză pe canapea, la poveşti cu unchiul Leonard. Joelle se întoarse de afară cu o cutie de suc în mână şi se aşeză alături de ei.

Kathleen se luptă să-şi caute cuvintele să-i spună unchiului ei cât de recunoscătoare era pentru că-i crescuse pe Annie şi pe băieţi, că îşi asumase o datorie descurajantă şi lipsită de satisfacţii, dar nu ştia ce să spună sau cum să înceapă. În plus, probabil că avea să fie ursuz şi nu o să-i accepte complimentele, dacă reuşea să i le facă.

— M-am gândit toată noaptea la bunica Fiona, spuse ea, în schimb. Îţi mulţumesc că mi-ai povestit viaţa ei. Cum... cum a murit? Îi era puţin teamă să întrebe, ştiind acum atâtea despre viaţa Fionei şi despre modul în care murise Arthur.

— A făcut infarct, îi răspunse el. Cred că a avut dureri la inimă câțiva ani înainte de asta, dar se pare că i s-a blocat până la urmă complet artera coronară. L-a sunat într-o dimineață pe preotul paroh și i-a spus: „Ai face bine să vii până aici. Nu mă simt bine." Când a ajuns acolo, ea murise deja, șezând pe canapea cu telefonul în mână. Doctorul a spus că a avut un infarct masiv de cord și probabil a murit în câteva secunde.

— Ai spus că l-a chemat pe *preot*? întrebă Kathleen surprinsă.

— Da. Și eu m-am mirat. Niciodată nu am știut ca mama să se fi dus la mesă... chiar dacă a făcut tot ce a putut ca să ne trimită pe noi, când eram copii. Părintele Joe a fost cel care m-a sunat, iar când m-am dus în Deer Falls, mi-a spus că revenise la biserică în ultimele câteva luni, de parcă ar fi știut că nu mai avea mult de trăit. Preotul spunea că s-a împăcat cu Dumnezeu.

Kathleen își acoperi gura cu mâna, pentru a-și reține lacrimile, dar nu reuși.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Leonard.

— Nimic... mă bucur atât de mult că a primit iertare. Am iubit-o pe bunica Fiona. Am întâlnit-o o singură dată... dar am iubit-o.

Leonard își drese vocea. Arăta de parcă nu mai avea mult și începea și el să plângă.

— Am inelul cu piatră stelată din safir pe care i l-a dat tata, dacă îl vrei. E unul din puținele lucruri de-ale ei pe care le-am păstrat.

— M-aș bucura să-l pot avea, îi răspunse în șoaptă.

El își drese din nou vocea.

— Mă duc s-o întreb pe Connie ce a făcut cu el.

Kathleen îl urmări cum lupta să se ridice în picioare și își manevra cadrul, dar nu încercă să-l ajute. Avea și el nevoie de o scuză să-și ascundă propriile emoții, iar ea îi oferi pretextul necesar.

Inelul era frumos – în stilul anilor 1920 – cu un safir desăvârșit, în formă de stea. Era prea mic pentru inelarul lui Kathleen, așa că i-l dădu lui Joelle. Iar pe degetul ei venea perfect. Își întinse mâna subțire înaintea ochilor, pentru a-l admira în voie.

— Al ei ar şi trebui să fie, spuse unchiul Leonard răguşit. I se potriveşte.

— Îţi mulţumesc, murmură Joelle. Îl voi păstra cu drag toată viaţa.

El dădu din cap, iar faţa lui îndurerată se schimonosi, dând formă unei expresii care aducea foarte mult cu un zâmbet în timp ce se lăsa la loc pe canapea, oftând.

— Unchiule Leonard, povesteşte-mi despre mama, spuse Kathleen. Aseară mi-ai povestit despre bunica Fiona, dar nu mi-ai spus niciodată de ce a plecat mama de acasă şi de ce a venit tocmai aici – nici de ce nu s-a mai întors niciodată în Deer Falls.

— Nu eram acasă când a plecat Eleanor din Deer Falls. M-am înrolat în armată imediat după ce am terminat liceul, în 1940. Nu ştiu decât fragmente din toată povestea, ce mi-a spus în scrisori... şi lucrurile despre care a fost dispusă să vorbească după ce m-am întors acasă. Există lucruri din viaţa lui Eleanor pe care s-ar putea să nu le aflăm niciodată...

PARTEA A OPTA

FIONA ŞI ELEANOR

1936–1941

CAPITOLUL 32

Deer Falls, Pennsylvania, 1936

Leonard se strâmbă în timp ce încercă să stoarcă ultima picătură de lipici din tub. Degeaba. Lipiciul se terminase, iar proiectul lui pentru ora de istorie – era acum clasa a VIII-a – nu era gata. Trebuia să-l prezinte a doua zi, iar magazinele erau toate închise duminica.

— La naiba! spuse el, aruncând cât colo tubul gol. Era singurul cuvânt necuviincios pe care îndrăznea să-l rostească. Dacă îl auzea mama înjurând, îi spăla gura cu săpun și-l trimitea drept la spovedanie.

— Trebuie să mai existe lipici pe undeva, murmură el în timp ce începu să cotrobăiască prin casă. Mama lor ieșise să o ia pe Eleanor de la una din prietenele ei și urma să se întoarcă repede, însă Leonard nu avea chef să o aștepte. Voia să-și termine macheta. Poate că mama lui mai ținea ceva lipici jos, în magazinul de pălării.

Leonard coborî într-un suflet scările, cu grația unui vițeluș de curând născut. Picioarele lui ciudate păreau să crească atât de repede încât nu reușea să se obișnuiască cu ele. Începu să ia la rând sertarele de la masa ei de lucru, încercând să nu facă prea mare deranj printre lucruri, dar nu reuși să găsească nici urmă de lipici. Deschise și ultimul sertar, ridicând un teanc de bucăți de material... și înghețǎ. Pe fundul sertarului se găsea un ziar împăturit, îngălbenit de vreme, cu fotografia unui bărbat pe care-l recunoscu – tatăl lui. Leonard se prăbuși pe un scaun și despături ziarul ca să poată citi.

Povestea aceea îl tulbură. Știa că tatăl lui murise de vreo șapte ani, dar nu știa că se sinucisese. Nici că fusese un foarte bogat

bancher de investiții, care pierduse absolut tot ce avea odată cu prăbușirea bursei. Leonard citi articolul până la capăt. Erau acolo lucruri pe care nu le înțelegea câtuși de puțin, dar asupra unui lucru nu încăpea îndoială: bărbatul din poză era tatăl lui. Leonard îl recunoscu, cu toate că nu locuise niciodată cu adevărat cu ei – nu așa cum locuiau alți tați cu familiile lor. Părea să vină doar în vizită, câteva ore pe săptămână, și din când în când rămânea peste noapte, în weekend.

Leonard uită cu totul de lipici în timp ce citea a doua oară tot articolul. Apoi, citi toate celelalte articole de pe prima pagină. Nu le auzi pe mama și pe sora lui când ajunseră acasă și rămase indiferent la zgomotele de sus, de la etaj, tresărind însă când o auzi pe mama strigându-l.

— Leonard? Ești jos? Vino imediat și adună-ți astea de pe masă să putem servi cina.

El nu-i răspunse. Nu reușea să înțeleagă informațiile pe care tocmai le aflase, darămite să le mai pună și alături de toate lucrurile pe care le crezuse adevărate în ultimii șapte ani.

— Leonard? strigă ea din nou. Ce faci de fapt acolo jos?

— Citesc! răspunse el înfuriat. Citesc o grămadă de minciuni despre...

Un suspin îi curmă cuvintele. Nu reuși să-și termine propoziția. Simți rușinea gestului făcut de tatăl său, de parcă ar fi fost propria lui greșeală. Își auzi mama coborând cu pași ușori treptele, iar când își ridică privirile spre ea, se simți inexplicabil de furios pe ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea când dădu cu ochii de el. El îi arătă ziarul, incapabil să mai spună ceva. Mama lui se apropie de masa de lucru și i-l smulse din mâini.

— Nu aveai voie! Cum îți permiți să îți bagi nasul prin lucrurile mele?

— E adevărat? Așa a murit tata? Și-a pus pistolul la tâmplă și s-a sinucis?

Fiona suspină. Închise ochii și dădu din cap că da.

— Dar celelalte lucruri scrise în ziar? De ce atâta minciună? Scrie că numele soției lui e Evelyn. Și că numele meu e Russell și al lui Eleanor e... Nici nu-mi mai amintesc, dar e greșit în orice caz. Și spunea că locuim în Westchester, dar nu-i adevărat. Adică, a fost tatăl meu sau nu?

Fiona făcu un pas înapoi și se rezemă de masa de lucru, cu ochii închiși în continuare, cu capul plecat. Leonard o vedea plângând și abia atunci își dădu seama că și el plângea.

— Arthur Bartlett a fost cu adevărat tatăl tău, spuse ea după multă vreme. S-a sinucis în urmă cu șapte ani. De asta ne-am mutat aici, în Deer Falls. Am vrut să vă ofer ție și lui Eleanor un nou început, într-un loc unde nu ne cunoștea nimeni.

— Și toate celelalte lucruri... toate informațiile acelea eronate... au greșit cei de la ziar? Ar fi vrut ca mama să înceapă să râdă și să-i spună că da, sigur că greșiseră. Faptul că tocmai aflase că tatăl său se sinucisese era deja suficient de cutremurător.

Dar cumva, Leonard își dădu seama că ea nu avea să spună așa ceva. Tatăl lui nu locuise niciodată cu ei; nu se purtase niciodată ca un tată adevărat, în niciun fel.

— Te rog, nu mă minți, o imploră când văzu că nu-i răspunde.

Fiona își ridică ochii, întâlnindu-i privirea.

— Nu am fost soția lui, spuse ea printre lacrimi. Am fost amanta lui. Ar fi trebuit să am mai multă minte și să nu-l las să-mi facă ce mi-a făcut, dar nu am avut. Aveam optsprezece ani, eram îngrozitor de săracă, trăiam într-un apartament împuțit și lucram pe rupte la un atelier. Îmi doream toate lucrurile frumoase pe care mi le oferea el. Tatăl tău mi-a promis că se căsătorește cu mine, iar eu am fost suficient de proastă să-l cred. L-am iubit. Dumnezeu să se îndure de mine, dar îl iubesc și acum.

— Mami? o auziră pe Eleanor strigând din capul scărilor. Mai mâncăm ceva astăzi?

— Aș fi vrut ca voi doi să nu aflați niciodată, spuse Fiona ștergându-și lacrimile cu șorțul. Te rog, nu-i spune surorii tale. Îi

întinse înapoi ziarul lui Leonard şi-l lăsă singur şi devastat în magazinul ce parcă se întunecase dintr-odată.

După ziua aceea îngrozitoare, Leonard începu să observe şi alte lucruri pe care înainte nu le observase. Ai fi zis că tocmai se terminase cartea de poveşti din care obişnuia să-i citească mama şi se închisese definitiv, spulberând toată feeria şi lăsându-l să plonjeze în lumea reală, acolo unde poveştile nu prea au un sfârşit fericit. Observă cât de diferită era viaţa minerilor în comparaţie cu a celor ce conduceau minele. Începu să vadă mahalalele ce se înşirau de-a lungul căilor ferate, locuri unde locuiau bărbaţi, femei şi copii nevoiaşi, în timp ce cabanele de vacanţă ce aparţineau unor bogaţi din Philadelphia şi New York stăteau goale cea mai mare parte din an. Deveni conştient de diferenţa cu care îi tratau profesorii pe elevii ce proveneau din familii sărace. Nu aşa trebuiau să fie lucrurile! Nu era corect!

Faptul că aflase că un bărbat ca Arthur Bartlett era capabil să profite de o fată ca Fiona Quinn, doar pentru simplul motiv că el era bogat şi ea o sărmană imigrantă, îi alimentă lui Leonard o ură profundă faţă de cei bogaţi şi puternici şi simpatia pentru muncitori, sporindu-i totodată frământările. Povestea mamei sale exemplifica modul în care bărbaţii bogaţi abuzau şi îşi băteau joc de cei săraci – iar cei de jos nu puteau face nimic în această privinţă. Nu aveau cum să se elibereze.

Lectura zilnică a ziarelor îi ascuţi lui Leonard sensibilitatea la nedreptăţi şi pasiunea pentru dreptate. Începu să cumpere până la trei ziare pe zi, întinzându-şi-le seara pe masa din sufragerie, înfuriindu-se tot mai tare, cum stătea aplecat deasupra lor, citindu-le. În primele luni din 1937, când noua uniune sindicală a muncitorilor din industria auto a organizat o grevă generală, închizând filiala din Michigan a concernului General Motors, Leonard sări în sus de bucurie. Când greva degeneră, luând forma unei revolte, vru să pornească de-a dreptul spre Michigan şi să se alăture mişcării. Următoarea lună urmări ştirile cu religiozitate, pe măsură ce greva se extindea şi la filialele GM din

alte state, iar producția de mașini a concernului fu sistată complet. În cele din urmă, conducerea cedă în fața cererilor înaintate de sindicaliști. Sindicatele dobândiră posibilitatea de a apăra drepturile celor slabi în fața celor puternici, iar Leonard avu senzația că înregistrase un succes personal asupra celor care semănau cu tatăl său. Trei luni mai târziu, când zece oameni își pierdură viața la un miting organizat în cadrul concernului Republic Steel în Chicago, iar mișcarea sindicală căpătă proporții și forță, Leonard înțelese dintr-odată că-și găsise scopul în viață. Se putea apuca să lupte împotriva nedreptății; putea ajuta la îndreptarea erorilor din societate.

Deveni interesat de socialism, apoi de comunism și de promisiunea acestuia de a elimina sistemul de clase și de a oferi puterea păturilor mai sărace ale societății. Când fu în ultimul an la liceu, începu să citească scrierile lui Karl Marx. Acela a fost anul când Marea Britanie și Franța declarau război Germaniei și începea al Doilea Război Mondial.

Dar se mai întâmplă un incident. Leonard căuta printr-un vraf de ziare, citind tot ce apuca despre Armata Roșie a lui Stalin care invada estul Poloniei, când dădu peste paginile mondene despre lumea bună din New York. Numele Bartlett, în capul listei care anunța căsătoriile, îl lăsă fără replică. Se opri să citească cu mai mare atenție și descoperi că soția tatălui său, Evelyn, se recăsătorise. Știrea în sine nu-l interesă prea mult, cât faptul că anunțul îl menționa și pe fiul ei, Russell Bartlett, care era actor și regizor pe Broadway.

De atunci înainte, Leonard începu să citească cu mai mare atenție paginile cu mondenități, căutând orice reclamă, orice recenzie sau articol care îl menționa pe Russell Bartlett. Colecționase deja un număr impresionant de articole când i le descoperi Eleanor dosite sub pat, în timp ce făcea curățenie.

— Ce-i cu astea, Leonard? întrebă ea, fluturând prin aer vraful prăfuit.

— Nimic. Absolut nimic. Dă-le încoace.

Ea râse, amuzată parcă de nervozitatea lui.

— Prea târziu... le-am citit deja. N-am ştiut că te interesează teatrul.

— Dă-mi-le, Eleanor. N-am chef de jocurile tale prosteşti. Chestiile alea nu-s de nasul tău.

— Ei bine, eu cred că sunt de nasul meu, îi răspunse ea tăios. Am văzut numele nostru peste tot. De asta le-ai tăiat, nu? Tipul ăsta, Bartlett, e ceva rudă de-a noastră, nu?

Un fior de spaimă îl săgetă pe Leonard. Ea se apropiase incomod de mult de adevăr – un adevăr pe care mama lor îl ţinea ascuns. Leonard nu-şi putea condamna mama pentru că nu-i spunea lui Eleanor. El fusese devastat când aflase, iar faptul că ştia, îi influenţase iremediabil sentimentele faţă de mama sa.

— E un unchi de-al nostru, din partea tatii, minţi Leonard. Mă gândeam că aş putea să-l caut dacă ajung vreodată în New York. Acum dă-mi-le înapoi.

— Ţine! Le aruncă pe toate în aer şi foile căzură rând pe rând pe podea, ca nişte frunze uscate toamna, din copaci. Uite mă răneşte nespus cum nu ştiu unii să spună *te rog frumos*!

La două zile după absolvirea liceului, Leonard şedea la masă citind ziarul, când mama lui urcă din magazin, cu un plic în mână.

— Ţine. Domnul Messina ţi-a cumpărat acest card de absolvire, spuse ea, întinzându-i-l. Dânsul e jos, dacă vrei să vii să-i mulţumeşti.

Leonard bâigui ceva ce suna a răspuns. Nici măcar nu dorea să deschidă plicul, darămite să mai şi vorbească cu individul acela ţanţoş. Proprietarul fusese o prezenţă tenebroasă în viaţa mamei lui încă de când se mutaseră în Deer Falls, iar Leonard nu avusese niciodată încredere în el. Nimeni nu prea ştia exact cu ce anume se ocupa sau din ce-şi câştiga banii. Leonard îndesă banii şi cardul înapoi în plic şi coborî la parter, nu pentru a-i mulţumi, ci pentru a i le restitui.

Mama lui şedea la masa de lucru, cu o pălărie pe jumătate terminată în faţă. Messina şedea lângă ea – mult prea aproape –

îmbrăcat cu unul din costumele lui costisitoare. Părul lui negru era pieptănat peste cap și strălucea de la pomadă. Îl văzu pe proprietar luând obrazul mamei sale în palma lui butucănoasă și pregătindu-se să o sărute. Nu era un sărut platonic, pe obraz, ci unul lung, posesiv, pe gură.

Leonard simți că-i vine să urle, dar nu reuși nici să tragă aer în piept. Înlemnise de-a dreptul. Privi neajutorat cum Messina îi oferă mamei sale o mângâiere fugară, după care părăsi magazinul.

Când reuși să se adune cât de cât, Leonard nu știa ce să facă: să se întoarcă sus sau să o confrunte pe mama lui. Simți cum clocotește de furie, avea nevoie să se descarce, astfel coborî treptele și-i aruncă plicul dinainte, pe masă.

— Ține! Nu-mi trebuie, spuse el plin de amărăciune. Poți să i-i dai înapoi data viitoare când îl vezi.

— Ce-i cu tine? Ce ți-a căşunat pe domnul Messina de te porți atât de nepoliticos cu el?

— E la fel ca toți porcii ăștia bogați! Se îmbogățesc pe spinarea sărăntocilor. Ce vreau să știu e de ce te porți tu atât de frumos cu el?

— Trăim vremuri grele. Dacă domnul Messina nu ar lua pălăriile să mi le vândă în Philadelphia, nu am scoate-o la capăt.

— Da? Și cam cât din profit își reține din toată munca ta istovitoare? Se folosește de tine, mamă. Nu încerca să-mi spui că așa e el, drăguț. Ia spune-i să se care de aici.

— Sigur, și atunci din ce să trăim? Doar tu ești ăla care citește ziarele, știi că trecem printr-o perioadă de criză economică în țară.

— Ne descurcăm noi cumva. Tu ne întreții din cât câștigi cu magazinul.

— Tu îți imaginezi că aș putea câștiga destul aici, în Deer Falls, cât să trăim și să vă ajut și pe voi doi? Ia gândește-te puțin, Leonard.

Dar el nu avea chef să se mai gândească la nimic. Nu voia să pună cap la cap toate lucrurile pe care i le spunea ea și cele pe

care le văzuse cu ochii lui. Simţi cum o furie neputincioasă pune stăpânire pe el şi îl potopeşte.

— L-am văzut când te-a sărutat, mamă!

Pentru o clipă, ea păru surprinsă, apoi stânjenită, apoi resemnată.

— Mda, spuse încet. Şi eu i-am răspuns sărutului.

— E însurat! Un porc gras şi parvenit! Cum poţi nutri afecţiune pentru unul ca el?

— Nu simt nimic pentru el! spuse ea tăios. Îl urăsc la fel de mult ca tine... poate chiar mai mult.

— O, nu... gemu Leonard. Scutură din cap ca şi cum ar fi vrut să scape de adevăr de îndată ce pricepu ce voia de fapt să spună mama lui. Nu-mi spune... că tu şi el...

— O fac pentru tine şi pentru Eleanor. Doar aşa ne putem descurca. Nu am de ales.

— NU! strigă el, astupându-şi urechile. Nu poate fi adevărat! Ea se ridică şi-i luă mâinile de la urechi, strângându-l de încheieturile mâinilor, silindu-l s-o asculte. Era mai furioasă decât o văzuse Leonard vreodată, faţa fiindu-i palidă de mânie.

— Dacă vrei să îmbrăţişezi o cauză, Leonard, de ce nu te duci să lupţi pentru toate femeile care nu au soţi să le poarte de grijă, pentru toate femeile care nu au cum să se întreţină pe ele şi pe copiii lor. Femei care nu reuşesc să obţină decât slujbe amărâte în ateliere de doi bani, menajere sau ca şi chelneriţe, slujbe care nu sunt suficient de bine plătite pentru a putea întreţine o familie. Haide, înfurie-te, Leonard, dar fii furios pe o lume care nu le oferă femeilor ca mine nicio altă şansă decât să lase bărbaţi precum tatăl tău şi precum Lorenzo Messina să profite de ele.

Îi dădu drumul şi se prăbuşi din nou în scaun. Leonard tremura de furie, cu încheieturile mâinilor înroşite şi dureroase de la strânsoare. Se simţea la fel de neajutorat ca şi mama lui, iar asta îl înfuria chiar şi mai tare.

— Mă duc să lucrez! O să am eu grijă de tine! îi spuse. Fiona se întinse după pumnul lui încleştat şi i-l cuibări în palmele ei, mângâindu-l uşor, ca pentru a-l linişti puţin.

— Scumpul meu Leonard. Ştiu că ai avea bucuros grijă de mine şi de sora ta. Dar nu ai decât optsprezece ani... şi sunt atât de mulţi bărbaţi care caută de lucru.

Leonard ştia ce avea de făcut. Gândul acela îi fierbea în minte de zile întregi, dar acum ştia cu certitudine.

— Mă înrolez în armată, spuse el încet. O să-ţi trimit banii pe care-i primesc în fiecare lună.

— Nu te poţi înrola! spuse ea îngrozită. Europa este în război. Ce se întâmplă dacă intră şi America în război?

— Cred că o să intrăm şi noi. Cred că e inevitabil. Dar, cum spuneai, asta este tot ce ştiu să fac. Nu am de ales.

Ea sări în picioare şi-l strânse în braţe, agăţându-se de el de parcă l-ar fi putut reţine.

— Nu... nu, te rog, nu face asta. Nu aş suporta să te pierd şi pe tine.

— Îmi pare rău, mamă. Îi desprinse braţele de după gâtul său. Nu mai pot sta aici, când ştiu că tu... Trebuie să plec. Şi-apoi, asta va însemna că vei avea o gură mai puţin de hrănit. Se întoarse şi ţâşni pe scări în sus, urcând câte două trepte odată, dornic să înceapă să-şi facă bagajele înainte să se răzgândească.

Eleanor primi foarte greu vestea plecării lui şi încercă din răsputeri să-l facă să se răzgândească. Leonard fusese mereu afectuos cu ea, o protejase, în ciuda indiferenţei ei faţă de mişcarea muncitorească şi de toate celelalte cauze pe care le îmbrăţişase el. În multe feluri, ea era foarte sofisticată – se îmbrăca cu gust, se machia şi-şi aranja părul după ultima modă. Se considera din clasa de mijloc sau chiar puţin mai sus, fără să-şi dea seama că, de fapt, erau săraci şi nevoiţi să supravieţuiască într-o societate care îi abuza pe cei nevoiaşi. Îi părea rău de ea. Eleanor nu ştia adevărul despre tatăl lor, nici despre Lorenzo Messina, iar Leonard prefera să moară decât să i-l spună. Mai bine o lăsa să trăiască în lumea ei de poveste. Singurul regret pe care-l avea pentru faptul că pleca era acela că nu o să fie acolo să o protejeze de asemenea bărbaţi.

— Ascultă, Eleanor, îi spuse în timp ce se pregătea să-şi ia rămas bun. Şi vreau să mă asculţi cu atenţie şi nu să-ţi iasă pe cealaltă ureche după ce termin, bine?

Ea dădu din cap, cu ochii plini de lacrimi, stând cu picioarele încrucişate pe patul lui.

— În fiecare vară, vin toţi băieţii ăia bogaţi şi snobi în oraşul nostru, să stea în cabane şi eu nu o să fiu aici să am grijă de tine. Să nu ai încredere în ei, Eleanor. Nu le asculta minciunile. Îţi vor promite tot felul de lucruri, doar pentru a obţine ce-şi doresc şi să-şi facă damblaua cu tine, dar nimic din tot ce-ţi vor spune nu e adevărat. Nu vei fi decât o aventură de-o vară pentru ei. O să se întoarcă acasă, în Philadelphia sau New York, sau oriunde altundeva şi o să se însoare cu nişte soţii snoabe şi bogate şi nu se vor mai gândi niciodată la tine.

— Nu sunt chiar toţi aşa...

— Ba da! o repezi el. Toţi sunt aşa! Chiar dacă nu vrei să crezi nimic din tot ce ţi-am spus sau îţi voi mai spune vreodată, pe asta s-o crezi. Să nu ai încredere în băieţii bogaţi! Stai departe de ei!

Ea sări să-l îmbrăţişeze, iar el îi simţi lacrimile pe gâtul său.

— O să-mi fie atât de dor de tine! Chiar trebuie să te duci?

— Da, oftă el. Da, trebuie să mă duc.

CAPITOLUL 33

Deer Falls, Pennsylvania, 1941

Nimic nu mai e la fel, îi trecu lui Eleanor prin gând. Şedea cocoţată pe scaunul de salvamar, scrutând lacul aproape pustiu. De la atacul de la Pearl Harbor, din decembrie anul trecut, totul se schimbase. Îşi aranjă unghiul făcut de umbrela ce-o ferea de soarele fierbinte al verii şi se uită la ceas. Nu mai avea decât o oră de pază.

Ultimele şase luni de liceu trecuseră ca un vis, toţi fiind concentraţi asupra războiului în care lupta acum şi America. Absolut toţi absolvenţii se înrolaseră, la fel ca majoritatea bărbaţilor din oraş, cu vârste între optsprezece şi treizeci şi cinci de ani. Şi cu toate că Deer Falls era de obicei ticsit de lume în această perioadă a anului, plajele şi cabanele erau de data asta părăsite. Oraşul fusese întotdeauna plictisitor iarna, dar cel puţin ştia că urma să vină vara mult aşteptată – cu seri dansante, şi petreceri, şi tot felul de oameni noi şi interesanţi pe care să-i întâlnească.

Nu uitase însă niciodată avertismentul lui Leonard şi descoperi curând că avusese dreptate. Învăţase în ultimii doi ani să nu aibă încredere în „băieţii de sezon", plini de bani, care năvăleau în oraş cu maşini moderne şi cu vorbe mieroase. Era foarte distractiv să danseze cu ei, să facă focuri de tabără împreună, pe malul lacului, şi să-i însoţească în câte-o după-amiază la o plimbare cu iahtul. Dar ştia să se păzească şi să nu se îndrăgostească de vreunul, pentru o aventură de-o vară. Avea planuri mai mari pentru viitor. Mama o încurajase întotdeauna să fie independentă, să înveţe bine, să fie ea însăşi – şi tocmai asta avea de gând să facă.

Când se termină tura ei, nu mai rămăsese absolut nimeni pe plajă. În alți ani, se putea baza pe unul sau chiar doi cavaleri care s-ar fi oferit să o ducă acasă cu mașina. În schimb, de data asta trebuia să o ia pe jos spre casă. Coborî din scaunul înalt și întoarse pe dos semnul agățat de scaun pe care acum scria: „Niciun salvamar de serviciu". Apoi se duse în vestiar să-și ia hainele de stradă și să plece acasă.

Nu apucă să ajungă prea departe, când o mașină neagră și elegantă opri ușor în dreptul ei și cineva o strigă prin geamul deschis. I se făcu frică, până observă să nu era nimeni altul decât domnul Messina, proprietarul apartamentului.

— Pot să te duc acasă, Eleanor? o întrebă el. Într-acolo mă îndrept și eu.

— Sigur. Mulțumesc. Se urcă în dreapta lui, simțind pielea încinsă cu care era tapisat scaunul prin materialul subțire al pantalonilor ei de vară. Se întrebă cum suporta domnul Messina să stea îmbrăcat într-un costum cu vestă, într-o zi caniculară ca aceea.

— Și, ai fost să înoți? o întrebă el într-o doară.

— Nu. Nu apuc să înot, doar dacă se hotărăște careva să se înece, spuse ea, râzând. Sunt salvamar.

— Salvamar! Sunt impresionat! spuse el zâmbind. Asta înseamnă foarte multă responsabilitate pentru o domnișoară atât de tânără.

— Am optsprezece ani. Am absolvit liceul luna trecută.

— Serios? Mi-aduc aminte când te-am văzut prima oară: erai o fetiță de-o șchioapă. Dar o să ierți un bătrân ca mine că-ți spune că te-ai transformat într-o femeie deosebit de șarmantă.

— O... păi... v-vă m-mulțumesc, domnule Messina, bâigui ea. Se simți roșind. Câțiva dintre „băieții de sezon" îi mai spuseseră și înainte că era frumoasă, dar nu se prea întâmpla să-i spună nimeni „femeie". Iar domnul Messina era un om în toată firea, un bărbat versat care cu siguranță văzuse multe femei la viața lui. Se uită la el să vadă dacă era serios și nu văzu nimic altceva pe fața

lui decât admirație sinceră. Era un bărbat foarte arătos, cu toate că era în vârstă și puțin supraponderal.

— Hei, te rog, nu-mi mai spune domnule Messina, zise el, luând o mină ofensată. Mă faci să mă simt bătrân. Acum ai crescut mare. Spune-mi Lorenzo, ok?

Ea dădu din umeri.

— Ok.

Dar era prea timidă să i se adreseze așa imediat. Îi plăcea totuși că îi spusese că de-acum crescuse mare.

— Și, ce altceva mai faci vara, în afară de slujba asta? o întrebă el.

— Nimic. Tocmai asta e problema. Nu există nimic de făcut pe-aici acum că toți bărbații s-au dus la război. E aproape la fel de plictisitor ca iarna.

— Îți place să te plimbi cu barca?

— Sigur că da, dar nu prea mai sunt nici „băieți de sezon" prin zonă ca să îi pot însoți pe barcă.

— Trebuie să vedem dacă putem face ceva în această privință.

Eleanor rămase întrebându-se ce-o fi vrut să spună cu asta, dar nu apucă să-l întrebe; ajunseseră acasă. Își luă geanta de plajă și deschise portiera.

— Vă mulțumesc de o mie de ori că m-ați adus cu mașina, spuse ea. La revedere! Nu prea avea tupeu să-i spună Lorenzo.

A doua zi după-masă, apucase să ajungă până la jumătatea drumului spre casă, când întâmplarea făcu ca domnul Messina să treacă din nou prin dreptul ei cu mașina și să se ofere să o ducă până acasă. De data asta discutară despre mâncare.

— Care este restaurantul tău preferat? o întrebă el. Ea râse.

— E greu să am așa ceva când nu am fost niciodată la restaurant.

— Cred că glumești, nu?

— Nu, spuse ea, râzând din nou. Nu ne permitem să mâncăm la restaurant în Deer Falls. Și în altă parte nu am fost niciodată până acum. Cafeneaua nu se pune, nu?

— Ce râs fermecător ai, spuse el, privind-o îndelung. Ţi-aş spune o mulţime de bancuri, doar să te fac să râzi, de-aş şti vreunul. Dar serios, ce fac toţi prietenii tăi... nu te scot niciodată la restaurant?

— Nu am nici un prieten, L-Lorenzo.

Îi rostise numele doar ca să vadă cum sună şi fu stânjenită când îşi dădu seama că îl pronunţase ezitant. El nu păru să observe încă. Opriră din nou în faţa apartamentului, dar el îi atinse braţul, oprind-o să coboare.

— Stai puţin, Eleanor. Doar nu vrei să-mi spui că o tânără femeie, atât de frumoasă şi fermecătoare ca tine, nu a avut încă niciun prieten? Refuz să cred aşa ceva.

— E adevărat, spuse ea zâmbind, în timp ce se lăsă înapoi în scaunul maşinii. Băieţii din liceu sunt atât de grosolani şi plictisitori. Părerea lor despre o întâlnire romantică este că trebuie să mergem la cinema şi să îmi cumpere un *shake* după aceea. Şi nu sunt atât de proastă încât să mă încurc cu „băieţii de sezon".

— De ce nu?

Se întoarse cu totul spre ea, întinzându-şi braţul pe după scaun, în spatele capului ei.

— Fratele meu m-a avertizat cu privire la ei înainte să se înroleze în armată – şi avea dreptate. Toţi nu sunt decât nişte băieţi răsfăţaţi şi de bani gata, care flirtează şi mint şi îmi spun tot felul de lucruri frumoase, doar ca să obţină ceea ce-şi doresc de la mine, dar de fapt mă privesc de sus. Nu sunt decât o localnică pentru ei, o aventură de-o vară. Familiile lor au bani şi renume de generaţii şi o să se însoare cu soţii care şi ele au renume şi bani. Sper să reuşesc într-o bună zi să întâlnesc un adevărat gentleman – cineva care să mă ducă la restaurante elegante şi să mă trateze ca pe o persoană adultă, nu doar ca pe o distracţie de o vară.

— Îl invidiez. O să fie tare norocos.

În cea de-a treia după-masă, Eleanor descoperi maşina lui Lorenzo parcată în faţa vestiarelor, după ce se schimbase la sfârşitul programului.

— Nu pot să cred că asta e o coincidenţă, spuse ea râzând. Încerci să mă răsfeţi, Lorenzo? O să uit cum e să mergi pe jos.

— Azi nu e coincidenţă, spuse el. Arăta exact ca un star de cinema atunci când zâmbea. Un fel de Clark Gable mai în vârstă, de fapt. Te-am aşteptat intenţionat pentru că voiam să te întreb ceva. Ea urcă, curioasă. Din nou, se întoarse spre ea, cu braţul întins pe după capul ei. Vrei să iei cina cu mine diseară?

— Glumeşti, nu?

— Sunt cât se poate de serios.

Simiţi cum inima începu să-i bată ciudat de repede în timp ce el îi studia faţa, aşteptându-i răspunsul. Era acelaşi sentiment pe care-l avea uneori când un „băiat de sezon" mai arătos flirta cu ea. Însă Lorenzo era un adult, un bărbat atrăgător... şi el o găsea atractivă.

— Eu... ăăă... Ascultă, ce am spus ieri, că nu am fost niciodată la restaurant, nu era ca să ţi se facă milă de mine şi....

— Dar nu îmi e milă de tine.

— D-de ce mă inviţi, atunci?

El râse şi se mută ceva mai aproape de ea. Mirosea bine – a fum de trabuc.

— Pentru că am mâncat de atâtea ori la restaurant încât nu mai are niciun farmec pentru mine. Dar dacă te invit pe tine, o să experimentez toată prospeţimea prin ochii tăi. Va fi exact ca prima oară şi pentru mine. Deci... vrei să luăm cina împreună diseară, Eleanor?

— S... Să o întreb pe mama....

— Desigur. Şi sunt convins că Fiona nu va avea nimic împotrivă. Dar trebuie să spun că sunt puţin surprins că o tânără cu inteligenţa şi maturitatea ta mai trebuie să ceară voie ca să mănânce cu un vechi prieten.

— Nu *trebuie*...

— Bine. Atunci o să las totul în seama ta. Dar sper că vei spune da. Porni motorul şi viră maşina dintr-o mişcare, după care se îndreptă spre casa ei.

Eleanor avea impresia că-i vuia capul. Își dorea tare de tot să se ducă, dar ceva din oferta lui nu i se părea chiar în regulă. Era destul de sigură că era însurat, cu toate că nu îi văzuse de fapt niciodată soția. Însă Eleanor își îndepărtă rapid gândurile astea din minte. Lorenzo era un vechi prieten de familie. Și o făcuse să se simtă de parcă era un favor faptul că accepta – și că o să-l jignească dacă îi refuza generoasa ofertă.

— Mi-ar plăcea să iau cina cu tine, spuse ea după ce opri mașina în fața casei.

— Bine. Trec să te iau la șapte și jumătate. Te duc la Sanderson's să mâncăm friptură.

Eleanor nu-i spuse nimic mamei. I se părea că tot farmecul din jurul acestei seri speciale s-ar fi volatilizat dacă se apuca să-i explice că proprietarul o invita la cină, doar pentru că ea îi spusese că se plictisea vara asta și că nu mai mâncase niciodată la restaurant.

Iar seara se dovedi de poveste. Lorenzo o tratâ regește, la o masă cu șase feluri, la lumina lumânărilor, cu o muzică diafană răsunând în surdină și o priveliște de basm cu lacul care licărea prin geamul restaurantului. Dar nu numai faptul că gustase pentru întâia oară mâncare de restaurant făcu din acea seară un moment memorabil. Ci felul manierat în care Lorenzo se purtă cu ea, făcând-o să se simtă ca o femeie pentru prima oară în viață. Și felul în care o privea, făcând-o să tremure toată pe dinăuntru.

— Hai să mai repetăm seara asta cândva... curând, spuse el când o aduse acasă aproape de miezul nopții.

— Nu poate fi curând, râse ea. Nu o să mai mănânc nimic cel puțin o săptămână.

— Mă faci să-mi doresc să fi fost din nou tânăr, Eleanor. De fapt, când sunt cu tine, chiar mă simt mai tânăr. Îți mulțumesc mult. Îi duse mâna la buze și îi sărută degetele. Noapte bună.

Eleanor pluti parcă toată săptămâna, chiar și când trebui să vină acasă pe jos de la lucru. Lorenzo îi tăie calea întâmplător

doar de vreo două ori, iar a doua oară o întrebă în care după-masă era liberă.

— Am liber joia asta... de ce?

— Vrei să vii să navigăm cu barca mea?

Părea atât de dornic, atât de rugător, încât nu-l putu refuza. Nici nu vroia să-l refuze. Îi spuse mamei că se duce pe lac cu nişte prieteni – ceea ce era destul de adevărat. Îşi petrecură toată după-masa pe iahtul magnific al lui Lorenzo. Nu făcură nimic altceva decât să înoate, să stea la soare şi să povestească, dar el se dovedi atât de atent, punându-i o mie de întrebări şi ascultând cu vădit interes tot ce era dispusă să-i spună, încât, odată cu venirea serii, se simţi de parcă ar fi fost într-o vacanţă exotică.

Eleanor trăise în Deer Falls aproape toată viaţa, dar nu văzuse niciodată casa de vacanţă a lui Lorenzo Messina. Se afla la capătul unei alei lungi, străjuită de o poartă, ascunsă de zeci de hectare de pădure. Avea propriul doc şi o plajă privată, ferită de privirile indiscrete. Semăna cu un adevărat paradis şi se afla doar la o aruncătură de băţ de orăşelul Deer Falls.

— Ţi-e foame? o întrebă el în timp ce doi servitori ieşiră în fugă afară spre a-l ajuta să ancoreze iahtul. Sigur că ţi-e foame. Haide, intră, o să-i spun bucătarului să pregătească ceva.

Ea fu de acord, curioasă să vadă cum arăta somptuoasa casă pe dinăuntru. Iar ceea ce văzu o lăsă cu gura căscată. Cât despre masa pe care i-o serviră servitorii lui – la lumina lumânărilor, în sufrageria vilei –, fu chiar mai delicioasă decât cina de la Sanderson's.

Din nou, când Lorenzo o lăsă în faţa apartamentului, el îi mulţumi. Apoi se apropie de ea – iar pielea îi mirosea a soare, a nisip şi aer curat – şi o sărută tandru pe obraz. Eleanor nu mai simţi trotuarul sub tălpi când coborî din maşină şi-l urmări cum dispărea după colţ. Dar când se întoarse să intre în casă, o văzu pe mama ei stând la geam, ţinând cu o mână draperia, cu faţa împietrită de groază.

Lui Eleanor nu-i fusese niciodată mai frică decât atunci. Fiona se mişca precum o somnambulă, deschizând uşa magazinului şi lăsând-o pe Eleanor să intre, cu o expresie de şoc şi repulsie imprimată pe faţă. Tremura din cap până în picioare în faţa lui Eleanor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar ce-ţi imaginezi că faci? Unde ai fost cu bărbatul ăsta? Ce ţi-a făcut?

— N-nimic...

— Nu mă minţi! O plesni peste obraz pe Eleanor. V-am văzut împreună! L-am văzut cum te săruta!

— N-n-a fost nimic. Nu a însemnat nimic.

Dar Eleanor ştia chiar în timp ce îşi freca obrazul ce-o ardea că de fapt îşi minţea mama. Îşi aminti ce senzaţie minunată, ce ameţeală o cuprinsese toată ziua cât fusese cu Lorenzo pe iaht. Îşi dorea să fie cu el şi a doua zi, şi următoarea, şi următoarea. Iar dacă pe mama ei o deranja diferenţa de vârstă, atunci trebuia să o facă să înţeleagă că asta nu avea nicio importanţă.

— Să nu te mai apropii niciodată de el, m-ai auzit?

— De ce nu? Lorenzo mă respectă, mamă. Mă tratează ca pe un adult, ceea ce este mai mult decât ar face vreodată altcineva de pe-aici sau chiar tu. E singurul om din lume care mă ascultă când vorbesc.

Fiona arăta de parcă era pe punctul să leşine.

— Nu, Eleanor, nu! Nu te ascultă deloc, nu încearcă decât să te seducă!

— Nu-i adevărat! Cum poţi să spui aşa ceva?

— Pentru că ştiu ce fel de om e. Ştiu exact ce încearcă să facă. O să flirteze cu tine, o să te facă să te simţi apreciată şi să-ţi câştige încrederea, iar apoi... apoi...

Începu să plângă în hohote, iar cuvintele i se înecară în lacrimi.

— Nu ştii nimic despre Lorenzo. E drăguţ şi o dulceaţă de om şi râde cu mine...

— Ştiu tot ce trebuie să ştiu despre el! Sunt *amanta* lui, Eleanor! Aşa am fost în stare să vă întreţin în toţi anii ăştia.

Eleanor simți cum îngheață.

— Minți!

— E adevărul gol-goluț, așa să mă ajute Dumnezeu. Mi-aș dori să nu fi fost. Iar acum se pare că te vrea și pe tine ca amantă. Nu o să-i permit niciodată să te aibă, Eleanor. Dacă pentru asta va trebui să te încui în camera ta ca să te țin departe de el, jur că așa o să fac!

Eleanor se strecură repede pe lângă mama ei și alergă la etaj, dând buzna în baie, unde trânti ușa, încuind-o pe dinăuntru. Se temea că avea să i se facă rău, că va trebui să verse bunătatea de mâncare pe care i-o pregătise bucătarul-șef al lui Lorenzo. Se așeză pe scaunul toaletei, în baia întunecată, și începu să plângă. Nu știa ce era mai rău – gândul la ce-i făcea Lorenzo Messina mamei ei sau ceea ce fusese cât pe-aici să-i facă ei.

După o vreme, mama ei bătu la ușa băii, implorând-o:

— Eleanor, te rog. Deschide ușa.

Ea nu răspunse. Nici nu se mișcă.

— Te rog, Eleanor. Și Fiona plângea. Te rog, iartă-mă. Am făcut ceea ce trebuia să fac. O implora parcă de ceasuri întregi, însă Eleanor nu-i răspunse. Nu putea apărea în fața ei. Îi era rușine de mama ei, îi era rușine de ea însăși.

Eleanor știa că trebuia să plece din Deer Falls. Nu mai putea risca să mai dea vreodată ochii cu Lorenzo Messina. Și nu mai putea da ochii nici cu mama ei, știind de-acum tot ce știa. Stând în baie, așteptând să se facă dimineață și să pornească primul autobuz din oraș, făcea planuri de viitor.

Mama ei stătea la masă, privind în gol, departe, iar fața ei frumoasă era acum roșie și umflată, când Eleanor ieși din baie să-i comunice ce hotărâse.

— Plec. Nu trebuie să îți mai faci griji de mine. Trase aer în piept, încercând să-și găsească cât de cât echilibrul și să își rețină mai bine plânsul. Am hotărât să plec la New York. O să mă duc să caut rudele din partea tatii și...

— Ce? *Ce* vrei să faci?

— Leonard a găsit o rudă de-a tatii, un anume Russell Bartlett. Regizează spectacole pe Broadway...

— Nu... nu..., gemu Fiona. Nu face una ca asta, Eleanor. Nu te duce acolo. Ei nu vor să aibă nimic de-a face cu tine.

— Ba sigur că vor. Cu siguranță trebuie să am mătuși, unchi, verișori și bunici după tata. Nu se poate să fi murit cu toții. Doar pentru că tu nu te-ai împăcat cu ei asta nu înseamnă că nici eu nu o să mă împac. O să-i sun pe toți cei care apar cu numele Bartlett în cartea de telefon.

Fiona se ridică cu greu în picioare, apucând-o pe Eleanor de brațe, scuturând-o ușor.

— Nu te duce la New York! Oamenii ăia o să te rănească!

— De ce? De ce nu-mi povestești despre tata? Ce s-a întâmplat cu el? Nu-i așa că de fapt nici nu e mort?

— Ba da, e mort. Îți jur că așa e. A murit acum treisprezece ani.

— Cum a murit? Vreau să-mi spui adevărul!

Fiona arăta de parcă ar fi preferat să moară decât să îi răspundă, însă până la urmă, vorbi.

— S-a sinucis. Și-a pierdut toată averea la bursă și apoi s-a sinucis.

Eleanor se clătină ușor, încercând să se adune după șocul tocmai încasat.

— Păi... bine, dar trebuie să fi avut părinți, surori, frați. O familie. O să-i caut. Știu deja că am un unchi: Russell Bartlett.

— Nu... nu-i așa. Te rog, nu mă face să spun mai mult, Eleanor. Te rog nu mă face să-ți spun...

— Ce? Ce-mi mai ascunzi?

Fiona se făcuse atât de palidă încât Eleanor se temea că ar putea leșina dintr-o clipă într-alta.

— Nu e unchiul tău, e fratele tău vitreg.

— Cum? Tata a mai fost căsătorit înainte?

Fiona se prăbuși pe scaun și-și îngropă fața în mâini.

— Nu... tatăl tău și cu mine... nu am fost niciodată căsătoriți. A fost căsătorit cu mama lui Russell.

Eleanor căută repede marginea mesei ca să se sprijine.

— Ce vrei să spui? Că sunt... un *bastard*? I-ai fost amantă și tatii?

Fiona nu-i răspunse. Nici nu era nevoie. Suspinele îndurerate și disperate erau suficient de grăitoare pentru Eleanor. Se depărtă de mama ei cu ură și se duse în cameră să-și facă bagajele. Încuie ușa dormitorului, dar de data asta mama nu mai veni la ușă să o implore.

Eleanor își petrecu toată ziua împachetând lucruri, alegând cu grijă tot ce dorea să ia cu sine și ce avea de gând să lase. Pleca definitiv de acasă. Nu avea să se mai întoarcă niciodată. O să se ducă într-un loc unde nu știa nimeni nici cine era, nici de unde venea. Avea să o ia de la început.

Când termină seara târziu, Eleanor se duse drept la drogheria de pe strada lor și-și scumpără o cutie de suc și ziarul de New York, apoi se așeză lângă automatul de răcoritoare și se apucă să citească, rugându-se să nu se întâlnească cu nimeni cunoscut. Ziarul era plin de oferte de muncă în industria de apărare, chemându-le pe femei să iasă din casele lor și să dea o mână de ajutor. Încercui trei sau patru dintre ele, în orașe de care nu mai auzise niciodată, apoi se duse la autogară, interesându-se de programele autobuzelor într-o direcție sau alta. Nu voia să se ducă acasă încă, așa că se hotărî să facă o plimbare în jurul lacului, până se simți vlăguită de puteri, luându-și rămas-bun de la locurile care în ultimii treisprezece ani fuseseră „acasă" pentru ea.

Străzile din Deer Falls erau întunecate și negre ca smoala, cum toate felinarele de pe stradă fuseseră stinse, iar draperiile bine închise, însă Eleanor știa drumul până la lac pe de rost. Își scoase pantofii și se plimbă pe mal, cu picioarele în apă, lăsându-se mângâiată de sunetul valurilor ce se izbeau ușor de mal, plângând în neștire după tot ce pierduse definitiv. O oră mai târziu, ajunse într-o zonă unde nisipul se termina și pădurea cobora chiar până lângă lac. Se așeză pe o piatră și își încălță pantofii, apoi

continuă să se plimbe. Nu apucă să facă mai mult de câteva sute de metri, când auzi o maşină apropiindu-se. Pădurea era atât de tăcută, astfel că se auzea distinct fiecare sunet, iar motorul acelei maşini torcea exact ca al maşinii lui Lorenzo – sau cel puţin era o maşină la fel de scumpă ca a lui. Şi-l imagină împreună cu mama ei şi i se făcu rău din nou.

Farurile licăriră printre trunchiurile copacilor pe măsură ce maşina se apropia, iar Eleanor se plecă repede, încercând instinctiv să se ascundă. Când privi din nou printre copaci, constată îngrozită că – la lumina roşie a stopurilor maşinii – se zărea printre copaci tocmai casa lui Lorenzo. Ajunsese, fără să-şi dea seama, pe proprietatea acestuia. Maşina o auzise apropiindu-se de lac şi îndreptându-se spre pontonul de lansare al bărcilor.

Se opri în spatele unei maşini mai vechi, parcată în apropierea docului, iar o clipă mai târziu, Lorenzo coborî din maşină. Se repezi la portiera din cealaltă parte şi o deschise, smucind un bărbat şi zvârlindu-l la pământ. Bărbatul avea mâinile şi picioarele legate şi îl implora mereu.

— Vă rog, domnule Messina. Vă rog... îmi pare rău!

— Nimeni nu mă fură pe mine, Tony. Nimeni.

Lorenzo îşi vârî o mână în jachetă şi îndată Eleanor auzi o bubuitură asurzitoare, când îi descărcă un glonţ în cap sărmanului. Sunetul răsună ca o adevărată explozie prin pădure, iar ea se ghemui îngrozită. Ucisese un bărbat! Fermecătorul Lorenzo Messina tocmai ucisese un om cu sânge rece! Eleanor îşi îndesă pumnul în gură pentru a nu ţipa, luptându-se să nu facă o criză de isterie.

În câteva clipe, auzi o altă maşină pornind şi motorul turându-se ca şi cum ceva foarte greu ar fi căzut pe pedala de accelerație. Se sili să-şi ridice privirile şi-l văzu pe Lorenzo târându-l pe omul decedat în cea de-a doua maşină şi înghesuindu-l în portbagaj. Apoi băgă maşina în viteză şi lăsă frâna de mână, iar maşina ţâşni ca din puşcă pe rampa pontonului şi ateriză în apă, stropind în toate părţile. Deşi desluşea cu greu prin întuneric,

reuși să vadă cum mașina se scufundă. Toată scena nu durase mai mult de două-trei minute.

Eleanor se ghemui în tufișuri, neîndrăznind nici măcar să respire, așteptând nemișcată până când văzu mașina lui Lorenzo îndepărtându-se. Atunci se ridică, abia ținându-se pe picioare, și o luă la fugă orbește prin pădure.

PARTEA A NOUA

Kathleen și Joelle

2004

CAPITOLUL 34

Riverside, New York

Kathleen rămase privindu-l fix pe unchiul ei, mirată de ceea ce tocmai îi povestise. Joelle şedea foarte aproape, ţinând-o pe Kathleen de braţ, parcă în încercarea de a se agăţa de ceva, după ce încasase un asemenea şoc teribil.

— A spus vreodată poliţiei ce a văzut? întrebă Kathleen.

Leonard scutură din cap.

— Îi era teribil de frică. Trebuie să nu uiţi că majoritatea bărbaţilor pe care-i cunoştea erau în război şi singurii care mai lucrau în cadrul poliţiei şi în alte structuri erau destul de înaintaţi în vârstă. Nu ştia în cine să aibă încredere. Eleanor ştia că Messina era un bărbat cu influenţă şi se temea că poate să-i facă vreun rău dacă spunea cuiva ce văzuse. Nici mie nu mi-a spus, decât mult mai târziu.

— Nici nu e de mirare că nu s-a mai întors niciodată acolo, murmură Kathleen.

— Nu ştiu nimic din ce s-a întâmplat cu Eleanor în Riverside pe timpul războiului, continuă unchiul Leonard, dar când m-am întors de pe front, mama ta era cu totul alt om, nu mai semăna deloc cu fata pe care o lăsasem acasă când m-am înrolat. În timpul procesului s-a aflat că fusese căsătorită şi că soţul ei fusese omorât în război, iar asta explică multe.

Kathleen fu cât pe ce să-l întrerupă pe Leonard şi să-i spună că Rick Trent nu murise, dar el îşi continuă imediat povestirea.

— Era foarte deprimată. Tatăl tău a reuşit să o înveselească puţin. A făcut-o să râdă din nou. Nu s-a mirat nimeni că până la urmă s-a îndrăgostit de el. Şi săracul Donald a fost mort după ea din clipa când a întâlnit-o pe Eleanor. Nu a încetat niciodată s-o iubească.

— Dacă a iubit-o atât de mult, atunci de ce...?

— De ce a ucis-o? o întrerupse Leonard. Nimeni nu m-ar putea convinge vreodată că el a fost ucigaşul.

— Chiar voiam să te întreb de ce nu a avut mai multă grijă de ea. De ce nu şi-a luat niciodată o slujbă stabilă, de ce a lăsat-o să trăiască într-o cocină?

— Casa asta a fost mult mai frumoasă decât cea în care a crescut tatăl tău, dar înţeleg ce întrebi. Oftă şi-şi frământă fruntea cu degetele, de parcă suferinţa rememorării trecutului îi provocase o veritabilă durere de cap. Tatăl tău a făcut mai multe greşeli, Kathleen. Dar s-a schimbat. O să vezi.

Ea luptă să se adune de pe urma şocului încasat odată cu vestea că mama ei fusese martora unei crime brutale şi să pună cap la cap tot ce mai aflase în ultimele două zile.

— Poate că Lorenzo Messina a omorât-o pe mama. Evident, era capabil de aşa ceva.

— Dar de ce să facă una ca asta? întrebă Leonard. Nici măcar nu ştia că îl văzuse.

— Nu ştiu, spuse Kathleen ridicând din umeri. Mi-a dat prin gând... Deci tu şi tata nu aţi ştiut de căsătoria ei cu Rick Trent?

— Nu. Poliţia a găsit scrisorile în poşeta ei, împreună cu ultima lui scrisoare în care era anunţată că fusese ucis într-o bătălie. Lui Donald nu i-ar fi păsat, oricum. O iubea pe mama ta.

— Primul ei soţ nu a murit cu adevărat în război, unchiule Leonard. Cynthia Hayworth mi-a spus toată povestea aseară. Tatăl lui Rick era foarte bogat şi când a aflat că fiul său s-a căsătorit în taină cu mama, în timpul războiului, a început să facă săpături în trecutul ei. Probabil că a aflat că era un copil din flori. S-a folosit de asta şi de faptul că bunica Fiona fusese amanta unui bancher bogat din New York, ca să anuleze căsătoria lor. A acuzat-o pe mama că ar fi vrut să pună mâna pe averea lor şi a părăsit-o. De asta era atât de deprimată.

Leonard dădu din cap încetişor.

— Nu ne-a spus niciodată. Doar nu crezi că avea de gând să se întoarcă la omul ăsta, nu? De asta să fi avut biletele de tren?

Nu o să cred niciodată că mama ta avea o aventură. Tu îţi poţi închipui ca Eleanor să fi avut un amant? Era prea bolnavă, una la mână. Dacă n-ar fi fost şi biletele de teatru, aş fi crezut că se ducea la New York la vreun medic specialist.

— Cum adică? De ce suferea?

— Mama ta avea o boală numită miastenia gravis.

— Ce, Doamne iartă-mă, mai este şi asta?

— Are ceva de-a face cu sistemul imunitar şi provoacă o slăbiciune musculară progresivă. La început i-a afectat vorbirea, avea dificultăţi când înghiţea... de asta îi cădeau pleoapele cum ştii, şi de asta era întotdeauna atât de obosită. A ajuns să-i fie ruşine să iasă în public, de teamă că oamenii ar crede că-i beată. Şi-apoi, cel mai mic lucru, până şi încălzitul unei conserve de supă, o epuiza. Poate că medicamentele ar fi ajutat-o, dar nu şi le putea permite. Era destul de greu să facă rost până şi de mâncare sau de haine pentru voi, copiii, chiar şi cu ajutorul social pe care-l primeaţi. Eu am ajutat-o cât am putut, dar o ajutam şi pe mama până când a murit. După ce Eleanor a plecat de acasă, a închis magazinul, ca să se poată rupe de Lorenzo Messina.

Multă vreme, Kathleen nu reuşi să spună nimic.

— D-de ce nu mi-a spus mama niciodată că era bolnavă?

— Erai copil, Kathleen. Oare chiar ai fi înţeles-o? Şi apoi, ai plecat de acasă la o vârstă fragedă.

— Şi nu m-am întors nici când l-au judecat pe tata. Îmi pare atât de rău.

— Nu e cazul. Mă bucur că nu te-ai întors şi el se bucură, să ştii. Nu era nevoie să auzi toate mizeriile alea. De fapt, am pus-o pe Connie să o ia pe Annie şi pe băieţi şi să-i ducă de aici vreo şase luni de zile, ca să nu trebuiască să audă tot ce se spunea. Ei nu ştiu nici acum toate detaliile şi nici nu vor. Tu ai avut şansa să începi o viaţă nouă şi mă bucur că te-ai folosit de ea.

— Am găsit toate articolele tăiate din ziar despre arestare şi proces, le-a păstrat Connie. Le-am citit azi-noapte.

— Nu ea le-a păstrat, ci eu.

— Ooo. Kathleen trase adânc aer în piept, pregătindu-se să pună întrebarea care-i stătuse în minte toată ziua.

— Ei bine, dacă nu tata a ucis-o, atunci cine? Şi de ce?

— Treizeci şi cinci de ani am încercat să găsesc un răspuns la asta. Poliţia nici măcar nu a luat în calcul vreun alt suspect.

Kathleen simţi o durere atât de ascuţită de parcă mama ei ar fi murit doar cu o zi înainte.

— Mă simt atât de vinovată pentru că m-am certat cu ea ultima oară când am văzut-o... spuse ea, printre lacrimi. Leonard se întinse să o ia de mână şi simţi în acelaşi timp mâna lui Joelle pe după umeri. N-am apucat niciodată să-i spun că-mi pare rău. Ne-am certat pentru banii de colegiu, o nimica toată. Ea nu a vrut să îmi contrasemneze cererea de împrumut de la bancă. Dar a jurat că avea să facă rost de bani de undeva, cumva, iar eu i-am răspuns: *Cum? O să-i furi ca tata?* Astea au fost ultimele mele cuvinte pe care i le-am spus.

— Ştiam că era supărată, spuse Leonard, dar n-am ştiut de ce. Mi-a spus doar atât: *Am dezamăgit-o pe Kathleen, Len. Am dezamăgit-o. Am fost foarte supărată pe mama pentru atâtea lucruri cu care ne-a dezamăgit, şi acum reuşesc să o dezamăgesc chiar pe fiica mea.*

— Mamă! spuse Joelle dintr-odată. Poate că banii din poşeta lui Eleanor erau pentru tine.

Kathleen o privi, temându-se că probabil tocmai aşa era.

— Dar de unde i-o fi luat? De unde erau?

— Tare-aş vrea să ştiu, murmură unchiul Leonard. I-am cheltuit pe toţi pe avocaţi, dar tot degeaba... ne-am distrus complet vieţile, nu?

— Da, fu şi Kathleen de acord. După cum ar spune Rory Quinn: *Am dat-o în bară rău de tot.*

Tăcură câteva clipe, iar Kathleen le auzi pe Connie, pe Annie şi pe celelalte femei din bucătărie râzând. Apoi se auzi un claxon afară şi un microbuz alb opri în spatele Lexus-ului lui Kathleen. Pe o parte erau inscripţionate cuvintele: *Gallagher's TV and Appliances.*

— A ajuns acasă! ţipă Annie, ieşind în goană din bucătărie. Tati a ajuns acasă! JT traversă casa fugind din curtea din spate, cu faţa roşie de emoţie. Kathleen sări în picioare şi-i oferi mâna unchiului Leonard, spre a-l ajuta.

— Du-te tu înainte, îi spuse el. Eu l-am tot văzut pe tatăl tău de-a lungul anilor... dar tu nu.

— Cum adică? Te-ai dus până tocmai la Attica să-l vizitezi?

— Toţi am fost. Dar abia aşteaptă să te vadă şi pe tine.

Kathleen nu-şi mai putu reţine lacrimile în timp ce-i urmă pe ceilalţi afară, spre a-şi întâmpina tatăl. Nu arăta deloc ca un condamnat sau ca un ucigaş feroce când coborî din maşină, ci era un bătrânel cu părul alb – mai slab decât şi-l amintea, dar cu acelaşi zâmbet lipsit de griji şi aceleaşi braţe pistruiate. Încă păstra o oarecare vioiciune în mers în timp ce se năpusti spre Annie şi JT şi-i strânse în braţe. Închisoarea nu reuşise să-l dărâme. Kathleen se opri pe treptele verandei, cutremurată să constate că tatăl ei împlinise şaptezeci şi nouă de ani. Nu reuşi să-şi reprime un suspin când observă că pantalonii, cămaşa şi pantofii erau noi-nouţe.

— O, tati, începu ea să plângă. El îşi ridică privirea, iar faţa îi era toată brăzdată de lacrimi când se apropie şi o strânse cu putere în braţe.

— Kathy! Kathy a mea! Nu credeam că o să te mai văd vreodată.

— Îmi pare atât de rău, tati...

— Şşşş.... şşşş.... o linişti el. În cele din urmă îi dădu drumul şi o studie cu atenţie. Ce femeie minunată eşti. La fel de frumoasă ca mama ta.

Când îi căzu din nou în braţe plângând pe umărul lui, Kathleen avu certitudinea deplină că nu el îi omorâse mama. Această încredinţare nu o linişti însă deloc. Nu doar că cel vinovat scăpase, dar tăticul ei petrecuse treizeci şi cinci de ani la închisoare – aproape jumătate de viaţă – pentru o crimă pe care nu o comisese.

— Bine ai venit acasă, tată, murmură ea. Nu ştiu ce altceva să-i spună, pentru a-şi reprima sentimentul imensei nedreptăţi. Bine ai venit acasă.

Râse când îi dădu drumul, de parcă încerca să le ridice tuturor moralul.

— Uau! Ia te uită la căsuţa asta! Arată mult mai bine decât când am cumpărat-o. Dar cine a împodobit-o aşa?

— Toţi am făcut câte ceva la ea, tată, îi răspunse Annie. Donny, JT şi eu. Şi ne-au mai ajutat şi o mulţime de oameni de la biserică. A fost proiectul nostru misionar.

— Ei bine, excelent, spuse el. Adică vrei să spui că unchiul Leonard a lăsat o mână de creştini să îşi facă de cap pe aici?

Annie râse.

— În ziua când am pus noul acoperiş, a cumpărat pui fript pentru toţi. Haide, vino s-o vezi şi pe dinăuntru... Şi nepoţii te aşteaptă.

În timp ce Annie îl luă de mână şi-l conduse în casă pe intrarea din faţă, Kathleen îl observă pentru prima oară pe fratele ei Poke. La vârsta incredibilă de cincizeci de ani, era copia vie a tatălui lor, doar că mai solid, cu umerii laţi şi braţele vânjoase, probabil de la atâtea televizoare ridicate. Îşi deschise larg braţele musculoase spre ea.

— Hei, Kathy. Ce mai faci?

— Bine. Foarte bine, Poke.

Începu din nou să plângă în timp ce-l îmbrăţişa.

— Hei! Ai face bine să nu-mi mai spui aşa, dacă vrei să n-ai necazuri.

— Ascultă, eu sunt cea care trebuia să te ţină de mână şi să te care zi de zi la grădiniţă. Crede-mă, ţi-ai meritat numele cu vârf şi îndesat.

— Măi, ce bine e să te văd din nou. Ochii îi luceau, plini de lacrimi. Câte mai avem de povestit.

Intrară în casă, iar Kathleen nu-şi amintea ca locuinţa lor să fi fost vreodată atât de plină de râsete şi voie bună. Se aşeză mai în

spate şi-şi privi familia de parcă s-ar fi uitat la nişte străini, copleşită de schimbarea imensă petrecută cu ei cu toţi.

— Dacă nu aş fi văzut asta cu ochii mei, nu aş fi crezut niciodată că este posibil, îi spuse lui Joelle. Mă bucur atât de mult că m-ai convins să venim.

— Cu toate celelalte lucruri îngrozitoare pe care le-ai aflat despre familia ta?

— Da, cu toate astea.

— Haideţi cu toţii! strigă în cele din urmă Connie, încercând să acopere zarva generală. Am pus mâncarea pe masă şi trebuie să ne aşezăm să mâncăm. Avem de sărbătorit, pentru numele lui Dumnezeu, şi ce sărbătoare mai e şi aia fără mâncare?

Toţi îşi încărcară farfuriile din carton cu mâncare, apoi îşi găsiră câte un loc prin camera de zi, pe podea sau în jurul mesei din sufragerie. Kathleen şezu la masă, între tatăl ei şi Joelle. Unchiul Leonard se aşeză în faţa lor.

— Staţi! Nimeni nu mănâncă până nu mulţumim pentru mâncare, spuse tatăl ei. Îşi drese vocea şi aşteptă până când toţi se liniştiră. Doamne, Îţi mulţumesc... nu mai putu încheia. Îşi acoperi ochii cu o mână şi-i făcu un semn lui Poke.

— Da, Doamne... Îţi mulţumim pentru această mâncare... şi pentru... pentru tata... Scutură din cap copleşit şi îl înghionti pe JT cu cotul.

— D-doamne, Dumnezeule... Nici el nu reuşi să ajungă mai departe de atât.

Lui Kathleen nu-i mai păsă că toţi ştiau acum că şi ea plângea. Faptul că-i vedea pe tatăl şi pe fraţii ei, cu creştetele plecate, mulţumindu-I lui Dumnezeu, era o adevărată minune.

— Tatăl nostru din ceruri, noi toţi Îţi mulţumim, spuse ea. Îţi mulţumim că l-ai adus pe tati acasă... şi că ne-ai reunit pe toţi. Amin.

— Amin, răspunseră toţi. După care izbucniră în râs şi începură să mănânce. Kathleen socoti că pe masa aceea şi pe bufet se găsea mai multă mâncare decât avuseseră ei în casă în

toată copilăria. Era aproape prea copleșită să mai poată mânca din toate.

După ce majoritatea dintre ei terminară de mâncat sau trecuseră deja la a doua porție, tatăl ei lovi ușor în paharul de apă, pentru a face puțină liniște și a le reține atenția tuturor.

— Aș vrea să vă spun câteva cuvinte, dacă tot sunteți toți adunați aici la un loc, începu el. Zâmbetul i se topi, iar ochii i se umplură de lacrimi. Nu am omorât-o pe mama voastră. Dar am fost vinovat de multe alte lucruri: pentru furt și pentru faptul că v-am învățat și pe voi, copii, să furați, pentru faptul că nu am fost un tată și un soț exemplar, pentru faptul că i-am înșelat pe oameni și i-am lăsat fără bani. Dumnezeu știe că meritam să fac pușcărie. Am adus rușinea asupra mea și asupra familiei mele pentru că am fost un hoț și pentru felul în care v-am lăsat pe toți să trăiți. Nu m-am purtat cum se cuvine nici față de voi, copii, nici față de mama voastră. Dar nu am ucis-o. Nu aș fi ridicat niciodată mâna asupra ei. Vocea îi deveni ștearsă și trecură câteva clipe până reuși să continue.

— Când sistemul de justiție m-a declarat vinovat de crimă, m-am supărat rău de tot pe ei. După ce s-au terminat toate posibilitățile de a face recurs și mi-am dat seama că aveam să fac mulți ani de pușcărie, ei bine, mi-am zis că nu prea aveam de ales decât să apelez la Dumnezeu. Voiam ca El să mă elibereze – și a și făcut-o. Dar nu în felul în care m-aș fi așteptat eu.

Zâmbi.

— Capelanul m-a învățat despre Isus – cum că a fost acuzat pe nedrept și executat. Dar pentru o faptă pe care nu o comisese. Însă Isus S-a supus voii lui Dumnezeu și ne-a scăpat pe toți de moarte. A luat asupra Lui pedeapsa pentru toate nelegiuirile mele. Capelanul a spus că singurul nostru scop în viață este să-l dăm slavă lui Dumnezeu – și eu făceam orice altceva, numai asta nu. Exceptând faptul că nu eram vinovat de omucidere, eram vinovat de așa multe alte lucruri, în principal că îmi irosisem viața dăruită de Dumnezeu. Și astfel, pe măsură ce am început

să-L cunosc pe Dumnezeu, am ajuns la concluzia că dacă a trebuit să mă duc la închisoare pentru a-L găsi pe El... atunci a meritat.

Kathleen rămase privindu-şi tatăl uimită, venindu-i greu să creadă ceea ce auzea. Tata şi toţi fraţii erau creştini, vieţile lor fuseseră schimbate din temelii, iar ea nu avea nicio legătură cu toate astea. Se considera creştină, dar se rupsese într-atât de familie, încât nici prin gând nu-i trecuse vreodată măcar să se roage pentru ai ei. Ştia că trebuia să-I ceară iertare lui Dumnezeu pentru asta. Nu conta cât de multe lucruri măreţe făcuse pentru Dumnezeu, cât de multe acte de caritate făcuse de-a lungul anilor. Dacă nu putuse arăta măcar compasiune şi dragoste – şi iertare – faţă de propria familie, toate celelalte nu mai aveau nicio importanţă. În acea clipă, Kathleen recunoscu faptul că, la fel ca tatăl ei, fusese înlănţuită, izolată afectiv de propria familie, în toţi aceşti ani.

— Nu am ucis-o pe mama voastră, repetă el, dar nici nu am ajutat-o în vreun fel. Iar acum, vreau să mă asigur că îmi achit toate datoriile faţă de voi. Aş vrea să îmi cer iertare de la toţi: Donny... JT... Annie... îi privi pe rând pe fiecare. Toţi dădură din cap, oferindu-i iertarea pe care le-o cerea. Leonard şi Connie... Şi tu, Kathleen.

— Sigur, tati. Sigur că te iert.

— Mulţumesc, spuse el în şoaptă.

Încăperea rămase cufundată în tăcere pentru o clipă, în timp ce el îşi ştergea lacrimile cu mâneca. Apoi, JT spuse:

— Probabil că nu ştii, Kathleen, dar tata a devenit predicator printre puşcăriaşi.

— O, înţeleg. Nu-şi putu reţine un zâmbet. Zâmbi şi tatăl ei.

— Şi sunt foarte mândru de asta, spuse el. Dumnezeu mi-a dat o lucrare de slujire a celorlalţi condamnaţi. Ei au văzut schimbarea care s-a petrecut cu mine şi au vrut să ştie ce s-a întâmplat. Capelanul ne-a sfătuit să ne alegem fiecare un verset preferat, iar al meu a fost 1 Timotei 1:16: „Dar am căpătat îndurare, pentru ca

Isus Cristos să-Şi arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga Lui răbdare, ca o pildă celor ce ar crede în El, în urmă, ca să capete viaţa veşnică."

Acum, partea nostimă este că dacă aş fi fost închis doar ca hoţ obişnuit, niciunul dintre deţinuţi nu m-ar fi luat în seamă. Dar faptul că eram un ucigaş condamnat... ei bine, asta a dat tărie mărturiei mele şi i-a atins în mod special pe ceilalţi criminali. Deci vezi? Dumnezeu chiar ştie ce face. M-a băgat la închisoare ca să-I dau slavă şi, trebuie să spun, am avut parte de o adevărată trezire acolo la Attica. Toţi au început să citească din Biblie şi să participe la întâlnirile de rugăciune şi la toate celelalte activităţi.

Connie aduse un tort plus vreo alte şase feluri de desert şi toţi începură din nou să râdă şi să povestească. Însă tatăl ei se întoarse spre unchiul Leonard, iar Kathleen îl auzi întrebându-l încetişor:

— Dar cu tine cum stă treaba, Leonard? Ai citit cărţile pe care ţi le-am dat?

— Le-am citit.

— Şi? Ce zici?

— Cred că Isus ar fi îmbrăţişat comunismul dacă ar fi trăit în vremea noastră – sau mă rog, cel puţin socialist ar fi fost. I-a păsat de cei săraci şi neajutoraţi din societate. Asta e tot ce mi-am dorit vreodată... ca săracii să fie trataţi cum se cuvine.

— Nu le faci cine ştie ce favor dacă le dai celor săraci mâncare, haine şi o casă, spuse tatăl ei, dacă sufletele lor nu sunt mântuite. Isus nu a fost doar un om bun, Len. Fie a fost Fiul lui Dumnezeu, fie a fost un nebun, tocmai pentru faptul că spunea că este Fiul lui Dumnezeu.

Kathleen observă că şi Joelle asculta conversaţia lor. Se aplecă aproape de ea şi-i spuse în şoaptă:

— Joelle, Isus nu a fost socialist.

Ea zâmbi şi spuse:

— Ştiu ce vrea să spună, mamă.

Mai târziu, când festinul ajunse la capăt şi toţi şedeau prin cameră povestind sau moţăind, Kathleen se alătură surorii ei în

bucătărie, să ajute la spălatul vaselor. Fu plăcut surprinsă să o vadă şi pe Joelle luând un prosop de bucătărie în mâini. Kathleen avea atât de multe lucruri pentru care să fie recunoscătoare şi simţea într-adevăr cum o mulţime din vechile răni i se vindecaseră chiar în acea zi. Dar era conştientă că încă mai existau o serie de lucruri nerezolvate în inima ei.

— Annie, încerc să mi-o amintesc pe mama. Ştiu că a trecut multă vreme de atunci, dar ce-ţi aminteşti tu, mai ales din perioada aceea de la sfârşit?

— Adică... atunci când a murit?

— Nu, nu. Nu vreau să retrăieşti asta... mă întrebam doar... m-mă tem că mama era supărată pe mine atunci când a murit. Ne-am certat rău de tot înainte să plec de acasă...

— Nu era supărată deloc pe tine! Ba chiar dimpotrivă, de fapt. Spunea că voia să te ajute.

— Să mă ajute? Cum?

— M-am gândit că voia să dea o petrecere sau ceva pentru tine, pentru că m-a pus să-i promit că ţin secret. Nici măcar tata, unchiul Leonard sau băieţii nu trebuiau să afle. Dar presupun că acum nu mai contează dacă divulg secretul.

Kathleen se opri din ştersul oalei pe care o ţinea în mâini. Îşi ţinu respiraţia, aşteptând, în timp ce Annie privea în depărtare, de parcă ar fi văzut evenimentele derulându-se aievea dinaintea ei.

— Mama a împrumutat maşina lui Connie şi ne-am dus într-o excursie... mă rog, două excursii de fapt. De fiecare dată am pornit imediat după ce tata şi unchiul Leonard plecau la lucru de dimineaţă şi ne grăbeam să ajungem acasă înainte să se întoarcă ei. Era vară şi eram acasă, în vacanţă. Nu ştiu unde erau băieţii. Am întrebat-o pe mama unde urma să mergem, iar ea mi-a spus: „Mergem să o ajutăm pe Kathleen. Merită să o ajut."

Ştiam că tocmai plecaseşi să te înscrii la colegiu, aşa că m-am gândit că mergeam să te ajutăm cu mutatul sau cam aşa ceva. Dar nu despre asta era vorba. Mai întâi am trecut pe la drogheria Brinkley's şi mama a ieşit de acolo cu un pumn de bani mărunţi.

Mi-a spus să-mi aleg un baton de ciocolată, iar în timpul ăsta s-a dus în cabina telefonică de acolo, de la Brinkley's, și a dat câteva telefoane. Nu știu cu cine a vorbit, și nici cu câți.

Când a ieșit, ne-am suit în mașina lui Connie și am mers multă vreme. Mi se părea că am traversat jumătate de California, pentru că noi nu mergeam niciodată *nicăieri* cu mașina, în afară de Bensenville. Dar probabil au fost doar câteva ceasuri.

— Ai vreo idee unde v-ați dus? întrebă Kathleen.

— Cred că doar până în Albany, dar nu știu sigur. În cele din urmă ne-am oprit în fața unei clădiri, care avea pe toată fațada un steag imens, steagul Statelor Unite, și o pancartă pe care scria „realege-l pe unul sau altul". Îmi amintesc asta pentru că am întrebat-o pe mama ce înseamnă „realege" și țin minte că nu mi-a răspuns. M-a pus să o aștept în mașină până s-a dus ea înăuntru. După ce am stat atât de mult timp în mașină, ardeam de nerăbdare să ies puțin, dar nu mi-a dat voie și mi-a spus că nu o să stea mult – și într-adevăr n-a stat. A ieșit foarte repede din casă cu un plic în mână. Știam că erau bani în plicul acela, pentru că m-a dus la un restaurant și a scos din plic o bancnotă de douăzeci de dolari și ne-a cumpărat mâncare la prânz. Era pentru prima oară în viața mea când mâncam la un restaurant. Am vrut să îmi ia și desert, dar mi-a spus: „Nu putem cheltui decât puțin. Restul sunt pentru Kathleen." M-am enervat atunci rău de tot pe tine! spuse Annie râzând.

Joelle o apucă imediat pe Kathleen de braț.

— Rick Trent! Mamă, sigur e el! Mai știi că spunea doamna Hayworth că a intrat în politică?

— Da! Exact la asta mă gândeam și eu. Probabil că de acolo provin cei trei mii de dolari. Probabil l-a amenințat că va face publică povestea lor și tot ce-i făcuse. De asta i-a scos la iveală scrisorile de demult.

— Despre ce vorbești? o întrebă Annie.

— Îți explic mai târziu, spuse Kathleen, lăsându-i întrebarea fără răspuns. Iar a doua excursie, unde ați făcut-o?

— Ei bine, am făcut acelaşi lucru şi a doua zi – am plecat imediat după micul dejun –, doar că de data asta ne-am dus într-un orăşel micuţ de lângă un lac.

— O, nu! Kathleen îşi acoperi gura cu mâna, temându-se de ceea ce urma să-i spună Annie.

— Ce? întrebă Annie.

— Continuă, te rog. O să-ţi explic imediat.

— S-a întâlnit cu cineva lângă lac, un bărbat mai în vârstă, cu părul grizonat. M-a pus din nou să aştept în maşină, dar de data asta am fost bucuroasă, pentru că bărbatul acela s-a înfuriat rău de tot pe ea. I-am văzut cum se certau. Când s-a întors, mama tremura atât de tare încât abia a fost în stare să întoarcă maşina. Speram să mâncăm din nou la un restaurant, dar ea a ieşit din oraş de parcă ar fi fost însuşi diavolul pe urmele ei. Şi de data asta nu avea niciun plic.

— Lorenzo Messina! spuse Joelle.

— Nu se poate să fi fost atât de neînţeleaptă şi să încerce să-l ameninţe, nu? spuse Kathleen cu răsuflarea tăiată. Maşina din lac?

— O, mamă! ţipă Joelle. Probabil că el a ucis-o!

— Cine? Vrea careva să-mi spună şi mie ce se petrece aici? întrebă Annie.

— Ce se întâmplă? întrebă tatăl lor, intrând în bucătărie.

— Adu-l pe unchiul Leonard, spuse Kathleen. Trebuie să audă şi el partea asta.

El tocmai intra, şontâcăind cu cadrul în bucătărie, iar Kathleen îi puse pe amândoi să se aşeze.

— Cred că mama încerca să obţină bani de la unii oameni din trecutul ei, pentru a mă ajuta să-mi plătesc taxa la colegiu. Despre asta vorbea ultima oară când am văzut-o şi a jurat că o să facă cumva rost de bani. Nu mi-am imaginat niciodată... Nu reuşi să termine, oripilată la gândul că era posibil ca ea să fi provocat moartea mamei.

— Mătuşa Annie tocmai ne-a mai oferit o piesă din puzzle, continuă Joelle, cum Kathleen nu mai reuşea să scoată niciun

cuvânt. Eleanor a dus-o probabil în Albany, iar cineva din biroul de campanie electorală le-a dat plicul acela cu bani în el: probabil cei trei mii de dolari pe care Eleanor îi avea în poşetă atunci când a murit.

— Trebuie să fi fost Rick Trent, primul ei soţ, continuă Kathleen. De asta a scos scrisorile acelea vechi, ca să-l şantajeze. Doamna Hayworth spunea că intrase în cursa electorală pentru congres sau cam aşa ceva, dar dacă apărea mama şi dezvăluia ce fel de lucru mizerabil şi îngrozitor făcuseră el şi tatăl lui, nimeni nu l-ar mai fi votat.

— Deci a omorât-o? întrebă unchiul Leonard.

— Poate. Dar cred că mai probabil a fost Lorenzo Messina. Annie zice că, a doua zi, mama s-a dus cu ea într-un orăşel aflat lângă un lac şi că s-a certat cu un bărbat mai în vârstă şi cu părul grizonat.

— La ce i-o fi stat capul? strigă Leonard. Nu te apuci să şantajezi oameni ca el!

Din nou, faptul că îşi dădea seama că mama ei întreprinsese o asemenea acţiune disperată pentru ea, îi provocă o senzaţie de rău lui Kathleen. Trebuia să se aşeze.

— Cred că ştiu pentru ce erau cele două bilete la New York, spuse Joelle. Pun pariu că urma să-l găsească pe tipul acela, Bartlett, care lucra pe Broadway şi să încerce să scoată şi de la el nişte bani.

— Dar nu a mai apucat, spuse tatăl lui Kathleen. A murit înainte să mai apuce să se ducă.

— Mă simt îngrozitor! începu Kathleen să plângă. De ce nu am venit acasă? Am fi putut rezolva toate astea acum treizeci şi cinci de ani, dacă aş fi spus ceva. Îmi pare atât de rău, tati! Din vina mea ai ajuns la puşcărie!

— Nu-i adevărat, scumpa mea, spuse el, luând-o în braţe. Nu ai fi aflat niciodată despre tipul ăsta, Rick, sau despre celălalt.

— Fiecare dintre noi deţineam câte o piesă a puzzle-ului şi nici măcar nu ştiam, spuse Annie. Şi eu sunt cel puţin la fel de

vinovată ca şi tine, Kathleen. Nu am spus niciodată nimănui despre cele două excursii făcute cu mama.

— Aveai nouă ani, spuse Kathleen. Şi mama te-a pus să-i promiţi.

— Ascultaţi-mă acum, spuse tatăl lor, nimeni nu este de vină, în afară de cel care a făcut-o. Nu credeţi că bunul Dumnezeu putea să fi adus totul la lumină în toţi aceşti treizeci şi cinci de ani, dacă ar fi vrut s-o facă? Dar unde am fi fost noi toţi astăzi şi ce fel de oameni am fi fost? Eu aş fi şi acum un hoţ, de asta sunt absolut convins. Da, chiar am vorbit serios când am spus că a meritat să fac puşcărie ca să-L găsesc pe Domnul.

— Ei bine, vreau să se termine odată povestea asta, spuse Leonard. Sigur a fost Lorenzo Messina. Mă duc la poliţie şi cer să redeschidă cazul.

— Poliţia nu se sinchiseşte, spuse Kathleen. Din punctul lor de vedere, cazul e clasat. Tata şi-a ispăşit pedeapsa pentru crimă. Şi-apoi, nu credeţi că Messina a murit demult? Nu avea deja spre patruzeci de ani când v-aţi mutat în Deer Falls, în 1929? Păi... asta înseamnă că acum ar avea... 115 ani.

— Întotdeauna ai fost bună la matematică, îi spuse tatăl ei plin de mândrie.

— O să te ajut, unchiule Leonard, dacă vrei, spuse Joelle. Putem intra pe internet şi să căutăm pe Google numele lui Richard Trent. Putem descoperi în ce ani a candidat. Şi putem încerca să aflăm mai multe şi despre mafiotul nostru. Poate că e posibil chiar să aflăm şi cine era sărmanul om de pe fundul lacului.

Annie scutură din cap, de parcă dialogul lor îi dădea ameţeli.

— Fundul lacului? Nici nu vreau să ştiu mai mult!

— O să-ţi rămân îndatorat pentru ajutor, domnişoară, spuse unchiul Leonard. O să înaintăm un proces civil. Donald merită o compensaţie din partea guvernului pentru faptul că a fost închis pe nedrept în toţi aceşti ani.

— Succes să aveţi, spuse Kathleen sec.

— O să-mi aduc laptopul data viitoare când venim încoace, spuse Joelle. Putem găsi tot felul de chestii pe internet. O să venim iarăşi în vizită, nu, mamă? întrebă ea, întorcându-se spre Kathleen. De exemplu de Ziua Mulţumirii, sau la Crăciun sau la vreo sărbătoare?

— Mi-ar plăcea, spuse Kathleen zâmbind. Şi că veni vorba de Crăciun, tati...

— O, nu, gemu el. Sper că nu o să te apuci acum să-mi aminteşti de pomul acela pe care l-am furat de Crăciun, nu? Speram să fi uitat povestea asta.

— Cum aş fi putut uita? spuse ea râzând. Doar am fost complici!

— Ei bine, ce-mi amintesc, spuse unchiul Leonard, e cum au venit la uşa noastră oamenii ăia de la biserica lui Kathleen cu toate cadourile... iar eu eram în indispensabili şi mă holbam la ei de parcă tocmai ar fi aterizat de pe Marte. Unul era preşedintele băncii, iar celălalt era de la Brinkley's, de la drogherie. Nu-mi puteam explica faptul că nişte capitalişti fac asemenea cadouri. Ce i-o fi apucat? Dar să ne întoarcem la procesul tău, Donald...

— Nu, nu, nu, spuse el, ridicând mâinile. Nu o să vorbim astăzi despre niciun proces civil. O să vorbim despre asta într-altă zi, Len, dar azi o să şedem împreună, o să petrecem şi o să ne bucurăm unul de celălalt. Lasă trecutul să rămână unde îi e locul. N-are niciun rost să-l răvăşim. Adevărul e că fiecare dintre noi avem şansa să o luăm de la capăt în fiecare zi a vieţii noastre, dacă Îl cunoaştem pe Domnul.

— Să nu-mi spui că te apuci să ţii altă predică, spuse unchiul Leonard. Pentru că dacă asta ai de gând... Încercă să facă pe bosumflatul, dar Kathleen îl observă zâmbind pe sub mustăţi.

— Ba da, dar o să fiu scurt. Dacă îţi faci bagajul şi fugi mereu de problemele tale, ele te vor urmări. Cred că unii dintre voi ştiţi despre ce vorbesc. Singura modalitate de a o lua cu adevărat de la capăt este să faceţi ce am făcut eu: să deveniţi un om nou în Cristos. Biblia spune că atunci toate lucrurile vechi vor trece vor

veni altele noi. Desigur, va trebui să vă ocupaţi de trecutul vostru, să vă cereţi iertare. Pocăinţa este parte din procesul prin care deveniţi o făptură nouă în Cristos. Dar numai El poate face toate lucrurile noi.

— Adică vrei să-mi spui, zise Leonard, că poţi uita cu desăvârşire că ai făcut puşcărie pentru o crimă pe care nu ai înfăptuit-o?

Se gândi bine înainte să-i răspundă, iar Kathleen îi văzu ochii umplându-i-se de lacrimi.

— Este o rugăciune care am învăţat să o spun în Attica – şi cred că e parte dintr-o rugăciune mai lungă. Dar partea care îmi place mie spune cam aşa: „Din tot ce sufăr, să învăţ să fiu îndurător – din tot ce păcătuiesc, învaţă-mă să iert."

Kathleen se întinse şi-i strânse mâna, şi spuse:

— Amin, tati. Amin.

CAPITOLUL 35

Bethesda, Maryland

Erau deja aproape de casă, dar fură prinse într-un ambuteiaj. Kathleen începu să bată darabana cu degetele pe volan, încercând să nu-şi piardă răbdarea. Se uită spre Joelle care-şi pusese căştile şi dădea uşor din cap în timp ce asculta unul din CD-urile ei. Era în lumea ei, însă Kathleen se simţea acum mult mai aproape de ea decât se simţise când plecaseră de acasă, cu doar câteva zile înainte. Acceptase cam împotriva voinţei ei să pornească în această călătorie, sperând că avea să le apropie întrucâtva – şi primise mult mai mult decât ştiuse să ceară vreodată.

Joelle se întoarse dintr-odată înspre ea şi-şi smulse căştile din urechi.

— O să-ţi cauţi altă slujbă când ajungem acasă? o întrebă.

— Mă gândeam să mai aştept până la toamnă. De ce?

— Ar trebui să mergem în Mexic, mamă.

Kathleen izbucni în râs.

— Cum, acum? Să tot mergem înainte până ajungem în Mexic, ca Thelma şi Louise?

— Nu, nu aşa. Făcu o mină bosumflată. Mă gândeam, ştii, că aveau nevoie de supraveghetori pentru tabăra tinerilor în Mexic, mai ţii minte?

Kathleen se uită la ea.

— Tu chiar vrei să te duci? Condiţiile de trai de acolo vor fi destul de primitive, să ştii.

— Ştiu.

Zâmbi şi îşi întinse mâna, admirându-şi inelul cu safir de pe deget.

— Chiar îmi place unchiul Leonard. E fantastic!

Kathleen râse cu poftă.

Coloana de mașini se repuse în mișcare, iar douăzeci de minute mai târziu ieșeau de pe autostradă și erau aproape acasă. Imaginea tuturor acelor locuințe opulente o făcu pe Kathleen să se simtă puțin vinovată, dar în același timp foarte recunoscătoare. Se gândi la rugăciunea tatălui ei și o recită în minte: *Din tot ce sufăr, să învăț să fiu îndurător – din tot ce păcătuiesc, învață-mă să iert.*

— Joelle...? spuse ea brusc.

— Da, mamă? Își scoase din nou căștile.

— Pe drum încolo te întrebam ce ai de gând să faci cu viața ta și ai spus că vrei să faci ceva care să conteze, mai ții minte?

— Da.

— Mă gândeam la bunica Fiona, la mama și la propria mea viață – visele pe care le-am avut, alegerile pe care le-am făcut. Ceva a lipsit mereu. Când ne dădeam seama ce ne doream în viață, uitam să-L întrebăm pe Dumnezeu ce vrea El. Dar sper că tu nu vei uita să-L întrebi. De obicei, un indiciu cu privire la răspunsul Său îl reprezintă abilitățile cu care ne-a înzestrat: eu, de pildă, am avut mereu înclinație spre matematică. Dar tata avea dreptate când a spus că singurul nostru scop în viață este să-I dăm glorie lui Dumnezeu. Ar fi trebuit să-mi folosesc darurile pentru țelul ăsta și nu ca să obțin o casă elegantă, mașini și alte lucruri similare. Poate că tocmai ăsta e începutul maturității. Sper că îți vei preda și tu viața Lui și că vei căuta să afli care sunt visele pe care le are El pentru viața ta. Sunt sigură că vor fi mult mai minunate decât orice ai fi putut visa tu singură.

— Știu, mamă, spuse ea încetișor. Kathleen se uită la Joelle și o văzu ștergându-și o lacrimă pe furiș.

— Mamă? spuse ea câteva minute mai târziu. Bărbații din viața bunicii Fiona și a bunicii Eleanor nu au fost prea drăguți, nu? Rory Quinn, Arthur Bartlett, Rick Trent. Chiar și bunicul nu a fost întotdeauna prea drăguț.

— Nu, într-adevăr. Îmi imaginez că Fiona și Eleanor nu și-au dorit altceva decât să fie iubite și în schimb au permis bărbaților

să se folosească de ele. Îmi aduc aminte cât de singură eram în adolescență. Și eu eram destul de vulnerabilă pe atunci. Tot ce-și doresc majoritatea oamenilor este să fie iubiți. Dar să nu care cumva să începi să urăști bărbații, Joelle. Există o mulțime de bărbați buni pe lume. Îți recomand să te asiguri, pentru început, că e un om credincios.

— Tu ai făcut o alegere bună, mamă. Tata este extraordinar, nu?

Intrară pe alee, iar Kathleen simți un nod în gât când realiză tot ce-i oferise Dumnezeu.

— Tati e acasă! strigă Joelle.

Când ușa automată se ridică, îi văzură mașina parcată în garaj. Iar când intrară pe ușă, îl găsiră șezând la masa din bucătărie, mâncând mâncare tailandeză și citind *Wall Street Journal*. Își suflecase mânecile și-și lărgise puțin cravata la gât. Când îl văzu așa, lui Kathleen îi păru mai frumos ca niciodată.

— Mi-a fost dor de tine, tati!

— Și mie, spuse Kathleen. El se uită când la una, când la cealaltă, de parcă nu putea pricepe de ce erau amândouă cu ochii plini de lacrimi când îl salutară.

— Ce ați pățit, dragilor? Adică, sunt flatat, dar...

Kathleen, care era întotdeauna atât de stăpână pe sine, întotdeauna temându-se să spună ce simțea, mereu temându-se să nu fie respinsă, își promise că din acel moment, lucrurile aveau să se schimbe. Îl cuprinse cu brațele pe după gât și-l privi adânc în ochi:

— Te iubesc, Mike.

Alte cărți de Lynn Austin apărute la editura Casa Cărții:

Tărâmuri ascunse
Locul femeii
Fiicele Evei

Seria FOCUL TOPITORULUI
Lumina din întuneric
Sfâlpul de foc
O lumină pe cărarea mea

* * *

În curs de apariție:

Seria CHRONICLES OF THE KINGS [Cronicile regilor]

Cu treizeci şi cinci de ani în urmă, Kathleen a fugit de acasă, dorind cu disperare să scape de povara sărăciei şi a ruşinii. Dar o invitaţie neaşteptată de la sora ei o aduce, împotriva voinţei ei, înapoi în liniştitul oraş New York, fiind urmată şi de fiica ei.

Călătoria care trebuia să recupereze lipsurile din relaţia cu fiica sa îşi schimbă cursul pe măsură ce Kathleen îşi reevaluează propria copilărie. Chiar mai interesante sunt istorisirile despre Eleanor, mama ei odată plină de viaţă, şi despre Fiona, bunica despre care de abia ştia câte ceva.

Cu cât află mai mult, cu atât Kathleen caută mai multe răspunsuri cu privire la trecutul misterios al familiei ei. Totuşi, privindu-şi trecutul în faţă, Kathleen este sfâşiată între nevoia de a ierta şi între dorinţa de a uita.

* * *

Tot ce ea îşi doreşte este genul de carte pe care nu o poţi lăsa din mână. Personajele sunt încântătoare, peisajele sunt zugrăvite într-o manieră plastică, iar subiectul e pertinent şi plin de semnificaţii. Scriitoarea dovedeşte un talent deosebit în a pune vieţile altor oameni într-o lumină care ne ajută să înţelegem trăirea şi experienţele cu Dumnezeu.

LYNN AUSTIN este de trei ori câştigătoare a Premiului Christy pentru romanele: *Lumina din întuneric*, *Stalpul de foc* şi *Tărâmuri ascunse*. Ea şi soţul ei au trei copii şi locuiesc împreună lângă Chicago, Illinois.

Editura Casa Cărţii
ISBN 978-973-8998-73-5

www.ecasacartii.ro